

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Патриша
Корнуел

**ПОКВАРЕНО
СЪРЦЕ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПАТРИША КОРНУЕЛ ПОКВАРЕНО СЪРЦЕ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Патриша Корнуел праща героите си на незабравимо психологическо пътешествие, което включва мистериозна смърт на дъщерята на влиятелна холивудска продуцентка, коработушение в Бермудския триъгълник, злокобен подарък, оставен в колата на съдебната лекарка, и видеозаписи от миналото, които заплашват да разрушат целия свят на Кей Скарпета и да унищожат всички, които тя обича.

Диаболичното присъствие зад всичко това изглежда очевидно — но не и за ФБР. Бюрото нахлува в дома на Луси, племенницата на Скарпета, и започва да търси повод да я прати в затвора до края на живота ѝ.

На Стейси

ЗАКОНОВИ ДЕФИНИЦИИ НА ПОКВАРЕНО СЪРЦЕ

*Без чувство за дълг към обществото и
фатално склонен към пакости.*

Мейс срещу народа,
Върховен съд на
Илинойс (1883)

*Покварено безразличие към човешкия
живот.*

Народът срещу
Фийнголд,
Апелативен съд на
Ню Йорк (2006)

*Диктатът на коварното, покварено и
злонамерено сърце; склонност към злини; може
да бъде изразено или намекнато от закона.*

Уилям Блэкстоун,
коментар на
законите на Англия (1796)

*Г-н Бог, г-н Луцифер,
внимавайте!
От пепелта се надигам
и ям хора като въздух.*

Силвия
Плат, Лейди

Лазар, 1965

1.

Подарих това плюшено мече на Луси, когато тя бе на десет, и тя го кръсти Господин Пикъл. То седеше на възглавницата на леглото с идеално опънатите чаршафи, затъкнати здраво под матрака. Вечно разочарованото малко мече се взираше безизразно в мен, избродираната му с черен конец уста бе увиснала като преобърната буква V, а аз си бях мислила, че ще е щастливо, дори благодарно, че съм го спасила. Неразумна мисъл, когато се отнася за плюшена играчка, особено когато възникне в главата на юрист, учен и лекар, от когото се очаква да е хладно практичен и логичен.

Почувствах се объркана и учудена при неочакваната гледка на Господин Пикъл във видеото, което току-що бе пристигнало на телефона ми. Вероятно бе направено с фиксирана камера, насочена под ъгъл, може би от дупчица в тавана. Различих кадифения плат на лапичките му, меката му тъмнозелена козинка, черните зеници в кехлибарените му стъклени очи, жълтия етикет, закрепен на ухото му. Спомних си, че беше около трийсет сантиметра и поради това удобно другарче на стрелкащата се като комета Луси, единствената ми племенница, моето фактически единствено дете. Намерих играчката преди десетилетия в една издраскана дървена библиотека, пълна с миришещи на прах невзрачни томчета за градинарство и южняшки къщи в бутиковия район на Ричмънд, Вирджиния, наречен Каритаун. Мечето бе облечено в мръсна плетена бяла рокличка, която аз съблякох. Поправих няколко скъсвания с шевове, достойни за пластичен хирург, сложих го в мивката, напълних я с топла вода, изпрах го с антибактериален щадящ цветовете сапун, след това го изсуших със сешоар, пуснат на студена въздушна струя. Реших, че е момченце и изглежда по-добре без роклички и други глупави костюми, и се шегувах с Луси, че е горда притежателна на гола мечка. Тя отвърна, че го е разбрала и без да ѝ казвам.

„Ако стоиш прекалено дълго прекалено кротко, леля Кей ще ти сваля дрехите, ще те изкъпе с маркуча и ще те изкорми. След това ще

те зашие и ще те остави голо“, добави тя лукаво.

Това бе неприлично. Ужасно. Наистина не беше смешно. Но все пак Луси тогава беше на десет и детският ѝ глас изведнъж се появи в главата ми, когато отстъпих от съсирващата се кафеникава и жълтеникава по края кръв на мраморния под. Вонята сякаш правеше мръсния въздух по-тъмен, мухите приличаха на легион мънички бръмчащи демони, пратени от Велзевул. Смъртта е ненаситна и грозна. Напада сетивата ни. Събужда всяка тревога в клетките ни, заплашва живота ни. „Внимавай. Пази се. Бягай. Ти може да си следващият.“

Програмирани сме да възприемаме трупове като отвратителни и отблъскващи, да ги избягваме буквално като чума. Но в тези дълбоко кодирани в нас инстинкти за оцеляване има рядко изключение, което е необходимо, за да може да се пази племето здраво и сигурно. Избрана група от нас идват на този свят, без да се притесняват от зловещото. То даже ни привлича, очарова, интригува ни — и това е добре. Някой трябва да предупреждава и защитава останалите. Някой трябва да се погрижи за болезненото и неприятното, да отговори защо, как и кой и да се отърве правилно от гниещите останки, преди те да направят по-голяма беля и да разпространят инфекции.

Смятам, че тези специални обгрижватели не са създадени равни. За добро или за зло не всички сме еднакви. Винаги съм го знаела. Налейте ми няколко чаши силен скоч и ще ви призная, че всъщност не съм съвсем нормална и никога не съм била. Не се страхувам от смъртта. Рядко забелязвам характеристиките ѝ отвъд тези, които трябва да ми кажат нещо. Миризми, телесни течности, ларви, мухи, лешояди, гризачи. Те ми подсказват истините, които търся, и е важно да разпозная и покажа уважение към живота, предшествал провала на биологията, който изследвам и от който събирам проби.

Всичко това го казвам, за да подчертая, че не се притеснявам от това, което повечето хора намират за разстройващо и отвратително. Но не и когато има нещо общо с Луси. Прекалено много я обичам.

Вече се чувствах отговорна и виновна и това стана точно когато разпознах семплата момичешка стая от общежитие на записа, който ме бе сварил неподготвена. Аз бях основният дизайнер, авторитетът, досадната леля, която бе пратила своята племенница в тази стая. Аз бях сложила Г-н Пикъл там.

Той изглеждаше почти по същия начин, както когато го бях спасила от онзи пращен рафт в Ричмънд и го бях почистила в началото на моята кариера. Осъзнах, че не помня кога и къде съм го видяла за последно. Нямах представа дали Луси не го е загубила, подарила или захвърлила в някой шкаф.

Трепнах, когато чух силна мъчителна кашлица през няколко стаи в красивата къща, в която лежеше мъртва богата млада жена.

— Господи! Защо бухаш така? Ще вземеш да ме заразиш! — Това беше следователят от Кеймбридж Пийт Марино, който така си говореше и се шегуваше с колегите си; така правят ченгетата.

Масачузетският полицай, чието име не знаех, наистина бухаше все едно има магарешка кашлица.

— Слушай, пич. Ще ме заразиш. Ще ме разболееш. Какво ще кажеш да се дръпнеш? — Още от професионалното отношение на Марино.

— Не съм заразен. — И нов залп кашлица.

— Боже! Поне си закрий шибаната уста!

— И как да го направя с ръкавици?

— Ами свали ги, по дяволите.

— Няма начин. Нали ще оставя ДНК.

— Така ли? А кашлицата ти не пръска ли ДНК из цялата къща?

Изключих съзнанието си за Марино и полицая и се съсредоточих върху дисплея на телефона си. Секундите на видеото течаха, а стаята в общежитието оставаше празна. На неудобното скромно легло на Луси нямаше никой освен Г-н Пикъл. Сякаш белите чаршафи и кафявото одеяло бяха нарисувани със спрей върху тесния матрак с една-единствена плоска възглавница. Мразя легла, опнати като барабан. Избягвам ги винаги когато мога.

Моето легло у дома, с неговия свръхмодерен матрак с пружини в джобове, с ленените чаршафи и пухени юргани е една от най-желаните луксозни стоки. В него си почивам напълно, правя секс, сънувам или в по-добрия случай — не сънувам. Отказвах да спя в нещо като усмирителна риза. Не бих го направила увита като мумия, без циркулация на въздух в краката ми. Не че не съм свикнала с военни условия, държавни общежития, противни мотели и казарми от един или друг вид. Прекарала съм безкрайни часове в неприветливи места, но не по мой избор. Луси е друга работа. Макар вече да не живее, така

да се каже, спартански, тя не обръща внимание на определени признаци на комфорт като мен. Сложи я в спален чувал наред гора или пустиня и тя ще се чувства добре, стига да има оръжия и техника и да може сама да се справи с врага, какъвто и да е той. Луси е безкомпромисна относно контрола върху средата си и това беше още един аргумент срещу нея в този случай — тя бе под наблюдение в стаята си в общежитието.

И не го знаеше. Нямахме как да го знае.

Реших, че видеото е снимано преди шестнайсет, най-много деветнайсет години с шпионско оборудване с висока резолюция, изпреварило времето си. Мегапикселов запис от множество камери. Гъвкава отворена платформа. Контролирана с компютър. Лесно управляем софтуер. Удобна за скриване апаратура. Дистанционно достъпна. Определено разработка на новото хилядолетие, но не беше анахронизъм, не беше фалшифицирана. Беше точно това, което би трябвало да очаквам.

Технологичното обкръжение на племенницата ми винаги изпреварваше времето си и в средата и края на 90-те години на ХХ век тя би трябвало да е знаела за новите разработки в техниката за проследяване много преди другите хора. Но това не означаваше, че Луси е инсталирала скритите записващи устройства в собствената си стая, където спеше като стажант на ФБР, докато бе още в колежа, особено като я знаех колко е потайна и интровертна.

Думите „следене“ и „шпиониране“ доминираха вътрешния ми диалог, защото бях убедена, че това, което виждам, не е записано с нейно знание. Още по-малко с нейно съгласие — и това беше важно. Освен това не вярвах, че Луси ми е пратила видеото, макар да изглеждаше пуснато от нея от нейния спешен номер. Това беше много важно. Освен това бе проблематично. Почти никой нямаше спешния й номер. Хората, които го знаеха, можех да преброя на пръстите на едната си ръка. Внимателно оглеждах подробностите на записа. Беше тръгнал преди десет секунди. Вече бяха единайсет. Четиринайсет. Шестнайсет. Взирах се в кадрите, снимани от много ъгли.

Ако не беше Г-н Пикъл, можеше и да не позная старата стая на Луси с нейните хоризонтални щори, обърнати като смачкан плат или погладена срещу косъма козина, един от нейните навици, който винаги ме бе подлудявал. Тя редовно обръщаше щорите и накрая се отказах да

й обяснявам, че това е като да си носиш бельото на обратно. Тя ми отговаряше, че като ги обръща наопаки, е невъзможно да се види през тях отвън навътре. Всеки, който мисли по този начин, е нащрек, че може да го наблюдават, преследват или шпионират. Луси не би позволила на някой да го направи.

Освен ако не знае. Освен ако има доверие на този, който го прави.

Секундите отминаваха, а стаята си оставаше същата. Празна. Тиха. Тухлените стени и облицованият с плочки под бяха съвсем бели, мебелите — евтини, с кленов фурнир, всичко беше семпло и практично и бодеше дълбоко в ума ми, в наситена с болка част на паметта ми, която държах запечатана като човешки труп под бетонна заливка. Това, което виждах на телефона си, можеше да бъде стая в частна психиатрична клиника. Или стая за временно настаняване на офицер във военна база. Или напълно безлична любовна квартира. Но аз знаех какво виждат очите ми. Бих познала умърлушеното плюшено мече навсякъде.

Г-н Пикъл беше навсякъде в Луси и когато погледнах затрогващото му лице, си спомних какво се бе случвало с мен през отдавна отминалото последно десетилетие на миналия век. Бях главен съдебен лекар на Вирджиния, първата жена на този пост. Бях станала настойник на Луси, след като себичната ми сестра Дороти бе решила да ми я остави. Това, което ми бе представено като инцидентно гостуване, стана постоянно и мигът, в който започна, не можеше да бъде по-неподходящ. Първото ми лято в Ричмънд, когато градът беше под обсада, защото сериен убиец душеше жени в собствените им домове и в собствените им легла.

Убийствата ставаха все повече и все по-садистични. Не можехме да го заловим. Нямахме представа кой е. Аз бях нова. Пресата и политиците ми се стовариха като лавина. Не пасвах на обкръжението си. Бях хладна и надута. Бях странна. Що за жена е жена, която дисектира трупове в моргата? Бях неприветлива и ми липсваше южняшки чар. Предците ми не бяха от Джеймстаун или „Мейфлауър“. Някогашна католичка, мултикултурна либералка от Маями, успяла да

започне кариера в столицата на Конфедерацията, където броят на убийствата на глава от населението бе най-висок в Съединените щати.

Така и не получих задоволително обяснение защо Ричмънд печелеше палмата на първенството по убийства и защо ченгетата се хвалеха с това. Също така не разбирах и пресъздаването на сцени от Гражданската война. Защо честваха най-голямата си загуба? Бързо се научих да не давам израз на подобен скептицизъм и когато ме питаха дали съм янки, казвах, че не се интересувам от бейзбол. Това обикновено им затваряше устите.

Вълнението от това да съм една от първите жени шефове в Съединените щати бързо се разсея и тенекиената ми купа бързо загуби блясъка си. Вирджиния на Томас Джеферсън изглеждаше повече като упорита военна зона, отколкото като бастион на цивилизацията и просвещението, и не след дълго истината стана безпощадно ясна. Бившият главен съдебен лекар бил набожен алкохолизиран женомразец, който бе умрял внезапно и бе оставил кошмарно наследство. Никой добър сертифициран патолог криминалист с прилична репутация не искал да заеме мястото му. Така че на отговорните лица им хрумнала блестяща идея. Защо да не назначим жена? Жените ги бива да оправят бъркотии. Защо да не вземем жена съдебен лекар? Няма значение дали е млада и ѝ липсва необходимият опит да оглави щатска система. Стига да има съответното образование и да се държи прилично, позицията е нейна. А какво ще кажете за свръхквалифицирана, прецизна към детайлите, обсебена от работата си италианка перфекционистка, израснала в пълна мизерия, която умира да се докаже, свръхмотивирана е и е разведена без деца? Е, почти без деца, докато не се случи неочакваното. Единственото отроче на сестра ми — Луси Фаринели, беше бебето, оставено на прага ми. Само дето това бебе беше на десет години, знаеше повече за компютрите и техниката, отколкото аз някога щях да науча, и беше табула раза в социално отношение. Да кажем, че Луси бе трудна, е все едно да кажем, че светкавицата е опасна. Твърдение, което винаги е вярно.

Племенницата ми беше и си оставаше предизвикателство. Непроменимо и nelечимо. Но като дете бе невъзможна дивачка. Беше гениален абориген, гневна, красива, огнена, безстрашна, неизпитваща угризения и недосегаема, прекалено чувствителна и ненаситна. Нищо,

което правех за нея, не бе достатъчно. Но аз се опитвах. Опитвах се неуморно въпреки лошите перспективи. Винаги се бях страхувала, че ще съм лоша майка. Нямах никаква причина да съм добра.

Мислех си, едно че плюшено мече може да накара едно пренебрегнато дете да се чувства по-добре и вероятно обичано, и докато гледах Г-н Пикъл на леглото на бившата стая на Луси, запечатана от видеонаблюдение, което допреди минута не знаех, че е съществувало, лекият шок премина в общо спокойствие. Мониторът на жизнените ми показатели отчете права линия. Съсредоточих се. Започнах да мисля ясно, обективно, научно. Трябваше. Видеото, което течеше на телефона ми, беше автентично. Беше много важно да приема това. Записът не беше обработен, нито изфабрикуван. Знаех дяволски добре какво виждам.

Академията на ФБР. Общежитие „Вашингтон“. Стая 411.

Опитах се да определя кога точно Луси живееше там като стажант, а после и като млад агент. Преди да си загуби работата. В общи линии бе уволнена от ФБР. След това и от Въздушния контрол. След това стана наемник за специални задачи и започна да изчезва по мисии, за които не исках да знам, преди да основе своя собствена криминологична компютърна компания в Ню Йорк. Докато не захвърли и това.

И вече бяхме тук, петък сутринта в средата на август. Луси бе на трийсет и пет, изключително богата технологична бизнесдама, която щедро споделяше таланта си с мен и с моя Криминологичен център в Кеймбридж (КЦК), и докато гледах записа от видеонаблюдението, бях едновременно на две места. Назад във времето и тук, в настоящето. Те бяха свързани. Едно цяло.

Всичко, което бях правила, ме бе бутало неспирно като свлачище към това мраморно фоайе, оплискано със съсирена кръв. Случилото се досега ме бе довело точно на мястото, на което бях, накуцваща, изпитваща болка, с лошо ранен крак и с разлагащ се труп на пода до мен. Моето минало. Но което бе по-важното — миналото на Луси. Пред очите ми се завъртя галактика от ярки образи и тайни в огромна непрогледна бездна. Тъмнина, скандали, измами, предателства, спечелени, загубени и пак спечелени битки, неточни изстрели, попадения в целта и разминавания на косъм.

Общият ни живот бе започнал с надежди, мечти и обещания и постепенно бе ставал ту по-лош, ту по-добър, докато накрая се задържа като приличен, а след това се разви до доста сносен, докато отново не отиде по дяволите миналия юни, когато аз за малко не умрях. Мислех си, че филмът на ужасите е свършил завинаги и никога няма да си спомним за него. Не можех да съм се объркала повече. Сякаш бях надбягала свръхбърз влак и след това бях блъсната от него.

2.

— Някой пита ли докторката? — Гласът бе на полицаия от Кеймбридж Хайд. — Имам предвид, че марихуаната може да го причини това, нали? Пушиш прекалено много трева, надрусваш се и ти хрумва някаква идиотска идея като — защо да не сменя крушката на лампата гол? Звучи ми логично. Нали? Ха! Много логично, нали? И падаш от стълбата посред нощ, когато наоколо няма никого, и си чупиш черепа.

Първото име на полицай Хайд бе Парк, родителите му сигурно много са го мразели, за да го кръстят така. Измисляха му всякакви обидни прякори и той не оставаше длъжен. За да станат нещата още по-лоши, полицай Парк Хайд беше пълен, нисък, с лунички и странна морковеночервена коса, приличаше на лоша пародия на парцалената кукла Анди. В момента не бе в полезрението ми. Но имам отличен слух, почти компютърен, също като обонянието ми (или поне така се шегуват).

Представям си миризмите и звуците като цветовете от спектъра или като инструменти в оркестър. Добра съм при възпроизвеждането им. Да вземем одеколونا. Някои полицаи се поливат доста с одеколон, а мъжкият мускусен аромат на Хайд бе силен като гласа му. Чувах го в съседната стая да говори за мен, да пита какво правя и дали знам, че умрялата жена е използвала наркотици, че най-вероятно е психично болна, откачалка, направо изкукуригала. Ченгетата обикаляха жилището и си говореха, сякаш ме няма, а Хайд свиреше първа цигулка в този оркестър от забележки и ремарки. Изобщо не се съдържаше, особено когато ставаше въпрос за мен.

„Какво ли е открила д-р Смърт? Как е кракът на Шефката на зомбитата след... нали се сещаш? (Шушу-мушу). Кога ще се връща в ковчега? Мамка му! Не е хубаво да говоря така, като имаме предвид какво се случи преди два месеца във Флорида. Ама знаем ли какво точно се е случило на морското дъно? Сигурни ли сме, че я е докопала акула? Или се е простреляла, без да иска, с харпун? Вече е добре,

нали? Това наистина трябва да я е разлюляло... Не може да ме чуе, нали?“

Думите и не толкова тихите му прошепвания летяха край мен като парченца стъкло, които проблясват и режат. Фрагменти от мисли. Невежи и банални. Хайд е майстор на тъпите прякори и измисля ужасни шеги и аз помнех какво бе казал миналия месец, когато няколко души бяхме в кръчмата в Кеймбридж „Пади“, за да вдигнем наздравица за рождения ден на Пийт Марино. Хайд настояваше да ме черпи с нещо силно, може би Блъди Мери или Внезапна смърт, или Спонтанно възпламеняване.

Не бях сигурна какво представлява последното, но той твърдеше, че в него имало уиски и се сервирало фламбе. Поне пет пъти каза, че може и да не било смъртоносно, но щяло да ме накара да искам да е. Той се мисли за голям смешник и от време на време прави стенд-ъп комедия в местните клубове. Смята се за много забавен. Не е.

— Доктор Смърт още ли е тук?

— Във фойето съм. — Хвърлих лилавите си найлонови ръкавици в червена торба за опасни отпадъци, обутите ми в калцунни крака издаваха плъзгащи звуци, докато вървах по покрития с кръв мраморен под и се вирах в дисплея на телефона си.

— Извинявайте, доктор Скарпета. Не знаех, че ме чувате.

— Чувам те.

— О, значи сте чули всичко, което казах преди малко!

— Чух го.

— Извинявайте. Как е кракът?

— Все още ме крепи.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря.

— Ще ходим за понички. — Гласът на Хайд долиташе от трапезарията. Не обръцах внимание нито на него, нито на другите полицаи, които обикаляха къщата и отваряха чекмеджета.

Марино не беше с тях. Не го чувах и не знаех къде точно се намира: това си е типично за него. Той си върши работата сам и е амбициозен. Ако има нещо за откриване, ще стигне пръв до него. Аз също трябваше да търся. Но не веднага. Приоритетът ми сега бе изображението на стая 411, старата стая на Луси в Куонтико, Вирджиния.

Засега на записа, който се въртеше секунда след секунда, нямаше хора, разказ, нито дори субтитри, нищо освен статичния изглед към скромната празна квартира на Луси. Заслушах се в слабите фонове шумове, увеличих звука, слушах през безжичната слушалка.

Хеликоптер. Кола. Изстрели от далечни стрелбища.

Чух стъпки и се заслушах внимателно. Вниманието ми се върна към реалния свят, тук и сега в старата къща на границата с кампуса на „Харвард“.

Чух скърцането на обувките на униформените полицаи, които отиваха към фойето. Не си бяха сложили калцуни. Не бяха следователи или криминалисти: нито полицай Хайд, нито никой от тях. Просто безполезен персонал — а такъв се бе извървял доста, откакто бях пристигнала преди час, не дълго след като трийсет и седем годишната Шанел Гилбърт бе намерена мъртва в махагоновото антре край солидната старинна входна врата в историческата си къща.

Колко ли ужасно е било да я открият? Представих си икономката, която влиза през кухненската врата като всяка сутрин, поне така бе казала на полицията. Сигурно веднага бе забелязала неестествената топлина. Както и вонята, която бе проследила до фойето, където жената, за която работела, се разлагала на пода с бледо и смръщено лице, сякаш са я ядосали много.

Казаното от Хайд бе почти вярно. Твърдеше се, че Шанел Гилбърт била паднала от стълба, докато сменяла крушката на полилея в антрето. Звучеше като лоша шега, но не беше никак забавно да гледаш някога стройното ѝ тяло в първите стадии на разложение, подпухнало и с белеща се кожа. Бе живяла достатъчно дълго след травмата на главата, за да посинее и да подпухне, очите ѝ бяха подути и изскочили като на жаба, кестенявата ѝ коса беше лепкава и приличаше на ръждясала тел за търкане на тигани. Прецених, че след като се е ударила, е лежала в безсъзнание на пода, кървяла е, а мозъкът ѝ е отичал, притиснал е горната част на гръбначния ѝ стълб и накрая е спрял работата на сърцето и белите ѝ дробове.

Ченгетата не бяха подозрителни към смъртта ѝ, не и искрено, независимо какво обсъждаха и твърдяха. Бяха най-вече воайори. По свой собствен неприличен начин те се наслаждаваха на драмата.

Обвиняваха жертвата. Сигурно грешката бе нейна. Тя бе направила нещо, за да причини преждевременната си смърт, глупава смърт. Чух тази дума няколко пъти, а никак не обичам хората да си затварят умовете за възможностите. Не бях убедена, че това е нещастен случай. Имаше прекалено много странности и несъответствия. Ако бе умряла тук късно снощи или рано тази сутрин, както подозираха полицаите, тогава защо разложението бе толкова напреднало? Докато се опитвах да определя часа на смъртта, от ума ми не излизаше една фраза на Марино.

Масова преобавка. Точно това ми подсказваше интуицията, а имаше и нещо друго. Усещах присъствие в къщата. На някой друг освен ченгетата. И освен мъртвата жена. Освен икономката, която се бе появила в осем без петнайсет тази сутрин и бе направила шокиращото откритие, което бе съсипало деня й, както гласи клишетото. Усещах нещо, което ме изнервяше, и нямах емпирично обяснение за него, но не възнамерявах да обеля и дума.

Обикновено не споделям така наречените си „предчувствия“, интуитивните си проблясъци, нито с ченгетата, нито дори с Марино. От мен не се очаква да имам недоказуеми впечатления. Всъщност е още по-лошо, защото става въпрос за мен. От мен се очаква да нямам чувства — и в същото време ме обвиняват за това. С други думи — Параграф 22. Никога не мога да спечеля. Но това не е нищо ново. Свикнала съм.

— Госпожо? — Непознат мъжки глас, но не вдигнах поглед, както бях застанала във фоайето, покрита с бял найлон от главата до петите, с телефон в голите си ръце, на метър от тялото на мъртвата жена до изправената стълба.

Професия — неизвестна. Била потайна. Привлекателна по предизвикателен отблъскващ начин, кестенява коса, сини очи, както можех да съдя от снимката на шофьорската книжка, която ми бяха показали. Дъщеря на влиятелната холивудска продуцентка Аманда Гилбърт, собственичка на този огромен имот, която пътуваше към Бостън от Лос Анджелис. Толкова знаех, но то обясняваше доста. Двамата полицаи от Кеймбридж и един от Масачузетската щатска полиция вече минаваха през трапезарията и говореха на висок глас за филмите, които Аманда Гилбърт била или не била направила.

— Не съм го гледал. Но гледах онзи другия с Итън Хоук.

— Дето го правили дванайсет години? В който виждаме как детето пораства?

— Това беше яко.

— Нямам търпение да гледам „Американски снайперист“.

— Онова, което се случи с Крис Кайл? Невероятно, нали? Прибираш се у дома от война като герой, очистил си сто и десет души и някакъв нещастник те убива на стрелбището. Все едно Спайдърмен да умре от ухапване на паяк. — Беше Хайд, говореше, докато заедно с другите полицаи се навъртаха край стълбището в дъното на фойето, без да се приближават към мен и към вонята, която ги държеше настрани като стена от топъл мръсен въздух.

— Доктор Скарпета? Както казах, ще ходим за кафе. Нещо за вас? — Хайд имаше раздалечени жълтеникави очи, които ми приличаха на котешки.

— Не, благодаря. — Но не му благодарях.

Бях изнервена, въпреки че не го показвах: чувах още изстрели и си представях стрелбищата. Чувах тъпи удари на олово в изскачащи стоманени мишени. Чувах острия звън на изхвърлени гилзи, които отскачаха от бетонните площадки и пейки. Чувствах южняшкото слънце да напича главата ми и засъхналата пот под полеводо ми облекло във времето, когато всичко бе най-добро и най-лошо в живота ми.

— А минерална вода, госпожо? Или може би сода? — Беше полицаят, който ми говореше между две изкашляния. Не го познавах, но нямаше да се разберем, ако продължаваше да ме нарича „госпожо“.

Учила съм в „Корнел“, в юридическия факултет на Джорджтаун и в медицинския на „Джон Хопкинс“. Бях полковник от резерва на Военновъздушните сили. Давала съм показания пред сенатски подкомисии и съм гостувала в Белия дом. В момента бях главен съдебен лекар на Масачузетс и директор на криминалогични лаборатории, както и много други неща. Не бях стигнала толкова далеч, за да ме наричат „госпожо“.

— Нищо, благодаря — отвърнах учтиво.

— Ще вземем кафето в термочашки. Та да остане топло.

— Страхотен ден за горещо кафе. Какво ще кажете за айскафе?

— Добра идея. Тук все още е като в сауна. Не мога да си представя какво е било по-рано.

— Фурна, какво. — Още ужасна кашлица.

— Е, аз поне излях няколко литра пот.

— Скоро трябва да приключим. Отваряме и затваряме случая, нали, докторе? Токсикологичните изследвания ще са интересни. Била е надрусана. В такова състояние хората си мислят, че знаят какво правят, но не е така.

„Напушен“ и „надрусан“ са две различни психоактивни състояния и не вярвах, че тревата е обяснение за случилото се тук. Но нямаше да изрека това, което минаваше през главата ми, тъй като полицаят и Хайд продължаваха да си разменят реплики като на пинг-понг. Ту единият, ту другият. Ту единият, ту другият. Монотонно, досадно. Исках само да ме оставят на мира. Да си гледам телефона, да разбера какво по дяволите се случва, кой е отговорен и защо. Ту единият, ту другият. Ченгетата не млъкваха.

— Откога стана такъв експерт, Хайд?

— Просто съобщавам реалните факти.

— Виж. След като Аманда Гилбърт пътува насам, по-добре да дадем отговори за всичко, дори да няма въпроси. Тя вероятно познава всякакви важни клечки, които могат да ни стъжнят живота. Със сигурност медиите ще лапнат случая като топъл хляб, ако вече не са.

— Чудя се дали е имала застраховка „Живот“. Дали мама е плащала за безработната си дъщеря наркоманка.

— Ти пък! Тя няма нужда от тези пари. Знаеш ли колко е богата Аманда Гилбърт? Според Гугъл има двеста милиона.

— Не ми харесва, че климатиците са били изключени. Това не е нормално.

— Да, и това доказва тезата ми. Точно така правят наркоманите. Изливат портокалов сок върху овесените си ядки и носят апрески на тенискорта.

— Какво общо имат пък апреските?

— Просто казвам, че е различно от това да си пиан.

3.

Говореха си, сякаш не бях там, а аз продължавах да гледам видеото на телефона си. Продължавах да чакам нещо да се случи. Бях изгледала повече от четири минути и не можех нито да го сложа на пауза, нито да го запаметя. Всеки бутон, който натисках, всяка икона и меню — нищо не работеше и записът течеше, без нищо да се променя. Единственото движение, което бях забелязала досега, беше леката промяна в светлината по краищата на пуснатите щори.

Денят беше слънчев, но сигурно имаше облаци, иначе светлината щеше да е еднаква през цялото време. Сякаш стаята в общежитието имаше реле — ту ставаше ярко осветена, ту не толкова. Облаци минаваха пред слънцето, заключих, докато Хайд и кашлящият полицай се навъртаха край махагоновото стълбище и на висок глас изказваха мнения, коментираха и клюкарстваха, сякаш бях малоумна или мъртва като жената на пода.

— Ако пита, не мисля, че трябва да ѝ казваме. — Хайд все още беше на темата за очакваното пристигане на Аманда Гилбърт в Бостън. — Изключването на климатиците е подробност, която не трябва да споделяме с нея и със сигурност не трябва да споделяме с медиите.

— Това е единственото странно нещо в този случай. Знаеш ли, това ми създава лошо предчувствие.

Със сигурност не бе единственото странно нещо в този случай, помислих си, но не го казах на глас.

— Така е, от това ще тръгне буря от слухове и конспиративни теории, които ще плъзнат в интернет.

— Но извършителите понякога изключват климатиците, усилват отоплението, правят всичко, за да затоплят местопрестъплението и да ускорят разлагането. За да заблудят разследването за точния час на смъртта, та да си създадат алиби и да прецакат доказателствата, нали така, докторе? — Щатският полицай с масачузетския акцент се обърна директно към мен, този път без изобщо да кашля.

— Топлината ускорява разлагането — отвърнах, без да вдигам поглед. — Студът го забавя. — Добавих това и осъзнах какво означава, че стените на стаята в общежитието са с цвят на черупка на яйце.

Когато Луси постъпи в общежитието „Вашингтон“, стените бяха бежови. По-късно ги преобоядисаха. Преизчислих времето. Видеоето бе снимано през 1996 година. Може би 1997.

— В „Дънкин“ имат доста добри сандвичи. Искате ли нещо за ядене, госпожо? — Щатският полицаи в сиво-синята униформа отново говореше на мен. Беше шейсетинагодишен, с шкембе, не изглеждаше добре: лицето му бе уморено, около очите му имаше кръгове.

Нямах представа какво прави на местопрестъплението и с какво може да помогне. Наистина изглеждаше болен. Но не аз решавах кой да бъде на местопрестъплението. Погледнах подпухналото лице на Шанел Гилбърт, голото ѝ тяло, което бе започнало да позеленява и да се подува в коремната област от бактериите и газовете, които се образуваха обилно в стомаха ѝ вследствие на разложението.

Икономката бе казала, че полицаите не са докосвали тялото, дори не са се приближили до него, и аз не се съмнявах, че Шанел Гилбърт лежи точно както е била намерена, с разтворен копринен черен халат, с открити гърди и гениталии. Отдавна съм спряла импулсивно да покривам голите трупове, освен ако местопрестъплението не е на публично място. Не променям положението на тялото, докато не съм сигурна, че са направени достатъчно снимки и че е време да го слагаме в торба и да го транспортираме към Криминологичния център. Това щеше да стане скоро. Много скоро всъщност.

Искаше ми се да ѝ кажа, че съжалявам, докато оглеждах локвите гъста засъхнала кръв с почернели краища. Бе изникнало нещо извънредно. Трябваше да тръгна, но щях да се върна. Ако можех, бих ѝ казала, че съм смътно наясно колко силно бръмчат мухите във фойето: бяха нахлули в къщата, докато полицаите отваряха и затваряха вратите, за да влизат и излизат. Проблясваха като капчици петрол, кацаха и пълзяха, търсеха рани или други отвори, за да снесат яйцата си.

Вниманието ми рязко се върна към дисплея на телефона. Изображението беше същото. Празната стая на Луси в общежитието. Секундите си течаха. Двеста осемдесет и девет. Триста и десет. Вече бяха минали почти шест минути и сигурно вече нещо се задаваше. Кой

ми го бе пратил? Не беше племенницата ми. Нямах никаква причина да го направи. И защо да го прави сега? Защо след толкова много години? Имах чувството, че знам отговора. Не исках да е верен.

„Мили боже, нека не съм права!“ Но бях. Трябваше да съм абсолютно изключила, за да не мога да събера две и две.

— Имат вегетариански сандвичи, ако си падате по тях — каза един от полицаите.

— Не, благодаря. — Продължавах да чакам и да гледам... и тогава усетих нещо друго.

Хайд бе насочил телефона си към мен. Снимаше.

— Нищо няма да правиш с това — казах аз и го изгледах свирепо.

— Мислех да го пусна в Туитър, след като го пусна във Фейсбук и го постна в Инстаграм. Шегувам се. Да не гледате филм на телефона си?

Гледаше ме. Очите му блестяха по онзи палав начин, както преди да изтърси поредната тъпа шега.

— Не ви виня, че се забавлявате — каза той. — Тук е доста умряло.

— Аз не мога така. Прекалено съм старомоден — каза щатският полицай. — Трябва ми екран с прилични размери, ако ще гледам филм.

— Жена ми чете книги на телефона си.

— Аз също. Но само когато шофирам.

— Ха-ха. Голям си смешник, Хайд.

— Мислиш ли, че си струва да отцепим тази част? Хей, докторе?

Осъзнах, че е дошъл още един полицай. Той започна да обяснява какво да се прави с кръвните проби. Не му знаех името. Оредяла сива коса, мустаци, нисък и набит, от онези, за които казват, че са високи и стройни като табуретки. Не работеше за разследването, но го бях виждала по университетските улици на Кеймбридж да спира хора и да им пише актове. Още един, от когото нямаше никаква полза и не биваше да е тук, но не бях в позиция да гоня ченгета от местопрестъплението. Трупът и всички свързани с него биологически доказателства бяха под моята юрисдикция, но само това. Технически.

Да, технически. Защото общо взето аз решавам кое е моя работа и моя отговорност. Рядко някой спори с мен. Все пак моите отношения с правораздаването са в духа на сътрудничество и в повечето случаи

полицайте са повече от доволни да се занимавам с каквото си поискам. Но май вече беше по-различно. Май започвах да разбирам как са се променили нещата за два кратки месеца.

— В онзи курс по кръвни локви, на който ходих, ни казаха, че всичко трябва да се огражда, защото ще те питат в съда — каза ченгето с оредялата сива коса. — Ако дадеш показания, че не си си направил труда да отцепиш място, това ще изглежда зле пред съдебните заседатели. На това му викат списък с отрицателни въпроси. Защитата ги задава до един, за да те накара да изглеждаш така, все едно не си си свършил работата. Все едно си некомпетентен.

— Особено ако съдебните заседатели гледат „От местопрестъплението“.

— Стига бе.

— Какво му е на „От местопрестъплението“? Ти да нямаш вълшебна кутия в този случай?

Това продължаваше, но аз почти не ги чувах. Давах им да разберат, че отцепването ще е загуба на време.

— Това го разбрах. И Марино не вижда смисъл — каза един от полицайте.

Толкова се радвах, че и Марино го е казал. Това би трябвало да означава, че е вярно.

— Можем да докараме пълен набор от техника, ако искате. Просто ви напомням, че имаме тази възможност — каза ми щатският полицай и продължи да обяснява за тестове, електронни теодолити и електронни измерватели на разстояние, макар че не използва точно тези думи.

„Знам ви възможностите по-добре от теб и съм виждала повече трупове по местопрестъпления, отколкото можеш да си представиш.“

— Благодаря, но не е необходимо — отвърнах, без дори да поглеждам кървавите йероглифи под и около тялото.

Вече си бях обяснила видяното и използването на полицейска лента за ограждане или сложни инструменти за изследване и заснемане на кървавите линии, петна, пръски и капки нямаше да ни каже нищо ново. Мястото на удара беше подът под и около тялото — просто и ясно. Шанел Гилбърт не е била изправена, когато е получила фаталното нараняване на главата — просто и ясно. Умряла бе там, където беше в момента — просто и ясно. Това означаваше, че не е

имало насилие. Не я бях прегледала за сексуално посегателство. Не бях направила триизмерна компютърна томография на тялото, нито аутопсия, и продължих да градя хипотези. Попитах какво има в банята ѝ и на нощното ѝ шкафче.

— Интересувам се от предписани лекарства. Всякакви, включително такива като ревлимид, или с други думи дългосрочна нестероидна имуномодулираща терапия — обясних. — Скорошен курс антибиотици също може да допринесе за бактериалното размножаване и ако се окаже, че е дала положителна проба например за клостридиум, това може да обясни бързото разложение.

Информирах ги, че съм имала няколко подобни случая с произвеждащи газове бактерии като клостридиум, при които съм виждала същите постмортални признаци като тези само след дванайсет часа. И докато го правех, не откъсвах очи от дисплея на телефона си.

— Да не говорите за клостридиум дифициле? — Щатският полицай извиси глас и за малко да се задуши при следващия пристъп на кашлица.

— Тя също е в списъка ми.

— Тя не е ли трябвало да е в болница за това?

— Не е задължително, ако е било в лека форма. Видяхте ли някакви антибиотици, нещо в спалнята или банята, което да говори за проблеми като диария, инфекция? — попитах.

— Не съм сигурен, че видях флакони с предписани лекарства, но съм сигурен, че видях трева.

— Притеснява ме да не е била болна от нещо заразно — каза неохотно кеймбриджкият полицай с посивялата коса. — Със сигурност не искам да пипна клостридиум дифициле.

— Може ли да се прихване от труп?

— Не препоръчвам контакт с изпражненията ѝ — отвърнах.

— Добре че ми казахте. — Саркастично.

— Не сваляйте защитното облекло. Ще проверя сама за лекарства, а и без това бих предпочела да ги видя там, където са оставени. А когато се върнете от „Дънкин Донътс“ — добавих, без да вдигам поглед, — не забравяйте, че не ядем и не пием тук.

— Нямай грижа за това.

— Има маса в задния двор — каза Хайд. — Мислех, че там можем да си устроим място за почивка преди да завали. Имаме два часа преди голямата буря, която прогнозираха.

— И сме сигурни, че нищо не се е случило в задния двор? — попитах настойчиво. — Сигурни сме, че не е част от местопрестъплението и затова няма проблем да ядем и пием там?

— Стига, докторе. Не е ли прекалено очевидно, че е паднала от стълбата и това я е убило?

— Никога не пристигам на местопрестъпление с убеждението, че нещо е очевидно. — Хвърлих им кос поглед.

— Е, аз мисля, че случилото се тук е очевидно, ако трябва да бъда честен. Разбира се, причината за смъртта е ваша работа, не наша, госпожо — намеси се щатският полицай с глас меден като на адвокат.

Госпожо това, госпожо онова. Така съдебните заседатели забравят, че съм лекар, юрист, началник.

— Никакво ядене, пиене, пушене или ползване на тоалетната. — Казах го на Хайд и това беше заповед. — Никакво хвърляне на фасове, обвивки от дъвки или храна, чаши от кафе, абсолютно нищо в боклука. Недейте да приемате, че това не е местопрестъпление.

— Но вие не смятате, че е.

— Работя така, че все едно е, и вие трябва да направите същото — отвърнах. — Защото няма да знам какво наистина се е случило, докато не събера повече информация. Има доста голяма реакция на тъканите, доста кръвене, по моя преценка няколко литра. Скалпът ѝ е кървав и мек. Може да има повече от една фрактура. Има постмортални изменения, каквито не бих очаквала. Ще ви кажа толкова засега, но няма да съм сигурна с какво си имаме работа, докато не я закарам в центъра си. И изключени климатици по време на гореща вълна през август? Това определено не ми харесва. Нека не бързаме толкова да обвиняваме марихуаната за смъртта ѝ. Нали знаете какво казват.

— За кое? — Щатският полицай изглеждаше объркан и разтревожен и заедно с останалите беше отстъпил няколко крачки.

— По-добре да си около пушачи на трева, отколкото около пияници. Алкохолът предизвиква опасни импулси като качване по стълби, каране на кола, сбивания. Тревата не е толкова мотивираща. В

общия случай не води до агресия или поемане на рискове. Обикновено е точно обратното.

— Зависи от човека и какво е пушил, нали? И може би какви други хапчета е пил?

— По принцип да.

— Нека ви попитам така. Очаква ли се от човек, паднал от стълба, да кърви толкова много?

— Зависи какви са нараняванията — отвърнах.

— Значи ако са по-тежки, отколкото си мислим, и тя покаже отрицателни проби за наркотици и алкохол, това може да се окаже голям проблем. Това ли ни казвате?

— Ако питате мен, това, което се е случило, вече е голям проблем — обади се пак щатският полицаи между кашлиците.

— За нея със сигурност. Кога за последен път са ви ваксинирали против тетанус? — попитах аз.

— Защо?

— Защото ваксината ДТК пази от тетанус, но и от коклюш. И се притеснявам, че може да имате магарешка кашлица.

— Мислех, че само децата ги хваща.

— Не е вярно. Как започнаха симптомите?

— Просто настинка. Течеше ми носът, кихах, така около две седмици. След това тази кашлица. Получавам пристъпи и едвам дишам. Не помня кога за последен път съм се ваксинирал срещу тетанус, ако трябва да съм честен.

— Трябва да отидете на лекар. Не бих искала да се разболеете от пневмония или да получите пневмоторакс — казах на щатския полицаи.

Тогава той и останалите полицаи най-накрая ме оставиха на мира.

4.

Осем минути след началото на видеото продължавах да виждам само празната стая на Луси. Отново се опитах да спра записа или да го запамята. Не можах. Продължаваше да си тече като самия живот, без да ми показва нищо.

Вече бяха изтекли девет минути от клипа и стаята си оставаше точно същата, празна и тиха, а във фоновия шум изстрелите от стрелбищата продължаваха. Чуваше се пукот от оръжия и виждах как покрай краищата на белите щори светлината се усилва по странен начин. Слънцето светеше право в прозорците и си спомних, че стаята на Луси гледаше на запад. Беше късен следобед.

Пук-пук. Пук-пук.

Дочух шум от трафик, който се движеше четири етажа по-долу по „Дж. Едгар Хувър“, главния път, който минаваше по средата на Академията на ФБР. Беше час пик. Уроците за деня свършваха. Ченгета и агенти излизаха от стрелбищата. За миг ми се стори, че долових остра миризма на банан от изоамилацетат, разтворител за почистване на оръжие. Помирисах изгорен барут, сякаш го имаше някъде около мен. Усетих знойната жегата на Вирджиния и чух жуженето на насекоми, сребристи и златисти гилзи искряха в затоплената от слънцето трева. Спомените се връщаха с всичка сила... и тогава нещо се случи.

Във видеото се появиха надписи. Много бавно се изписа:

ПОКВАРЕНО СЪРЦЕ — СЦЕНА 1

ОТ КОРИ ГРЕТХЕН

Куонтико, Вирджиния, 11 юли 1997 година

Името ме накара да трепна. Вбесих се, когато го видях да се изписва с едри червени букви, които преминаваха много бавно, лежерно и направо капеха през екрана, пиксел по пиксел като кръвоизлив на забавен каданс. Беше добавена и музика. Карен Карпентър пееше „Току-що започнахме“. Беше нагло да се озвучи записът с този ангелски глас, с тези нежни стихове на Пол Уилямс.

Сладката любовна песен се превръщаше в заплаха, в подигравка, в обещание за бъдещи беди, за нещастие, преследване и вероятно смърт. Кари Гретхен парадираше и дразнеше. Показваше ми среден пръст. Не бях слушала „Карпентърс“ от години, а навремето изтривах от въртене касетките и дисковете им. Чудех се дали Кари знае това. Вероятно го знаеше. Значи това бе следващото послание от замисъла ѝ, който сигурно бе задействала преди доста време.

Усетих предизвикателството и реакцията ми се надигна като разтопена лава, усетих ясно яростта в себе си, желанието да унищожа най-отвратителната и коварна престъпничка, която някога бях срещала. През последните тринайсет години дори не се бях сещала за нея, не и след като я видях как загива в хеликоптерна катастрофа. Или поне така си мислех. Но грешах. Тя изобщо не е била в онази летяща машина и когато го разбрах, това бе едно от най-лошите неща, които ми се бе налагало да приема. Беше като да ти кажат, че смъртоносната ти болест вече не е в ремисия. Или че ужасната трагедия не е била само лош сън.

Сега Кари продължаваше това, което бе започнала. Разбира се, че щеше да го направи. Спомних си скорошните предупреждения на съпруга ми, че се привързвам към нея, че говоря с нея наум и че се хващам за измамно лесната теза, че тя няма да довърши това, което бе започнала. Но тя не искаше да ме убие, защото бе планирала нещо по-лошо. Не искаше да отърве земята от мен, иначе щеше да го направи миналия юни. Бентън е криминален разузнавач и аналитик от ФБР, това, което хората все още наричат профайлър. Той смята, че съм се идентифицирала с агресора. Предполага, че страдам от Стокхолмски синдром. Напоследък доста говореше за това. Всеки път, когато го направеше, започвахме да се караме.

— Докторе? Как сме тук? — Приближаващият към мен мъжки глас бе последван от обути в шумящи калцунни обувки. — Готов съм за преглед, ако и ти си.

— Още не — отвърнах, докато Карен Карпентър продължаваше да пее в слушалката ми.

„Работим заедно, ден след ден, заедно, заедно...“

Той влезе с тежка стъпка във фоайето. Питър Роко Марино. Или Марино, както го наричат повечето хора, включително и аз. Или Пийт, макар че никога не съм му викала така и не съм сигурна защо, може би защото отначало не бяхме приятели. Викам му „копеле“, когато се държи гадно, и „задник“, когато е задник. Метър и деветдесет, сто и десет килограма, с бедра като дънери и ръце като джанти, той има такова значимо присъствие, че човек си глътва всички метафори.

Лицето му е широко и обрулено, има големи бели зъби, челюст като на екшън герой, бичи врат и гръден кош широк като входна врата. Днес носеше сива рокерска риза, кецове с размер като за чудовището на д-р Франкенщайн, хавлиени чорапи и бежови спортни бермуди с всякакви видове джобчета. На колана му бяха окачени значката и пистолетът. Марино няма нужда от легитимация, за да прави каквото си е наумил и да получи уважението, което изисква.

Марино е ченге без граници. Юрисдикцията му сега може и да беше Кеймбридж, но той намираше начини да я разшири далеч отвъд границите на Масачузетския технологичен институт и Харвард, отвъд светилата, които живееха тук, и туристите, които не живееха. Марино е проблем без граници. И винаги е бил мой проблем.

— Мислех, че ще искаш да знаеш, че марихуаната е медицинска. Нямам представа откъде я е взела. — Кървясалият му поглед се разходи по трупа, по окървавения мраморен под и след това се спря на гърдите ми, любимото му място за насочване на вниманието.

Няма значение дали нося хирургически дрехи, найлонов гащеризон, бяла престилка или съм се увила като за северния полюс. Марино винаги се възползва и открито ме зяпа.

— Пъпки, тинктури, нещо, което прилича на завити във фолио фитили. — Той вдигна голямото си рамо, за да избърше капещата от брадичката му пот.

— И аз така чух. — Гледах това, което се въртеше на телефона ми, и започвах да се чудя дали това не е всичко, просто празната стая на Луси със светлината, процеждаща се през щорите, и Г-н Пикъл, който изглеждаше неразбран и изоставен на леглото.

— Беше в много стара дървена кутия, която намерих скрита под някакви боклуци в дрешника в спалнята ѝ — каза Марино.

— Ще отида, но не сега. И защо ще крие медицинска марихуана?

— Защото може би не я е получила легално. Може би за да не я краде икономката. Не знам. Но ще е интересно да се видят токсикологичните тестове, какви са нивата на тетрахидроканобинола. Това би обяснило защо е решила да се катери по стълбата и да се занимава с крушката посред нощ.

— Прекалено много говориш с Хайд.

— Може би е паднала и наистина точно това се е случило. Логично е — каза Марино.

— Не и според мен. И не знаем дали е било посред нощ. Аз искрено се съмнявам. Ако е умряла около полунощ или по-късно, значи е намерена най-много осем часа след настъпването на смъртта. А аз съм сигурна, че е мъртва от по-отдавна.

— Тук е толкова топло, че няма начин да се разбере откога е мъртва.

— Почти вярно, но не съвсем — отвърнах. — Ще разбере, след като навлезем по-дълбоко в разследването.

— Но точно в този момент не можем да кажем от колко време е мъртва. И това е голям проблем, защото майка ѝ ще настоява за отговори. Тя не е от хората, пред които можеш да предполагаш.

— Аз не предполагам. Аз преценявам. В този случай преценявам, че е умряла преди повече от дванайсет часа и по-малко от четиридесет и осем — отвърнах. — Това е най-доброто, на което съм способна в момента.

— Пред важна клечка като нея? Такава велика продуцентка като Аманда Гилбърт няма да е доволна от подобен отговор.

— Не се притеснявам от майката. — Започвах да се дразня от това непрекъснато споменаване на Холивуд. — Но се тревожа какво точно се е случило тук, защото това, което виждам, не се връзва. Времето на настъпване на смъртта е разтегливо понятие. Подробностите се бият една с друга. Не съм сигурна, че някога съм виждала нещо толкова объркващо, и може би точно там е работата.

— Каква работа?

— Не знам.

— Максималната температура вчера беше 34 градуса. А минималната предната нощ — 28 градуса. — Марино ме погледна и добави: — Икономката се кълне, че е видяла Шанел Гилбърт вчера около четири следобед.

— Казала го е на Хайд преди да дойдем. След това си е тръгнала — припомних му.

Практиката ни беше да не се доверяваме на преразкази, стига да можем да си го позволим. Марино трябваше лично да разговаря с икономката. Сигурна бях, че ще го направи до края на деня.

— Казала, че видяла Шанел да минава покрай нея по алеята, карала към къщата червения рейндж ровър, който сега е тук — повтори Марино това, което му бяха предали. — Така че ако приемем, че е умряла някъде след четири следобед вчера и вече е била в лошо състояние тази сутрин в осем без петнайсет? Това се вписва в твоята преценка, нали? Дванайсет часа или може би повече.

— Не се вписва — казах му, докато гледах телефона си. — И защо продължаваш да смяташ, че е умряла посред нощ?

— Заради начина, по който е облечена — каза Марино. — Гола, само по копринен халат. Сякаш се е готвела да си ляга.

— Без нощница или пижама?

— Много жени спят голи.

— Така ли?

— Е, може би тя е спяла така и какво по дяволите гледаш на телефона си? — попита той по обичайния си директен начин, който най-често изглеждаше като чиста грубост. — Откога ходиш залепена за телефона си на местопрестъпление? Всичко наред ли е?

— Може би има проблем с Луси.

— Каж ми нещо ново.

— Надявам се да не е нищо особено.

— Обикновено е.

— Трябва да я проверя.

— Пак нищо ново.

— Моля те, не се повтаряй. — Гледах телефона си, а не него. — Работата е там, че не знам какво е.

— Какво по дяволите става?

— Все още не знам. Но нещо не е наред.

— Щом казваш. — Каза го сякаш не му пука за Луси, но нищо не можеше да е по-далече от истината. Марино бе най-близкото нещо до баща, което тя имаше. Той я научи да кара кола, да стреля, да не говорим, че я кали да се справя с тесногръдите селяни, защото Марино беше точно такъв, когато за пръв път се запознахме с него във Вирджиния преди много време. Той беше шовинистичен хомофоб, който се опитваше да краде гаджетата на Луси, докато най-накрая разбра, че греша. Сега въпреки неразбирателствата и обидите, въпреки че го отричаше, той бе най-големият ѝ защитник. Обичаше я по свой собствен начин.

— Направи ми услуга и кажи на Брайс, че Ръсти и Харолд ми трябва веднага тук. Нека незабавно да отнесат тялото в Центъра. — Наклоних телефона така, че Марино да не вижда видеото, което вървеше на него, да не зърне празната стая в общежитието на ФБР с малкото зелено плюшено мече, което със сигурност щеше да разпознае.

— Но ванът е с теб. — Тонът му бе обвинителен, сякаш криех нещо от него, което си беше така.

— Искам моят транспортен екип да се справи с това — отвърнах и това не беше молба. — Няма да го направя аз и няма да се прибера оттук право в Центъра. Ти също. Трябваш ми, за да ми помогнеш за Луси.

Марино приклепна до тялото, като се пазеше от тъмната лепкава кръв и гонеше мухите, които не спираха да бръмчат влудяващо.

— Щом смяташ, че Луси е по-важна от този случай. Щом искаш Люк да направи аутопсията.

— Имам ли избор?

— Просто не разбирам какво правиш, докторе.

Обясних му, че или заместникът ми Люк Зенър ще направи аутопсията, или аз, когато се върна в Центъра. Но това можеше да не стане до следобеда, вероятно късния следобед или края на деня.

— Какво, по дяволите? — Марино повиши глас. — Не разбирам. Защо няма да закараш тялото до Центъра сама, за да знаем какво ѝ се е случило, преди да цъфне холивудската ѝ майка?

— Трябва да тръгна и после да се върна.

— Не разбирам защо първо не закараш тялото.

— Както вече казах, първата ми спирка няма да е в Центъра. Трябва да отидем до Конкорд и очевидно не мога да се разхождам с труп във вана. Трябва веднага да отиде в хладилника — отново подчертах това. — И Харолд и Ръсти трябва да дойдат тук.

— Не разбирам — повтори той, този път намръщен. — Тръгваш с шибан ван от тук и няма да отидеш в Центъра? Да нямаш час при фризьора? Ще си правиш маникюр? С Луси ще ходите на спа?

— Все едно не си го казал.

— Шегувам се. Който те погледне, знае, че се шегувам. От месеци не си даваш зор за такива работи. — Гласът на Марино бе станал като от кремък, гневен и осъдителен, и аз усетих как се ядосвам отново. „Обвинявай жертвата. Накажи ме заедно едва не умрях. Изкарай ме виновна.“

— Какво би трябвало да означава това? — попитах го.

— Означава, че си се запуснала. Не че не те разбирам. Сигурен съм, че не ти е лесно да се придвижваш. Сигурен съм, че ти е трудно да се обличаш, да се нагласиш.

— Да, малко ми е трудно да се глася — отвърнах хладно, но беше вярно, че нямаше да ми се отрази зле подстригване или прическа. Ноктите ми бяха къси и без лак. Не си направих труда да се гримирам, когато излизах сутринта от къщи. И бях доста по-слаба от времето преди да ме прострелят. Но не беше нито времето, нито мястото да се заяжда с мен, само че това никога не спираше Марино през всичките години, през които го познавах. Но падна рекордно ниско, когато взе да ме критикува за външността ми на местопрестъпление с труп, когато умирах от притеснение за племенницата ми. Вече ми нямаше доверие както едно време. И това бе проблемът.

— Боже, къде ти е чувството за хумор? — каза той след дългото ми мълчание.

— Не си го взех сутринта. — Толкова бях на ръба, че едвам контролирах гласа си, а мраморният под сякаш излъчваше през обувката ми и караше десния ми крак да се схваща. Той болеше и пулсираше като зъб с абсцес. Едвам си свивах коляното и колкото по-дълго стоях права, толкова по-лошо ставаше.

— Съжалявам. Не исках да те ядосам, но не се държиш логично, докторе — каза Марино. — Предполагах, че ще направиш аутопсията веднага. Преди майка ѝ да дойде тук с милион въпроси и претенции.

Това не е ли малко по-важно от отиването в Конкорд да нагледаш Луси? Освен ако не е болна или ранена или нещо подобно? Имам предвид — знаеш ли какъв е проблемът?

— Не. Точно затова трябва да проверя.

— Със сигурност не искаме проблем с Аманда Гилбърт, а тя е точно от хората, които биха ни създали проблем. И точно сега? Едва ли искаш да предизвикваш проблеми. Казвам го, защото нямаш нужда от...

— Много добре знам от какво нямам нужда. — Гледах телефона и избягвах погледа му.

Марино ме разпитваше и ми четеше лекции по този начин, защото можеше. По едно време беше мой главен детектив, докато не реши, че вече не иска да работи за мен. Знаеше как работи центърът ми. Знаеше точно как мисля. Знаеше начина, по който работя и защо. И изведнъж се бях превърнала в енигма. Бях от друга планета и това се случваше от юни.

— Искам да бъде транспортирана веднага и не мога да го направя аз — казах му. — Трябва да отида в Конкорд. Трябва да тръгнем възможно най-бързо.

— Добре. — Той се изправи и гледа дълго надолу към трупа, докато аз се вирах в дисплея на телефона си.

Надписът отдавна бе изтекъл. Музиката бе спряла. Продължавах да гледам празната стая на Луси вече цяла вечност и напрежението и объркването ми растяха. Бях дразнена, провокирана, измъчвана и ми се струваше, че Кари сигурно много би се забавлявала, ако можеше да ме види сега, ако можеше да ме шпионира по същия начин, по който го бе правила с Луси.

— Признавам, че изглежда доста зле за паднала от... Колко? Няма и два метра? — каза Марино. — Наркотици. А има и много окултни глупости из дома й. Не се знае в какви среди се е движела. Съгласен съм с теб, че този случай има някои аспекти, които си противоречат.

— Моля те, обади се веднага. — Бях прикована към телефона си.

Смътно регистрирах шума от неговите отдалечаващи се стъпки, от разговора му с началника на кабинета ми Брайс Кларк, а аз не спирах да гледам секунда след секунда. Бяха минали десет минути от началото на кинематографичния подарък от Кари Гретхен и вече знаех,

че това е тормоз и манипулация, че тя си доставя садистично удоволствие на мой гръб. Но не можех да устоя.

Не знаех какво друго да правя, освен да гледам, да се предам, докато се размотавам във фоайето и усещам присъствието на мъртвата Шанел Гилбърт и болката в крака си. Бях свела очи към телефона си и гледах запис от миналото на племенницата ми да тече в голата ми длан. Надушвах разлагаща се плът и съсирваща се кръв. Потях се и треперех, докато гледах видеото, и си мислех, че това не може да е истина.

Но беше. Нямаше съмнение. Разпознавах празните стени на стаята, двата прозореца от двете страни на леглото и разбира се, Г-н Пикъл, кацнал на възглавницата. Виждах затворената врата, която водеше към коридора на четвъртия етаж на общежитието, светлината, която влизаше от посоката, където беше банята. Само ВИП квартирите имаха самостоятелни бани. Луси беше ВИП за мен и така исках да се държат с нея и от ФБР.

Тя живя в тази стая от 1995 до 1998 година, не постоянно, идваше и си отиваше, докато завърши Университета на Вирджиния, като през почти цялото това време работеше за Изследователското инженерно звено на ФБР. Кари Гретхен беше неин ментор. ФБР повери племенницата ми, която бях отгледала като собствена дъщеря, на грижите на чудовище и психопат и това решение промени целия ни живот. Промени абсолютно всичко.

5.

Кари влезе в стаята с малък автомат на шията. Беше „Хеклер и Кох“ MP5K и бе притиснат до гърдите ѝ. К идва от kurz. „Къс“ на немски. Оръжието е проектирано така, че да влиза в специално куфарче, и в дъното на съзнанието ми се надигна усещане за нещо познато. Познавах това оръжие. Виждаха го бях. Почувствах как гърдите ми се свиха, когато Кари се приближи към камерата и погледна право в нея с широко отворени очи, студени като зимно небе. Косата ѝ бе изрусена до сребристо, късо подстригана, тясното ѝ лице с фини черти беше остро като мачете; беше с чисто бели потник, шорти, чорапи и обувки.

През 1997 година тя бе около двайсет и пет годишна, макар че тогава не бях сигурна каква е точната ѝ възраст. Можеше да мине за много по-възрастна или много по-млада — или за жена без възраст или за старлица със своето слабо жилесто тяло и сини очи, които бързо сменяха оттенъците си като неспокоен океан, опасен като промените в настроението ѝ. Беше много бледа, сякаш слънце не я бе докосвало. Бялата ѝ кожа сякаш излъчваше светлина като лампион и контрастираше с черната каишка около шията ѝ, с късото и дебело черно оръжие, което вече бе толкова близо до камерата.

Беше ранен модел с дървена дръжка, вероятно произведен през 80-те години на XX век, а може и би и по-рано, но не бях сигурна откъде знам това. Виждах трите режима на стрелба, отпечатани в бяло над спусъка. Е за полуавтоматичен, F за напълно автоматичен. Беше избран S за безопасен режим. Отнякъде познавах това оръжие, по дяволите! Къде го бях виждала?

— Поздрави от миналото. — Очите на Кари бяха дълбоко сини. Тя се усмихна. — Нали знаеш какво казват. Миналото никога не свършва. Дори не е минало. Ако гледаш моя кинематографичен шедьовър, тогава е редно да те поздравя. Все още си на тази земя, шефе. — Начинът, по който каза „шефе“, беше странен, вероятно

редактиран. — Това, което трябва да заключиш от видяното, е, че още не искам да си мъртва. Ако исках, щеше да си.

— Докато дойде време да гледаш това, можеш ли да си представиш колко възможности съм имала да ти пусна куршум в главата? — Кари вдигна късото дуло на автоматичното оръжие пред камерата. — Или още по-добре? Ето тук? — Тя докосна тила си в основата на черепа на нивото на втори шиен прешлен: прекъсване на гръбначния стълб точно на това място води до моментална смърт.

Не се учудих, докато я гледах как описва това. Бе същото нараняване, което бях открила при скорошни убийства със снайпер в Ню Джърси, Масачузетс, и Флорида. Невидим стрелец, който пресата бе нарекла Медноглавата змия, бе пуснал куршуми от мед във вратовете на четирите си жертви. Една от тях бе Боб Росадо, американски конгресмен, убит миналия юни, докато се гмуркал от яхтата си във Форт Лодърдейл. Неговият син тийнейджър Трой, напъпил млад психопат с криминално досие, бе изчезнал по същото време и можеше също да се окаже жертва. Още не го бяхме намерили. Не знаехме къде е. За последно бил видян с нея, с Медноглавата змия, с Кари Гретхен.

— Ако знаеш как, можеш да причиниш смърт по много начини. — Говореше бавно и отчетливо, като за запис. — И не знам кое ще е най-подходящо за теб. Бързо, така че да не разбереш какво се случва? Или проточено и болезнено, така че да си напълно наясно? Искаш ли да знаеш дали скоро ще умреш, или не? Това е въпросът. Хммм.

Вдигна очи към белия акустичен таван със сивкави флуоресцентни лампи, които бяха изгасени.

— Вероятно все още внимателно обмислям тези опции. Чудя се колко близо до унищожението ти ще съм стигнала до момента, в който гледаш това. Но нека започнем, докато сме сами. Луси скоро ще се върне. Това си е между теб и мен. Шшшт! — Тя сложи пръст пред устните си. — Нашата тайна.

— Записала съм всичко тук в разказ, който обяснява какво виждаш и чуваш. — Тя вдигна няколко листа, разпечатани рехаво, като за сценарий.

Фукаше се. Искаше внимание. Но от кого? Този видеоклип бе пратен на мен. И все пак интуицията ми ми казваше, че не съм желаната публика. Може би вече не бях в състояние да съм обективна.

— Има шест скрити камери тук в 411-а, уютната стая на Луси в общежитието с всичките ѝ младежки боклуци.

Посочи с автоматичното оръжие към киноплакатите на стените. „Мълчанието на агнетата“ и „Проникване“. Отиде до друга стена, където на оранжев фон се очертаваше черният силует на Тиранозавър Рекс от „Джурасик парк“. Любимите филми на Луси. Доста се бях потрудила да намеря плакатите, след като тя започна стажа си във ФБР.

Отиде до леглото и бутна с дулото безнадеждното пухкаво лице на Г-н Пикъл. Големите му стъклени очи изглеждаха пълни с паника, сякаш знаеше, че всеки момент ще умре. Усетих се как проектирам емоции върху неодушевен предмет, върху малка плюшена играчка.

— Тя е дете, знаеш ли. — Докато говореше, Кари не спираше да се движи. — Може да има коефициент на интелигентност над 200, в необятните стойности на супергениите, но винаги е имала емоционалната зрялост на бебе. Тя е заседнала в развитието си. Безнадеждно заседнала. Няма представа какви магии има в стаята ѝ, магии, които покриват всеки ъгъл и са напълно невидими.

— Представяш ли си как си прекарвам свободното време, когато тя не е тук? Винаги наблюдавам. — Посочи с два пръста към очите си. — Като плаката на „Великият Гетсби“. Като очите на доктор Т. Дж. Екълбърг, които надничат през очилата и виждат всичко в Долината на пепелта, моралната пустиня на американското общество със своето сляпо, алчно и лъжливо управление.

Вдигнах очи от телефона си към Харолд и Ръсти. Приличаха на ловци на духове с пластмасовите си бели гащеризони с качулки, ръцете им бяха покрити със сини ръкавици, а на носовете и устите им имаше респиратори. Обсъждаха с Марино как най-добре да вкарат мъртвата жена в чувала и дали е добра идея да се сложи торба на главата ѝ. Можело да има важни доказателства в косата ѝ. От отворената фрактура на черепа ѝ изтичаше мозъчна тъкан. Можеше някои от зъбите ѝ да са разклатени. Един бе избит, преден зъб, който бях намерила в кръвта на пода.

— Не искаме да изгубим нищо. Няма как да знаем какво е залепнало за кръвта, особено в косата ѝ — каза Марино, докато слушах гласа на Кари в слушалката.

— Имало едно време една стая в общежитие, мъничка и спретната — четеше тя от сценария си, докато Марино разпъваше

носилката и алуминиевите ѝ крака тракаха. — Тя била слабо осветена от настолна лампа на бюрото, което също като стола, гардероба, скрина и двойното легло било евтино и направено от шперплат с фалшив фурнир.

Кари се разхождаше из стаята и ми я показваше. Без да вдигам очи от телефона, казах на Марино, Ръсти и Харолд да сложат главата на Шанел Гилбърт в торба и да направят същото с ръцете и краката ѝ. След това да я увият с чаршафи за еднократно ползване. Съвсем сигурна бях, че съм събрала проби от всичко, което можеше и да не оцелее при пътуването до центъра ми, но не беше лошо да сме прецизни. Нямах да оставяме нищо. Нямах да губим нищо. Нито косъм. Нито зъб.

— След това можете да я слагате в чувала и да я изнасяте — казах им, а на записа Кари продължаваше:

— Върху хладилника с размерите на хотелски минибар стоял господин Кафемашина, евтина сметана на прах, пакет кафе от „Старбъкс“, чаши на ФБР, чукната керамична бирена халба със знака на Ричмъндската полиция. — Тя я взе и ми показа къде е било отчупено парченцето. — Ножче на швейцарската армия, шест кутии 9-милиметрови патрони „Спиър Голд Дот“ за автоматичното оръжие МР5К, което Луси открадна от Бентън Уесли и държи скрито в стаята си.

Произнесе името на Бентън по странен начин. Но не можех да спра записа. Не можех да го върна. Ако видеото на Кари бе предназначено за мен, защо ще казва фамилията на Бентън, сякаш можеше да не я знам? Не разбирах какво се случва, но не вярвах Луси да е откраднала оръжие или нещо друго от Бентън.

Кари лъжеше за МР5К и записваше лъжата, с която намекуваше, че Бентън и Луси са нарушили Закона за огнестрелните оръжия, престъпление, което се наказва със сериозна ефективна присъда. Давността сигурно вече бе изтекла. Но зависеше от много неща. Всичко зависи от много неща. Това съдържаеше потенциал за нещо много лошо. На два-три метра от мен чух да шумоли хартия.

Харолд отвори нещо, което приличаше на обикновена кафява хартиена торба за покупки без дръжки. След това прояви разум и се отказа. Главата на Шанел Гилбърт бе на пихтия. Пластмасовите торби

са по-подходящи, стига тялото бързо да бъде поставено в хладилника. Казах го, без да вдигам поглед.

— Трябва да влезе в хладилника в мига, в който я вкарате в сградата — наблегнах аз, тъй като найлоновите торби и влагата са лоша комбинация, особено когато разложението е напреднало.

— Съгласен съм — каза Харолд. — Точно това ще направим, шефе.

Той бе работил в погребално бюро и понякога се чудех дали не спи с костюм и вратовръзка, с тъмни чорапи и официални обувки. Но винаги си обличаше защитно облекло: така можеше да е чист и спретнат под пластмасовия гащеризон.

— Мисля, че има нещо в косата ѝ. Може да е стъкло. — Светлината потрепваше по очилата му с черни рамки. Кафявите му очи бяха увеличени под лещите като на сова.

— Много ясно — каза Ръсти. Когато пристигна, приличаше, както винаги, на застаряло хипи: днес носеше торбест памучен анцуг с връзка на кръста, а дългата му побеляваща коса бе вързана на опашка. — Има счупени стъкла навсякъде.

— Просто се опитвам да съм внимателен. Не ми заприлича на стъкло от електрическа крушка. Но му хвърлих само един поглед, а сега вече не го виждам.

— Опаковайте я много добре. Погрижете се да не изгубим нищо — Казах аз, докато Кари влизаше в малката скромна баня и светваше лампата.

— Не го виждам. — Харолд оглеждаше кървавата сплъстена коса и прокарваше облечените си в ръкавица пръсти през нея. — Видях нещо, а сега не го виждам.

— Ще я огледам внимателно по-късно. Не забелязах никакво стъкло в косата ѝ — отвърнах.

— А не мислиш ли, че може да е имало? — Харолд се взираше в лампата на тавана, в двете празни фасонки.

Огледа счупените стъкла, пръснати навсякъде по пода, след това започна да разиграва някакъв въображаем сценарий. В същото време Кари разиграваше своя театър на записа. Харолд се правеше на човек, който сменя крушките и внезапно пада назад от стълбата.

— Ако е държала стъкления абажур и крушките и те са паднали на пода заедно с нея, това е било като избухнала стъклена бомба. Не

трябва ли да има стъкла навсякъде по нея? — попита той, докато Кари се взираше в огледалото над мивката в банята и се усмихваше широко на собственото си отражение. След това оправи късата си платиненоруса коса.

— Просто я покрийте хубаво и да влиза направо в хладилника, аз ще се разправам с нея — повторих инструкциите си.

Не можех да сложа видеото на пауза. Кари бе отвлякла телефона ми във възможно най-неподходящия момент, насред оглед на подозрителна смърт, който изискваше пълното ми внимание.

6.

Единственият начин, по който можех да спра записа, беше да изключа телефона. Не се канех да го направя и в дъното на съзнанието ми се появи мисълта, че това, което се случва, може да ми излезе солено. Ако полицаите се оплачеха, че съм била през цялото време на телефона си и съм гледала филм, писала съм съобщения или бог знае какво, щеше да стане много лошо.

— От едната страна на вратата, която води към коридора, се намира личната баня на Луси. — Кари посочи с ръка, сякаш беше момиче на късмета.

Ръсти разтърси една найлонова торба, за да я отвори, и започна да я нахлузва на голите стъпала на Шанел Гилбърт.

— А новите обучаващи се агенти не се радват на подобен лукс. — Кари хвърли поглед към сценария си, след това се върна към скритата камера. Направи го няколко пъти. — Всички те имат съквартиранти. Делят общи тоалетни, огледала и душове в дъното на коридора. Но младата ранозрейка Луси не се смесва с тези по-долни жени, които до една са по-възрастни от нея, някои са завършили право и имат докторски степени. Една от тях е презвитериански свещеник. Друга е бивша кралица на красотата.

— Странна добре образована група без здрав разум, без улични умения за оцеляване и когато гледаш това... — Изречението завърши внезапно, не на място, без съмнение записът беше редактиран. — Чудя се колко от тях ще са мъртви. С Луси обичахме да правим предвиждания. Тя събираше данни за всеки обитател на своя етаж. Но не се обръщаше към никого по име. Не говореше с никого при разминаване и резервираността ѝ правилно бе тълкувана като привилегированост и арогантност. Луси беше разглезена. Леля ѝ Кей беше успяла да я разглези до краен предел.

Кари говореше за мен в трето лице.

Отгърна страница от сценария си.

— Цивилна тийнейджърка със специални дарби и специални връзки, в Академията на ФБР Луси се радваше на специален статус, който бе почти същият като на защитен свидетел, гостуващ полицейски шеф, директор на агенция, генерален секретар или с други думи — много важна персона, каквато Луси бе по силата на връзките си, а не на заслугите си.

— Нейната леля Кей се бе погрижила предварително по време на стажа си и докато навърши двайсет и една безценната ѝ племенница да има собствена стая с баня, с изглед и с вечерен час. Да бъде под непрекъснато наблюдение, каквото всъщност ѝ бе осигурено. Това е отбелязано в досието ѝ, което е тънко и незабележително, докато снимам това. Но с времето е вероятно да стане много по-дебело, тъй като федералното правителство започва да опознава Луси Фаринели и да осъзнава, че тя трябва да бъде спряна.

Какво беше това досие? Въпросът изскочи в ума ми като балонче с реплики на комиксов герой. Бентън трябваше да знае.

— Но да погледнем нещата от добрата страна. През юли 1997 година — Кари вървеше и говореше мрачно и сериозно като водещ на криминално предаване — ръководството на Академията не знаеше, че покровителката на младата Луси, моя милост, често преспива при нея и че не е безобидна ексцентрична зубрачка, успешно преминала през безкрайните биографични проверки, разпити и тестове с полиграф, преди да бъде наета да прегледа компютърната система и организацията на случаите на ФБР.

— Дори психолозите профайлери в Отдела за поведенческа наука, включително легендарният им шеф, някак си бяха пропуснали да забележат, че съм психопат. — Тя изрече „легендарен шеф“ по странен начин. — Точно като баща ми и неговия баща. — Очите ѝ изглеждаха кобалтови на записа. — Аз всъщност съм доста рядък екземпляр. По-малко от един процент от женското население на земята са психопати. А ти знаеш каква е еволюционната функция на психопатите, нали? Ние сме избраните, които ще оцелеят.

— Запомни, че когато си помислиш, че съм умряла... Опа! Трябва да спра да чета прекрасната си малка история засега. Имаме компания.

Чух тихия звук от затварянето на пластмасов цип и погледнах към Марино, който се изправяше. Тялото приличаше на черен пашкул

на пода, а Марино, Ръсти и Харолд сваляха мръсните си ръкавици и ги хвърляха в червената торба за опасни отпадъци.

Сложиха си нови и вдигнаха тялото. То бе отпуснато. Посмъртното вкочаняване бе напълно преминало. Това обикновено отнема минимум 24 часа в зависимост от факторите, сред които са температурата на околната среда, а днес бе изключително горещо. Зависи и от състоянието на дрехите и размерите на тялото.

Шанел Гилбърт бе около метър и седемдесет и около шейсет килограма и подозирах, че е била атлетична и в добра форма. Имаше разлика от бански костюм, но от кръста надолу бе бяла, коремът, бедрата и краката ѝ не бяха излагани на слънце. Носенето на неопрен би могло да остави такива следи и аз си спомних какво правехме с Бентън между гмурканията. Сваляхме чорапите и горната част на неопрените и завързвахме ръкавите на кръста си. Лицата, раменете, гърдите, ръцете и горната част на стъпалата ни придобиваха загар, но нищо друго.

— Знаем ли дали Шанел Гилбърт е спортувала? — попитах Марино и се стреснах, когато ми хрумна, че двете с Кари Гретхен си приличат физически. — Има добре развити рамене и краката ѝ изглеждат здрави. Сигурни ли сме, че това е тя? — Погледнах го. — Някой разпитал ли е съседите?

— Какво говориш, по дяволите? — Той се намръщи, сякаш току-що му бях казала, че земята е плоска. — Какви ги мислиш?

— Мисля, че тя не подлежи на визуално разпознаване и трябва да внимаваме.

— Имаш предвид защото е подпухнала и разложена?

— Трябва да сме сигурни, че това е тя. Не трябва просто да приемаме, че това е жената, която е живяла в тази къща. — Нямах намерение да споменавам, че мъртвата жена на пода би могла да мине за близначка на Кари Гретхен.

Замислих се за скорошната ни среща с Кари, когато тя ме простреля във Флорида, сравнявах онова лице със снимката от шофьорската книжка на Шанел. Двете изглеждаха зловещо еднакви и ако се осмелях да го изрека, щях да изляза ненормална психопатка. Марино щеше да поиска да знае откъде ми е хрумнала тази мисъл точно сега, а не можех да му кажа, че гледам Кари на телефона си. Марино не биваше да знае. Никой не биваше да знае. Не бях сигурна

какви може да са правните последствия, но се тревожех, че това видео може да е капан.

— Кое те кара да подозираш, че това не е жената, която е живеела тук? — попита Харолд, който беше приклепнал до куфарчето си с инструменти.

Отговорих му с въпрос.

— Имаме ли някаква причина да смятаме, че е тренирала гмуркане?

— Не видях никаква екипировка за гмуркане — отвърна Марино точно когато Луси се появи на записа в пълно неведение и в безгрижно настроение. — Но забелязах някои подводни снимки в една от стаите. Ще огледам за нещо повече, след като я занесем във вана.

Гледах как Луси се разхожда из личното си пространство, в което Кари бе нахлула и което бе похитила.

— Трябва ми проба от ДНК на Шанел Гилбърт, може би от четка за зъби или четка за коса — напомних на Марино, но ми беше трудно да се съсредоточа, докато гледах племенницата ми. — Да разберем кой е зъболекарят ѝ и да вземем снимки. Няма да съобщаваме самоличността ѝ на никого, включително и на майка ѝ, докато не сме сигурни.

— Май има малък проблем с това — каза Марино, но аз вече не го гледах. — Някой вече е казал на майката, забрави ли? И тя се е качила на самолет от Лос Анджелис, не помниш ли? Така че ако имаш някаква причина да смяташ, че това не е нейната дъщеря... Е, ще стане много грозно шоу, когато мама се появи.

— Разбра ли кой може да я е уведомил? — попитах.

— Не.

— Защото не сме ние — повторих вече казаното. — Изрично наредих на Брайс да не пуска никаква информация, докато не му кажа.

— Но някой със сигурност го е направил — отвърна Марино.

— Може да е икономката, след като е намерила тялото — предположи Ръсти и това изглеждаше логично. — Може би тя е информирала майката. Това си е нормално, не мислиш ли?

— Да, може би — отговори Марино. — Нека позная. Мама вероятно е плащала за всичко, включително и за икономката. Но все пак трябва да разберем кой ѝ се е обадил и ѝ е съобщил лошата новина.

— Първото, което трябва да разберем, и то със сигурност, е коя е тази мъртва жена. — Погледнах кървясалите очи на Марино, след това пак се наведох към телефона си, на който виждах Луси в спортен екип и с червеникаворуса коса, къса като на момче.

Можеше да мине за шестнайсетгодишна, но беше била три години по-голяма, когато това е било заснето, и докато я гледах, ме обзе неописуемо чувство. Бях бясна и ми се гадеше. Не спирах да си напомням, че не бива да изпитвам нищо. Хвърлих бегъл поглед към Ръсти и Харолд, докато те изкарваха носилката през входната врата. Събрах си принадлежностите в куфарчето и ги подредих, докато гледах видеото, което течеше на телефона ми, и слушах през безжичната слушалка.

Изпълнявах много задачи наведнъж. А не биваше.

Марино бе започнал да обикаля из къщата и да проверява прозорците и вратите: уверяваше се, че всичко е сигурно затворено, преди да си тръгнем. Аз не бях свършила. Но не го казах. Щях да се върна след като се уверя, че Луси е в безопасност — и след като съм напълно сигурна, че не тя ми е пратила записа.

7.

Познавам племенницата си. Мога да позная кога е сигурна, че всичко, което казва и прави, не се наблюдава.

Тя вярваше, че разговорът ѝ с Кари бе само между тях двете. Но не беше. Можех да си представя как би се почувствала Луси, ако знаеше, че в известен смисъл и аз съм в стаята заедно с тях. И в момента бях и се чувствах нелоялна. Чувствах, че предавам собствената си плът и кръв.

— Как беше тренировката? — Очите на Кари обхождаха стаята, откриваха камерите, които Луси не можеше да види. — Много хора ли имаше?

— Трябваше и ти да дойдеш да вдигаш тежести.

— Както ти казах, имам си работа, включително и изненадата.

Кари бе със същия тренировъчен екип, но нямаше и следа от автоматичното оръжие. На записа нямаше час и дата, той само отчиташе изтеклото време, което вече бе почти двайсет минути. Видях я как отваря малкия хладилник.

— Купих ти подарък. — Извади две бири „Сейнт Поли Гърл“, отвори ги и подаде едната зелена бутилка на Луси.

Тя се взря в нея, но не отпи.

— Не искам.

— Можем да изпием по една бира заедно, нали? — Кари прокара пръсти през изрусената си щръкнала коса.

— Не бива да я носиш тук. И не съм те молила.

— Няма нужда да ме молиш. Аз съм много предвидлива. — Кари взе ножчето на швейцарската армия от плота на хладилника, хвана здраво дръжката, разгъна едно острие с нокътя на палеца си и неръждаемата стомана проблесна.

— Не биваше да го правиш, без да те карам. — Луси свали спортния сутиен и бикините си; беше изпотена и зачервена от физическото усилие. — Ако ме хванат с алкохол в стаята, с мен е

свършено. — Хвърли дрехите си в бамбуковия кош, който ѝ бях купила аз, взе хавлиена кърпа и започна да се бърше.

— Ти се моли да не разберат, че имаш оръжие тук — каза Кари навъсено и добави за по-ефектно, докато разглеждаше тънкото блестящо острие на ножчето. — Абсолютно незаконно оръжие.

— Не е незаконно.

— Може да се окаже съвсем скоро.

— Какво си направила? Направила си нещо.

— Е, ще е престъпление, ако изчезне. Но какво, по дяволите, е законно изобщо? Произволни правила, измислени от грешни простосмъртни. Бентън ти е вуйчо. Може би не е кражба, ако си го взела от вуйчо си.

Луси отиде до гардероба, отвори вратата и погледна вътре.

— Къде е? Какво си направила с него, по дяволите?

— Нищо ли не си научила от времето, откакто сме заедно? Не можеш да ме спреш, ако съм решила да направя нещо, и нямам нужда от разрешението ти. — Кари погледна право в камерата и се усмихна.

Видях Луси да сяда върху ъгъла на бюрото, загорелите ѝ мускулести крака увиснаха над пода. Очевидно бе разстроена.

Светлината, която се процеждаше покрай краищата на пуснатите щори, вече беше различна, а само преди секунди Луси бе с чорапи и маратонки. Сега те не бяха на краката ѝ. Беше боса. Видеото отново бе умело монтирано и се зачудих какво е било изтрито в името на пропагандата и манипулациите на Кари.

— Винаги успяваш да вземеш каквото искаш — каза Луси. — Винаги се опитваш да ме караш да правя неща, което не са редни и са лоши за мен.

— Не те карам да правиш нищо. — Кари се приближи, погали я по косата и Луси дръпна главата си. — Не ме отблъсквай. — Кари се приближаваше бавно към лицето на Луси, носовете им почти се докосваха, тя се взираше в очите ѝ. — Не ме отблъсквай.

Тя я целуна и Луси не реагира. Стоеше стоически, неподвижна като статуя.

— Знаеш какво се случва, когато се държиш така — каза Кари с тон, който намекваше на какво е способна. — Нищо добро няма да излезе и наистина трябва да спреш да обвиняваш другите за своето поведение.

— Къде е шибаното оръжие? — Луси стана от бюрото. — Искаш да ме вкараш в беля, нали? Искаш нарочно да ме натопиш. Защо? Защото ако ме дискредитираш, никой няма да повярва на това, което казвам. Няма да получа нищо от това, което съм си спечелила и което заслужавам. Никога. Това ще е ужасен живот.

— Колко ужасен? Каж ми. — Очите на Кари бяха ярко сребристосини.

— Ти си извратена — отвърна Луси. — Върви по дяволите.

— Не се тревожи. Ще скрия доказателствата, ще изнеса празните бирени бутилки и ще се отърва от тях. — Кари отпи от немската бира. — За да не те викат в кабинета на директора.

— Не ми пука за бирата! Къде е оръжието? То не е твое.

— Знаеш какво казват: че собствеността е девет десети от закона. Разтегливо понятие, нали разбираш? Този МР5К ще стреля толкова сладко.

— Осъзнаваш ли какво може да се случи? Разбира се, че осъзнаваш. И това е целта, нали? Всичко, което правиш, е за да получаваш лост, да изкопаеш мръсотия, която да ти даде предимство, и това ти е номерът от самото начало. Дай ми оръжието. Къде е?

— Всичко с времето си — отвърна Кари със захаросан покровителствен тон. — Обещавам ти, че ще се появи, когато най-малко го очакваш. Какво ще кажеш за масаж? Нека забия пръсти в теб. Знаеш каква сладка болка ти причинява това.

— Няма да пия това. — Луси взе бутилката „Сейнт Поли Гърл“ от бюрото.

Отиде боса до банята, където също имаше скрита камера. Видях я как излива бирата. Чух я да я плисва в мивката и когато се погледна в огледалото, на лицето ѝ имаше смесица от тъга, болка и гняв, но най-вече тъга и болка. Луси обичаше Кари. Тя бе първата ѝ любов. И в известен смисъл — последната.

— Нямам доверие на нищо, което ми даваш, на нищо, което правиш. — Луси повиши глас, когато пусна водата докрай, за да отмие бирата.

Пак се погледна в огледалото и лицето ѝ бе толкова младо, толкова детинско, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Опитваше се да е смела, да контролира нестабилните си емоции. Наплиска се с вода и се избърса. Върна се в стаята и тогава осъзнах, че Кари сигурно е

поставила мрежа от детектори за движение и ги е програмирала да включват и изключват камерите, когато някой се движи. Виждах какво прави Луси в банята, но не виждах Кари. Сега вече виждах и нея. Виждах пак и двете.

— Това беше разхищение. И беше неблагоприятно. — Кари докосна с върха на езика си гърлото на бутилката си със „Сейнт Поли“ и го прокара по ръба. Взря се в камерата и бавно започна да облизва долната си устна. Очите ѝ бяха като стъклени. Почти тъмносини. Меняха цвета си с настроенията ѝ.

— Моля те, върви си — каза Луси. — Не искам да се караме. Трябва да спрем това, без да водим шибана война.

Кари се наведе, за да свали маратонките и чорапите си.

— Би ли ми подала лосиона, ако обичаш?

Глезените ѝ бяха неестествено бели, с открояващи се сини вени, кожата ѝ бе почти прозрачна, като восъчна.

— Няма да се къпеш тук. Върви си. Трябва да се приготвя за вечеря.

— Вечеря, на която не съм поканена.

— Много добре знаеш защо. — Луси извади от горното чекмедже на скрина камуфлажен несесер. Порови, извади пластмасово шише без етикет и го хвърли на Кари. Тя го хвана във въздуха като подадена топка.

— Задръж го. Не го ползвам, няма начин. — Луси се върна на мястото си върху бюрото. — Дългосрочният ефект от втриване на медни пептиди и други метали и минерали в кожата е неизвестен. С други думи, не е тествано, мамка му! Провери го. Но е известно, че прекаляването с мед е токсично. Провери и това, като си тръгнала, мамка ти.

— Говориш точно като досадната ти леля. — Очите на Кари потъмняха. Продължавах да се дразня, че говори за мен сякаш не гледах това.

— Не е вярно — отвърна Луси. — Леля Кей не псува толкова като мен. И макар да оценявам, че си ми забъркала някакви лайна за производство на колаген или изчезване...

— Крем за изчезване? Едва ли. — Арогантността издуваше Кари като комодски варан. — Това е смес за регенерация на кожата. — Каза го снизходително. — Медта е много важна за здравето.

— Тя стимулира производството на червени кръвни клетки, а това е последното нещо, от което имаш нужда.

— Колко трогателно. Пука ти за мен.

— Точно в момента и пет пари не давам за теб. Но защо, мамка му, си втриваш мед? Питала ли си лекар дали някой с твоето заболяване трябва да се маже с лосион, в който има мед? Ако продължаваш да използваш тези лайна, из вените ти ще тръгне тромб колкото торта. Ще умреш от удар.

— Боже, ставаш точно като нея. Кей-младша. Здравсти, Кей-младша.

— Не замесвай леля Кей в това.

— Няма как да не я замесвам във всичко, Луси. Мислиш ли, че ако не бяхте роднини, щяхте да бъдете любовници? Защото бих го разбрала. Аз бих й се навила. Определено. Даже ще се пробвам. — Кари облиза гърлото на бирената бутилка, после пъкна езика си вътре. — Но времето не се връща. Повярвай ми.

— Млъквай, мамка ти!

— Просто казвам истината. Мога да я накарам да се чувства страхотно. Истински жива.

— Млъкни!

Кари остави бирата, развъртя капачката на лосиона, помириса го и примря.

— О, толкова е хубаво! Сигурна ли си? Нито дори съвсем малко в труднодостъпните места?

— Ако искаш да знаеш — каза Луси, докато си слагаше гланц на устните, — съжалявам, че въобще те срещнах.

— И всичко това защото госпожица Кралица на красотата тичаше по жълтите павета по същото време като нас. Съвпадение. А ти откачи.

— Да бе, съвпадение.

— Наистина беше. Кълна се, Луси.

— Глупости!

— Кълна се върху Библията, че не съм казвала на Ерин, че ще сме там в три часа. И — воала! — Кари щракна с пръсти. — Тя пък взе, че се появи.

— Ей така си тичаше съвсем сама, а пък ние взехме че се появихме и тя тръгна с нас. И ме игнорираше, сякаш изобщо не бях

там. Изцяло съсредоточена върху теб. Да бе. Какво съвпадение.

— Вината не беше моя.

— Точно както се появява навсякъде където сте се чукали, Кари.

— Искаш да си говорим за опасностите за здравето, така ли?

— Искаш да кажеш — за теб?

— За ревността. Тя е токсична.

— А какво ще кажеш за лъженето, единственото, което правиш?

Непрекъснато.

— Трябва да започнеш да си слагаш от това всеки път, когато излизаш, дори в мрачни дни посред зима. — Гъстият прозрачен лосион, който Кари капна на дланта си, приличаше на сперма. — И псуваш прекалено много. Вулгарността е обратнопропорционална на интелигентността. Непрекъснатите ругатни обикновено се свързват с нисък коефициент на интелигентност, ограничен речников запас и неконтролируема враждебност.

— Ти слушаш ли ме? Защото не се шегувам. — Луси изглеждаше пламнала от емоции, от гняв и болка.

— Какво ще кажеш да ти разтрия гърба? Обещавам ти, че ще се почувстваш по-добре.

— Писна ми от твоите лъжи! Ти изневеряваш и крадеш доверие! — извика Луси. — Правиш адски лайняни неща! Не знаеш какво е да обичаш някого. Не си способна на това!

Въпреки случващото се Кари бе напълно спокойна, вниманието ѝ от време на време прескачаше от една скрита камера на друга. Приличаше на екзотично влечуго, което проучва въздуха с раздвоения си език.

— Курва с курва!

— Някой ден ще ти напомня какво каза. И ще ти се ще да не си го правила. — Кари вдигна ръка, върху която имаше капка лосион, и се усмихна ведро.

— Ау, колко ме уплаши — каза саркастично Луси, вените на врата ѝ бяха изпъкнали.

Кари започна да втрива лосиона бавно и сладно в лицето и шията си. Цъкаше с език към Луси все едно тя беше куче и ѝ размахваше лосиона като кокал.

— Хайде. Сложи си малко. Ще ти го втрия точно както обичаш. — Потри длани. — Ще си стопля ръцете и ще вкарам магическата си

отвара в твоята кожа. Нещо като импровизирана нанотехнология.

— Махни се от мен! — Луси яростно избърса сълзите си с ръка и изведнъж видеото спря.

Опитах се да го превъртя от началото. Но не можех. Нищо не можех да направя с него.

8.

Иконите бяха замръзнали. Кликах върху линка в съобщението, но не се случваше нищо. После също така внезапно линкът изчезна. Сякаш бях изтрила всяка следа от него в съобщението. Но със сигурност не го бях направила. Записът бе изчезнал пред очите ми като страшен сън. Беше се изпарил, сякаш си го бях въобразила. Огледах се във фоайето с тъмната засъхнала кръв, счупените стъкла, кървавата пихтия, където бе лежал трупът. Вниманието ми се спря върху стълбата.

Фибростъкло, гумирани стъпенки — четири на брой, платформа най-отгоре, идеално центрирана. И тя започна да ме притеснява както много други подробности в този случай. Стълбата бе сложена точно под лампата, която в някакъв момент се бе пръснала върху мраморния под. Ако Шанел наистина бе изгубила равновесие, би трябвало стълбата да се плъзне, вероятно да се наклони и да падне заедно с нея. Забелязах дантелени следи от окървавената ѝ коса в околността на съсирената черна каша, върху която бе лежало тялото. Изглежда, че в някакъв момент тя бе помръднала главата си.

Или някой я бе преместил.

Не бяхме намерили отпечатъци от пръсти, стъпки, нищо, което да наемква за присъствие на втори човек, включително и икономката, която бе открила тялото. Спомних си, че голите стъпала на Шанел бяха напълно чисти. Както бе паднала, така и бе останала, не бе стъпвала в собствената си кръв. И изглеждаше, че и никой друг не е.

Започнах да се вирам още по-усърдно в мястото на смъртта ѝ, което ставаше все по-подозрително. Междувременно се ослушвах за Марино и го чаках да се върне, за да отидем да проверим Луси. Вече почти очаквах нов сигнал за съобщение от телефона си, ново видео, и не спирах да се надявам, че Луси ще ми се обади. Написах ѝ съобщение, докато внимателно оглеждах фоайето, като се съсредоточих върху местата от чист бял мрамор, търсех някакви признаци, че подът е бил мит в опит да се промени

местопрестъплението, да се инсценира смъртта на Шанел. Все още не бяхме проверили за остатъчна кръв, за следи след измиване, а и вече не можехме да ги видим без химическа помощ. Не бях сигурна, че полицаите ще си направят труда, тъй като те изглеждаха убедени, че става въпрос за нещастен случай. Клекнах до работното си куфарче и отново го отворих.

Извадих шише реагент. Разклатих го и започнах да пръскам чистите участъци на пода. Веднага се появи правоъгълен участък и следите от бърсане светнаха в яркосиньо само на сантиметри от съсирената кръв, в която бе лежал трупът. Правоъгълникът бе от някакъв предмет, вероятно кофа, а другите следи злоещо изпъкваха върху белия мрамор.

Специално този химикал не изисква тъмнина и проникващата покрай носещата греда слънчева светлина и лекото осветление не попречиха на сапфиреносините следи да се появят. Виждах ги ясно, виждах и множество продълговати капки, някои малки като глави на карфици, други като пръски от остър ъгъл. Средна скорост. Като при бой.

Разгледах по-отблизо синята мъгла край мястото, където бе лежала главата. Вероятно пръски кръв. Спомних си и липсващия преден зъб, който намерих, когато пристигнах. Шанел бе имала кръвоизлив в устата и когато бе паднала на пода, изпаднала в безсъзнание или умираща, бе издишала смесица от въздух и кръв. Изглежда, някой бе почистил това място на пода в опит да премахне всички следи, които не отговарят на хипотезата за нещастен случай.

Точно така изглеждаше, но трябваше да съм консервативна и предпазлива. Можеше да има и други обяснения, като например фалшива положителна химическа реакция на нещо друго освен кръв. Или дори да беше невидима кръв, можеше да е била на пода от по-отдавна. Можеше да няма никаква връзка със смъртта на Шанел Гилбърт. Но не ми се вярваше.

След това направих бърз и лесен предварителен тест. Навлажних тампон с дестилирана вода и внимателно изтрих малък участък от флуоресцентния правоъгълник. След това капнах върху тампона разтвор от фенолфталеин и водороден пероксид и той веднага порозовя, което е позитивна реакция за кръв. Направих снимки, като сложих пластмасова линийка за мащаб.

— Марино? — Огледах се.

Къщата беше празна, бяхме само двамата. Хайд, побелялото кеймбриджко ченге и щатският полицаи пътуваха към „Дънкин Донътс“ или кой знае накъде. Долових звуци от кухнята. След това чух затваряне на врата, трясването ѝ бе далечно и приглушено, вероятно бе някъде на долния етаж, а това бе объркващо. Можех да се закълна, че всички са си тръгнали, че в къщата не е останал никой освен Марино и мен. Може би грешах, затова се заслушах. Долових шум в кухнята.

— Марино? — извиках по-силно. — Ти ли си?

— Не, Торбалан е. — Не можех да го видя, само го чувах. Сега звуците идваха от коридора зад стълбището.

— Сигурен ли си, че сме сами? — попитах празния лошо миришещ въздух.

— Защо? — Бавни тежки стъпки се приближаваха към мен.

— Стори ми се, че чух да се затваря врата. Прозвуча ми като от мазето.

Не последва отговор.

— Марино? — Изтрих още няколко флуоресцентни петна. Предварителният тест продължаваше да показва положителен резултат за кръв. — Марино?

Тишина.

— Марино? Ей!

Извиках го още няколко пъти, но той не ми отговори и аз отново написах съобщение на Луси. След това се обадох на номера ѝ за спешни случаи, но веднага се включи гласова поща. После пробвах мобилния телефон, на който обикновено я намирах. И там не вдигна. Когато набрах непубликувания ѝ в телефонния указател домашен номер, получих сигнал за грешка и чух запис: „Номерът, който сте набрали, вече не съществува...“.

Пак чух звук от затваряща се врата, далечен и приглушен. Не звучеше като нормална врата. Беше прекалено тежка.

Като тряскаща се врата на трезор.

— Ехо? — извиках. — Ей!

Никакъв отговор.

— Марино?

Огледах се, без да помръдвам, послушах се. Къщата беше тиха, като се изключеше неспирното бръмчене на мухите. Те лазеха по

кръвта и се носеха лениво като мънички разузнавателни самолети, които търсят гниещи рани и отверстия, разкапана плът, в която да снесат яйцата си. Жуженето им беше гневно и хищническо, сякаш някой им бе откраднал неродените бебета и им отказваше да им даде труп, запаси от храна, които им се полагат по право. Мухите ми се струваха дори по-шумни, макар че бяха по-малко отпреди, а вонята си оставаше също толкова силна и след изнасянето на тялото, но това бе невъзможно.

Сетивата ми бяха под пълна тревога, претоварени. Над мен като отровно изпарение се спусна същото усещане. Чувствах присъствие. В тази къща имаше нещо зло и прогнило. След това си спомних какво бе казал Марино. Шанел Гилбърт се била занимавала с окултни глупости. Нямах представа какво означаваше това. Може би бе преминала на тъмната страна, ако приемем, че тя съществува. Напомних си, че е разбираемо, че се чувствам шпионирана, щом Луси е била. Току-що го бях видяла.

— Марино? — опитах отново. — Марино, тук ли си? Ехо?

Представих си вратата, която водеше надолу към мазе, в което още не бях влизала.

Още не бях имала възможността да претърся къщата, но бях почти сигурна, че тази врата е някъде около кухнята, откъдето бях влязла, когато пристигнах. Минах по същия път, по който бе минала и икономката по-рано. Бях забелязала затворена врата срещу килера: вероятно водеше надолу към перално помещение, мазе, може би кухня за прислугата в минали времена.

Заслушах се внимателно и установих, че съм чакала прекалено дълго. Тъкмо се канех да тръгна да търся Марино, когато отново чух стъпки, тежки стъпки от големи крака. Останах на място и ги слушах как се приближават. След секунди го видях до стълбището.

— Слава богу — промърморих.

— Какво става? — Той влезе във фойето и очите му веднага се спряха на сините флуоресцентни фигури на пода. — Какво имаме тук?

— Някой може да е променил местопрестъплението.

— Да, виждам нещо. Не знам какво, но нещо. Добра идея да го напръскаш, за да си сигурна.

— Помислих, че си изчезнал.

— Проверих мазето, няма следа от никого — каза Марино, докато оглеждаше сините луминесцентни фигури от всички ъгли. — Но вратата, която води навън? Беше отключена, а съм сигурен, че я заключих, след като огледах по-рано.

— Може някой от другите полицаи да я е отключил.

— Може. И нека позная кой. Виждаш ли с какво, по дяволите, си имам работа? — Дебелите му палци тракаха бързо по телефона, пишеше съобщение. — Това е глупаво и безотговорно. Вероятно Вогъл. Питам го в момента. Да видим какво ще каже.

— Защо изобщо са пратили щатски полицаи? — попитах.

— Нямам какво друго да правят. Освен това се оказва, че е приятелче на Хайд, който вероятно му е съобщил за майката. Нали знаеш какви стават хората, когато е замесен Холивуд. Всички искат да се качат на влака на славата. Е, добре е, че пробвах вратата на мазето. Ако някой влезе, защото сме оставили незаключено, ще има да патим. — Той си погледна телефона. — Добре, ето. Вогъл отговори. И казва, че вратата със сигурност е била заключена. Сложил ѝ резето отвътре. Казва, че резето трябва да е пуснато. Не беше. — Марино му написа отговор.

— Да се махаме оттук. — Понесох работното си куфарче покрай стълбището, през тясното тъмно коридорче с ламперия, вървах по същия път, по който бях дошла. — Веднага щом проверим Луси, ще се върнем. Ще огледаме внимателно. След това ще се погрижа за останалото в Центъра. Ще направим всичко необходимо.

— Още ли не ти се е обадила?

— Не.

— Мога да пратя... — започна той, но не довърши.

Нямаше смисъл. Марино знаеше по-добре от всички, че не бива да праща полиция да види дали Луси е добре. Ако тя си беше вкъщи и всичко бе наред, нямаше да отвори вратата, а ако полицаите влезеха без нейно разрешение, щяха да предизвикат експлозия от аларми. Освен това тя имаше и много оръжия.

— Сигурен съм, че е добре — каза Марино. Вече бяхме в кухнята.

Тя явно бе ремонтирана през последните два месеца години, оригиналната дървения бе заменена с чворест чам, който бе по-светъл от дървения под. Забелязах белите електроуреди, минималистични, с

висящи лампи от неръждаема стомана над тях, дъбовата маса в квакерски стил, върху която имаше една-единствена чиния, чаша за вино и прибори, обърнати към прозореца, който гледаше към страничната стена на къщата.

Приближих се до масата, сложена за един, и отново ме споходи онова чувство, докато бърках в джоба си за чисти ръкавици. Сложих си ги и взех чинията. Беше с размери за сервиране на вечеря, с пъстра украса, изобразяваща крал Артур върху бял кон, с кървавочервено наметало, заобиколен от рицарите на Кръглата маса, които яздеха с него, а в далечината се виждаше замък. Обърнах чинията. Отзад имаше печат на „Костен порцелан Уеджууд“ и „Произведено в Англия“. Огледах кухнята и забелязах празно място за окачване на чиния на стената до вратата за навън.

— Странно. — Върнах чинията на масата. — Това е „Уеджууд“, с други думи, колекционерска чиния. — Отидох до празното място. — Изглежда, че е била окачена точно тук. — Отворих шкафовете и огледах полиците с прости бели съдове, практични, издръжливи, подходящи за миялни машини и микровълнови печки, без печата на „Уеджууд“ или някоя друга подобна компания. — Защо ще махаш декоративна чиния от стената и ще я слагаш на масата?

Марино сви рамене.

— Не знам.

Отиде до мивката. Шкафът под нея бе отворен. На пода, покрит с черни и бели продълговати плочки, имаше кофа за боклук от неръждаема стомана. Той натисна педала и капакът се отвори. Марино надникна вътре и изръмжа:

— Какво е това, по дяволите?

— Сега пък какво? — попитах.

— Идиотът Хайд. Сигурно е взел боклука, когато си е тръгвал. Цялата найлонова торба, без дори да я провери. Какво му е на този тип? В лабораториите не се носят цели торби с боклук. И доколкото знам, не е детектив. Разбираш ли какво имам предвид, като ти казвам с какво си имам работа?

Марино взе телефона си, докато аз отварях вратата, която водеше навън, същата, през която бях влязла в 8:33 тази сутрин. Знаех точното време. Винаги си го отбелязвам.

— Какво си направил, по дяволите? — попита злобно Марино, синята светлинка на безжичната му слушалка премигваше, а той бе вдигнал телефона така, че да видя името на полицаи на Хайд на дисплея. — Как така не си направил и не знаеш? — Говореше високо и обвинително. — Казваш ми, че не е при теб и не е в някоя лаборатория? Че някой друг е избягал с кухненския боклук и ти нямаш представа кой? Осъзнаваш ли какво може да е имало в този боклук? Като за начало се замисли за следното, задник такъв. Изглежда, че е била сложила масата за себе си, което означава, че е била тук, вероятно не много преди да умре, и след това нещо се е случило, защото не е стигнала до яденето. — Лицето на Марино стана кървавочервено. — Освен това докторката намери следи, че някой може да се е опитал да почисти кръвта във фойето, може би се е опитвал да подправи нещо. Което означава, че трябва веднага да си довлечеш задника тук и да подсигуриш мястото като проклето местопрестъпление. Не ми дреме какво мислят съседите за това, че ще овържем къщата с жълта лента. Действай!

— Питай го какво си спомня, че е имало в боклука — каза, докато той продължаваше да дъвче Хайд по телефона.

— Не знае. — Марино ме погледна, вече беше приключил разговора. — Каза, че не е докосвал кофата. Не е взимал боклука и няма представа къде е. Това каза.

— Е, все някой го е взел.

— Каза, че ще разбере. Или е Вогъл, или е Лейпин. Мамка му!

Вогъл беше щатският полицаи. Лейпин трябва да беше сивокосото кеймбриджко ченге, което бях видяла да пише актове, онзи, който бил ходил на семинар и според него вече бе експерт по петната от кръв.

— Дали да не питаме и Лейпин? — предложих. — Да се уверим, че не е направил нещо с боклука? Защото това е притеснително.

— Не мога да си представя, че би го взел. — Но Марино все пак му се обади.

Попита го за кухненския боклук. Погледна ме и поклати глава, докато вадеше слънчеви очила от един от джобовете на бермудите си. Стари военни рейбани с телени рамки, които му бях подарила за рождения ден миналия месец. Сложи си ги и си скри очите. След това затвори.

— Не — каза ми, докато отиваше към вратата, която водеше навън. — Каза, че не знае някой да прави нещо с боклука засега и че той не го е пипал. Дори не го е виждал. Тоест със сигурност не го е взел. Е, някой все пак го е взел, защото когато дойдох тук, положението не беше такова.

Излязохме в тежката лятна утрин; лек горещ ветрец разлюляваше старите дървета в страничния двор.

— Може икономката да го е изнесла, като си е тръгвала. — Предложих единствената друга възможност, която ми хрумна. — Някой виждал ли я е как си тръгва и забелязал ли е дали носи нещо?

— Добър въпрос — каза той, докато слизахме по трите дървени стъпала, които водеха към покритата с тухли алея.

От едната им страна до стената на къщата имаше два големи контейнера за боклук и Марино отвори тежките им тъмнозелени капаци.

— Празни са.

— Боклукът се събира веднъж седмично, вероятно тук ги прибират в сряда, а днес е петък — отговорих. — Значи Шанел Гилбърт не е слагала в тези контейнери нищо от няколко дни? Това е малко странно. Забеляза ли нещо, което да подсказва, че е била извън града и току-що се е върнала?

— Засега не. — Марино избърса ръце в панталоните си. — Макар че може и да има логика. Прибира се вкъщи, забелязва една-две изгорели крушки и решава да ги смени.

— Или може би изобщо не е станало така. Ако вземем предвид и другите доказателства, виждаме, че историята започва да се променя. — Припомних му какво бях открила, след като бях напръскала с реактив във фоайето. — Нека се уверим, че Луси е добре, и ще се върнем да довършим. Ако Хайд и останалите отцепят периметъра, може да им предложиш да не бързат да претърсват къщата повече, докато не се върнем.

— Добре че си ти да ми казваш как да си върша работата.

— Пратих съобщение в Центъра. Веднага ще направим компютърна томография и ще видим дали тя ще даде някакъв полезен резултат — отвърнах.

Пред моя ван на алеята бе паркиран червеният рейндж ровър, регистриран на името на Шанел Гилбърт. Погледнах през шофьорския

прозорец, без да докосвам нищо. На задната седалка имаше торба с празни бутилки, всичките еднакви и без етикети, таблото бе прашно, джипът бе покрит с полени и боклуци от дърветата. Листа и борови иглички бяха задръстили процепа между капака и предното стъкло. Тук колите трудно оставаха чисти. Ако хората имаха гаражи, ги ползваха за складове.

— Изглежда, е стоял навън доста време. Но това не означава, че не е каран скоро — казах, когато пак долових далечно тупане, което бързо се приближаваше.

— Да. — Марино бе разсеян, взираше се в десния ми крак. — За твоя информация, от седмици не си ходила толкова зле.

— Добре е да го знам.

— Просто казвам.

— Благодаря, че го отбеляза с типичната си дипломатичност.

— Не ми се изнервяй.

— И защо не?

Хеликоптерът беше мощна машина с два двигателя и летеше на височина петстотин метра и на няколко километра на запад над река Чарлз. Не беше „Агуста“-та на Луси, боядисана в синьо и сребристо като ферари. Извадих ключовете от дамската си чанта и се опитах да ходя, без да куцам и без да изглеждам схваната. Коментарите на Марино ме бяха засегнали и притеснили.

— Може би аз да карам? — Гледаше ме скептично.

— Не.

— Днес прекалено много стоя на крака. Трябва да си починеш.

— Това просто няма да стане — казах му.

9.

На десет километра на северозапад от Кеймбридж пътят бе толкова тесен, че едва побираше вана. Той беше бял, с потъмнени стъкла и построен върху шаси от шевролет G 4500; в най-общи линии представляваше линейка с кадуцей и везните на правосъдието, изрисувани в синьо на вратите. Но нямаше сирена. В нашата система такива неща няма. Не съм в бизнеса с предлагането на спешна медицинска помощ. Когато ме повикаха, вече бе малко късно и от мен не се очакваше да карам рисковано и агресивно. Със сигурност не и тук, в гордото истинско родно място на нацията, където е сложено началото на Гражданската война.

Конкорд, Масачузетс, е прочут със своите някогашни жители като Хоторн, Торо и Емерсън, с туристическите походи и ездата, и разбира се, с езерото Уолдън. Хората тук са потайни, често от снобизъм, затова клаксони, светлини, сирени, превишаване на максимално разрешената скорост и пресичането на червено не са нормални и добре приети. Освен това не са и част и от стандартната процедура на съдебния лекар.

Но ако сега имах сирена, тя щеше да вие с пълна сила. Щях да карам всички на пътя да се отдръпнат. Освен това — жалко, че бях с тази кола. Щеше ми се да карам нещо по-незабележимо. Дори една от колите или джиповете на Криминологичния център. Каквото и да е, но не и това. Всички, покрай които минавахме, зяпаха мрачната катафалка, която по думите на Марино бе с двойна широчина. Сливаше се с обстановката колкото НЛЮ: така е в тази част на света с ниска престъпност, в която Луси живееше във впечатляващото си имение. Не че и тук не умират хора. И те си имат катастрофи, внезапни спирания на сърцето и самоубийства като всички останали. Но тези случаи рядко изискват мобилна станция за разследване на местопрестъпление и аз нямаше да карам такава, ако не идвах право от къщата на Шанел Гилбърт.

Би било разумно да сменя колата, но нямаше време. Не можех да си позволя лукса да взема душ и да се преоблека. Изпитвах загриженост, която бързо се превръщаше в чист страх и ме караше да превключвам на по-висока скорост. Вече бях мобилизирана, с желязна решителност, граничеща със стоицизъм, която можеше да чупи кости. Звънях непрекъснато на Луси, но тя не вдигаше. Звънях на партньорката ѝ Джанет. Тя също не вдигаше. А домашният им телефон продължаваше да изглежда повреден.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но я надушвам. — Марино отвори малко прозореца си и горещият влажен въздух нахлу вътре.

— Какво надушваш? — Бях съсредоточена върху шофирането.

— Вонята, която си попила в онази къща и която си донесла в този проклет ван. — Той размаха ръка пред лицето си.

— Нищо не надушвам.

— Е, знаеш какво казват. Лисицата не може да се помирише. — Марино редовно правеше клишетата да изглеждат дори по-тъпи и си мислеше, че идиом е същото като идиот.

— Поговорката е, че лисицата първо помирисва собствената си дупка — отвърнах.

Той свали прозореца си докрай. Въздухът не фучеше, защото карах бавно. Чух хеликоптера. Чувах го откакто бяхме тръгнали от Кеймбридж и почти бях убедена, че ни следват, вероятно телевизионен екип. Може би медиите бяха разбрали коя е майката на мъртвата и бяха убедени, че трупът наистина е на Шанел Гилбърт.

— Можеш ли да ми кажеш дали това наистина е новинарски хеликоптер? Би било логично, но ми звучи като да е по-голям — казах.

— Не мога да ти кажа. — Марино изви врат и погледна, колкото можа. Потта по лъскавия му избръснат череп беше като роса. — Не мога да го видя. — Загледа се през прозореца в големите дървета, обраслите живи плетове, мяркащите се пощенски кутии.

Червеноопашат ястреб кръжеше в далечината, а аз винаги съм смятала хищните птици за добър знак, за приносители на добри новини. Те ми напомнят да стоя над суетата, да имам остър поглед и да следвам инстинктите си. Още веднъж болката прониза като с нож бедрото ми и колкото и да анализирах какво се бе случило, не можех да разбера какво съм изчислила погрешно, какво не съм забелязала или

съм можела да направя по различен начин. Бях ястреб, заловен като гълъб. Направо бях мюре.

— Работата е там, че това не е типично за нея — каза Марино и осъзнах, че не съм чула какво е казал точно преди това. — Не е типично и за теб, докторе. Просто трябва да го изтъкна.

— Съжалявам. За какво говорехме?

— Луси е нейният така наречен спешен случай. Не спирам да се чудя да не би да не си доразбрала нещо. Защото не ми изглежда типично за нея. Не ми харесва, че си тръгнахме от място, на което може да се окаже, че не е станал нещастен случай.

— Не е типично за Луси да има спешен случай? — Хвърлих поглед към него. — Всеки може да има спешен случай.

— Но този не го разбирам, а се кълна, че се опитвам с всички сили. Тя ти праща съобщение от номера си за спешен случай и това е всичко? Какво точно ти написа? Бързо идвай тук или нещо подобно? Защото, както вече казах, това не ми се струва типично за нея.

Не му бях казала какво имаше в съобщението. А там нямаше нищо друго освен линк към видео. Това беше всичко. А сега бе изчезнал без следа и Марино нямаше представа за нищо от това.

— Дай да видя съобщението. — Той протегна огромната си ръка. — Да видя какво точно пише в него.

— Не и докато шофирам. — Затъвах още по-дълбоко в това, което вече се превръщаше в блато от лъжи, и усещането изобщо не ми харесваше.

Ненавиждах положението, в което бях поставена, и не можех да намеря начин да изляза от него. Но така защитавах други хора или поне това бе намерението ми.

— И какво точно ти написа? Кажй ми точните й думи — продължаваше да ме притиска Марино.

— Нямаше никакви признаци за проблем. — Внимавах как ще се изкажа. — А сега не отговаря на нито един от телефоните си. Джанет също. — Повтарях се.

— Както вече ти казах, това не е типично за нея. Луси никога не показва, че има проблем или че се нуждае от помощ — заяви той и това бе самата истина. — Може би някой й е откраднал телефона. Може би не тя ти е пратила съобщението. Откъде знаеш, че не са ни

заложили капан, така че да отидем в дома ѝ и там да се окажем в засада?

— Кой ще ни постави капан? — Внимавах много как звучи гласът ми.

Говорех спокойно и овладяно. Но тонът ми изобщо не можеше да залъже чувствата ми.

— Много добре знаеш кой. Това е от нещата, които би направила Кари Гретхен. Може да ни устрои засада, да ни примами точно там, където ни иска. Ако я видя, стрелям веднага. — Марино не отправяше празна заплаха. Сто процента имаше предвид това, което казваше. — Няма да задавам никакви въпроси.

— Не съм те чула да го казваш. Не си го казал и не го повтаряй повече — отвърнах. Дизеловият двигател ми се струваше неестествено шумен.

Бях като бял слон на пътя. Не биваше да съм тук, не и със съдебномедицински ван, и можех да си представя как ако го видя и не знаем защо се е отправил към квартала на Луси...

Защо Луси не си вдигаше телефона? Какво се бе случило?

Отказах да мисля за това. Не можех да го понеса. Мислите ми бяха бомбардирани от образите от записа, който изобщо не трябваше да гледам, и не можех да се отърся от тях. В същото време се чудех какво наистина бях гледала. Колко от заснетото Кари бе извадила от контекста? Как е могла да ме нарочи за бъдеща публика? Или не беше така?

Как би могла Кари да знае тогава какво ще прави почти две десетилетия по-късно? Не мислех, че е възможно. Или пък просто не ми се искаше да вярвам, че е способна да задейства схемите си толкова предварително. Това би било плашещо, а тя си бе достатъчно плашеща и без това. Вманиачено премятах в ума си отново и отново случилото се днес. Разглеждах сутринта си като местопрестъпление, детайл по детайл, секунда по секунда. Копаех, разравях и реконструирах.

Линкът към видеото се бе появил в телефона ми в 9:33, преди малко повече от час. Разпознах сигнала от линията за спешни случаи на Луси от Криминологичния център. Звучеше като до диез, изсвирено на електрическа китара. Незабавно свалих изцапаните си ръкавици и се отдалечих от трупа. Изгледах видеото и сега то вече бе изчезнало. Необратимо. Ето това се бе случило. Това исках да кажа на Марино.

Но не можех и това правеше комуникацията с него по-трудна от когато и да било. Той ми нямаше пълно доверие. Усещах го откакто едва не умрях във Флорида.

Обвинявай жертвата.

Само че жертвата този път бях аз и според него това би трябвало да е по моя вина. Той предполагаше, че вече не съм онази, която бях. Поне не за него. Държеше се с мен различно. Беше трудно да го видя ясно и да го определя, бе изплъзващо се като сянка, която преди я е нямало. Виждах я пред себе си всеки път, когато той бе край мен, като промяна в сините и сивите нюанси в бушуващо море. Той закриваше слънцето. Караше реалността да се променя, когато се появеше.

Съмнение.

Мислех си, че в най-голяма степен бе това. Марино се съмняваше в мен. Не винаги ме бе харесвал и в началото на кариерата ми може би дори ме мразеше, а после през повечето време ме обичаше прекалено много. Но никога не се бе съмнявал в преценката ми. За много неща ме е критикувал и се е оплаквал, но качества като хаотична, неразумна и ненадеждна никога не са били в списъка му с възражения към мен. Да не ми се доверяват като професионалист бе ново за мен и не ми харесваше. Беше направо ужасно.

— Колкото повече си мисля за това, толкова повече съм съгласен с теб, докторе — продължаваше да говори Марино, докато аз карах вана. — Тя не е мъртва от толкова дълго, че да е в такова лошо състояние. Не знам как ще обясним това на майка ѝ. Както и онова, което светна в синьо на пода. Този случай започна като нищо работа, а сега има въпроси, и то сериозни. И ние не можем да им отговорим. И защо? Най-малкото защото сме тук в Конкорд, а не в Кеймбридж, за да ровим. Как да обясня на Аманда Гилбърт, че си получила лично обаждане, оставила си дъщеря ѝ на пода и си си тръгнала?

— Не съм оставила тялото на пода — отвърнах.

— Изразих се метафорично.

— А буквално тялото е на сигурно място в моя център и не съм си тръгнала ей така. Няма нищо метафорично в това. Всичко е оставено както си беше и скоро ще се върнем. И освен това не ти ще обясняваш, Марино, а засега нямам намерение да обсъждам подробности с Аманда Гилбърт. Да не говорим, че първо трябва да потвърдим самоличността на мъртвата жена.

— В името на спора — отвърна Марино — нека приемем, че това е Шанел Гилбърт, коя друга би могла да бъде? Майка ѝ ще задава милиони въпроси.

— Отговорът ми е прост. Ще кажа, че трябва да потвърдим самоличността. Необходими са ни подробности и надеждни показания на свидетели. Трябват ни неопровержими факти, които да ни осветлят кога дъщеря ѝ е видяна за последен път жива, кога за последен път е пратила имейл или е говорила по телефона. Това е липсващото звено. Ако го открием, ще имам по-добра възможност да кажа кога е умряла. Икономката е важна. Може би тя има най-добрата информация.

Чувах се как използвам думи като „надеждни“, „факти“ и „неопровержими“. Държах се отбранително, заради това, което усещах у него. Усещах съмнението му. Усещах го като застрашителна планина, надвиснала над мен.

— Изпитвам подозрения, че икономката ще ти каже истината — отвърна той. — Ами ако е замесена и точно тя е изключила климатиците?

— Питана ли е за това?

— Хайд каза, че вече било така, когато пристигнал в къщата. Тя като че ли не е знаела защо е толкова горещо.

— Трябва да я разпитаме. Как се казва?

— Елза Мълиган, на трийсет години, от Ню Джърси. Очевидно се е преместила тук, когато Шанел Гилбърт ѝ предложила работата.

— Защо Ню Джърси?

— Там са се запознали?

— Кога?

— Има ли значение?

— Точно в момента имаме толкова много въпроси, че всичко има значение — отвърнах.

— Останах с впечатлението, че Елза Мълиган не е работила за Шанел от много отдавна. Две години? Не съм сигурен. Толкова знам, след като не беше в къщата, когато дойдох. Разчитам на казаното от Хайд. Тя му обяснила, че когато влязла през вратата на кухнята, усетила ужасна миризма, все едно нещо било умряло, и то така и се оказало. В къщата било ужасно горещо. Тя тръгнала към вонята и видяла трупа във фойето.

— Според Хайд тя истината ли е казала? Какво ти говори интуицията?

— Вече не съм сигурен в нищо и в никого — отвърна Марино. — Обикновено можем да разчитаме поне на трупа да ни каже истината. Мъртвите не лъжат. Лъжат само живите. Но трупът на Шанел Гилбърт не ни казва нищо, защото горещината е ускорила разлагането, объркала е всичко и аз се чудя дали една икономка би могла да знае нещо подобно.

— Ако гледа някой криминален сериал, може и да знае.

— Предполагам — каза той. — Нямам й доверие. И имам все по-лоши предчувствия за този случай. Ще ми се да не си бяхме тръгвали.

— Не сме си тръгнали. Ще ме изнервиш, ако продължиш да го повтаряш.

— Нима? — Той ме погледна. — Кога за последен път си правила нещо подобно?

Отговорът беше — никога. Не приемам лични разговори, когато съм на местопрестъпление, и не прекъсвам работата си. Но това бе различно. Бях чула сигнала от номера на Луси за спешни случаи, а тя не беше от хората, които преиграват или виждат мними опасности. Нямах избор — трябваше да проверя дали не се е случило нещо ужасно.

— Какво ще кажеш за това, че алармата е била включена, когато тя е дошла тази сутрин? — попитах Марино. — Каза ми, че икономката я е изключила. Сигурни ли сме, че е била включена, когато е отключила вратата?

— Била е изключена в седем и четиридесет и четири, точно когато е казала на Хайд, че е отишла там. Осем без четвърт, така е казала. — Марино си свали слънчевите очила и започна да ги бърше с пеша на ризата си. — Записите от компанията, която поддържа алармената система, потвърждават, че е била изключена точно тогава.

— Ами снощи?

— Била е включвана, изключвана и рестартирана много пъти. За последен път е включена към десет вечерта. Кодът е въведен и след това никоя врата не е била отваряна. С други думи, не изглежда сякаш някой е нагласил алармата и след това е напуснал къщата. А по-скоро, че този, който я е нагласил, е останал през нощта вътре. Така че може би Шанел все още е била жива тогава.

— Ако приемем, че тя е нагласила алармата. Има ли код, който използва само тя?

— Не. Има само един код и всички ползват него. Икономката и Шанел ползват един и същ тъп код. Едно, две, три, четири. Шанел май не е била много загрижена за сигурността си.

— При връзките ѝ с Холивуд това би ме изненадало. Не бих очаквала от нея да се доверява лесно. И едно, две, три, четири обикновено е първоначалният код, когато системата се инсталира. Очаква се после да го смениш с нещо трудно за отгатване.

— Очевидно не си е направила труда.

— Трябва да разберем откога е живеела там и колко често е била в Кеймбридж. Къщата не ми прилича на обитавана постоянно. — Докато казвах това, отчаяно исках да му обясня защо сме се втурнали към къщата на Луси.

Исках да му покажа видеото, но не можех. Дори и да можех, нямаше как да му позволя да го види. По закон не бих посмяла. Не можех да докажа кой го е пратил или защо. Видеото можеше да е уловка, капан, може би подготвен от собственото ни правителство. Луси признаваше на запис, че притежава незаконно автоматично оръжие, за което Кари я бе обвинила, че е откраднала от съпруга ми Бентън — агент на ФБР. Всяко нарушение, свързано с оръжия от Клас III, води до сериозни неприятности, от каквито Луси нямаше нужда. Особено сега.

Пред последните месеци федералните и полицията я наблюдаваха. Не знаех колко зорко. Заради предишната ѝ връзка с Кари почти всички се притесняваха доколко Луси може да е свързана с нея и сега. И дали Кари все още беше жива? Това бе най-болният въпрос, от който се опитвах да се излекувам това лято. Може би Кари наистина беше мъртва. Може би всичко случило се бе инсценирано от племенницата ми, а тази мисъл ме върна при Марино. Само ако можех да му покажа видеото.

Продължавах да споря със себе си, че ако това е възможно и прилично, няма да има смисъл. Знаех как щеше да реагира той. Щеше да е убеден, че някой — вероятно Кари — ме тормози. Щеше да каже, че тя знае точно как да ми натиска копчетата, как да се залепи за мен, а най-глупавото, което съм можела да направя, е точно това, което правех в момента. Че е трябвало да остана нащрек. Че не е трябвало да

реагирам. Че съм ѝ позволила да ме манипулира и че сигурно ще последват и други мръсни номера.

Представях си как Марино казва: „Нека играта започне“. И се чудех какъв ли ще е коментарът му, ако научи датата, на която това е било заснето.

11 юли 1997 година. Неговият рожден ден преди седемнайсет години.

10.

Не че го помнех. Но рождените дни са голяма работа и сигурно му бях сготвила вечеря, някое негово любимо ястие, каквото е пожелал.

Беше минало много време, откакто Луси беше в Академията на ФБР, в стаята си от общежитието, откакто скъса с Кари. Ако датата на видеото беше вярна, двете бяха минали по пътеката с жълтите павета — курса с препятствия на ФБР. След това Луси бе тренирала във фитнеса. Нямах представа къде съм била тогава, нито къде може да е бил Марино и какво е правел. Затова го попитах.

— Това ми идва като гръм от ясно небе — отвърна той. — Защо искаш да знаеш за рождения ми ден през 1997 година?

— Просто ми кажи дали си спомняш.

— Да, спомням си. — Той ме погледна; аз не отделях очи от пътя. — Учуден съм, че ти не помниш.

— Помогни ми. Нямам представа.

— С теб отидохме до Куонтико. Взехме Луси и Бентън и отидохме в „Глоуб и Лоръл“.

Легендарният сборен пункт на морските пехотинци изведнъж се появи ясно в ума ми. Видях халбите по лакирания дървен бар, тавана, покрит с полицейски и военни емблеми от целия свят. Добра храна, добър алкохол и огромен герб на вратата — орел, глобус и котва и надпис „Semper fidelis“ — винаги верни. Бяхме част от винаги верните, от лоялните, а каквото се случеше там, си оставаше там. Не бях ходила от години. И изведнъж си спомних нещо друго. Марино пиян. Беше грозно. Спомних си налудничавия му поглед в мрака на паркинга, как ругае Луси, напрегнат, със стиснати юмруци, сякаш се канеше да я удари.

— Луси беше изнервена онази вечер. — Нарочно бях уклончива. — И се скарахте. Това си го спомням.

— Нека ти освежа паметта — каза той. — Тя не искаше да яде нищо. Болеше я корем. Аз? Реших, че е в цикъл.

— Което не се посвени да кажеш пред всички.

— Мислех, че има колики. Това си спомням от рождения си ден през 1997 година. Наистина исках да отида в „Глоуб“, но тя развали всичко.

— Мисля, че каза, че е разтегнала мускул на корема по време на курса с препятствия. — Знаех, че я болеше, и много добре помнех, че отказа да я прегледам.

— Беше много гадна. Много по-гадна от обикновено — каза Марино.

Спомних си как двамата си крещяха до колата. Тя не искаше да се качи. Каза, че ще се прибере в общежитието пеша, беше ядосана и разплакана и сега май разбирах защо. С Кари бяха ходили да тренират и не съвсем случайно се бяха натъкнали на нов агент, бившата кралица на красотата Ерин. Луси бе решила, че Кари ѝ изневерява с Ерин, всичко това го имаше на записа.

Още парчета от пъзела на миналото. Но аз непрекъснато се връщам към своя въпрос. Как бе могла Кари да знае по онова време, че един ден ще ме сложи на първия ред, за да гледам какво се е случвало в личния живот на племенницата ми? И дали също така е предчувствала, че ще започна да тълкувам и по някакъв начин да доукрасявам видеото още докато го гледам? Всяка секунда от него ми носеше информация, която бях погребала и блокирала. Някои неща бяха нови и това бе още по-притеснително. Какво още не знаехме за Кари Гретхен?

Замислих се за манията ѝ за опасните ефекти на замърсяването и слънцето. Нямах представа за фантастичните ѝ вярвания и патологичната ѝ суета. Доколкото си спомнях, никой не бе споменавал, че има заболяване на кръвта, а всичко това би дискредитирало силно Луси пред властите. Тя беше знаела тези подробности. Очевидно бе така, защото говореше за тях на записа. Но не ми бе известно някога да е предавала тази информация на друг човек. Настроението ми потъна още по-дълбоко в мрачната яма на вината.

Аз бях движещата сила зад стажа на Луси в Куонтико. Кари казваше истината, че аз съм го уредила и че съм наложила строги правила как ФБР да се отнася към моята племенница тийнейджърка. Би било честно да призная, че вината Луси да срещне своя ментор, своя надзорник Кари, е моя. Кошмарът, който предстоеше да се

разгърне, бе заради мен. А аз не го очаквах. Честно, не знаех какво да правя, освен да стигна възможно най-бързо до Луси и да се уверя, че е в безопасност.

Марино извади цигари. За трети път палеше, откакто бяхме тръгнали от Кеймбридж. Ако имаше четвърти, можеше да се предам. Една цигара щеше да ми дойде добре. Много добре. Опитвах се да прогоня картините от видеото. Опитвах се да забравя как се чувствам, а се чувствах като шпионин, като предател, като ужасна леля, задето бях гледала Луси и Кари заедно в интимен момент, полуголи, бях слушала неуважителните и унищожителни коментари на Кари за мен. Питях се същото, което се питам винаги. Колко от това е заслужено? Колко от това е точен портрет на истинската ми същност?

Бях толкова напрегната, че щях да експлодирам при най-лекото докосване, а десният ми крак пулсираше, болката се разпространяваше надолу към прасеца. Дори най-слабото докосване на педала ми костваше много. Когато натисках спирачката, си беше истинско изпитание. Марино изви глава и си подуши ризата, за да е сигурен, че не мирише той.

— Не е от мен. Ще е прощаваш, докторе, обаче вониш на разложен труп. По-добре стой по-далеч от кучето на Луси.

Карах бавно по завоите с лоша видимост. На дебелиите стари дървета имаше изпъкнали огледала. Ослушвах се и се оглеждах непрекъснато.

Слънцето проникваше през тежките корони и рисуваше светлини и сенки, които сменяха формите си като облаци. Подухваше вятър, който разлюляваше листата, разклащаше ги като помпони, стълбовете с увиснали черни далекопроводи ме накараха да закопнея за музика. Фасадите на старите къщи, покрай които минавахме, бяха уморени. Иглолистните и широколистните дървета на Нова Англия растяха хаотично, земята под тях бе дебел килим от преплетени лози, изсъхнали плевели и гниеци листа.

Боята по сградите се лющеше. Самите сгради бяха килнати и заплашваха да се срутят. Никога не съм разбирала защо на почти никой не му пука колко запуснато и мизерно изглежда всичко тук. Малцина жители на Конкорд си правеха труда да си оправят дворовете и да си

косят тревата и никъде нямаше порти и огради, освен в имението на Луси. Кучета и котки бродеха на воля и трябваше да внимавам да не ги сгазя. По принцип това бе веднъж или дважд в месеца за вечеря, късна закуска, разходка, или ако Бентън не бе в града. Можех да остана за през нощта в стаята за гости, която Луси бе проектирала и обзавела за мен.

На пътя пред мен се бе проснала зелена змия, ярка като изумруд. Беше си вдигнала главата, защото бе усетила вибрациите на приближаващата кола. Намалих и змията запълзя по асфалта и се изгуби в буйната лятна зеленина. Ускорих. След това намалих пак заради една дебела катеричка, застанала на задните си крака. Мустачките ѝ потрепваха, сякаш ми се караше, преди да изчезне.

После спрях, за да пусна едно комби с дървени врати. То също спря и за миг се оказахме в патова ситуация. Но аз нямах намерение да дам на заден. Не можех. Комбито мина внимателно покрай мен. Усетих недоволния поглед на шофьора.

— Мисля, че току-що развали настроението на всички тук — каза Марино. — Чудят се кой е убит.

— Да се надяваме, че отговорът е никой. — Погледнах си телефона за ново съобщение от номера за спешни случаи на Луси, но съобщение нямаше, така че продължих по пътя, който водеше към нея и който познавах толкова добре, но в момента мразех.

Тревата и плевелите покрай пътя бяха почти човешки бой, тежките клони на дърветата висяха ниско и пречеха на видимостта още повече. Непрекъснато се натъквах на някое нещастно същество, което си търсеше белята. Винаги спирах. Взимах костенурки и ги премествах на безопасно място в гората. Постоянно се оглеждах за зайци, лисици, сърни и избягали декоративни кокошки.

Внимавах за малките миещи мечки, които излизаха от гората и се припичаха на огряното от слънце шосе, сладки и невинни като анимационни герои. Преди няколко дни след силен дъжд бях помогнала на придвижването на цяла армия зелени жаби. Те сякаш мърмореха, докато ги подканях да се преместят. Нямаше ни най-малък жест на благодарност, че съм им спасила живота. Но пък и труповете ми не ми благодарят.

Карах по напукания и изронен асфалт, като избягвах дупките, които бяха достатъчно дълбоки, че да ти спукат гумата и да ти

повредят джантата, и си представях ниските суперколи, които караше Луси. Чудех се както винаги как се справя с фераритата и астън-мартините в подобни условия. Но тя бе ловка като куотърбек, заобикаляше всичко, което можеше да ѝ навреди или да ѝ попречи. Караше като слаломист, с остри завои — моята хитра, невидима племенница.

Само че този път нещо ѝ се бе случило. Разбрах го веднага щом след остър завой се озовахме пред входа на имението ѝ — цели петдесет акра. Високите железни черни порти бяха отворени, а входната алея бе блокирана от немаркиран бял джип.

— Мамка му — каза Марино.

Спрях. От джипа слезе агент на ФБР с бежови панталони и тъмна спортна риза и тръгна към нас. Не го познавах. Бръкнах в дамската си чанта и пръстите ми се натъкнаха на моя 9-милиметров „Рорбау“. Намерих тънкия черен кожен портфейл, в който бяха значката и документите ми. Свалих прозореца и чух силното бръмчене на хеликоптер, голям хеликоптер, вероятно онзи същият с двата двигателя, който бях чула преди, само че сега шумът идваше от по-ниско и беше по-бавен. И много по-близо.

Агентът беше на около трийсет, мускулист, с непроницаемо лице, по ръцете му се преплитаха изпъкнали вени. Вероятно бе латинос и не бе местен. Хората от Нова Англия по принцип са сдържани и наблюдателни. След като установят, че не си им враг, се опитват да са любезни и да ти помогнат. Този мъж нямаше никакво намерение да бъде любезен и знаеше дяволски добре коя съм, макар аз да не го познавах.

Без съмнение бе наясно, че съм омъжена за Бентън Уесли. Съпругът ми работеше за Бостънското подразделение. Вероятно този агент също. Двамата сигурно се познаваха, може дори да бяха приятели. От мен се очакваше да смятам, че нищо от това няма значение за коравия мъж, който охраняваше собствеността на племенницата ми. Но посланието, което излъчваше, беше точно обратното на намеренията му. Неуважението е признак на слабост, на незначителност, на екзистенциален проблем. Като се държеше грубо с мен, той ми показваше какво всъщност мисли за себе си.

Не му дадох възможността да направи първия ход. Отворих си портфейла и му показах какво има вътре. Кей Скарпета, доктор по

право и медицина, главен съдебен лекар на Масачузетс и директор на Криминологичния център Кеймбридж. Беше ми наредено да разследвам причините за смърт според Глава 38 на Общите закони на Масачузетс и според инструкция 5154.30 на Министерството на отбраната.

Той не си направи труда да прочете всичко това. Едва хвърли поглед на документите, преди да ми върне портфейла. Гледаше през мен и Марино като през празно пространство. След това се взря в мен, не директно в очите ми, а между тях, в точката между веждите. Номерът не беше оригинален. Правя същото в съда, когато се изправя пред враждебен адвокат. Много умело мога да гледам хората, без всъщност да ги гледам. Този агент не беше толкова добър в това.

— Госпожо, трябва да обърнете — каза с глас толкова безизразен, колкото и лицето му.

— Тук съм, за да се видя с племенницата ми Луси Фаринели — отвърнах спокойно и мило.

— Този имот е под контрола на ФБР.

— Целият имот?

— Трябва да си вървите, госпожо.

— Целият имот? — повторих аз. — Едва ли.

— Госпожо, трябва да си вървите веднага.

Колкото повече ме наричаше „госпожо“, толкова по-голям инат ме обземаше и когато каза „веднага“, премина границата. Нямахте връщане назад. Но нямаше да го покажа. Не поглеждах Марино. Усещах агресията му и отказвах да го погледна. Ако го направех, той щеше да се катапултира от вана и да се нахвърли върху агента.

— Имате ли заповед за достъп до целия имот и за претърсването му? — попитах. — Ако отговорът е не и нямате заповед за целия имот, ще трябва да отместите превозното си средство и да ме пуснете. Ако откажете, ще се обадя на главния прокурор и нямам предвид на Масачузетс.

— Имаме заповед за обиск — каза той без никаква емоция, но все пак стисна зъби.

— Заповед за обиск за петдесет акра, включително алеята, гората, брега, кея и водата около него? — Знаех, че ФБР няма такава заповед.

Той не отговори и аз пак се обадох на спешния номер на Луси. Почти очаквах да ми вдигне Кари, но слава богу не стана така, обаче аз не можех да понеса другата възможност, която беше дори по-лоша. Ами ако Луси ми беше пратила видеото? Какво, по дяволите, означаваше това?

— Вече сте тук — чух гласа на Луси и се сетих, че племенницата ми, която бе технически гений, имаше камери за наблюдение навсякъде.

— Да, пред портата сме — отвърнах. — Опитвам се да се свържа с теб от час. Добре ли си?

— Добре съм — каза само Луси.

Каза го кротко и примирено. Не долових страх. Долових обаче спокойствие като пред битка. Тя бе в режим на защита, готова да брани себе си и близките си от врага, който в случая бе федералното правителство.

— Да, дойдохме колкото можахме по-бързо. Нали това искаше? — Това бе цялата алюзия, която щях да направя за линка към видеото, който се бе озовал в телефона ми. — Радвам се, че ми го прати.

— Кое? — Не каза нищо повече, но разбрах.

Тя не знаеше за съобщението. Не го беше пратила тя. Не ни беше очаквала.

— С Марино съм — казах аз достатъчно високо. — Той има ли разрешение да влиза в имота ти, Луси?

— Да.

— Къде са Джанет и Деси? — Тревожех се за партньорката на Луси и тяхното малко момченце. Бяха минали през достатъчно изпитания.

— Тук са.

— ФБР вероятно няма да ни пусне в къщата ти — осведомих я за това, което бях сигурна, че вече знае.

— Съжалявам.

— Недей. Те трябва да съжаляват. Не ти. — Взирах се в агента, като се бях фиксирала в точката между веждите му, и придобивах още повече смелост от желанието ми да закрилям човека, когото обичах повече, отколкото можех да изразя. — Да се срещнем отвън, Луси.

— Няма да им хареса.

— Не ми пука дали ще им хареса. — Взирах се настойчиво между веждите на агента. — Ти не си арестувана. Не са те арестували, нали?

— Търсят причина. Очевидно ще го направят по някакъв повод, какъвто и да е. Хвърляне на боклуци. Неправилно пресичане. Нарушаване на общественения ред. Държавна измяна.

— Прочетоха ли ти правата?

— Не са стигнали дотам.

— Не са, защото нямат причина и не могат да те задържат. Излизай веднага. Да се срещнем на алеята — казах ѝ и затворихме.

И започна играта на котка и мишка. Аз отстоявах територията си, като седях в чудовищния си ван на съдебен лекар, а агентът стоеше до незначителния на неговия фон бял джип на Бюрото. Той не помръдна и не влезе в колата си. Беше блокирал пътя, а аз чаках. И чаках. А после включих на скорост.

— Какво правиш? — Марино ме погледна сякаш съм се побъркала.

— Премествам колата така, че да минат и други. — Не беше вярно. Покрай вана имаше достатъчно място.

Потеглих бавно напред и завъртях волана. Спрях напреки, почти перпендикулярно на джипа, само на сантиметри от бронята му. Ако агентът дадеше на заден, щеше да ме блъсне странично. Ако тръгнеше напред и обърнеше, не беше в по-добро положение.

— Да вървим. — Изключих двигателя.

Слязохме и заключих вратите. Пуснах ключовете в чантата си.

— Хей! — Агентът се беше ядосал и вече ме гледаше право в очите, приличаше на зло куче. — Блокирахте ме!

— Видя ли колко е гадно? — усмигнах му се, докато минавахме през отворените порти.

Къщата на Луси беше на около петстотин метра.

11.

— Не мога да повярвам, че го направи — каза Марино.

— Защо не? — Безмилостното тракане на хеликоптера започваше да ми опъва нервите и едва се сдържах.

Къщата на Луси се намираще на хълм над река Съдбъри, алеята беше стръмна и вървенето по нея не беше лесно. Не можех да настигна Марино с неговата широка походка. Той като че ли бе забравил какво ми се бе случило неотдавна. Може би защото не беше там. Може би защото беше изпаднал в отрицание. Типично за него бе да предполага, че е можел да ме спаси, и да се фокусира върху тази мисъл, а не върху последствията за мен и за това как се чувствам.

— Е, поне едно е сигурно. Нито едно ченге в Масачузетс няма да вдигне вана на съдебен лекар — каза той. — Тежи почти пет тона и вътре може да има трупове. Така че не е добра идея. — Вървах на няколко метра зад него, като се опитвах да го накарам да забави крачка и да се обърне да говори с мен.

— Да, без майтап. — Той се извърна към мен, след това вдигна очи към хеликоптера. — Какво става, по дяволите? Това ли чуваме още от Кеймбридж?

— Да.

— Не е новинарски екип, поне това е сигурно. Това са проклетите федерални и ни следват от мястото на смъртта дотук. Защо? Какъв интерес имат към Шанел Гилбърт или към нас?

— Ти ми кажи. — По бедрото ми се стрелна болка.

— Очевидно са знаели, че ще тръгнем насам.

— Не знам какво са знаели.

— Сякаш са ни ескортирали до дома на Луси.

— Не ми се вярва. Преди минута останах с ясното впечатление, че не сме добре дошли тук. Може да са ни проследили. Но със сигурност не са ни ескортирали. — Трябваше да спра за малко.

Прехвърлих тежестта си на левия си крак и шумната симфония от болки в дясното ми бедро утихна до тихо барабанене и накрая до

бавното теглене на лък по виолончело. Високите тонове ги нямаше вече, а точно те бяха непоносими. С останалото, с по-тихия, по-дълбок ритъм на болката, вече се бях научила да живея.

— Боже, докторе. — Марино спря. — Зле ли ти е?

— Ще се оправя.

Продължихме да вървим.

— Случва се нещо много странно — каза той.

И представа си нямаше колко е странно.

— Сериозно е, поне това е сигурно — отвърнах.

Хеликоптерът беше мощна машина с двоен двигател Bell 429. С напълно затъмнени прозорци, зловец като боен „Апачи“. Забелязах стабилизираната въртяща се камера под носа, системата за инфрачервено наблюдение, която приличаше на радар, на корпуса. Разпознах платформите за специални операции, наричани още товарни рампи, с които се транспортират тактическите полицейски подразделения или елитните части за спасяване на заложници. В кабината сигурно имаше петима-шестима агенти, готови да слязат и да нахлуят в имота при команда.

— Може да те шпионират — каза Марино и коментарът му ми напомни за едно друго шпиониране, за което не можех да спра да мисля.

За миг видях Кари в стаята на Луси в общежитието. Видях пронизителните ѝ очи и стряскащо късата ѝ изрусена коса. Долових хладнокръвната ѝ агресия. Усетих я все едно беше наблизо — а може и наистина да беше.

— Тогава би трябвало да измислят нещо по-малко набиващо се на очи от тактически хеликоптер. — Продължавах да казвам едно, а мозъкът ми да е зает с друго, докато се катерехме нагоре. В центъра на имота имаше обширни поляни, осеяни с цветя, а сред тях имаше огромни скулптури на фантастични същества, които сякаш се разхождаха там и се чувстваха като у дома си. Вече бяхме подминали дракона, слона, бизона и носорога и сега минавахме покрай мама мечка с малки мечета, направени от някаква местна скала и поставени до един жерав. Луси нямаше защо да се тревожи, че някой ще открадне тоновете ѝ изкуство. Оглеждах се за нея, а монотонният шум отгоре не спираше, перките продължаваха да цепят въздуха. Туп-туп-туп-туп.

Беше ми горещо, цялата бях станала лепкава и ме болеше, докато вървах, а звукът беше влудяващ. ТУП-ТУП-ТУП-ТУП! Обичам хеликоптерите. Но този го мразех, все едно бе живо същество и бяхме лични врагове. Направих системен преглед на собствената си личност, съсредоточих се върху слуха, зрението си, дишането си, болката, която пронизваше крака ми при всяка крачка, при всяка промяна на центъра на тежестта.

Съсредоточаването ме държеше концентрирана и спокойна. Усещах горещия асфалт под подметките на ботите си, слънчевите лъчи се просмукваха през меката памучна тъкан на ризата ми. Потта се стичаше по гърдите ми, корема ми и вътрешната страна на бедрата ми и ме охлаждаше. Усещах гравитацията, докато се катерех по хълма и тялото ми сякаш тежеше два пъти повече, отколкото в действителност. Ходенето по суша е бавно и тежко — когато съм под вода, не тежа абсолютно нищо. Плавам.

Плавах и плавах, привлечена все по-дълбоко в черната бездна. Не е вярно онова, което казват — за придвижването към светлината. Не видях никаква светлина, нито ярка, нито мъждукаща. Мракът се опитваше да ме привлече, да ме съблазни като сън под упойка. Исках да се предам. Това бе моментът, който винаги бях чакала, моментът, за който бях живяла и който единствен не можех да заобиколя. Бях срещнала смъртта на дъното на морето, когато тинята се вдигна на облак и от мен излезе тъмна струя и се разтвори на мехурчета. Осъзнах, че кръвта ми изтича, и ме обзе неразумното желание да си извадя мундщука от устата. Бентън казваше, че съм го направила и че когато ми го натиквал в устата, съм го вадела отново и отново. Трябвало да го задържи насила. Трябвало да ми стисне ръцете с всичка сила и да ме принуди да дишам, да ме принуди да живея.

Обясни ми и че свалянето на кислородния апарат е типична реакция на човек, изпаднал в паника под водата. Но аз не помня да съм изпадала в паника. Помня, че исках да хвърля плавателния компенсатор, мундщука и кислородната бутилка, защото имах причина. Искам да знам каква е тя. Непрекъснато мисля за това. Не минава и ден, без да разсъждавам защо умирането ми се бе сторило най-добрата идея.

Пред нас се появи Луси.

Тръгна бързо към нас и изведнъж гръмотевичният шум от хеликоптера ми се стори още по-силен. Разбира се, това бе плод на въображението ми. Но това, в което бе облечена, не беше. Безформени стари тренировъчни шорти и тениска с ярки надписи „Академия на ФБР“. А това бе толкова нарочно, колкото и ако бе вдигнала бойно знаме. Все едно да се облечеш в униформа след присъда във военен съд или да носиш олимпийски медал, след като са ти го отнели. Тя показваше среден пръст на ФБР, а може би и нещо друго се криеше зад това нейно поведение.

Взрях се в нея, сякаш бе призрак от миналото. Виждах тийнейджърката Луси в стаята ѝ в общежитието на ФБР и почти се зачудих дали очите ми не ме мамят. Но тя наистина бе облечена така и можеше да мине за точно толкова млада. Сякаш Луси от видеото вървеше към мен в реалността, а тя вече бе доста над трийсет. Макар да не ѝ личеше. Съмнявам се, че някога ще изглежда на истинската си възраст.

Енергията ѝ бе по детски дива, тялото ѝ наистина се бе променило: усилията ѝ да е във форма и да е жизнена не се дължаха на суета. Луси живееше като застрашено същество, което трепва при най-малкото движение или звук, и почти не спеше. Може и да беше нестабилна, но беше разумна. Имаше желязна логика и бе много рационална. Ускорих крачка към нея и изгарящата болка ми напомни, че не съм мъртва.

— Куцаш по-лошо. — Червеникавата ѝ коса блестеше на слънцето; имаше тен след скорошно пътуване до Бермудите.

— Добре съм.

— Не, не си.

Изражението на изсеченото ѝ хубаво лице бе трудно за разчитане, но видях напрежение в стиснатите ѝ устни. Усетих мрачното ѝ настроение. То изсмукваше ярката светлина около нея. Когато я прегърнах, тя бе цялата в студена пот.

— Добре ли си? Наистина ли си добре? — Задържах я в прегръдката си малко по-дълго от обикновено; изпитвах облекчение, че не е ранена или арестувана.

— Какво правиш тук, лельо Кей?

Помирисах косата и кожата ѝ и усетих мочурливия солена аромат на стреса. Почувствах силната ѝ тревога в натиска на пръстите ѝ и

непрекъснато шарещия ѝ поглед. Тя се оглеждаше за Кари. Но нямаше да го обсъждаме. Не можех да я питам дали знае за линка, изпратен на телефона ми, нито да ѝ кажа, че изглежда все едно го е пратила тя. Не можех да призная, че съм гледала клип, записан тайно от Кари. С други думи, вече бях съучастник на Кари Гретхен в шпионирането и бог знае още в какво.

— Защо ФБР са тук? — попитах вместо това.

— А ти защо си тук? Да не би Бентън да е изпуснал някой намек, че това ще се случи? Много мило от негова страна. Как, мамка му, се гледа в огледалото?

— Нищо не ми е казал. Дори и с мълчание. И защо ругаеш? Защо с Марино ругаете толкова много?

— Какво?

— Просто ви правя забележка. Всяка втора ваша дума е мръсна — отвърнах.

Сякаш тази Луси срещу мен отново беше на деветнайсет години и аз изведнъж се разтреперих, потисната от разхищението на времето, от предателството на природата, която ни дава живот и веднага след това започва да ни го отнема. Дните стават месеци. Годишите стават десетилетия, че и повече, и ето ме сега тук с племенницата ми на алеята, потънала в спомени за времето, когато бях на нейните години. Макар да знам толкова много за смъртта, наистина не знам достатъчно за живота.

Давах си сметка как изглеждам, докато куцуках през имението на Луси два месеца след като бях простреляна с харпун. Бях отслабнала и отдавна трябваше да отида на фризьор. Бях бавна и водех война с инерцията и гравитацията. Не можех да заглуша гласа на Кари в ума си, а не исках да го чувам. Усетих пронизваща болка и изведнъж кипнах от гняв.

— Зле ли ти е? — Луси ме гледаше внимателно.

— Добре съм. — Вдигнах очи към хеликоптера, поех си дълбоко дъх и отново бях спокойна. — Просто се опитвам да проумея какво става.

— Защо си тук? Как разбра, че трябва да дойдеш?

— Нали ѝ изпрати спешно съобщение — каза Марино. — Как иначе да знаем?

— Нямам представа за какво говорите.

— Знаеш. — Рейбаните му се взряха в нея. — Ти ни даде да разберем, че имаш някакъв спешен случай, и ние си зарязахме работата. Буквално оставихме проклетия труп на пода.

— Не точно — уточних.

— Какво? — Луси изглеждаше искрено изненадана и обърквана.

— Получих съобщение на телефона си — обясних. — От твоя спешен номер.

— Не съм го пратила аз. Може би са били те. — Имаше предвид ФБР.

— Как?

— Казвам ти — не съм аз. Пазиш ли съобщението? И затова реши да цъфнеш изневиделица тук с ван на съдебна медицина? — Не ни вярваше. — Защо, по дяволите, сте тук?

— Нека се съсредоточим върху това защо те са тук. — И кимнах нагоре към хеликоптера.

— Бентън — обвини го пак тя. — Дошла си, защото той ти е подсказал.

— Не. Кълна се. — Спрях се да си почина. — Бентън не е подсказвал нищо на никой от двамата ни. И няма нищо общо с причината, поради която реших да се втурна насам, Луси.

— Какво си направила? — Марино винаги се държи така, сякаш всички са виновни.

— Не съм сигурна защо са тук — отвърна Луси. — Не съм сигурна в нищо, освен че тази сутрин имах подозрения, че нещо се готви.

— На какво се основавах? — попита Марино.

— Имаше някой в имението.

— Кой?

— Не го видях. Камерите не са заснели нищо. Но сензорите за движение се включиха.

— Може да е било някое животинче. — Тръгнах отново, много бавно.

— Не. Хем нямаше нищо, хем имаше. Освен това някой влиза в компютъра ми. Вече от седмица. Мисля, че можем да се сетим кой.

— Нека позная. Като имам предвид кой е дошъл на неочаквано посещение. — Марино изобщо не криеше колко много мрази ФБР.

— Програми се отварят и затварят сами или се зареждат прекалено дълго — каза Луси. — Курсорът се мести, без да го докосвам. Освен това компютърът ми е станал бавен и онзи ден отказа да работи. Не че е проблем. Имам копия на всичко. Всичко важно е криптирано. Сигурно са те. Те изобщо не пипат елегантно.

— Нещо да е изтекло или да е повредено? — попитах. — Каквото и да е?

— На пръв поглед — не. Създаден е неразрешен потребителски профил от някой доста способен, но не и гениален. Гледам всички тези необичайни влизания и излизания и пратените мейли и се опитвам да разбера какво иска този хакер или хакери. Не е много сложна атака, иначе нямаше да разбера за нея преди да е станало прекалено късно.

— И си сигурна, че е ФБР? — попита Марино. — Имам предвид, че е логично, след като са дошли със заповед за обиск.

— Не мога да кажа със сигурност кой ми е влизал в компютъра. Но вероятно са те или някой свързан с тях. ФБР често ползва външни сървъри, когато разследва киберпрестъпления. Предполагаемо киберпрестъпление е извинението им да надничат където си искат. Например, ако имат причина да подозират, че пера пари или посещавам сайтове с детско порно, такива работи. Така че ако са те, ще кажат, че са ме разследвали за нещо напълно измислено, само и само да си оправдаят шпионирането.

— Ами моят център? — Питах за най-лошия сценарий. — Там безопасно ли е? Има ли възможност да се проникне в компютрите ни?

Луси бе системен администратор и компютърен консултант на Криминологичния център. Програмираше всичко. Преглеждаше всички електронни устройства и бази данни, които се предаваха като доказателства. Тя беше едновременно стената пред най-чувствителната информация, свързана с всяка смърт в региона, но също така и най-слабото звено на системата.

Ако погрешният човек преодолее защитите ѝ, щеше да е истинска катастрофа. Някои разследвания можеха да бъдат компрометирани още преди да стигнат до съда. Можеха да отпаднат обвинения. Да се променят присъди. Хиляди убийци, изнасилвачи, наркодилъри и крадци можеха да бъдат освободени от затвора в Масачузетс и на други места.

— Защо така внезапно са проявили интерес точно сега? — попитах. — Ако приемем, че са ФБР.

— Започна след като се върнах от Бермудите — каза тя.

— Какво си направила, мамка му? — поиска да знае Марино с обичайния си такт.

— Нищо — отвърна тя. — Но те са решени да изфабрикуват достоверно обвинение.

— Какво обвинение?

— Някакво — каза тя. — Каквото и да е. Няма да се изненадам, ако вече са събрали съдебни заседатели, даже можете да сте сигурни в това. Аз поне съм. Федералните имат отвратителния навик да нахлуват някъде след като вече са събрали съдебни заседатели, които да повдигнат обвинение. Те не строят обвиненията си върху доказателства. Те приспособяват доказателствата към обвинението, което са решили да повдигнат, дори то да е фалшиво. Дори да е лъжа. Знаеш ли колко рядко съдебните заседатели отказват да повдигнат обвинение? В по-малко от един процент от случаите. Те се стараят да угодят на прокурора. Чуваат само едната страна на историята.

— Къде можем да поговорим? — Не исках да продължаваме този разговор на алеята.

— Не могат да ни чуят. Току-що изключих звука на тази лампа, и на тази, както и на онази до нея. — Тя посочи близките лампи. — Но нека отидем на едно място, където няма да се налага да се притесняваме. Личният ми Бермудски триъгълник. Внезапно ще им изчезнем от ползрението.

Агентите, които претърсваха къщата, ни следяха през охранителните камери. Усетих прилив на раздразнение. Битката на Луси с федералните бе стара като войните в Близкия изток. Това бе мерене на сила, сблъсък, който продължаваше толкова дълго, че не бях сигурна дали някой помни как бе започнал. Тя бе може би един от най-брилянтните агенти, които те бяха наемали някога, и когато по-късно я уволниха, се предполагаше, че с това ще се приключи. Но не стана така. Никога нямаше да приключи.

— Хайде — каза тя.

12.

Крачехме през зелена трева, осеяна с кървавочервени макове, златисти слънчогледи, бели маргаритки, оранжеви туберози и лилави богородички. Сякаш вървах през картина на Моне. След сенчеста горичка от смърчове се озовахме в низина, която не бях виждала никога. Приличаше на място за медитация или църква на открито с каменни пейки и заградено с речни камъни езерце с течаща вода. Не виждах къщата, нито алеята оттук, нямаше нищо друго освен ширналата се поляна с цветята и дърветата и непрестанното бумтене на хеликоптера.

Луси седна на един камък, а аз избрах каменна пейка със слънчеви петна от проникващите през дряна лъчи. Грубите твърди повърхности не бяха най-предпочитаните от мен напоследък. Седнах много внимателно, за да не ме заболи повече.

— Това винаги ли го е имало? — попитах. Светлината заигра по лицето ми, когато вятърът подухна клоните. — Защото никога не съм го виждала.

— Отскоро е — каза Луси и аз не попитах от колко скоро.

Предполагах, че е от средата на юни. Когато за малко не умрях. Огледах се и не видях никакви камери. Каменната градина се охраняваше от още една скулптура на дракон: беше по-малък и смешен, излегнал се върху огромно парче розов кварц. Червените му гранатови очи сезираха право в мен. Марино седна на пейката срещу мен, като смени няколко пъти позата си.

— Мамка му — каза той. — Ние да не сме пещерни хора? Какво им е на дървените пейки и столовете с възглавници? Да си се замисляла? — Беше потен и раздражено отпъждаше с ръка мушичките и си проверяваше чорапите за кърлежи. — Боже! Да не си забравила да напръскаш тук? — Тъмните му очила се обърнаха към Луси. — Проклетите комари са навсякъде!

— Използвам чеснов спрей, безопасен за хора и домашни любимци. Комарите го мразят.

— Сериозно ли? Тези обаче трябва да са шибани италиански комари. Защото явно го обожават. — Той удари някакво насекомо.

— Стероиди, холестерол, едри хора, които отделят повече въглероден двуокис от останалите — каза Луси. — Освен това много се потиш. И да си окачиш венец от чесън на врата, сигурно няма да ти помогне.

— Какво искат от ФБР? — Вдигнах очи към хеликоптера, който бе надвиснал на триста метра от нас. — Какво точно? Трябва да разберем, докато имаме няколко минути да говорим насаме.

— Първата им спирка бе оръжейната ми — отвърна тя. — Засега са опаковали всичките ми пушки и автомати.

Внезапно в ума ми отново се появи Кари. Видях я в стаята от общежитието с МР5К, праметнат през врата. Попитах Луси:

— Стори ли ти се, че се интересуват от някое оръжие по-специално?

— Не.

— Сигурно търсят нещо определено.

— Всичко, което притежавам, е законно и няма нищо общо със стрелбите на Медноглавата змия — каза Луси, — които те много добре знаят, че са извършени с оръжие с прецизно прицелване от яхтата на Боб Росадо. Потвърдиха, че това е било оръжието, още преди два месеца. Тогава защо продължават да ровят? Ако трябва да търсят някого, това е скапаният му син, малкото лайно Трой. Той е на свобода. Кари е на свобода. Сигурно е последният й Клайд, докато тя се прави на Бони. И къде са ФБР? Тук, в моя имот. Това е тормоз. Не, търсят нещо.

— Имам едно-две оръжия, които мога да ти заема — предложи Марино. — И пълнител „Бушмастър“ 450 калибър.

— Няма нужда. Имам повече, отколкото те знаят — каза тя. — Нямам представа какво пропускат, какво подминават.

— Моля те, не ги дразни — предупредих я. — Не им давай причина да ти навредят.

— Да ми навредят? Мисля, че точно това им е целта и че вече са пристъпили към изпълнението й. — Светлите й зелени очи се насочиха към мен. — Искат да ми навредят. Да ме оставят беззащитна, така че да не мога да се погрижа за близките си, за дома си. Надяват се всички

ние да бъдем разгромени, унищожени, да се хванем за гърлата. Най-добре мъртви. Искат всички ни до един мъртви.

— Ако имаш нужда от нещо, само кажи — каза Марино. — Докато такива като Кари са на свобода, ти трябва повече огнева сила от pistolетите ти.

— Ще вземат и тях, ако вече не са го направили — отвърна тя и наистина беше безобразие, че бяха вписали и pistolетите в заповедта са обиск. — Освен това прибират всичките ми кухненски прибори, дори японските ножове, които ти ни подари — каза ми тя с още повече гняв.

Доколкото знаех, последните подвизи на Кари Гретхен се изразяваха в наръгване с военни ножове. Но нямаше никакво доказателство, дори и намек, че Луси има нещо общо с това, и нейните оръжия и кухненски ножове не отговаряха изобщо на характеристиките на средствата за убиване на Кари. Абсурдно беше да ѝ опразнят оръжейната и кухнята. За миг през ума ми минаха последните жертви на Кари, на пръв поглед несвързани хора, докато не осъзнах, че всеки един по някакъв начин има отношение към мен, макар и косвено. Те така и не бяха разбрали какво им се е случило освен Ранд Блум, мазния застрахователен детектив, когото тя наръга и хвърли в онзи плувен басейн. Той може да бе преживял поне за кратко ужас, паника и болка.

Но Джули Истмън, Джак Сийгъл, Джамал Нари и конгресмен Росадо не бяха страдали. В един момент си бяха вършили работата както обикновено и след това се бяха озовали в нищото, бяха изтрити от лицето на земята. Спомних си как Кари на видеото докосваше тила си между първия и втория шиен прешлен. Дори тогава бе знаела за това слабо място и за фрактурата на палача и че фаталното нараняване в тази точка причинява моментална смърт.

Тя се бе върнала. Беше жива и по-опасна от когато и да било и докато си мислех това, ме заляха съмнения. Ами ако всички бяхме изиграни? Не можех да докажа, че съм видяла или чула вест от Кари Гретхен след 90-те години на XX век. Тя не бе оставила реални доказателства, които да я свързват с маратона от убийства, започнал в края на миналата година. Ами ако не тя ми бе пратила съобщението от телефона на Луси?

Погледнах племенницата си и казах:

— От самото начало. Какво се случи?

И Луси обясни. Тази сутрин точно в 9:05 домашният ѝ телефон звънна. Номера ѝ го нямаше в указателя, но това не бе спряло ФБР да го ползват, нито пък нея да им осуети усилията. Тя имаше технологии за комуникация, които лесно надхитряха всеки, който се опитваше да я хване неподготвена, и само за секунди вече знаела самоличността на обаждащия се — специален агент Ерин Лория, скорошно назначение в Бостънското подразделение на ФБР, на трийсет и осем, родена в Нашвил, Тенеси, черна коса, кафяви очи, 178 сантиметра, 50 килограма. Когато чух Луси да казва това, успях да скрия шока си.

Не ѝ дадох да разбере, че знам коя е Ерин Лория. Не реагирах, когато Луси обясни, че когато тя се озовала в полезрението на охранителните камери, софтуерът за лицево разпознаване потвърдил, че това е Ерин Лория, бивша кралица на красотата, завършила университета „Дюк“ и неговия юридически факултет преди да започне работа за Бюрото през 1997 година. За известно време обикаляла улиците, омъжила се за специалист по преговори с похитители, който напуснал ФБР и започнал работа в адвокатска кантора. Живеели в Северна Вирджиния, нямали деца, развели се през 2010 година и скоро след това тя се омъжила за федерален съдия с двайсет и една години по-възрастен от нея.

— Кой по-точно? — попита Марино.

— Зеб Чейс — каза Луси.

— Няма начин. Съдия Безсъние?

Хората си мислеха, че го наричат така по обратната причина. И аз си спомних малките му хищнически очички под натезжалите клепачи, как седеше прегърбен на банката си, а челюстта му бе увиснала почти до гърдите, като някакъв облечен в черно лешояд, който чака някой да умре. Беше лесно човек да се заблуди от позата му, че е отпуснат и полузаспал, но всъщност нямаше как да бъде по-нащрек и по-агресивен и само чакаше адвокатите и вещите лица да направят погрешна стъпка. Тогава се хвърляше, сграбчваше ги и ги изяждаше живи.

В първите ми години във Вирджиния, когато той бе още прокурор, бяхме работили заедно по много случаи. И макар често

моите заключения да подкрепяха обвинението, със Зеб Чейс доста се карахме. Аз по някакъв начин го дразнех и той ставаше по-враждебен, отколкото към мен, само когато застанеше на банката. И до днес нямам представа защо и смътно си спомням, че май той държеше рекорда за най-много заплахи срещу мен за арест за неуважение към съда. А сега бе женен за Ерин Лория, която имаше общо минало с Луси, което означаваше, че и с мен. Вътрешният ми ветропоказател се завъртя. И посочи. Не можех да кажа към какво. Може би не исках да знам.

— Значи специален агент Лория се е преместила в Бостън, а съпругът ѝ съдията е все още във Вирджиния — обобща Марино.

— Не че може да дойде при нея — отвърна Луси и беше права.

Районът на съдия Чейс беше източната част на Вирджиния, където щеше да съди, докато не се пенсионира, докато не умре или не бъде отстранен. Не можеше да се вдигне и да се премести в Масачузетс, въпреки че съпругата му го бе направила. Поне за това можех да съм благодарна.

— Сигурна ли си за годината, в която Ерин Лория е започнала работа във ФБР? — попитах Луси. — 1997? Годината, в която и ти си била там?

— Не е единствената година, в която съм била там — каза тя, а аз си мислех, че Ерин Лория е омъжена за федерален магистрат, който бе назначен от Белия дом.

Това не беше добре. Никак не беше добре. Тя щеше да твърди, че той има толкова влияние над работата ѝ, колкото Бентън над моята. Щеше да се кълне, че Негова Чест няма никаква професионална връзка с нея, че и двамата са действали в рамките и духа на закона. Разбира се, че това нямаше да е вярно. Никога не е.

— Доколкото помня, беше в Куонтико преди и след 1997 година — коментирах, докато мислите ми продължаваха да се блъскат една в друга като топки за билиард. — Почнеш ли във ФБР, никога не напускаш напълно.

— Докато не ме изгониха от Додж — каза Луси, сякаш не беше кой знае какво, че я бяха уволнили. — Дори и преди да стана агент, бях там през летата, празниците, през повечето уикенди, всяка свободна минута, която имах. Сигурно си спомняш. Така си подреждах лекциите, че да мога да тръгна от Шарлътсвил рано в четвъртък и да се

върна чак късно в неделя. Прекарвах в Куонтико повече време отколкото в колежа.

— Леле! — промърмори Марино. — Ерин Лория е била там, когато си била и ти. А мястото не е голямо.

— Точно така — каза Луси.

— Още един спомен от миналото, също като Кари. Какво си настъпила по време на това информиращо време в твоя живот, а? Да не е някое суперприлепчиво кучешко лайно, от което не можеш да се изчистиш?

Имаше предвид „формиращо време“, но с Луси не му обърнахме внимание. Дори не се усмигнахме. Не и сега, докато седяхме на твърдите неудобни пейки в пространството за медитация на Луси, нейната църква, нейния Стоунхендж.

— Ама нещо си настъпила, нали? — каза той. — И не само че още ти е полепнало по шибаните обувки, ами и го разнасяш навсякъде, че да можем да го настъпим и ние.

— Кой курс? — Не можех да повярвам какво се случва.

— Засякохме се — каза тя. — Ерин беше в Куонтико, докато аз бях стажантка в Инженерното изследователско звено. И Кари беше там, да. И се познавах.

— Колко близо? — попитах направо.

— Достатъчно. — Луси не трепна. — Доста близки бяха.

— Мили боже. — Марино се пресегна към гърба си и се почеса там, където мислеше, че го сърби. — Трудно ми е да си представя, че това е съвпадение, особено в светлината на всичко останало. С каквото и да си пръскала тук, да знаеш, че не действа. Нахапан съм навсякъде, и то жестоко. Можеш да ми видиш пъпките чак от шибания космос.

— С Ерин бяхме на един и същ етаж в общежитието „Вашингтон“, но не я помня много добре, помня само, че се държеше пренебрежително с мен. — Луси говореше, а Марино продължаваше да се дръгне, да ругае и да мрънка. — Не се сприятелявах с никой от новите агенти, които се обучавах, не и от този курс, само от моя, а това стана чак след две години. Беше Мис Тенеси. Не беше стигнала по-далеч в кариерата си на кралица на красотата — напълно се провалила на изпита за умения на конкурса за Мис Америка, след това отишла да учи право, после кандидатствала в Академията на ФБР. Страхотна е за работа под прикритие, защото прилича на Барби, поне

така мисля. Е, с такъв външен вид като нейния поне можеш да се омъжиш за съдия. И започваш да получаващ покани за коледните партита на Белия дом.

— Ти беше в Куонтико по същото време. Което означава, че Ерин знае за теб повече от това, което пише в личното ти досие. — Намеквах за Кари. Луси не каза и дума. — Кари Гретхен — изплюх камъчето. — Ерин трябва да знае за нея по много причини. Ерин трябва да знае точно коя и каква е тя.

— Вече би трябвало да е наясно — каза Луси. — Това е сигурно. Но през деветдесет и седма никой нямаше представа с какво си има работа. Аз също.

Доколкото знаехме, тогава Кари още не бе извършила убийство. Не беше сред десетимата най-издирвани престъпници. Не беше затворена в психиатрична клиника за криминално проявени и не беше бягала от нея, все още не се бе чуло, че е загинала в катастрофа с хеликоптер край бреговете на Северна Каролина. Със сигурност, докато бе работила в Инженерното изследователско звено, тя не беше била известна като престъпница, нито се бе водила мъртва, и с Ерин Лория можеше да са били съюзници. Можеше да са били приятелки. Можеше да са имали връзка и все още да контактуваха — а тази мисъл беше зловеща.

Един от най-опасните бегълци на планетата можеше да е в дружески отношения с агентка на ФБР, омъжена за федерален съдия, назначен от президента на Съединените щати. Мозъкът ми трескаво търсеше възможни връзки, събираше две и две и се надяваше да получи четири. А можеше да получи пет или някой друг неверен отговор. Или пък просто нямаше отговор, точка.

Но бях сериозно разтревожена, че докато Ерин Лория бе пътувала към дома на Луси преди не повече от два часа, аз бях получила съобщение, в което имаше линк към таен запис, който Кари бе направила в стаята на Луси, намираща се в същия коридор, където бе живяла бившата Мис Тенеси, впоследствие станала агент на ФБР. Даже по-лошо — Кари и Луси се бяха карали заради нея във видеото.

— Чакай малко — каза Марино на Луси. — Преди да идем да прием безалкохолни и да започнем да си въобразяваме всякакви откачени глупости, нека се върнем на онзи момент, в който домашният ти телефон е звъннал. Твоят софтуер събира данни кой ти се обажда.

Разбираш, че специален агент Ерин Лория води атаката. И тогава какво?

— Буквално ли?

— Стъпка по стъпка.

— Знаех, че е в кола, която се движи с трийсет километра в час по същия път, по който вие току-що дойдохте. — Луси вдигна краката си на камъка и обгърна коленете си с ръце.

На никой от нас не му бе удобно в църквата ѝ на открито. Но пък слънцето беше приятно, макар влажността да бе потискаща. Беше онова тежко горещо време, което обещава силна буря, а и имаше такава прогноза за този следобед. Вдигнах очи към тъмните облаци, които идваха от юг, и се взрях в хеликоптера, който висеше над водата като огромна черна косатка.

— Когато се обади, знаех, че е на петдесет метра от портата ми — продължи Луси, — и когато я попитах какъв е проблемът, тя каза, че ФБР разполагало със заповед за обиск на къщата ми и прилежащите ѝ сгради. Нареди ми да отворя портата и да я оставя отворена и само след минути пет коли на Бюрото, включително и една с куче, бяха вече пред къщата ми.

— В колко часа видя хеликоптера? — продължавах да го гледам. Той полетя към гъстите гори вляво от дома на Луси.

— Горедолу по същото време, когато дойдохте вие.

— Нека да уточним. — Марино се намръщи. — По някаква причина хеликоптер на ФБР се е оказал в Кеймбридж, където ние по това време случайно работим? И после пак така случайно ни следи дотук? Добре. Ставам наистина подозрителен, разбираш ли, обзе ме едно от онези наистина лоши предчувствия, от които ми настръхва косата...

— Ти нямаш коса — каза Луси.

— Какви глупости правят? — Марино погледна гневно към небето, сякаш ФБР беше Господ Бог.

— Е, със сигурност няма да ми кажат — отвърна тя. — Не знам къде са летели, нито по каква причина, а и нямах време да проверя. А след като дойдоха, вече нямах възможност. Не беше много разумно да проверявам при въздушните диспечери, нито да се включа на тяхната честота, за да чуя кой накъде е поел и евентуално защо. Освен това си

имах и други грижи. Кучето особено е много изнервящо — и него са го докарали нарочно. На това му викам истински задници.

— Кой по-точно?

— Ерин. Само това мога да заключа. Ако е събрала някаква информация за мен, е разбрала, че имам английски булдог, знаете го, Джет Рейнджър. Толкова е стар, че едва върви и вижда. И ако една белгийска овчарка претърсва къщата, ще му изкара акъла. Да не говорим, че уплаши Деси. А Джанет беше толкова изнервена, че за малко щеше да тръсне някого. Това е лично.

Зелените ѝ очи бяха напрегнати. Гледаше ме.

— Не бих бързала с това заключение. — Бях предпазлива какво казвам. — Аз не бих приела нищо от това лично. — Съветвах племенницата си дори когато се съмнявах в нея. — Точно сега всички трябва да останем хладно обективни и да мислим ясно.

— Според мен някой урежда стари сметки.

— Признавам, че и аз си мислех същото — каза Марино.

— Това е планирано. — Луси изглеждаше убедена. — Планирано е отдавна.

— Какви сметки и с кого? — попитах. — Не е Кари.

— Не е Кари друг път — изсумтя Марино.

— Ще го кажа направо. — Продължавах да съм предпазлива. — Кари не може да нарежда на ФБР, макар да е познавала Ерин, докато всичките сте били в Куонтико.

— Да, познаваха се. — Луси протегна силните си крака и започна да прави коремни преси, очите ѝ бяха фиксирани върху оранжевите ѝ маратонки, които се движеха нагоре и надолу. — И то отблизо.

— О, по дяволите! Не ми казвай, че са били двойка. — Марино се надигна и започна да си разтрива задника. — Съдията знае ли?

— Не знам за двойка — каза Луси, сякаш това не я засягаше, но аз не го вярвах.

— Е, поне едно знаем за Кари: че всички са с равни възможности пред нея — заключи Марино. — Възраст, раса, пол, нищо не може да я спре. Историята става все по-гадна.

— Помня, че веднъж влязох в стола и ги видях на една маса. — Луси го каза на мен, не на него. — От време на време ги виждах да си говорят във фитнеса. А една дъждовна сутрин Кари се подхлъзна на

тренировка, докато се катереше по една скала. Много лошо си беше издрала дланите на въжето и ми каза, че една от новите агентки ѝ помогнала, почистила и превързала раните ѝ. Била е Ерин Лория. Помня го много добре, както и че подозирах, че причината Ерин да ѝ помогне не е била защото е била на същото място по същото време. Те не просто се срещаха случайно. Заедно тренираха по препятствията. Но освен това? — Луси сви рамене, вдигна лице към слънцето и затвори очи. — Кари бе доста по-общителна от мен. Ако разбирате какво имам предвид.

— Чувала ли си я да говори за Ерин, по-специално да я обсъжда? — попита Марино.

— Не точно. Но Кари е майсторка на манипулацията. Дипломатична е. Много по-добре се справя с хората от мен и е способна да накара всеки да премине границата с нея.

— Точно така. И не знаем с кого е в контакт — отсече Марино. — Не знаем и с кого си говори ФБР. Най-нисшите биха събирали информация по всякакъв начин и от всеки източник, който докопат. През цялото време сключват сделки с дявола.

— Съгласна съм — каза Луси. — Пробутала им е нещо. Дори и да не е било директно.

13.

При думите ѝ в ума ми изникнаха още картини от видеото, което не знаеше, че съм гледала. Или поне предполагах, че не знае. И тогава ми хрумна друга неприятна възможност.

Ако Кари ми бе изпратила линка към видеото, може би пращаше подобни неща и на ФБР. Може да беше пратила същия запис и на Ерин Лория и не исках и да си помислям какво биха могли да направят федералните с него. И колко засрамващо беше това за Луси. И колко опасно. Пак си спомних за незаконното автоматично оръжие.

Може би точно заради това бяха тук сега.

— Знаете ли кое не ми се връзва Кари да е пратила информация на ФБР или да има нещо общо с това? — каза Марино. — Съмнявам се, че те вярват, че тя съществува. Сериозно. Те наистина я смятат за мъртва, точно като нас допреди два месеца. Забравете за съдията. Забравете за миналото в Куонтико. Забравете всичко освен това, че няма доказателства, че Кари е жива. Нашето мнение няма значение.

— Нашето мнение? — Погледнах го. — За теб мнение ли е това, че стреля по мен с харпун и че е цяло чудо, че не умрях?

— Това ѝ е любимият номер. Да те кара да мислиш, че не съществува — каза Луси със затворени очи. Лицето ѝ изглеждаше умиротворено под ярката светлина. Беше спокойна, но под привидната външност — едва ли. Не познавам друг човек, който повече да брани собственото си пространство. Мисълта, че агентите ровят във всеки сантиметър от личния ѝ живот, беше непоносима. Хрумна ми, че аз може да съм следващата, и се зачудих какво ли би направил Бентън, ако ескадрон от негови колеги се появи на прага на нашия старинен идеален кеймбриджки дом.

— Нека се придържаме към това, което е под носа ни. — Марино се отказа от каменната си пейка, изправи се и се протегна. — Какво казват, че си направила, Луси?

— Знаеш ги федералните. — Тя сви рамене. — Не казват в какво си мислят, че си виновен, и не питат. Хвърлят кал по стената, докато

нещо залепне. Като например че не помниш някоя подробност съвсем точно. Може да кажеш, че си отишъл до магазина в събота, а то да е било неделя, и тогава те уличават в лъжливи показания, в престъпление.

— Предполагам, че не си се обадила на Джил Донахю. — Сигурна бях, че знам отговора.

Джил бе един от най-уважаваните адвокати в Съединените щати, отличен боец в мръсни битки. Точно от такъв човек имахме нужда в момента. Това не означаваше, че я харесвам.

— Нито на нея, нито на никой — потвърди Луси това, което подозирах.

— И защо не? — попитах. — Тя трябваше да е първият човек, на когото да се обадиш.

— Стига, Луси, ти си умно момиче — каза Марино. — Не може да се разправяш с тях без адвокат. Какво ти става?

— Аз бях една от тях. Знаем как да мисля като тях — отвърна тя. — Исках да им съдействам, за да събера достатъчно информация какво точно ги е превъзбудило и разтревожило. Или какво се преструват, че ги е превъзбудило и разтревожило.

— И? — попитах.

Тя пак сви рамене. Не можех да разбера дали няма отговор, или отказва да го каже.

— Ще отида до къщата да видя какво правят — каза Марино. — Не се тревожете. Няма да влизам. Но ще се погрижа да ме видят. Да им го начукам.

— Джанет, Деси и Джет Рейнджър са в къщата на реката — каза му Луси. — Иди ги нагледай. Да стоят там. И запомни, че Джет Рейнджър не може да плува. Да не го пускат близо до водата. И да не го изпускат от очи.

Видях трепване на лицето ѝ, неволева мускулна реакция на силно неприятна мисъл.

— И им кажи, че скоро ще дойда — добави Луси и долових в гласа ѝ убийствен гняв.

Но този гняв също така бързо, както се бе появил, се скри под множеството ѝ пластове, дълбоко в нея, в място, до което никой нямаше достъп. Като плувец, който се показва на повърхността и после се гмурва и изчезва. След него не остава нищо друго освен

разлюляното море, уловената от водата светлина и плоския празен хоризонт.

Не си спомнях. Просто знаех, че се е случило. Така си представях, че изглежда раждането: в един момент си на топло и сигурно място, а след това внезапно и насилствено си избутан през родовия канал, изпадаш в шок и някой те принуждава да дишаш. Нямах спомен как Бентън ми помага да изляза на повърхността. Не си спомнях как бях стигнала до кърмата на яхтата, нито как се бях качила на нея. Не можеше да съм била в състояние да се кача по стълбата.

Първият ми ясен спомен беше как някой слага кислородна маска на лицето ми и колко суха е устата ми. Чувствах се все едно дясното ми бедро е в менгеме, което е толкова стегнато, че ще ми счупи костта. Беше най-силната болка, която бях изпитвала, поне с такова впечатление бях останала. Черната карбонова стрела беше закачила костта, преди да излезе от другата страна на крака ми. Виждах я, но не разбирах какво се е случило.

За един странен миг си помислих, че съм паднала от строително скеле и съм си нанизала крака на арматурно желязо. Не можех да повярвам в това, което виждах, докато не докоснах стрелата и болката не прониза целия ми крак. Видях кръв по ръцете си и кървави петна по палубата. Не спирах да опипвам бедрото си, за да се уверя, че стрелата не е близо до феморалната артерия.

Мили божже, моля те, не позволявай да ми изтече кръвта... Ще ти изтече кръвта... Не, вече щеше да си умряла, ако изтича... Помнех какво ми минаваше през главата. Мислите ми бяха като отломки, пронизващи съзнанието ми, несвързани парченца, след това мрак, после се свестих. Смътно долавях, че лежа на палубата. Помня кръвта и многото хавлиени кърпи — и Бентън, който се бе надвесил над мен.

— Бентън? Бентън? Къде съм? Какво стана?

Той държеше крака ми неподвижен, караше ме да дишам и ми говореше. Обясни ми всичко. Казва, че го е направил, но аз не мога да върна лентата, не помня и дума. Всичко ми беше като в мъгла. Толкова странно недостъпно.

— Деси знае ли какво става? — попитах Луси. Изведнъж забелязах, че вече не е седнала.

— Добре ли си? — Беше застанала над мен. — Къде се отнесе?

Не й казах, че когато се отнасям там, където и да е това „там“, виждам несвързани фрагменти от нещо, което ми се струва като илюзия. Че мисля, че съм умряла, а после съм се съживила. Не исках да споделям тези мисли. Не исках да споменавам нахлуването на образи и усещания, което се случваше внезапно, когато най-малко го очаквах. Поводите бяха неуловими. Щракване на запалка, пръскане на маркуч. Движение, доловено с крайчеца на окото.

След това без причина, внезапно и яростно като пристъп, в мозъка ми отекна кресцща болка. Все едно кракът ми бе в челюстите на акула, която ме грабва и отплува с мен. Приех съдбата си. Щях да се удавя. След това всичко се изпразни и потъна в мрак, все едно ми изключиха тока. И изведнъж се случи нещо откачено, чух го пак.

До диез от електрическа китара.

Погледът ми разсеяно се насочи към телефона, който стисках, към съобщение в горната част на дисплея.

Линията за спешни случаи на Луси.

Въведох паролата си и отворих съобщението, а то бе същото като предишното. Линк и нищо друго. Но не можеше да е от Луси. Как би могло? Нямаше начин. Тя стоеше на няма и два метра от мен. Позна сигнала, който й бе така добре известен, и ме погледна.

След това погледна собствения си телефон, после пак мен, и каза:

— Не съм ти пращала съобщение.

— Знам. Или по-точно не съм те видяла да го правиш.

— Не си ме видяла? Току-що чух сигнала на моята линия за спешни случаи, втората линия на този телефон. — Тя го вдигна; беше объркана и разтревожена.

— Да. Знам, че не съм те видяла да докосваш телефона си.

— Защо говориш така?

— Просто коментирам какво съм видяла и какво не съм видяла — отвърнах.

— Да не би и някой друг да ти звъни с този сигнал?

— Ти го създаде и той е уникален, Луси. Никой друг в списъка ми с контакти не звъни така...

— Добре — прекъсна ме тя нетърпеливо. — Кой номер се появява?

— Никой. Пише само „Спешен номер на Луси“, така съм въвела номера в списъка си с контакти. А ако вляза в този списък и погледна... Ето. — Вдигнах телефона си, но не я оставих да се приближи. — Изглежда така, както е изглеждал винаги. Спешният номер на Луси. — Прочетох номера на глас. — Твоят е. — Погледнах я в очите. — Възможно ли е някой да го е присвоил? По-точно, възможно ли е някой да е открил начин да присвои спешния ти номер така, че да изглежда, че ти се обаждаш или пращаш съобщения, когато не го правиш?

— Страхотен начин да ти привлече вниманието. Да те накара да зарежеш всичко, което правиш, точно както направи сега. Страхотен начин да те манипулират да направиш това, което някой иска от теб, в точно определено време по определена причина. — Луси се огледа, все едно някой можеше да ни наблюдава, след това протегна ръка. — Дай да видя.

Нямах намерение да ѝ дам телефона си и станах. Отстъпих от нея.

— Трябва да видя. — Тя продължаваше да държи ръката си протегната към телефона ми. — Кълна се, че това, което получи токущо, не е от мен.

— Няма да го направя.

— Защо?

— По закон нямам право. По закон няма да проявя такова неблагоразумие. Не съм сигурна кой прави това, Луси.

— Прави какво?

— Праща ми неща, които изглежда, че идват от теб.

— И се тревожиш, че може да съм наистина аз. — Изглеждаше обидена, след това съкрушена.

— Не съм сигурна кой е — повторих.

— Какво имаш предвид с „по закон“? — Тя започваше да се ядосва, аз също. — Същата си като тях. Мислиш, че съм направила нещо. ФБР са в дома ми и това ме прави виновна в нещо?

— Няма да обсъждаме това. Не си чула нищо, дори и звъненето, по дяволите, така че просто млъкни. — Бях ужасена от тона си, а Луси бе на път да си изпусне нервите.

— Не мога да помогна, ако криеш от мен, лельо Кей.

— Можеш да помогнеш, като отговориш на простия ми въпрос, Луси. Възможно ли е някой да ти е хакнал номера? Възможно ли е някой да го е присвоил?

— Знаеш, че не си раздавам телефонните номера. — Ръцете й бяха скръстени на гърдите в знак на съпротива. — Почти никога не звъня от номера си за спешни случаи. И никой друг освен теб го няма. И Бентън, Марино и Джанет, разбира се.

— Е, очевидно го има и някой друг. Чудя се как може да се е случило това. Особено на теб.

— Нямам представа. Все още не знам достатъчно.

— Почти никога не съм те чувала да казваш, че не знаеш. — Внимателно — изпитвах болка — се изправих от каменната пейка. — Прощавай, но за няколко минути трябва да остана сама.

Бръкнах в джоба за безжичната си слушалка. Сложих си я, натиснах линка и веднага се появи текст, кървавочервен като предишния.

ПОКВАРЕНО СЪРЦЕ — ВИДЕО 2

ОТ КАРИ ГРЕТХЕН

11 юли 1997 година

Усещах как каменният дракон гледа от постаментата си от розов кварц. Блестящите му гранатови очи сякаш ме следваха, докато се отдалечавах от Луси.

Лицето на Кари, огромно и приличащо на делфийско, се появи на микрокамерата, скрита в бежовата острилка с батерия, която приличаше на тухла.

Тя я взе и започна да се снима от различни ъгли, след това насочи мъничкия обектив в тъмнорозовата пещера на устата си. Започна да мърда езика си — огромен и тлъст, като някакъв неприличен метроном. Бавно нагоре и надолу. Наляво и надясно, вече по-бързо. Събра розовите си устни и те издадоха звънко пукане. След това хвана острилката като черепа на Хамлет и започна да говори към нея.

— Да бъда или да не бъда бог? Това е въпросът. Дали е по-достойно да понасям въздържание и да отлагам удоволствието, или да се отдам на незабавно задоволяване? Отговорът е не. Не трябва да се отдавам. Трябва да съм търпелива, толкова търпелива, колкото е необходимо, без значение колко трудно ще е това. Бог планира всичко милиони години предварително. Аз също го мога, шефе — каза тя и пак го чух, изречението бе монтирано. Кого наричаше тя „шефе“?

— Как сме? Добре дошли отново. — Кари отиде до компютъра на бюрото, остави острилката, дръпна стола и седна.

Посегна към мишката, кликна с нея и на екрана се появи кадър с Луси и мен. Аз размахвах ръка и говорех, а Луси седеше на дървена маса за пикник, слушаше и се усмихваше. Познах сивия копиринен костюм, с който бях облечена и който отдавна не носех. Кари сигурно бе имала обектив за далечно снимане. Веднага разпознах перспективата, времето, листата.

Паркингът на Инженерното изследователско звено. Горещо и слънчево. Късен следобед.

Короните на дърветата бяха гъсти и зелени. Нямахме и следа от жълтеещи или червенеещи листа. Беше лято. Юли или август. Кари вероятно бе седяла в кола, от която бе снимала Луси и мен край масите за пикник до паркинга за служители. Виждах го, усещах го, помирисвах го, сякаш бях там.

Носех елегантния копиринен костюм, който Бентън ми бе подарил за рождения ми ден на 12 юни, който бе почти един месец преди този на Марино. Бях сигурна, че през 1995 година го бях облякла само веднъж в съда, защото лесно се мачкаше. Докато дойде време да давам показания, полата изглеждаше така, сякаш е била държана в чекмедже, от подмишниците на сакото също тръгваха гънки като пачи крак. Виждах ясно костюма. Спомнях си, че се пошегувах с него пред Луси.

Беше случай в Северна Вирджиния, недалеч от Куонтико, и след съда бях минала да видя Луси и да обядвам с нея на мястото за пикник. Не беше 1997 година. Определено не беше. Тя току-що бе започнала стаж си и аз се присмивах на костюма си. Казах, че по него се появяват петна от пот и че Бентън е типичен мъж и не се замисля за такива работи. Може да беше чувствителен, свръхинтуитивен и да имаше изключителен вкус, но не биваше да ми избира дрехите.

Спомнях си, че казах на Луси, че не работя за ФБР или нещо подобно. Не се обличах за срещи в щабове, а за бойното поле. Пери и обличай, това бях аз.

Кари беше шпионирала още през 1995 година. Може би бе започнала да ни записва тайно с Луси веднага след като се бе запознала с нас. На дисплея на телефона си я видях как стана от бюрото две години по-късно, през юли 1997 година. Гледах я как върви през стаята в общежитието. „Съсредоточи се. Не позволявай на спомените ти да те разсейват от нейните манипулации.“

— Приятна ли ти е разходката из спомените, шефе? Защото имам чувството, че е така, че си спомняш неща, за които не си мислила отдавна. — Кари намери друга камера и започна да говори в нея. — Ще ми се да знам в какво обкръжение си в момента. Аз съм тук, в тесния скучен будоар на Луси, в страната на задниците, които носят оръжие и размахват значки.

Беше боса и със същите бели тренировъчни дрехи, а процеждащата се покрай щорите светлина не беше толкова силна като преди. Беше по-късно през деня.

— Луси излезе за няколко минути, за да свърши малко домашна работа. Учудена ли си? Представям си как се чешеш по главата. И аз се чудя. Добре, кажи ми истината. — Кари се наведе заговорнически към камерата. — Помага ли тя в домакинството на леля Кей? Мие ли чинии, чисти ли тоалетната, изхвърля ли боклука, поне предлага ли да го направи? Ако не, трябва да порботиш с нея по този практичен аспект на нейната значителна незрялост и разглезеност. Защото аз нямам проблем да я накарам да е отговорна. Просто и казвам: „Луси, направи това и това“. И готово! — Кари се засмя и щракна с пръсти. — Точно в момента се грижи за мръсното ни пране.

— Така че докато имаме малко време насаме, ще ти разкажа какво да очакваш. Докато видиш това, ще са минали месеци и години. Не знам колко. Може би пет. Може би трийсет. Ще минат като миг и колкото повече остаряваме, толкова времето започва да лети по-бързо и да ни приближава към загиване и физическо изчезване. За мен вече дните текат по-бързо, отколкото за Луси, а твоите трябва да минават дори по-бързо от нашите, защото биологичният часовник на мозъка, суперхиазматичното ядро в хипоталамуса — тя се почука по челото — остарява както всички останали наши части. Не времето се променя, а

усещането ни за него, тъй като инструментите в биологическия ни съсъд са податливи на стрес и умора и се износват. Стават по-неточни като разкалиброван жироскоп или компас и възприятията ти вече не са акуратни.

— Паметта ти вече те отнася назад като конвейер, нали? Миналото е като по чудо възстановено, докато преживяваш отново това, което виждаш. А това ще е чудесно преживяване. Смятай го за подарък от мен за теб. Частица безсмъртие, пръска от извора на младостта. Но както отново ще наблегна извинително, не мога да кажа кога ще го получиш. — Замълча за момент, после продължи: — Точно в този отрязък на пространството и времето честно казано не мога да предскажа кога ще реша, че историята на света е в подходящата си точка ти най-накрая да бъдеш осветлена, и то както трябва, за значението на твоя живот и твоята смърт, както и за началото и края на хората по тази земя, които имат значение за теб. Включително и аз. Да, аз. Никога не сме имали възможност да станем приятелки. Никога не сме провели смислен разговор. Дори не и сърдечен. И това е шокиращо, като се има предвид, че би могла да научиш много от мен. Нека те осветля за някои факти за Кари Гретхен.

Друга скрита камера започна да я снима, когато тя тръгна към армейската зелена платнена раница на пода. Клекна и започна да рови в нея. Извади един кафяв незапечатан илик и измъкна от него сгънати листове, още страници от сценария.

— Знаеше ли, че съм писател, разказвач, артист? Че съм почитателка на Хемингуей, Достоевски, Селинджър, Керуак, Капотти? Разбира се, че не. Ти не искаш да ме погледнеш като човешко същество. Не искаш да ми припишеш нищо положително или забележително, като например любов към поезията и прозата. Или че имам хапливо чувство за хумор.

Погледна право в камерата.

— Е, предлагам ти бързо описание на характера, което ще ти даде някаква представа, а ти можеш да го споделиш с когото си искаш. Вкарай го в някоя от скучните ти научни книги. Да, това е идея. Моля да ме извиниш, че предпочитам да говоря в трето лице. Не говоря за себе си. Говоря за нея. Готова ли си? Сигурна ли си?

14.

— Имало едно време една алхимичка, която приготвяла свои собствени специални полезни отвари, които я държали вечно млада.

Докато четеше от сценария, Кари вдигна шишето с лосион.

— Със своята много светла кожа — тя докосна бледата си буза — и много светла коса — докосна платиненорусите си кичури, — тя се сливала като молец с безличната бяла стая в общежитието на ФБР, сякаш естественият подбор бил единственото обяснение за това, в което се била превърнала. Но не било така. Нещо друго било изтрило цветовете от душата ѝ, променило я и създало в нея паранормални желаня и поведения, които я накарали да се крие от светлината и да търси мрака.

— Като дете Кари знаела, че не е добра. Когато хората в църквата говорели за добри пастири, добри самаряни, добри вярващи, чисти сърца, тя знаела, че не е една от тях. От най-ранна възраст била наясно, че не прилича на никого в училище или в дома си. И колкото и да било объркващо това, тя била безкрайно доволна от тази необичайна благословия. Имала такъв рядък дар, че нямала нищо против високите температури, почти не усещала студ и горещина и можела да вижда в тъмното като котка. Било такъв разкош, че можела да напуска тялото си по време на сън и да пътува до далечни земи и в миналото, да говори езици, които никога не била учила, и да помни места, на които никога не била ходила. Коефициентът на интелигентност на Кари бил прекалено висок, за да се измери.

— Но на тези, на които е дадено много, много е и взето и един ден майка ѝ изрекла ужасни думи, които никое дете не бива да чува. Съдбата на малката Кари била да умре млада. Тя била толкова специална, че Исус не можел да понесе да бъде прекалено дълго далеч от нея и щял да я прибере рано на небето. „Мисли за това като за свещен план на изплащане“, обяснила майката на Кари. „Исус тръгнал да пазарува, разглеждал милионите бебета, които трябвало да се родят. Избрал те и те сложил настрани. Много скоро ще се върне да те вземе

и да те отведе със себе си завинаги.“ „Тогава трябва да намери пари да ме плати, нали?“, попитала Кари. „Исус няма нужда от пари. Той може да прави каквото си поиска. Той е съвършен и всемогъщ.“ „Тогава защо не е платил за мен, когато ме е намерил и не ме е отнесъл със себе си?“ „Не е наша работа да подлагаме на съмнение действията на Исус.“ „Май е беден и не чак толкова всемогъщ, мамо. Май не може да си ме позволи по същия начин, по който ти не можеш да си позволиш нещата, които взимаш на изплащане.“ „Не бива никога да говориш неуважително за нашия бог и спасител.“ „Но аз не съм го направила, мамо. Ти го направи. Ти каза, че той не може да си ме позволи веднага, иначе нямаше да съм тук, а щях да съм с него на небето. И нямаше повече да съм ти в тежест. Ти не ме искаш и на мен ми се ще да съм мъртва.“

— Майката на Кари измила устата на дъщеря си със сапун заради сквернословията ѝ, търкала толкова силно, че белият калъп станал червен от кървящите венци. След това майка ѝ се отказала от аналогията с изплащането, защото осъзнала, че била близо до това, което имала предвид, но не била съвсем точна. Вместо това започнала да напомня на Кари, че трябва да живее живот за пример, да има чисто сърце и да благодари на Бог за него, докато все още може, защото и без това никой от нас не знае колко дълго ще живее.

— Тя обяснила, че това, което всъщност имала предвид с метафората за изплащането, било, че животът на земята е като да стоиш в склада на универсален магазин. Някои остават там по-малко от други, в зависимост от това с какво са били надарени преди да ги складират на земята, за да чакат Исус.

— С други думи, с онази тъпа аналогия с изплащането майка ѝ всъщност имала предвид безмилостно фаталния семеен закон, който Кари била наследила. Това не било измислица, а много нещастен факт. Докато навърши четиринайсет, Кари била изгубила и двете си баби заради тромбоемболизъм, причинен от особеност на костния мозък, наречена полицитемия вера. Кари сключила пакт с Господ, че няма да я постигне подобна съдба, и като по часовник на всеки два месеца се подлагала на флеботомия, като източвала половин литър кръв, която щяла да запази за когато ѝ потрябва. Това не бил единственият интересен ритуал, който спазвала до зрелите си години.

Кари се разхождаше из стаята, жестикулираше, гледаше към камерите. Забавляваше се. Това явно много ѝ харесваше.

— След време из Инженерното изследователско звено на ФБР за нея щели да обикалят странни слухове — продължи тя.

Но там би било нарушение на личната неприкосновеност да се пита най-висшестоящия цивилен компютърен гений за нейното здраве, личните ѝ вярвания и как се проявяват те. Не било работа на никого дали тя пази и пие собствената си кръв и дали е бисексуална, или отдадена на тъмната страна. Апетитите и фантазиите ѝ не били ничия грижа, стига да ги пазела за себе си.

— Нямало значение и колко дълго щяла да живее, а само дали щяла да свърши важната работа, за която федералното правителство я било наело, технически подвиг, за който не се изисквал специален агент на ФБР, а и Кари не била такава. Професионално тя не била нито част от правораздаването, нито от армията, а независим изпълнител със специален секретен допуск. Като личност я смятали за отвейна компютърджийка, за откачалка, за нищожество, което наричали с обидни и жестоки прякори зад гърба.

Очите ѝ бяха тъмни и студени.

— Сексистки, вулгарни прякори, които от ФБР си мислеха, че Кари не чува. Но тя ги чуваше и възпитанието ѝ я бе подготвило добре да не реагира на дразнене, нито да отвърща или да прави нещо, което дава сила на врага ѝ.

— Наказанието не е наказание, ако не се чувстваш наказан, ако не изпитваш страданието, което се цели. Всичко е във възприятието. Всичко е в начина, по който реагираш на нещо, и тази реакция е истинското оръжие. Оръжието наранява и в твоя случай залагам на това да се самонараниш, да си причиниш страдание със собствената си реакция, защото имаш да учиш урок, който на мен никой не ми преподаде: ако не изпитваш болка и не показваш, че си наранен, тогава няма оръжие, само слаб опит...

Приятният ѝ сладък глас с лек вирджински акцент изведнъж замлъкна и кадърът стана черен. Същото като преди. Линкът беше премахнат. Изчезна за миг като първия.

Джил Донахю не можеше да се обади и аз настоях секретарката й да я прекъсне. Не раздавам заповеди освен ако наистина не е необходимо, но в момента се чувствах като бомба, която всеки миг ще избухне. Знаех, че не съм особено любезна, но нищо не можех да направя по въпроса.

— Съжалявам, доктор Скарпета, но става въпрос за даване на показания под клетва — каза секретарката. — Очаква се да приключат по обяд.

— Не става по обяд. Трябва ми веднага. Сигурна съм, че това, което върши, е важно. Но не толкова, колкото моя въпрос. Моля ви, повикайте я — отвърнах и се замислих за търпението, в смисъл дали съм търпелив човек, защото в момента със сигурност не бях.

Не бях, и то с основание. Не и тази сутрин, а Кари знаеше какво прави. Тя ми даваше сламки и колкото и да не можех да понасям мисълта, че съм толкова манипулирана, би било безразсъдно да си затварям очите. Тя ми бе дала ясно да разбера, че всичко е въпрос на време. Така че бе логично времето, в което пристигаха съобщенията на телефона ми, да не е случайно.

Зачудих се дали продължава да шпионира, докато седях в градината на Луси. Слънцето се скриваше и показваше иззад белите облаци, които в основата си бяха надупчени като решето, а нагоре се сгъстяваха. Бурята приближаваше, задаваха се силни летни гръмотевици и помирисвах предвещаващия ги озон, докато се отдалечавах от каменното светилище на Луси, а зелената трева се огъваше като пружина под краката ми. Влязох под шарената сянка на един дрян и зачаках пулсът ми да се успокои. Асансьорната музика от телефона на кантората на Донахю бе ужасна и започвах да се ядосвам сериозно. Сто на сто се бях зачервила.

Винаги съм се смятала за дисциплиниран и целенасочен човек, издръжлив, търпелив, логичен, неемоционален учен, но очевидно не бях достатъчно търпелива, дори не се доближавах до това качество. Мислите ми препускаха, в главата ми проблясваха образи. Продължавах да виждам лицето на Кари Гретхен, спокойното й изражение, бялата й като хартия кожа, начина, по който очите й променяха цвета и нюансите си по време на лекцията й, по време на монолога й. Наситеносини, след това воднисти, след това ледени като на сибирско хъски, а накрая толкова тъмни, че изглеждаха почти

черни. Виждах какво става в психиката ѝ, отсенките на нейната чудовищност, на духовната ѝ поквара. Поех дълбоко дъх и издишах бавно.

Видеото и неговият абсурден край имаха ефект на тройно еспreso или може би на голяма доза дигоксин. Сърцето ми напираше да изскочи. Чувствах се отровена. Изпитвах толкова много неща, че не можех дори да започна да ги описвам. Поемах дълбоко и бавно дъх. Вдишвах и издишвах дълбоко, много бавно и тихо, докато чаках Донахю. Най-накрая чух тракване в слушалката и асансьорната музика спря.

— Какво става, Кей?

— Нищо добро, иначе нямаше да ти се обаждам по този начин. Извинявам се, че те прекъснах. — Направих няколко крачки и дясното ми бедро напомни за себе си.

— Какво става? — повтори тя. — И какъв е този шум? Да не е хеликоптер? Къде си?

— Най-вероятно е хеликоптер на ФБР — отвърнах.

— Предполагам, че си на местопрестъпление...

— В имота на Луси съм, който се третира като местопрестъпление. Искам да те ангажирам като адвокат, Джил. И то незабавно. — Луси седеше на пейката и се правеше, че не се интересува от разговора ми.

— Със сигурност можем да поговорим по-късно за това, но какво все пак става...?

— За протокола — говорим за това в момента — прекъснах я. — Моля те, отбележи си го. На петнайсети август, в единайсет и десет преди обед аз те наемам като мой адвокат и те моля да представляваш и Луси. Приемам, че си съгласна.

— Значи трите сме защитени от поверителността между адвокат и клиент — каза тя. — Само че ти не си защитена, ако говориш с Луси, без и аз да присъствам.

— Разбирам. На път съм да повярвам, че вече нищо не е поверително.

— Това вероятно е разумно отношение в наши дни. Засега отговорът е „да“ относно представляването. Но ако възникне конфликт, ще трябва да се оттегля.

— Така е справедливо.

— Можеш ли да говориш в момента?

— Луси казва, че тук, където се намирам в момента, е безопасно. Предполагам, че в по-голямата част на имота ѝ не е, и същото може да важи за телефона ми, ако се подслушва. Може да е така и със служебния ми имейл. Нямам представа кое е безопасно, ако трябва да съм честна.

— Луси говорила ли е с ФБР? Каза ли им е дори добро утро?

— Тя съдейства до известна степен. Боя се, че е прекалено спокойна. — Вдигнах очи към хеликоптера и си представих как агентите вътре също ме наблюдават. — Не ми харесва, че не ти се е обадила веднага.

— Това не би било добра идея. Но аз я познавам. В природата ѝ е да ги подценява. А в никакъв случай не бива.

Луси бе станала, крачеше и гледаше телефона си: пишеше съобщение и като че ли нямаше сериозни притеснения, че ФБР има достъп до мейла ѝ или нещо друго. Не би трябвало да съм изненадана и не завиждах на никой, който реши да наруши личното ѝ пространство. Тя щеше да го приеме като предизвикателство, като състезание. Щеше с радост да върне жеста. Дори не исках да си представям на какви киберпакости и разрушения е способна, ако се ядоса. Спомних си погледа на Кари, когато казваше колко разглезена била Луси. Видеоклипът, който бях изгледала току-що, продължаваше да се върти в ума ми. Не можех да го спра.

Не можех да се отърся от подигравката на Кари, от грандоманската ѝ обсебеност от собствената ѝ личност, от бездънната яма с омраза. Беше отвратително и неправилно да бъда подлагана на това. Чувствах се натъжена, разгневена и съсипана по начин, който ми бе трудно да определя. Чудех се дали това е истинската цел да ме подлага на това, но после ми хрумна нещо друго. Ако кажех на някого — включително на Джил Донахю — щеше да има проблем с достоверността. Никой нямаше да ми повярва, и то с основание. Линковете, които ми бяха изпратени, вече не съществуваха. Беше невъзможно да докажа, че те някога са били свързани със записи, направени от Кари Гретхен или някой друг.

— Кой освен теб е в имота? — Донахю продължаваше да ми задава въпроси, за да се подготви, преди да тръгне.

— Марино. Джанет и осиновеният им син Деси — отвърнах. — Е, все още не е официално осиновен. Майка му, сестрата на Джанет, почина от рак на панкреаса преди три седмици.

Донахю каза, че ужасно съжالياва да го чуе. Винаги когато се опитваше да изрази съчувствие и любезност гласът ѝ се променяше. Напомняше ми за разстроен клавиш на пиано или на звука от чукване на евтини стъклени чаши. Преструването ѝ, че проявява разбиране, бе добре отработено представление. Не беше искрена и аз полагах специални усилия никога да не забравям, че съчувствието и съболезнованията ѝ са като гумено пиле. Забиваш жадно зъби в него и тогава откриваш, че е фалшиво.

— Ами Джанет и Луси? — попита Донахю. — Те женени ли са?

Хвана ме неподготвена и усетих нов прилив на съмнение или може би на срам.

— Всъщност не знам.

— Не знаеш дали племенницата, която си отгледала като своя дъщеря, е женена?

— Никога не са ми казвали нищо. Не и на мен.

— Но щеше да знаеш, ако са.

— Не е задължително. Не би било нетипично за Луси да се ожени тайно. Но бих се изненадала, ако го е направила — обясних. — Не чак толкова отдавна предложи на Джанет да се изнесе.

— Защо?

— Страхуваше се за сигурността ѝ, както и на Деси. — Погледнах към Луси, за да се уверя, че не ме чува. Тя стоеше с гръб към мен и гледаше нещо на телефона си.

— Те не са ли в по-голяма безопасност при нея?

— Луси, изглежда, не мислеше така преди няколко месеца.

— Женените хора също се гонят от домовете си. Не е нужно да си свободен, за да го направиш.

— Казах ти: не знам. Не знам дали са защитени от поверителността между съпруги. Трябва да говориш с тях.

— Джанет знае ли, че не трябва да казва и дума на ФБР? — попита Донахю. — Защото те ще се опитат да я подлъжат да говори, ще пробват всичко, което могат. Дори да я питат колко е часът или какво е яла на закуска, не бива да им казва.

— Джанет е бивш служител на ФБР. Юристка е. Знае как да се оправя с тях.

— Да, да, знам. И двете с Луси са бивши служителки на ФБР, което означава, че са прекалено самоуверени в способностите си да се оправят с ФБР. Бентън знае ли какво се случва? Предполагам, че трябва да знае.

— Нямам представа. — И не исках да имам.

Това беше още една немислима възможност. Голяма възможност. Всъщност ми беше трудно да си представя, че Бентън не е знаел, че колегите му ще нахлуят в дома на негови роднини. Как би могъл да не знае? Това не беше спонтанно събитие. Федералните го бяха планирали.

— Видях го в съда рано тази сутрин на изслушване — добави Донахю. — Бих казала, че се държеше все едно всичко е наред. Но той винаги се държи така.

— Да, така е. — Не си спомнях Бентън да ми е казвал, че ще ходи тази сутрин в съда.

— И ти не си му казала къде си точно в момента и какво се случва — реши да се увери Донахю. — И не ти е дал причина да подозираш, че знае?

С Бентън пихме кафе заедно. Прекарахме няколко спокойни минути на верандата, преди и двамата да се приготвим за работа. Представих си красивото му лице, такова, каквото беше преди няколко часа.

— Не — отвърнах.

Не бях доловила ни най-малка сянка от нещо, което да го тревожи. Но Бентън е стоик. Той е един от най-неразгадаемите хора, които съм виждала.

— Каква е вероятността той да не знае, Кей?

Нямаше такава вероятност и това може би беше суровата истина, защото как бе могъл да няма представа, че собствените му колеги ще влязат в имота на Луси? Разбира се, че беше знаел, но как бе могъл да не се притесни от този факт? Как бе могъл да спи в едно легло с мен, да прави любов с мен, докато е знаел, че ще се случи нещо такова? Почувствах се гневна и предадена, а после спрях да изпитвам каквото и да било. Такъв бе съвместният ни живот. Мълчахме си повече от всички други двойки, които познавах.

Редовно криехме тайни един от друг. Понякога се лъжехме. Може само да премълчавахме цялата истина, но нарочно се подвеждахме един друг и изопачавахме фактите, защото работата ни го изискваше. В моменти като този, в който хеликоптер на ФБР кръжеше в небето и агенти претърсваха имота на племенницата ми, се чудех дали си струва. С Бентън отговаряхме пред по-висшестояща инстанция, която всъщност беше низка. Вярно служехме на правораздавателната система, която е несъвършена и компрометирана, на път да бъде срината.

— Не съм говорила с него откакто излезе от къщи тази сутрин — обобщих пред Донахю. — Нищо не съм му казала.

— Нека оставим нещата така засега — каза тя и след дълга пауза добави: — Имам въпрос към теб, Кей, докато сме още на темата. Чувала ли си някога термина „основано на данни повествование“?

— Основано на данни повествование? — повторих и Луси се извърна и се взря в мен, сякаш бе чула това, което току-що бях произнесла. — Не, не съм. Защо?

— Това е термин, който е много важен за дело, заради което току-що бях в съда. Не е дело, което има пряко отношение към теб. Е, ще си поговорим когато се видим. Тръгвам.

15.

Затворих, облегнах се на дряна и се замислих. Хеликоптерът приличаше на огромен заплашителен черен стършел. Кръжеше ниско и шумно над реката, летеше нагоре и надолу, след това завиваше рязко наляво или надясно, движеше се по решетка, все едно претърсваше за някого.

Усещах слънчевите лъчи на тила си, докато оглеждах окосената морава и буйните дървета. Поляната до каменната градина бе като платно, изпълнено с цветове — ярки, основни и на места дръзко смесени. От красотата на това място ти спираше дъхът. То трябваше да е спокойно, но ФБР го бяха превърнали в бойно поле и аз осъзнах колко съм сама. Не можех да се доверя на никого, не напълно, и особено на Бентън.

Джил Донахю бе ходила на изслушване тази сутрин и го бе срещнала случайно. Каква работа го бе отвела в сградата на федералния съд в Бостън и защо не ми я беше споменал преди да тръгнем за работа? Това, което най-много ме ядеше, беше, че Донахю бе споменала нещо, наречено „основано на данни повествование“ в контекста на причината, поради която ѝ се бях обадила. Какво общо имаше това с Луси, с мен или с който и да е от нас? Или просто бе казала нещо, което не ѝ излизаше от ума? Извърнах се и погледнах към хеликоптера. Той бумтеше над къщата на Луси и идваше право към нас.

— Готови ли сме? — Лицето на Луси беше безизразно.

Не можех да съм сигурна, че не е дочула разговора ми. Нямах представа какво наистина знае.

— Да, можем да тръгваме — отвърнах и поехме към къщата заедно. — Преди да си кажем още нещо една на друга, нека ти напомня, че това, което разменим като информация, не е конфиденциално.

— Нищо ново, лельо Кей.

— Така че искам много да внимаваш какво те питам или ти казвам. Просто искам да съм сигурна, че го разбираш. — Гъстата трева шумеше в краката ми.

След час над нас щеше да се излее библейски порой.

— Знам всичко за конфиденциалността. — Тя ме погледна. — Какво искаш да знаеш? Питай ме, докато можеш. След няколко минути няма да е безопасно да водим този разговор.

— Джил Донахю спомена нещо за дело, включващо повествование, основано на данни. Любопитна съм дали имаш някаква представа за какво ми е говорила, защото аз не съм запозната с този термин.

— Повествование, основано на данни, е модерна идея в тъмния интернет, ъндърграунда на интернет.

— Тъмният интернет, където всичко, което се случва, е незаконно?

— Зависи с кого говориш. За мен е само последната граница на киберпространството, нещо като Дивия запад, просто още едно място, в което да ровя и да пускам търсачките си.

— Разкажи ми за повествованието, основано на данни.

— Това е, което може да се случи, ако толкова разчитаме на технологиите, че станем напълно зависими от неща, които не виждаме. Така повече никога не можем сами да преценяваме кое е вярно и кое невярно, кое е точно и кое не е. С други думи, ако реалността се определя от софтуер, който върши цялата работа вместо нас, тогава какво става, ако този софтуер лъже? Ами ако всичко, в което вярваме, не е реално, а е фасада, мираж? Какво става, ако отидем на война, изключваме животоподдържащи системи, взимаме решения на живот и смърт само на основата на данни?

— Бих казала, че се случва по-често, отколкото ни се иска да си представяме — отвърнах. — Това със сигурност е нещо, за което се тревожа всеки път, когато генерираме годишната статистика на престъпленията и правителството взема решения на основата на данните ни.

— Представи си въоръжени дроне, контролирани от ненадежден софтуер. Един клик с мишката и взривяваш къщата на погрешния човек.

— Няма нужда да си го представям — отвърнах. — Боя се, че се е случвало.

— Или какво ще кажеш за финансова дезинформация и манипулация, нещо много по-лошо от пирамида? Замисли се за всички онези онлайн трансакции и дигитални показания на това, с което разполагаш в банковите си сметки. Вярваш, че имаш определена сума, акции или дълг, защото така излиза на компютъра ти или в тримесечния ти отчет, който се генерира от софтуер. Ами ако този софтуер създава данни за всеки цент, които обаче са грешни? Ами ако това е димна завеса за измама? Тогава имаш повествование, основано на данни.

— И точно в момента във федералния съд има дело, в което става въпрос за това. — Изкачвах бавно склона. — Очевидно Джил Донахю има нещо общо с него.

— Имаш ли нужда да си починеш, лельо Кей? — Луси спря, за да ме изчака.

— Трябва да се разберем как да ме наричаш. Не можеш да продължиш да ми викаш лельо Кей.

— А как?

— Кей.

— Звучи ми странно.

— Доктор Скарпета, шефе, хей, ти. Каквото и да е, само не лельо Кей. Вече не си дете. И двете сме големи жени.

— Май доста те боли — каза Луси. — Трябва да отидем някъде, където да можеш да поседнеш.

— Не се тревожи за мен. Добре съм.

— Боли те. Не си добре.

— Съжалявам, че съм толкова бавна.

Болката в крака ми излъчваше пулсация, с която през повечето време успявах да живея. С всяка седмица ставах по-добре, но не можех да се движа бързо. Стълбите ми бяха трудни. Стоенето върху твърда повърхност в залата за аутопсии часове наред беше ужасно. Но енергични дейности като изкачването на склонове в силна жега и висока влажност скоро щяха да са забранени. Не би трябвало да си вдигам кръвното.

Когато го правех, получавах напомняне, че костта е жива тъкан, а най-голямата и най-тежката кост в човешкото тяло е фемурата. Тя има

два супернерва, феморален и ишиасен, които тръгват от таза към коляното като два влака и разнасят болка по маршрутите си. Спрях за малко и разтрих бедрото си, като внимателно масажирах мускулите.

— Трябва да ходиш с бастун — каза Луси.

— Боже, не.

— Говоря сериозно. — Тя ме погледна, после погледна крака ми. — Така си в неизгодно положение. Не можеш да надбягаш никого, но поне ако имаш твърд бастун, можеш да го използваш като оръжие.

— Това ми звучи като логика на седемгодишно дете, нещо, което би казал Деси.

— Като изглеждаш така очевидно наранена и беззащитна, ставаш лесна мишена. Лошите хора подушват слабостта като акулите кръвта. Метафорично казано, това е лошо послание.

— Вече бях лесна мишена това лято за нещо като акула. Няма да се случи отново. И имам пистолет в чантата. — Бях малко напрегната.

— Не им позволявай да го видят. Много биха се зарадвали да си намерят извинение, за да ни застрелят.

— Това не е смешно.

— Да виждаш да се смея?

Къщата ѝ беше от дърво и стъкло, с меден покрив, върху хълм, гледащ към част от реката, която бе широка като залив. Сега хеликоптерът беше пак над гората, много ниско този път, върховете на дърветата се люлееха от вятъра, който правеше.

— Какво търсят, по дяволите? — попитах.

— Искат записа — каза Луси делово и аз се шокирах. — Мислят, че съм го скрила някъде, може би съм го заровила като съкровище, може би е в някой таен бункер. Те луди ли са? — добави подигравателно. — Мислят, че ще прибера камерата в някаква метална кутия, ще я зароя в дупка и готово, на сигурно място е. Ако не искам да намерят нещо, няма да го намерят, ако ще и след милион години.

— Какъв запис?

— Гарантирам ти, че използват радар, който прониква под земята, търсят геологически параметри, които да им подсказат, че съм закопала нещо. — Вниманието на Луси бе приковано в хеликоптера, който бе толкова близо и вдигаше такъв шум, че трябваше да викаме. — Скоро сигурно ще пристигнат с шибани лопати само за да си

доставят удоволствието да ми съсипят градината. Защото това преди всичко е отмъщение, опит да ме поставят на мястото ми.

— Какъв запис? — Очаквах да ми признае, че видеоклиповете „Покварено сърце“ са били пратени и на нея.

— Онзи от Флорида.

Имаше предвид записа на това как ме прострелват, докато се гмурках при корабните останки край брега на Форт Лодърдейл преди два месеца.

— В него няма нищо полезно, но предполагам, че те не знаят това. Зависи какво наистина търсят — продължи тя и аз осъзнах, че ме е лъгала през цялото време, лъгала е всички. — Или по-точно какво не търсят, което е по-вероятната история. А аз не мога да им дам този бонус. Почти съм сигурна, че знам какво е, и няма да го получат благодарение на мен.

Моят шнорхел за гмуркане с вградената в него миникамера липсваше. Или поне така си мислех. Така и не бе намерен, след като Кари се опита да ме убие. Или поне така ме бяха накарали да повярвам.

Обяснението, което ми бе дадено, бе, че намирането му не било приоритет. Спасяването на живота ми било по-важно. Когато гмуркачите отидоха да го търсят, подводното течение сигурно вече го бе отнесло и вероятно покрило с тиня.

— Те искаха този запис още преди два месеца. — Внимавах какво казвам. — Защо пак изниква този въпрос точно сега?

— Преди беше само на теория. Сега са убедени, че е у мен.

— ФБР са убедени — казах и тя кимна. — На какво основание? Как би могла да знаеш в какво са убедени?

— Когато наскоро се връщах от Бермудите, кацнах на „Логан“ и за минути митничарите се нахвърлиха върху самолета ми.

— Чакай. — Вдигнах ръка и спрях отново на алеята. — Преди да продължиш: защо на федералните ще им пука, че си била на Бермудите? Защо ще те следят тук?

— Може би заради човека, с когото подозират, че съм се видяла.

Мислех си за Кари.

— И кой беше той?

— Приятел на Джанет. Не е човек, с когото трябва да се занимаваш.

— Бих казала, че трябва да се занимавам, след като ФБР се интересува от него.

— И ще продължат да душат наоколо, в случай че Кари наистина е жива.

— Ако не е, тогава кой направи това с крака ми? — Потиснах надигащ се пристъп на гняв.

— Накратко, ФБР насъскаха митничарите срещу мен. Те преровиха целия ми самолет и ми зададоха дълъг списък с въпроси защо съм пътувала и дали съм се гмуркала. Държаха ме повече от час и нямам никакви съмнения каква е била целта. Били са инструктирани да търсят шнорхела, записващите устройства, с други думи — нещо, от които ФБР се интересува, но не иска да си цапа ръцете лично. ФБР не може да ми претърси самолета и да прерови багажа ми, без да привлече огромно внимание. Но митничарите могат.

Не знаех как Луси може да се е добрала до моя шнорхел. След това се сетих за Бентън. Ако той го бе намерил и не го бе предал, беше виновен в укриване на доказателства, възпрепятстване на правосъдието и всичко останало, което колегите му от ФБР можеха да му припишат.

— Трябва ли да...? — Не довърших въпроса, а й показах какво имам предвид, като погледнах към лампите и качените на тях камери.

— Спрях звука на всяка камера, покрай която минахме. Сигурна съм, че знаят, че го правя. Веднага щом вляза вътре, ще ми вземат телефона, за да не мога повече да бърникам в собствената си охранителна система — каза Луси. — По-рано ми провериха екипировката за гмуркане.

— Но ти не се гмуркаше с мен, когато това се случи.

— Ще докажат, че съм.

— Това е нелепо. Ти дори не беше във Флорида.

— Докажи го.

— Те се опитват да докажат, че си била с мен, когато бях простреляна? Че си се гмуркала тогава? Как изобщо биха могли? Ти не беше с нас.

— Кой може неоспоримо да докаже, че не съм била? — Тя продължаваше да настоява на своето. — Бентън и ти? Защото всички

останали мълчат. — Имаше предвид, че двамата гмуркачи на полицията, които бяха слезли първи при потъналата баржа, бяха убити. Не знаех за никакви свидетели на прострелването ми освен Бентън и тази, която го бе извършила, Кари.

— Те вярват, че шнорхелът ти е у мен — каза Луси.

— У теб ли е?

— Не точно.

— Не точно?

— В мига, в който си активирала камерата на шнорхела си — каза тя, — тя е започнала да излъчва директно в определен сайт.

Отново се сетих за Бермудите. Замислих се за приятеля на Джанет, с когото Луси се бе видяла.

— Какъв сайт? — попитах.

— Няма да го обсъждаме.

— Вече станаха две неща, които не искаш да ми кажеш. Човекът, с когото си се видяла на Бермудите, и къде се е излъчвало видеото на живо.

— Точно така.

— Е, не знам някой да е намирал шнорхела ми — казах и тя ми отговори с мълчание. Къщата вече беше много близо.

Доколкото ми е известно, той не е намерен. Когато са ме качили на яхтата, най-главният приоритет, разбира се, е бил да ме запазят жива. Освен това е трябвало да обработят местопрестъплението под водата, двойното убийство.

Представих си двете пронизани тела в потъналата баржа, гмуркачите на полицията, убити секунди преди с Бентън да скочим от яхтата. Когато ги намерих, бях сигурна, че аз ще съм следващата, и тогава Кари се появи покрай ръждясалия корпус. Чух слабия звук, докато тя се придвижваше с реактивна тяга през водата към мен, и звъна на първата стрела, която удари кислородната ми бутилка; последва шокът от втората, която прониза бедрото ми.

— Трябваше да се вадят и трупове освен приспособленията ми, които може да съм загубила, след като бях простреляна — напомних на Луси. — Минаха часове преди потъналата баржа и пространството около нея да бъдат старателно претърсени, и все ми казваха, че шнорхелът така и не бил намерен. — Не спирах да го повтарям.

— Но те знаят, че съществува — отвърна Луси. — Знаят за шнорхела, който си носела, когато се предполага, че Кари те е простреляла. И там е проблемът. Някой им е казал за него.

— Когато се предполага, че ме е простреляла?

— Те така разглеждат нещата. Да — каза Луси. — Знаят, че е имало миниатюрно записващо устройство, закрепено за шнорхела ти, и че е логично видеото, запечатано от него, да е излъчвано на живо. Вероятно за мен. Предполагат, че аз съм седяла някъде и съм записвала всичко случващо се с теб.

— И защо ще предполагат такова нещо?

— Защото те така правят.

— Трябва да има и по-добра причина от тази. — Получавах все по-обезпокоителни предчувствия. — Кажи ми каква е — казах и предчувствието стана още по-силно и затрептя в гърдите ми.

— Причината си ти — отвърна Луси и тогава си спомних. — Ти спомена шнорхела при разпитите. Ти каза на ФБР, че съм инсталирала записващо устройство в шнорхела, който си носела, когато Кари те е простреляла, и че имало неоспоримо свидетелство какво точно се е случило. Само че няма.

— Как така няма?

— Помниш ли, че ми каза за това, след като те говориха с теб в болницата?

— Смътно.

Наистина не помнех всичко, което бях казала на Луси, на федералните, на когото и да било. Онези първоначални разговори бяха разпокъсани и като насън и не можех да възстановя въпросите и отговорите дума по дума. Но знаех, че като са ме питали, съм казвала истината, особено докато съм била ранена и упоена, докато не съм била съвсем на себе си.

Не бях имала причина да мисля, че не е безопасно да разкажа точно каквото знам или мисля, че знам, не бях си и представяла, че информацията може да бъде използвана срещу нас. Нямах как да очаквам, че два месеца по-късно ФБР ще рови навсякъде из имота на Луси и ще го оглежда от въздуха.

— Съжалявам, ако съм ти причинила неприятности. Очевидно съм — казах.

— Не си.

— Изглежда, че някак си съм влошила нещата — отвърнах. Вече бяхме почти до къщата. — Много съжалявам, Луси.

— Няма за какво да се извиняваш и вече трябва да спрем да разговаряме. Три, две, едно и звукът е възстановен. — Тя докосна някакво приложение на телефона си, погледна ме и кимна. И личното ни пространство изчезна просто ей така.

16.

Сякаш по даден знак жена с бежови спортни панталони и тъмна блуза отвори предната врата. Беше ни виждала през охранителните камери, макар и без да чува какво си говорим. Глокът, 40-и калибър, и блестящата метална значка на колана на Ерин Лория бяха прекалено големи за крехката ѝ фигура. Моментално направих пълен оглед. Раменете ѝ бяха леко приведени, почти на път да се прегърбят. Зъбите ѝ бяха правилно подредени и естествено изглеждащи, без промяна на цвета от загуба на емайл. Ръцете ѝ бяха покрити с мъх, имаше хубава тъмна коса. Анорексичка или булимичка. Щеше рано да получи остеопороза и сърдечни проблеми, ако не внимаваше. Не ми изглеждаше позната. Не мислех, че съм я виждала. Но много добре знаех коя е.

Специалният агент, ръководител на операцията, жената, може би имала връзка с Кари Гретхен, ни гледаше как приближаваме по каменния тротоар. Тръгнахме по него, а тя продължаваше да ни гледа, без да продумва. Лицето ѝ бе обградено от дълга черна коса, която преждевременно бе започнала да оредява по слепоочията. Имаше крива усмивка, която в най-добрия случай можеше да мине за неискрена, а в най-лошия за надменна, каквато изглеждаше точно в момента. Трябваше много внимателно да се вгледам, за да открия в нея осанката на бивша кралица на красотата. Наложих се да се взирам по-усилено, за да видя фината костна структура под почернялата от слънцето кожа. Заобленостите ѝ бяха заменени с изпъкнали кокали, плосък задник и увиснали гърди. Тъмните ѝ очи бяха раздалечени и с торбички под тях и покрай нацупената ѝ уста имаше бръчки.

Остатъците от хубостта ѝ на кукла Барби бързо чезнеха. Дори да я бях срещала в Куонтико, когато Луси беше там, не можех да си я спомня, а съм добра физиономистка. Нямаше никаква искра на разпознаване, а щеше да има, ако някога се бяхме запознавали, ако бях говорила с нея. Най-много да бяхме се разминали по някой коридор. Или да сме били в асансьора по едно и също време. Не знаех, а и не ми

пукаше дали е имала сексуални отношения с Кари. Имаше значение само това, в което бе вярвала Луси по онова време. Беше потресаващо нередно точно Ерин Лория да води атаката срещу имота на Луси, както и че изобщо има нещо общо с племенницата ми.

— Сещам се за любопитен конфликт на интереси. — Не я поздравих приятелски.

— Моля?

— Замислете се внимателно и може и да разберете за какво говоря. — Не й протегнах ръка. Беше ми невъзможно да не си мисля за онова, което бях видяла на записа, да си представям Луси край нея, наранена и изпълнена с ревност, след като Ерин се бе появила на пътеката с жълтите павеа. Не можеше да е съвпадение. Изглежда, Кари и Ерин бяха имали връзка под носа на Луси и не можех да си представя какво е минало през ума на племенницата ми, когато седемнайсет години по-късно Ерин се бе появила в дома ѝ със заповед за обиск. — Аз съм Кей Скарпета, главен съдебен лекар.

— Да, знам.

— Просто държа наистина да знаете. Мога да ви се легитимирам, ако трябва — казах, докато тя блокираше вратата. Не помръдваше нито сантиметър. — Вярвам, че с Луси вече се познавате — добавих с язвителна ирония.

— Знам коя сте. И познавам племенницата ви. Сигурна съм, че и вие сте наясно, че с нея се знаем отдавна. — Влудяващата ѝ усмивка отново се появи, докато се взираше в Луси. — Хубаво е да видя, че не си избягала.

— Сигурна съм, че това е истинската причина да вдигнеш хеликоптера във въздуха. В случай че се опитам да избягам от собствения си имот. Това наистина изглежда като брилянтното мислене на ФБР. — Луси имаше навика да говори отегчено, когато всъщност изпитваше презрение.

— Тъпа забележка. Казах го на майтап. — Хуморът на Ерин изглеждаше високомерен. — Разбира се, че не би била толкова глупава, че да избягаш. Само те дразнех.

— Нека позная кой лети. — Луси погледна нагоре към черния военен хеликоптер с двоен двигател. — Джон, метър деветдесет и пет, със 140-килограмово напмпано със стероиди тяло. Големия Джон, елегантен колкото товарен камион. Трябваше да го видиш как се

приземява на платформата онзи ден при хангара, който твоите хора използват в „Ханском“. О, съжалявам. Не знаеше ли, че всички знаят за тайния хангар за специални операции на ФБР във военновъздушната база „Ханском“? Големият платен от данъкоплатците наскоро ремонтиран хангар до „Медфлайт“?

— Както и да е. — Луси продължи да я дразни с не толкова тайния хангар край Бостън. — На Големия Джон му трябваша три опита, за да кацне на платформата, колесниците полудяха, единият докосна земята и отскочи като прохождащо кученце, което пристъпва плахо, докато се учи да изкачва стълби. Винаги познавам, когато Големия Джон е на лоста. Мога да му дам някои съвети за прекаляването с контрола. Като например — мисли, не пипай всичко. Такива работи.

Виждах я да зад очите на Ерин. Беше раздразнена и се опитваше да измисли как най-добре да отвърне. Според мен нямаше никакви шансове.

— Бих искала да вляза в къщата на племенницата си. — Погледнах покрай нея в голямата отворена постройка от дърво и стъкло, извисяваща се над водата.

— Идеално — каза Ерин, без да се отстрани. — Защото искам да ви задам няколко въпроса.

* * *

Тръгнах по прашните стъпки по дебелия под от черешово дърво. До стената имаше купчина бели кутии.

Във всекидневната липсваха абажурите от слюда, семплите дървени мебели бяха небрежно разместени, а възглавниците — разхвърляни. Забелязах пластмасови чаши и смачкани торби от храна върху масите и по африканската махагонова полица над камината. Празни пакетчета от захар и бъркалки изпълваха стъклената купа — произведение на изкуството — която бях купила на Луси от Мурано. За два кратки часа достойното за снимка в списание жилище вече изглеждаше така, сякаш през него е минала цяла армия. ФБР също показваше на Луси среден пръст. Или по-точно — правеше го съквартирантката ѝ от общежитието.

— Запазете си въпросите за Джил Донахю — казах на Ерин. — Тя скоро ще е тук. И знаете ли как е в света, от който идвам? — Срегнах хладния ѝ престорен поглед. — Не ядем и не пием на местата, на които правим оглед. Не внасяме кафе, не си наливаме вода и не ползваме тоалетната. Със сигурност не оставяме боклуци. Изглежда, сте забравили базисното обучение за претърсване на местопрестъпление, което е изненадващо, тъй като сте омъжена за съдия. Трябва да знаете, че повечето от тези грешки ще ви излязат солено в съда.

— Моля, влезте — каза Ерин, сякаш тя живееше тук и сякаш аз току-що не ѝ бях казала тези думи.

— Ще проверя какво става — каза Луси и понечи да се отдалечи.

— Не бързай. — Ерин леко я хвана за рамото.

— Не ме пипай — каза тихо Луси.

— Как е кракът ви? — попита ме Ерин, като стисна Луси още поздравно. — Когато чух за това, първата ми мисъл беше как сте успели да не се удавите? И между другото Зеб ви праща много поздравии.

Бях сигурна, че на съдия Безсъние му липсвам колкото дупка в главата. И отвърнах:

— Моля ви, предайте му много поздравии и от мен.

— Моля те най-любезно да ме пуснеш — каза Луси и Ерин осъзна, че е по-разумно да не я държи повече.

— Изглежда, че ходенето ви е доста трудно напоследък — продължи Ерин. — Били сте на колко? На двайсет и пет, на трийсет метра под водата, когато сте загубили съзнание? Ако някой ме простреля с харпун, със сигурност ще припадна.

— Ще мине известно време преди кракът ми да се оправи. Но очаквам да се възстановя напълно. — Прозвуча надутото и точно така трябваше да прозвучи рецитацията на тези думи, които бях репетирала през дългите изпълнени с болка седмици. — Това е единственият въпрос, на който ще отговоря преди Джил Донахю да дойде тук.

— Разбира се. Направете както сметнете за добре, но не виждам тук някой да се опитва да ви прочете правата, доктор Скарпета. Ние не ви разпитваме, само молим за малко разяснения, които могат да са ни в помощ. — След това се обърна към Луси. — Боя се, че ще трябва да ти взема телефона. Бях любезна. Можех да го взема веднага щом

пристигнах тук, но не го направих. Доверих ти се, а ти какво направи? Започна да бърникаш в охранителната система.

— Не е охранителната система — каза Луси, — а *моята* охранителна система. Мога да правя с нея каквото си поискам.

— Доверих ти се — повтори Ерин, — а за благодарност получих намеса в разследването ни. — Тя взе телефона на Луси. — Вече не съм любезна.

— Твоето доверие беше да ме държиш достатъчно дълго до телефона ми, за да видиш с кого ще се свържа и какво друго ще направя, докато бърникаш във всичко, което имам — каза Луси. — И ти благодаря за това. За мен беше полезно да разбера от какво се интересувате, но не и за вас. Това, което всъщност искате, са потребителски имена и пароли, но засега не сте успели да ги докопате, нали? И познай какво! Никога няма да стане. Дори Агенцията за национална сигурност и ЦРУ не можаха да проникнат през моите защити.

Но някой друг беше.

Изглеждаше, че този някой, най-вероятно Кари, бе хакнал телефона на Луси и бе влязъл в компютърната ѝ система, в безжичната мрежа, а това на свой ред щеше да компрометира домашната ѝ охранителна система. Всяка част от живота на Луси бе част от система, прекалено сложна, за да я проумея. Нейните мрежи имаха подмрежи, сървърите ѝ имаха сървъри и прокситата ѝ имаха проксита.

Беше факт, че никой наистина не знаеше какво точно прави тя и в какви граници се простира. Но ако някой бе проникнал в личното ѝ пространство и това бе Кари? Тогава нямаше как да не се зачудя дали Луси не го е позволила. Може дори да го беше предизвикала. Ако ѝ бе отправено киберпредизвикателство, тя по инстинкт би го приела. Убедена, че може да спечели.

— Можем да влезем във всичко, което поискаме — похвали се Ерин. — Но ако си умна, ще решиш да ни съдействаш. Ще ни дадеш всичко, от което имаме нужда, включително и паролите. Колкото по-трудна ни правиш работата, толкова по-лошо ще е за теб.

— Сега вече се уплаших. — Тонът на Луси беше смразяващ като сух лед и си спомних как на записа казваше саркастично на Кари, че се страхува. Не се страхуваше. Не и по начина, по който биха го направили другите.

— Винаги си била прекалено самоуверена. — Ерин препречи вратата с ръка и реших, че го прави заради мен. Беше невероятно. Тя се фукаше. Бих се усмихнала, ако нещо от случващото се в този момент бе смешно. — Това те вкара в беда първия път.

— Първия път? — Луси гледеше как хеликоптерът обикаля над имота ѝ. — Нека се опитам да се сетя кога беше това. Да видим. Кога за първи път се вкарах в беда? Вероятно съм била на две или три години или може би още не съм била родена.

— Виждам, че си решена да усложниш нещата възможно най-много.

— На сто и осемдесет, двеста метра в тази горещина и влажност с голям екипаж? — Луси не откъсваше очи от хеликоптера, който вече летеше ниско над гората до къщата. — Нека позная. Поне шест души отзад. Вероятно яки момчета с много оръжие. Но аз не бих висяла като самоубиец, ако бях на мястото на Големия Джон. Късмет с автопилота при извънредна ситуация. И ако бях на негово място, вече щях да съм кацнала заради времето, което се задава. Може би ще искаш да предадеш това по радиостанцията на Големия Джон и да му напомниш, че ще има още само трийсет минути прилична видимост, преди да трябва да управлява при специални условия и накрая да се разбие. Може би той ще поиска да се измете към „Ханском“, докато още може, и да прибере скъпата ви поръчкова птица в поръчковия хангар, защото има вероятност от градушка.

— Не си се променила. Същата арогантна... — Ерин понечи да каже нещо вулгарно, но се спря.

— Арогантна какво? — Луси я погледна.

— Същата си, каквато си била винаги. — Ерин я изгледа злобно и след това се обърна към мен. — С племенницата ви бяхме по едно и също време в Куонтико.

— Странно, но не помня — излъга убедително и с лекота Луси. — Може би ще ми покажеш някоя стара снимка на класа, да ми посочиш коя си на нея.

— Много добре ме помниш.

— Не те помня. — Луси изглеждаше напълно невинна.

— Напротив. И аз те помня.

— И от това трябва да заключа, че ме познаваш?

— Знам достатъчно. — Ерин го каза, като все така гледеше мен.

— Работата е там, че не ме познаваш — отвърна Луси. — Нищо не знаеш за мен.

Сега не му бе времето да чета лекции на Луси. Но ако можех, бих й казала, че не е никак безопасно да говори така. Гневът й рушеше прикритието й. Той я бе овладял и бе дал допълнителен стимул на ФБР да й подрежат крилцата или да я приберат.

— Искам да видя заповедта — казах на Ерин.

— Този имот не е ваш.

— Някои мои лични вещи, някои от тях вероятно свързани със случая, се намират в тази къща. Може би трябва да сте по-внимателни, за да не компрометирате нещо, което може да ви създаде проблем.

— Да започнем със следното: тук сте само защото аз съм го позволила. — Ерин бе решила да превърне това в състезание. — Защото се държа приятелски и съпричастно.

Бръкнах в дамската си чанта и извадих химикалка и бележник.

— Просто правя същото, което и вие. Водя си бележки.

— Нищо не си записвам. — Тя вдигна празните си ръце.

— Но ще си запишете. — Погледнах си часовника. — Единайсет часът и двамайсет и пет минути преди обед, петък, петнайсети август. Намираме се във фоайето на къщата на Луси в Конкорд — Записах си го. — И току-що попитах агент Ерин Лория за заповедта, защото също съм сред обитателите на тази къща. Не през цялото време, но имам стая тук, в която има лични вещи и поверителна информация. Затова поисках да видя заповедта.

— Това не е вашата къща.

— Ще цитирам четвъртата поправка на конституцията — отвърнах. — „Правото на хората да бъдат сигурни в неприкосновеността на своята личност, дом, документи и имущество не може да бъде нарушавано от необосновани претърсвания, арести и изземвания.“ Бих искала да видя заповедта, за да се уверя, че е надлежно подписана от съдия и че този съдия случайно няма да се окаже съпругът на специален агент Ерин Лория почитаемият Зеб Чейс.

— Това е нелепо! — прекъсна ме тя. — Той е във Вирджиния.

— Той е федерален съдия и теоретично може да подпише всяко искане към федерален съд. Разбира се, че това би било неетично. — Продължавах да си водя бележки. — Бих искала да видя заповедта. Помолих ви три пъти. — Подчертах си в записките за по-голям ефект.

17.

Обичайният документ, нищо хитро или неочаквано. В заповедта за обиск и изземване бе изброено всичко без кухненската мивка; фигурираха и тайните капаци в пода, вратите, стаите и излазите, които може да бяха, а може и да не бяха свързани с основната сграда и прилежащите ѝ постройките.

В списъка с вече докопаните от ФБР неща бяха пушките, пистолетите, мунициите и пълнителите, ножовете и всички режещи и намушкващи инструменти, екипировката за гмуркане и плаване, електронна техника за запис, компютри, външни твърди дискове и всичко, на което може да се съхраняват данни. В пожелателния списък бяха също така всички възможни източници на биологични доказателства, особено ДНК, и това ми се стори странно. Не че нещо през последните дни изобщо се доближаваше до нормалното.

Доколкото знаех, ФБР вече имаше ДНК от Луси. Тя бе работила за тях. Имаха ДНК и отпечатъци от пръсти и от Джанет, Марино и мен за случаите, в които трябваше да изключат нашите следи от намеренията на местопрестъплението. Предполагах, че не се интересуваха от седемгодишния Деси. Той нямаше нищо общо с това и не разбирах на какво точно се надяват агентите. Но очевидно не бяха приключили и тъй като бяха страшно устремени да ровят във всички компютри и всички данни, които се съхраняваха в тях, нямаше как да не обмисля още един мрачен сценарий. Ами ако федералните търсеха начин за достъп до конфиденциална информация в моето работно място — Криминалогичния център на Кеймбридж?

Луси можеше да е ключът и прикритото влизане към всичко, което вършехме в КЦК. Тя охраняваше електронното ми кралство и затова можеше да се превърне в портал за федералните. Те можеха да опитат да я използват, за да получат достъп до служебните имейли и архивите, които датираха от десетилетия. Започнах да се чудя защо би им трябвало това. Защо хеликоптерът ме бе проследил дотук. И

наистина ли го бе направил? Или просто така изглеждаше? ФБР само Луси ли беше погнало? Дали изобщо я бяха погнали, или искаха мен?

— Досиетата от КЦК и всички документи от разследванията и лабораторните изследвания. — Върнах заповедта на Ерин Лория. — Те са защитени от щатските и федералните закони и не можете да се възползвате от позицията на Луси в моя екип като от средство за придобиване на достъп до информацията на КЦК. Знаете колко нередно би било това.

Не казах „незаконно“, защото ФБР щяха да се погрижат да не е. Щяха да изкривят и да променят истината, за да оправдаят всеки свой ход. Да излезеш срещу тях бе по-лошо отколкото опълчването на Давид срещу Голиат. Беше все едно Давид да е без камък, а Голиат да е с автоматично оръжие. Но това знание никога не ме е плашило и спирало от сблъсъци с държавните служители. Все пак от тях се очаква да работят за хората, а не да са законът сами по себе си, макар да се държат така. Но винаги бяха повече от мен и това също никога не го забравях.

— Осъзнавате колко сериозно може да повлияе това нарушение на всяко наказателно дело, по което работи КЦК, нали? — добавих. — Не бих била в състояние да осигуря достоверността на никой документ, включително и на тези, отнасящи се за федерални дела, дела на ФБР. Мисля, че сте напълно наясно с потенциалните последствия. И също така бих се осмелила да предположа, че Министерството на правосъдието няма нужда от още вестникарски публикации за нарушаване на личното пространство, за шпиониране и за прецакани разследвания.

— Да не би да ме заплашвате с негативни публикации?

— Напомням ви за определени последствия от евентуалните ви действия — повторих внимателно съставеното изречение, докато я следвах по коридора с дървена ламперия и окачени по нея картини и литографии на Миро. — Вашата заповед да претърсвате имота на племенницата ми по никакъв начин не ви дава право да получите достъп до КЦК. Или лично до мен, ако става въпрос.

— Защото ако говорите с пресата за някои от тези неща — каза Лория, когато стигнахме в главната спалня, — ще ви обвиня във възпрепятстване на правосъдието.

— Не съм ви заплашвала по никакъв начин. — Записах си го. — Аз съм тази, която се чувства заплашена. — Записах си и това. — Защо ме заплашвате? — Това си го подчертах.

— Не съм ви заплашвала.

— Така се чувствам.

— И аз уважавам чувствата ви. — Тя вече също бе извадила бележника си и записваше какво казвам, може би като самозащита.

Никога не забравях, че хората от Бюрото са хитри като лисици и че упорито използват примитивни средства като хартия и химикалка, за да си записват това, което свидетелите според тях са казали или направили.

— Не е достатъчно да уважавате начина, по който се чувствам — отвърнах. Беше мъчително да гледам какво се случва в спалнята. — Нямайте никаква вероятна причина, нямайте никаква обосновка да преглеждате конфиденциални медицински досиета или комуникация, свързана с тях. Част от тях съдържат засекретени материали, касаещи нашите войски, нашите жени и мъже в армията. Нямайте право на достъп до имейлите или друг вид комуникация, нито моя, нито на моите служители.

— Разбирам позицията ви — каза Ерин.

— Ще я разберете още по-добре, ако застрашите някой от случаите ми — казах съвсем не любезно. — И това не е заплаха. Това е обещание.

— Ще си го отбележа.

Слава богу, че Луси не беше там, за да види двете жени агенти в дрешника: облечените им в ръкавици ръце ровеха в джобовете на всичко, което някога бе носила — джинсите, летателните ѝ униформи, официалните ѝ дрехи. Разглеждаха обувките ѝ, ботите ѝ, бъркаха в чантите и чекмеджетата, а в другия край на стаята мъж агент преглеждаше дрешника на Джанет, а друг сваляше произведения на изкуството от стените, впечатляващи платна и фотографии на африканската дива природа. Подпираше ги на стената, потупваше ги с длан, търсеше тайници. Стомахът ми се бе свил на топка.

— Всичко можеше да стане много по-лесно, ако имаше честно общуване — каза Ерин, докато отивах до прозореца да вдигна щорите. — Толкова много неща можеха да се предотвратят, ако бяхме получили истината за случилото се.

— За кое случило се? — Не се обърнах.

— Във Флорида — каза тя. — Трябва ни истината.

— Намеквате, че всички замесени сме излъгали, сякаш това се подразбира. — Гледах през прозореца деня навън, тъй като нямах намерение да гледам нея. — И може и да сте прави. Във вашия свят вероятно всички лъжат, включително организацията, за която работите. Във вашия свят целта оправдава средствата. Можете да правите каквото си поискате и до истината се достига инцидентно. Ако приемем, че можете да я разпознаете.

— Когато бяхте ранена през юни...

— Имате предвид когато бях нападната. — Огледах просторния заден двор, който се спускаше стръмно надолу по хълма.

— Когато бяхте простреляна. Твърдя, че има много доказателства, че сте били простреляна.

— Твърдите? Звучи сякаш пледирате в съда...

— Нека ви попитам — прекъсна ме тя. — Някога притежавали ли сте харпун?

— Можете да ме попитате това, когато Джил Донахю дойде тук.

— Ами Луси? Тя очевидно обича оръжията. Знаете ли колко оръжия държи в оръжейната си? Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че са почти сто? Защо са й толкова много оръжия?

Отговорът — ако имах намерение да ѝ го дам — беше, че Луси колекционираше така наречените от нея оръжия от малки серии. Тя обичаше сложните технологии, изкуството и науката във всяка иновация, включително и в тези, които убиват. Привличаха я символите на сила, независимо дали са оръжия, коли или летателни машини, и ги колекционираше, защото можеше. Малко бяха нещата, които не бе в състояние да си позволи. Ако искаше специално приспособен „Глок“ за левичар, и то изключително красив, не се интересуваше колко струва.

Не отговорих на въпросите на Ерин, но това не я спря да ми ги зададе, докато гледах играещата по водата светлина, спокойно течащата река и трийсетметровия кей, направен от кипарисово дърво, и къщата от тик и стъкло в края му. Луси бе отишла да види как са Джанет, Деси и Джет Рейнджър и аз бях настояла да не се връща в къщата, докато не пристигне Донахю. Надявах се да стане скоро. Огледах се за Марино, но не видях и следа от него.

— Няма да се надприказвам с вас, Кей. И предполагам, че нямате нищо против да ви наричам така.

Не казах нищо. Имах много против.

— Трябва просто да поговорим за това, което твърдите, че се е случило, и за това, на което Бентън твърди, че е станал свидетел. Вие твърдите, че Кари Гретхен ви е простреляла...

— Тук не става въпрос какво твърдя аз или Бентън. Това са фактите и истината. — Обърнах се и я погледнах.

— Твърдите, че Кари Гретхен ви е простреляла само на основата на вашето визуално разпознаване. Жена, която не сте виждали от колко? Тринайсет, четиринайсет години поне? Жена, на чиято смърт е имало свидетели.

— Не беше точно така. — Това щях да ѝ го кажа. — Нейната смърт се предполагаше. Не сме я видели в хеликоптера, който се разби. Останките ѝ не бяха намерени. Нямахме доказателство, че е умряла. Всъщност има доказателства за обратното и ФБР много добре знае всичко това. Няма нужда да ви казвам...

— Вашите доказателства. Вашите спекулативни и измислени доказателства. — Ерин пак ме прекъсна. — Зървате човек в камуфлажен гмуркачески костюм и някак си веднага разбирате кой е.

— Камуфлажен гмуркачески костюм? — попитах. — Това е интересна подробност.

— Имаме я от вас.

Не казах нищо. Оставих я тя да запълни неловката тишина.

— Може би не си спомняте. Може би има много неща, които не си спомняте след такава травма — каза тя. — Как е паметта ви сега между другото? Чудех се дали под водата сте спрели да дишате за известно време.

Продължавах да мълча.

— Това може да има сериозни последствия за паметта.

Не реагирах.

— Твърдите, че лицето, което ви е простреляло, е носело камуфлажен неопрен — каза тя. — Тази подробност идва от вас.

— Не си спомням да съм го казвала, но може и да съм, защото е истина.

— Разбира се, че не помните. — Гласът ѝ бе подгизнал от надменност.

— Не си спомням да съм казвала това на агентите ви — отвърнах. — Но помня какво съм видяла.

— Някак си сте разпознали в това лице човек, който е смятан за мъртъв. — Тя повтори твърдението си за Кари. — Макар да не сте виждали нито нея, нито нейна снимка от повече от десетилетие, вие сте сигурна, че сте я разпознали. Цитирам по спомен от вашите показания под клетва, които сте дали на нашите агенти в Маями на седемнайсети юни, докато все още сте били в болницата.

— Показания, от които няма аудиозапис — напомних ѝ. — Само на хартия. Какво агентите са си записали и какво наистина е било изречено, е трудно да се докаже, тъй като няма неопровержим запис. Просто се чудя как може да сме сигурни, че показанията са дадени под клетва?

— Да не би да казвате, че ако не сте се заклели да казвате истината, може и да не сте...?

Прекъсна я познат глас от коридора:

— Ей! Ей! Спрете! Признак на лошо възпитание е да започвате без мен!

Джил Донахю влезе усмихната, шик както обикновено в един от нейните дизайнерски костюми, този път син. Тъмната ѝ вълниста коса беше по-къса от последния път, когато я бях видяла. Като изключим това си беше същата, неуморно енергична и свежа, все така някъде между трийсет и пет и петдесет.

— Не мисля, че се познаваме.

Тя се представи на Ерин и краткият сблъсък между тях подсказа, че ФБР няма да спечелят.

— Значи сте нова в Бостън — обобщи Донахю. — Така, нека ви кажа как стават нещата, когато мой клиент каже, че няма да говори, докато не дойда. Просто спирате да разговаряте.

— Ние просто си бърбяхме за това, че е разпознала Кари Гретхен...

— О, така ли? Това ми прилича на разговор.

— ... и как е могла да я разпознае — нея или някой друг — като се има предвид колко бързо се е случило, като се има предвид изключително неприятната ситуация, както се твърди.

— Както се твърди? — Донахю почти се засмя. — Виждали ли сте крака на доктор Скарпета?

— Покажете ми го. — Очите на Ерин блеснаха предизвикателно. Беше сигурна, че няма да се съблека. Но не можеше да греши повече. Свалих ципа на панталона си.

18.

— Добре — каза бързо тя. — Няма нужда да доказвате нищо.

— В моята професия човек бързо се разделя със скромността. — Свалих десния си крачол до коляното. — Косато приключиш работа с разложен труп или с удавник, наистина не ти пука кой е под душа до теб. Входните и изходните белези са ето тук. — Посочих ги; бяха кръгли, огненочервени и колкото монета от десет цента. — Стрелата прониза квадрицепса ми — обясних. — Влезе тук, почти в средата на бедрото ми, и излезе над капачката на коляното ми. Острието се показва около дванайсет сантиметра от кожата ми. Очевидно най-големи поражения бяха нанесени на мускула и костта, които бяха допълнително наранени от въжето. Единият край бе свързан със стрелата, а другият с поплавък на повърхността. Можете да си представите дърпането.

— Ужасно. Много болезнено. — Ерин направи пауза за ефект. — Но не е невъзможно сама да сте се наранили и след това да сте измислили някаква история за фантом в камуфлаж.

Направих се, че държа въображаем харпун, и се опитах да насоча върха му към входната рана на бедрото си.

— Трудно, но не е невъзможно. И какъв би бил мотивът ми?

— Бихте направили всичко за племенницата си, нали?

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос — каза Донахю.

— Не бих — отвърнах. — И не съм се простреляла сама. И не знам нищо за камуфлажен неопрен, което не означава, че Кари не е носила такъв.

— Ами ако това е означавало да спасите живота на Луси? Тогава бихте ли излъгали?

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос — каза Донахю.

— Бихте ли излъгали, за да прикриете срамния факт, че сте били склонна към самоубийство?

— По-логично за мен би било да стрелям срещу източника на заплахата — отвърнах.

— Не се изисква от теб да обясняваш — каза ми Донахю.

— Да се прострелям сама, което не съм направила, няма никакъв смисъл — добавих. — И кое от двете е? Че се обърках. Лъжа, за да прикрия Луси? Или лъжа, че съм се опитала да се самоубия? Може би ще добавите и нова хипотеза към тези двете?

— Да не би да сте изпаднали в паника? — На Ерин й ставаше все по-трудно да се владее. — Когато сте осъзнали, че сте простреляна? Изпитахте ли паника?

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос — каза Донахю.

— Някога имали ли сте и най-малко съмнение, че лицето, което ви е простреляло, е Кари Гретхен? — Ерин надуши кръв.

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос.

— Някога хрумвало ли ви е, доктор Скарпета, че в паниката си сте помислили, че е тя, но сте се объркали?

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос.

— Добре, защото наистина не разбрах въпроса. Объркана съм от новата хипотеза. — Вниманието ми бе насочено към реката, която виждах през прозореца, към бавните вълни и водовъртежи.

Водата бе зелена като стара стъклена бутилка и лениво обикаляше имота на Луси. В ума ми изникна образ. Видях лицето си през запотения шнорхел в мрачната разкаляна вода. Видях се мъртва.

— Съжалявам — каза Ерин с леден глас, който бе на път да смрази всичко наоколо. — Нека опитам пак. Някога хрумвало ли ви е, че лицето, което сте видели, може да е било друг човек?

— Няма нужда да отговаряш на този въпрос.

— О, разбирам. Значи се отказахме от самоубийствената хипотеза и се връщаме на това, че съм простреляна от някой друг — отвърнах.

— Това не е ли по-вероятно? — Ерин продължаваше объркания си разпит. — Че в наносекундите, в които сте видели това лице, моментално сте предположили, че е Кари Гретхен? Не сте били сигурна, предположили сте го. И защо? Със сигурност сте мислили за нея.

— Няма нужда да отговаряш и на този въпрос — каза Донахю.

— Имали сте основание да се страхувате от нея, да се озъртате всяка минута. — Ерин ми хвърляше примамка, опитваше се да ме накара да реагирам. — Затова няма ли да е честно да заключим, че

щом сте се оглеждали за нея, сте си представили, че я виждате в наносекундите, за които говорим?

Щеше да продължи настойчиво да употребява думата „наносекунди“. Упражняваше се за пред съда, защитаваше хипотезата, че всичко е станало толкова бързо, че не съм видяла нищо. Не съм видяла и кой ме е прострелял. Страхувала съм се, че може да е определен човек, и съм направила предположение, от което не искам да се откажа. Или ако тази история не проработеше, щеше да ме представи като луда, която се е простреляла сама по бог знае каква причина. След още няколко минути в същия стил Донахю каза, че трябва да поговори насаме с клиентката си.

— Никога не съм идвала тук — каза ми за пред Ерин. — Имаш ли нещо против да ме разведеш, Кей? Изглежда невероятно.

Излязохме в коридора и тръгнахме бавно и мълчаливо по дървения под и под слюдените лампи, които светеха в приятно медножълто. Виждах навсякъде части от охранителната система на Луси, всички бутони, сензори за движение и камери, покрай които минавахме. Давах си сметка, че не можем да разглеждаме никой разговор тук като проведен насаме.

— Има ли нещо по-специално, което би искала да видиш? — зададох напълно безобиден въпрос с едно наум за камерите из цялата къща.

— Когато влязох, забелязах, че ако бях завила надясно, вместо наляво, може да попадна на интересно място в края на коридора. — Небрежният коментар сочеше към сериозен проблем.

Това, за което говореше, беше стаята за гости, която Луси бе ремонтирала за мен. Това бе моята спалня, личното ми пространство, когато й гостувах. Когато наближихме, разбрах какво има предвид Донахю. От другата му страна имаше друг коридор. В дъното вратата към моята стая бе отворена. Когато приближихме още повече, се появи мъж с евтин бежов костюм: носеше голям запечатан кафяв кашон. Мъжът бе силен и жилав, с блестящи кафяви очи, косата му бе късо подстригана по слепоочията и стърчаща на темето. Приличаше на военен.

— Добър ден — каза той, сякаш бяхме от един отбор. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Къде носите това и защо? — Донахю посочи кафявия кашон.

— О, не искам да ви занимавам с всяка дреболия, която вършим тук. Но в момента не можете да влезете. Аз съм Дъг Уейд. А вие сте?

— Джил Донахю. Може ли да видя значката ви?

— С радост бих ви я показал, ако имах — каза той. — Но аз съм просто служител на данъчните служби. Ние нямаме значки, оръжия, нищо от тези приятни неща.

Стигнах до стаята си, но не влязох. Направих обаче така, че присъствието ми да се забележи.

Застанах пред отворената врата и видях как двама агенти претърсват двойното ми легло, обръщат матрака, трупат завивките от египетски памук с цвят на мед на пода. Ръцете им, облечени в ръкавици, опипваха внимателно за някакви следи от тайник. Не бяха данъчни служители, освен ако не търсеха дюшек, пълен с необложени пари. Търсеха нещо друго. Но какво?

Още пушки? Харпун? Шнорхела ми? Наркотици?

През отворената врата на дрешника виждах дрехите и обувките си, небрежно върнати по полиците, по които бе ровено. Компютърът ми iMac липсваше от бюрото ми с изглед към реката. Луси се бе постарала личното ми пространство да изглежда точно така, както си мислеше, че ми харесва — много стъкло, пъстър копринен килим върху лъскавия дървен под, медни лампи, машина за кафе, газова камина и голяма фотография от Венеция.

Бях се радвала на много уютно прекарано време тук, невинни малки почивки, които можеше никога повече да не ми се случат. Усетих как гневът ми набира сила, докато си мислех за големия кафяв кашон, който току-що бях видяла да изнасят. Мислех трескаво какво може да е имало на десктопа или в папките с документите. Какво данъчните или ФБР, или някоя друга агенция можеха да видят и това да се окаже проблем?

Бях прилежна в триенето на файлове и изхвърляне на кошчето за боклук, но това нямаше да спре федералните лаборатории да възстановят всичко, което някога е било на компютъра ми. Луси можеше да изтрие твърдия диск и да направи така, че нищо да не бъде възстановено. Но предполагам, че не бе имала време. Тя твърдеше, че не знаела, че ще нахлуят в дома ѝ, докато Ерин Лория не ѝ се обадила по телефона и не обявила появата си, а при това положение бе имала само минути, за да се погрижи за сигурността си. Но не знаех каква е

истината. Луси можеше да манипулира и лъже също като ФБР. Може би точно там се бе научила.

— Добро утро — казах и двамата агенти вдигнаха погледи към мен. Бяха на не повече от четиридесет, спретнати по обичайния начин с бежови панталони и спортни блузи. — Да не би да ми правите ревизия?

— Надявам се, че не, защото никак не е забавно — каза единият весело.

— Чудя се дали не ми правите ревизия и дали това е обяснението, че данъчен служител току-що излезе с компютъра ми, което между другото не вярвам, че е редно. Доколкото знам, данъчните служители не могат да влизат в частни жилища без разрешение. Луси дала ли е разрешение на данъчните служби?

Нямаше отговор.

— А партньорката ѝ Джанет?

Нищо.

— Е, аз със сигурност не съм — казах им. — Затова се чудя кой е дал разрешение на данъчните да претърсват тази къща и да изнасят лични вещи от нея? Защото тя не е само собственост на племенницата ми, но и моя.

— Наистина не можем да обсъждаме течащо разследване, госпожо — каза високо и наперено другият агент.

— Ако аз съм обект на течащо разследване и съм подложена на ревизия, имам правото да знам, нали така? — попитах Донахю, но няхах нужда от нейния отговор. — Объркана съм и смятам за нужно да продължа да изтъквам, че на данъчните служители не е позволено да си взимат каквото им хрумне от домовете на хората.

Играех си с тях и те го знаеха. Усмивките бяха изчезнали.

— Ще трябва да питате тях, госпожо — каза гръмогласният рязък агент и тонът му бе още по-враждебен. — Ние не работим за данъчните.

Не бях сигурна, че и мъжът с бежовия костюм, който току-що бе излязъл с компютъра, работи за данъчните. Не ми приличаше на данъчен, нямаше нищо общо с ревизорите, които бях виждала. Освен това се представи като служител, не като агент, а служителите се занимават обикновено с неплатени данъци, докато агентите правят

ревизии. Нямах представа защо някой от двата вида данъчни би бил в дома на Луси.

— Това е адвокатката ми и се радвам, че тя е свидетел на течащото разследване — казах аз. — Картинката струва колкото хиляда думи. Приятен ден, господа.

— Как са разбрали, че това е твоята стая? — попита Донахю, когато тръгнахме да се отдалечаваме.

— Ти как разбра, че това е моята стая? — отвърнах ѝ с въпрос.

— Защото чух да говорят за нея, когато влязох. Подслушах как някой казва, че току-що били опаковали компютъра на докторката и да е ясно, че всичко в онази стая е твое — обясни тя. — Нямаха съмнение за това. Да се сещаш за причини да имаш проблеми с данъчните?

— Не по-различни от тези на всички хора, които познавам.

— А Луси?

— Нямам нищо общо с финансите ѝ. Тя не ги обсъжда с мен. Предполагам, че си плаща данъците — отвърнах.

— Защо данъчните ще я разследват за измами?

— Доколкото знам, няма причина. — Не добавих, че Дъг Уейд с бежовия костюм не е точно такъв вид данъчен.

Ако бе упълномощен да разследва заподозрени данъчни нарушения, щеше да носи оръжие и да има значка. Специалните агенти на данъчните освен това обикновено се движат по двойки. Не казвах, че има нещо съмнително около това кой е Дъг Уейд и защо е тук. Но бях сигурна, че не е дошъл по афишираните причини. ФБР си имат скрит дневен ред. Той никога не е приятен, а в този случай дори нямаше и да е оправдан.

— Но което е по-важно — казах на Донахю, достатъчно високо, че да чуят всички, — федералните смятат, че имат право да претърсват нещата ми само защото се намират в къщата на Луси, така ли? — Вече знаех какво ще ми отговори, но това не ме спираше да се надявам за вратичка в закона и освен това бях в настроение да припомня на ФБР, че не може да ме сплаши.

— Имат право да претърсват всичко в имота, за който имат заповед за обиск — каза тя. — Ще кажат, че няма как да знаят дали лаптопите вътре са на Луси, или принадлежат на някой друг, като например Джанет или теб. И ще твърдят, че единственият начин да са сигурни, е да прегледат съдържанието.

— С други думи — могат да си правят каквото си поискат.

— С други думи — да — каза тя. — И го правят. — Не виждах никакви агенти извън къщата в задушаващата горещина. Погледнах към превозните средства, паркирани отпред, колона от четири бели шевролета. Зад тях имаше черен форд и се зачудих чий ли е. Може би на фалшивия данъчен.

Хеликоптерът си бе тръгнал и чух вятъра в дърветата и далечните гръмотевици. Облаците на юг се надигаха като Великата китайска стена, трупаха се в грамадна купчина, която сигурно можеше да се види и от космоса. Въздухът бе влажен и зареден с напрежение.

— Защо? — Донахю вдигна очи към заплашителното небе.

— Какво защо?

— Защо са пратили хеликоптер? И какво правеше той? Колко дълго обикаля?

— Почти цял час.

— Може би снимат всичко, което се случва тук.

— Защо?

— От предпазливост — реши Донахю, но това, което имаше предвид, беше публична излагация и лош имидж.

— Предлагам да слезем до кея. — Посочих лампите и някои от дърветата, по които имаше камери и микрофони.

Бавно слизах по дървените стъпала, които водеха от задния двор към брега. Имаше отлив и долавях блатистата миризма от разлагаща се растителност. Горещият въздух бе застинал неподвижно, изпълнен със страшно обещание. Заплашителните облаци се трупаха бързо на юг. Всеки миг щеше да започне жестока гръмотевична буря и не исках ФБР да са тук, когато дойде. Не исках да разнасят кал и вода. Вече бяха причинили достатъчно щети.

Стъпките ни отекваха глухо по обруления сив дървен кей. Дървената къща на реката беше построена върху колове, а под нея имаше пъстри каяци, които рядко се ползваха — Луси не изпитва особен интерес към средства за транспорт, които нямат двигатели. Подозирах, че всичко, изискващо гребла, е идея на Джанет.

— Как мина изслушването ти днес? — Поведох Донахю към предната страна на бараката, като си мислех за повествованието, основаващо се на данни, за делото, заради което тя се бе явявала тази сутрин във федералния съд.

Бентън също беше присъствал. Дали повествованието, основаващо се на данни, имаше нещо общо с идването на ФБР тук? Не попитах директно, а и Донахю не казваше нищо.

— Зачудих се, защото го спомена по-рано. — Не казах какво е споменала, но тя разбра какво намеквам.

— Да, споменах го — най-накрая каза тя. — Имаше предложение делото да се прекрати, защото не може да се разчита на доказателствата.

— На какво основание?

— Мисля, че трябва да приемем, че самата същност на дигиталната среда е прогнила — отвърна тя и понеже продължаваше да говори предпазливо, се сетих, че тъкмо тя е поискала прекратяването.

Донахю беше влиятелна и умела адвокатка, която не би пропуснала и най-малката възможност да накара съдебните заседатели да се съмняват в почтеността на всеки аспект от твърденията на обвинението. За нея повествование, основаващо се на данни, би било сбъдната мечта. Но продължавах да се чудя на избора на време. Защо днес? Защо Бен е бил там? Защо ФБР бе в имота на Луси?

— Свързано е — казах под нос и тогава пак го чух.

До диез, изсвирено на електрическа китара. Погледнах съобщението, което бе пристигнало на телефона ми, и от изражението ми Донахю разбра, че съм разстроена.

— Всичко наред ли е? — Тя се взря настойчиво в телефона ми и каза много тихо, като едва мърдаше устни: — Бъди изключително внимателна. Сигурна съм, че вече са влезли в мрежата ѝ.

Погледнах я и казах:

— Трябва ми минутка.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — Продължаваше да говори предпазливо.

— Луси има страхотна гледка оттук. — Погледнах към водата и Донахю разбра, че не бива да ме пита повече.

Бях получила нещо, което тя не трябваше да вижда, и ако това, което всеки момент щях да видя, бе свързано с престъпна дейност, нямаше нужда да я излагам на опасност. Достатъчно зле беше и така. Тя се отдалечи от мен, а аз останах сама на кея и пак си сложих безжичната слушалка. Погледнах реката и вдигнах телефона към очите

си, опитвах се да се възползвам и от последната останала капчица лично пространство, с което можех да разполагам, изчислих най-вероятното местонахождение на камерите на Луси и се обърнах с гръб към тях. Приготвих се да гледам нещо, което трудно щях да понеса.

Също като предишните две съобщения и това изглеждаше изпратено от спешния номер на Луси; пак нямаше текст, а само линк. Кликнах върху него и веднага тръгна видео, снимано отново в стаята на Луси в общежитието. След това се появи надпис с кървавочервени букви — мина по екрана много бавно.

ПОКВАРЕНО СЪРЦЕ — ВИДЕО 3

ОТ КАРИ ГРЕТХЕН

11 юли 1997 година

19.

Тя спря да чете и бледите ѝ пръсти сръчно сгънаха листовете със сценария. Пъхна плика в зелената военна раница, зад нея се чу да се затваря врата и камерата показва Луси, която тъкмо бе влязла. Очевидно си бе взела душ след последното видео, което бях гледала, и това затвърди убеждението ми, че записите са свързани и предават послание. Трябваше да се съсредоточа въпреки манипулациите и неприятното усещане. Беше жизненоважно да запомня всичко, което чувам и виждам, защото видеото вероятно щеше да се самоунищожи като предишните.

Косата на Луси беше мокра. Беше облечена в избелели джинси, зелена тениска на ФБР и чехли. Носеше наръч сгънато бельо, шорти, блузи и чорапи, завити на топки; хвърли всичко на леглото под стъкления поглед на Г-н Пикъл.

— Твоите са отгоре — каза хладно на Кари, без да я поглежда. — Общо взето всички бели дрехи са твои. Странно, но обикновено бялото не се свързва с лошите хора. Мисля, че ти казах да се махаш. Защо си още тук, мамка ти?

— Субективно е кой е лош и кой е добър. И не искаш да се махна.

— Не е субективно и трябва да се измиташ оттук.

— Нося бяло по същата причина, по която трябва и ти да носиш бяло. Постоянното излагане на бои е токсично. — Кари пъхна белите си дрехи в раницата. — Знам, че не обръщаш внимание на такива досадни подробности, защото си мислиш, че никога няма да се наложи да се притесняваш, че ще остарееш от нещо. Или пази боже да ти причини неврологично заболяване или рак или да унищожи имунната ти система, така че тялото ти да започне да се самоатакува. Това не е добър начин да умреш.

— Няма добър начин да се умре.

— Но пък има много лоши — каза Кари. — По-добре да те застрелят. По-добре да загинеш в самолетна катастрофа. Не би искала

да си болна или в затвора, нали? Не би искала да се проточи, да загубиш способностите си. Представи си травма на мозъка. Или старостта, най-големия враг на това, което смятам да побежда.

— С тъпия ти крем с мед ли?

— Някой ден ще се върнеш към този момент и ще искаш да си направила всичко по друг начин. Имам предвид абсолютно всичко. — Втрещеният ѝ поглед не трепваше. Тя не мигваше. — Много мило от твоя страна да изпереш дрехите. Много ли хора имаше?

— Трябваше да чакам цяла вечност за сушилнята. — Луси беше сърдита и не искаше да я погледне.

— Леле, леле, колко сме велики. Само се чуй. Да не би да си забравила, че на този етаж си единствената тузарка, която няма съквартирантка и има своя собствена баня?

— Млъквай, Кари!

— Ти си на деветнайсет, Луси.

— Млъкни, по дяволите!

— Ти си дете. Дори не бива да си тук.

— Искам си МР5К-то. Къде е?

— На сигурно място.

— Не е твое.

— И твое не е. Страшно си приличаме. Наясно ли си с това?

— Не си приличаме. — Луси прибираше дрехите, като дърпаше рязко чекмеджета и ги буташе силно обратно.

— Направо сме еднакви — каза Кари. — Ние сме различните страни на една и съща бучка лед.

— Какво изобщо означава това?

Кари свали блузата си, след това и спортния си сутиен, и застана полугола срещу Луси.

— Не вярвам на това, което каза. Не го мислиш. Ти ме обичаш. Не можеш да живееш без мен. Знам, че не го мислиш.

Луси се взря в нея, след това блъсна още едно чекмедже. Кари пусна потните си дрехи на пода. Забелязах, че няма видими разлики в тена и пигментацията по голата ѝ плът. Гърдите, коремът, гърбът и шията ѝ бяха еднакво полупрозрачни и млечнобели.

— Не че Бентън все някога няма да разбере, че липсва — каза Луси. — Къде е, по дяволите? Това не е смешно. Просто ми го върни и ме остави на мира.

— Нямам търпение да го възстановя в първоначалното му състояние и да направя няколко пробни стрелби, когато е готово и прибрано в лъскавото си куфарче. Само си представи. Стоиш на пълен с хора тротоар и държиш куфарчето си, а покрай теб минава автоколона.

— Каква автоколона? — Луси се взираше в нея.

— Има толкова много възможности.

— Ти си по-извратена, отколкото предполагам.

— Не бъди толкова театрална. — Кари взе бирата „Сейнт Поли Гърл“ от бюрото и отпи глътка на сантиметри от лицето на Луси. — Знам, че не мислеше онова, което каза преди малко. — Наведе се към Луси; отпиваше от бирата и пъхаше ръка под блузата ѝ.

— Не! — Луси бутна ръката ѝ. — И водата няма страни, а кубчето лед е вода, така че както обикновено си пълна лъжкиня.

— Нима? — Кари я целуна. Лицата им обезпокояващо напомняха на отражения едно на друго.

— Недей — повтори Луси.

И двете имаха остри черти, пронизателни очи, бели зъби и бяха много пъргави и грациозни. Бентън казваше, че Кари е класическа нарцисистка, която се влюбва в себе си, мести се от една своя проекция към друга. Че светът е огледална стая, изпълнена с нейни собствени отражения, и тя е срещнала съответствието си в лицето на Луси. Описваше Кари като зъл двойник на Луси.

— Недей, Кари. Не!

И двете бяха в изключителна форма, като олимпийски бегачки, над метър и седемдесет, с едри гърди, стегнати ханшове, релефни коремни и добре оформени ръце, бедра и прасци. Лесно можеха да минат за сестри.

— Не! — Луси се отдръпна от Кари. — Спри!

— Защо го казваш? — Кари не сваляше очи от нея. — Знаеш, че не можеш да ме напуснеш.

— Отивам на вечеря и когато се върна, по-добре да не те намеря тук. — Гласът на Луси трепереше. Тя седна на ръба на бюрото и започна да си обува чорапи и черни кожени маратонки.

— Честити на Марино рождения ден от мен. — Кари застава агресивно близо до нея. — Надявам се да се забавляваш в „Глоуб и Лоръл“. Погрижи се да му кажеш защо и аз не съм там.

— Не си поканена. Никога не си била и няма как да очакваш друго. А и без това не би искала да отидеш.

— Не бих го пропуснала, но разбирам. Той трябва да е заобиколен от любимите си хора в любимата си кръчма. — Очите на Кари бяха станали студени и стоманеносини. — Ще ти дам пари да черпиш по едно питие или да купиш специален десерт със свещичка на него.

— Той не те иска там и не ти иска и парите.

— Не е много любезно. Да не ме покани на рождения си ден — каза Кари. — Внимавай. Може да последва отровна ябълка.

— Много добре знаеш, че не можеш да вечеряш с нас.

— Нека позная чия идея е било да ме изключите от партито тази вечер. Не е на Марино. Била е безценната ти леля Кей.

— Вярно е, че тя има за теб по-ниско мнение, отколкото за всички други човешки същества, с които някога съм била и с които някога ще бъда.

— Не бъди толкова скучна.

— Ти наистина си патологично контролираща. — Луси крачеше из стаята и се ядосваше все повече.

— А ти си незряла и досадна и когато си такава си скучна. — Кари каза това с мъртвешки глас, след като се изправи и застана напълно спокойна до бюрото. — Мразя скучните хора. Може би ги мразя повече от всичко останало. Освен да загубя свободата си. Ти кое би мразила повече, Луси? Да си мъртва или да си в затвора?

Луси влезе в банята, наля си вода от чешмата и се върна в стаята. Кари си играеше с ножчето на швейцарската армия до бюрото.

— Защо го каза? Преди не си. — Кари продължаваше да говори безизразно.

Луси се покашля и извърна очи.

— Не го прави по-трудно, отколкото е.

— Сприхава си. — Кари я гледаше неподвижна като влечуго.

— Не съм. — Луси пак се покашля и изпи водата.

— Разбира се, че преувеличаваш — каза Кари. — Защото не можеш да ме напуснеш. Не можеш да изпълниш закана си и никога не си била в състояние да го направиш. Само се погледни. Всеки миг ще се разплачеш. Всеки миг ще се разпаднеш при мисълта, че няма да си с мен. Обичаш ме повече отколкото някога си обичала друг в

живота си. Обичаш ме за първи път. Аз съм първата ти любов. И знаеш ли какво означава това? Всъщност не знаеш. Ти си дете в сравнение с мен. Но запомни това. — Кари почука няколко пъти с показалец по слепоочието си.

— Никога не забравяш първата си любов — каза тя бавно и натъртено. — Никога не я преодоляваш, защото тя остава най-силното ти чувство, най-непоносимото желание и страст. Привличането. Изчервяването. Биенето на сърцето. Втурването на кръвта през шията към мозъка ти, което направо ти отвинтва главата. Не можеш да мислиш. Не можеш да говориш. Искаш само да докосваш. Искаш да докоснеш човека толкова силно, че би убила за това. Има ли нещо по-хубаво от страстта?

— Ти се размотаваш с шибана кралица на красотата. Така че предполагам, знаеш всичко за страстта. Приключихме.

— Сигурна ли си? — Кари се взираше в червеното ножче на швейцарската армия в дланта си. — Защото по-добре наистина да мислиш така. Думите могат да променят всичко. Внимавай какво имаш предвид и какво — не.

— Трябваше да знам от първия миг, в който се срещнахме. — Луси крачеше все по-бързо и жестикулираше яростно. — Когато ме заведоха в Инженерното изследователско звено и ме предадоха на теб, моя шеф, моя ментор, моята лична чума.

— Това не е първият път, в който аз те видях, Луси. Просто е първият път, в който ти ме видя. — Кари прокара пръст по ножа, да провери остротата му. — Ела тук. Трябва да се успокоиш.

— Ти си невярна и фалшива, пълна измама, интелектуален крадец, а това е най-лошото, защото така крадеш нечия душа. Аз създадох Криминалната система за изкуствен интелект и това не можа да го понесеш. През цялото време си приписваш заслугите за нещо, което всъщност съм направила аз. Ти мамиш хората и им отнемаш всичко, което решиш, че искаш.

— О, мили боже, пак ли се връщаме на това. — Кари се засмя.

— Кой трябва да получи благодарностите за Криминалната система за изкуствен интелект? Кой трябва да ги получи, ако си честна? — Очите на Луси блестяха. — Кой измисли името? Кой написа кода, който всъщност е най-важното? Не мога да повярвам колко много

съм ти позволила да ме използваш. Вероятно ще ме нараниш още повече, преди всичко това да свърши.

— Преди какво да свърши?

— Всичко.

— Ако планирам да те нараня, няма да разбереш, докато аз не реша — каза Кари. Изстрелите в далечината звучаха като фойерверки от празненство, което всеки момент ще свърши.

Тя сграбчи Луси, целуна я настойчиво и Луси извика от шок и болка. Видях ножчето на швейцарската армия в ръката на Кари, малкото лъскаво стоманено острие. Гледах как зелената тениска на Луси потъмня от кръв, оцапа пръстите ѝ в яркочервено, когато стисна корема си. Взираше се със замъглен поглед в Кари, беше побесняла, невярваща, съсипана.

— Какво направи? — извика Луси. — Какво направи, шибана идиотко?

— Знакът на звяра. — Кари взе хавлиена кърпа, вдигна тениската на Луси и попи кръвта, течаща през напречния срез в долната лява част на корема ѝ. — В случай че забравиш на кого всъщност принадлежиш.

— Мили боже. Мамка му! Какво направи? — Луси дръпна кърпата от ръцете ѝ и след това всичко изчезна.

Дисплеят на телефона ми почерня.

20.

На верандата бяха подредени кресла от тиково дърво с яркозелени възглавници и табуретки в същия стил. Водата припляскваше в коловете. На това място реката бе над половин километър широка, а от другата страна имаше гора. Гледах как два белоглави орела се носят високо над зелените дървета. Наоколо имаше много гнезда и отново се ядосах на хеликоптера на ФБР, който бе бръмчал и трещял над този тих резерват, бе изплашил дивите животни и бе разстроил всички наоколо.

При други обстоятелства къщата на реката би била идеалното място да седнеш на пиетие в края на ужасен ден като този. Зачудих се защо Луси още не е излязла, за да ни посрещне. Сигурно бе забелязала, че приближаваме. Имаше може би петдесет охранителни камери из целия имот и бяхме наблюдавани през целия ни път дотук. Странно, че още не бе излязла да ни поздрави. Почуках на предната врата. Чух смях, музика, японски говор. Работеше телевизор.

Чу се превъртане на ключ и Луси отвори. Погледът ми инстинктивно се спусна към сивата ѝ тениска, сякаш очаквах да видя кръв по нея и Кари току-що я бе порязала с ножчето на швейцарската армия, което ѝ бе дал Марино. Помнех, че това бе станало след като почна да я води по празни паркинги и да я учи да кара неговия „Харли“. Каза ѝ, че никога не бива да остава без инструменти. „Винаги си носи пари и имай нещо остро подръка“, така я съветваше в онези ранни години.

Кари бе взела ножа на Марино. Беше го използвала, за да дамгоса Луси, да я нарани. Спомних си деликатната цветна татуировка на водно конче ниско на корема на Луси. Когато я видях за първи път, тя ми обясни, че водните кончета били хеликоптерите в света на насекомите и това я било вдъхновило. Не беше така. „Вдъхновението“ е било белег, за който тя е искала никой да не разбере. Защото би изпитала срам от него. Държала е специално аз да не разбера истината.

— Здравсти. — Луси задържа вратата отворена.

— Не ни ли видя? — попитах.

— Не гледам кой се разхожда из имота ми, защото вече знам — отвърна Луси, докато с Донахю влизахме. — И което е по-важно, знам нещо, което те не знаят.

— Какво? — попита я Донахю.

— Какво аз знам, а те не знаят? Списъкът е много дълъг. Сега ще ви кажа част от нещата в него.

— Само ако е безопасно да говорим — каза Донахю.

— И за това ще стане въпрос. — Луси затвори вратата.

— Това е отвратително. — Марино седеше на дивана и внимаваше какво говори.

Това, което наистина искаше да каже, беше, че ситуацията е шибана или осрана. Но до него седеше седемгодишно дете.

— Не можеш ли да направиш нещо? — попита той Донахю.

— Това е нелепо. Не е ли незаконен обиск и незаконно изземване? Злоупотреба с правосъдието?

— По закон не мога да направя нищо. Още не.

— Кой проклет съдия би подписал заповед, която позволява всичко това? — Марино посегна към чашата си, а аз погледнах към кафемашината в кухнята.

— Някой, който сигурно познава федералния съдия, съпруг на Ерин Лория — предположих. — Някой иска ли кафе?

— Е, не е редно. Къде се намираме, по дяволите? В Русия? В Северна Корея? — оплака се Марино.

— Не мога да не се съглася, че това изглежда твърде крайно и невероятно — каза Донахю. А на мен: — Кафе ще ми дойде добре.

— Да. Напълно сбъркано, това е — добави Марино от дивана.

В средата седеше Деси, до него Джанет. Чух Джет Рейнджър преди да го видя: той хъркаше под масата за закуска. Отидох до кухненския плот, наведох се и го погалих по главата и копринено меките уши, а той облиза ръката ми и размаха отрязаната си опашка. Докато правех кафе, оглеждах обстановката, като започнах с шейсетинчовия плосък телевизор на стената.

Беше превключен от излъчване на охранителните камери към излъчване на телевизия и японската комедия тихо си течеше по Токио Бродкастинг Систем. Никой не проявяваше и най-малък интерес. Но не за това бе пуснат сериалът. Това беше не просто телевизор или

монитор, реших, докато кафето се изливаше шумно в чашата. Това беше устройство за заглушаване на мобилните комуникации и който се опиташе да проникне в криптираните данни, щеше да чуе само бял шум.

Огледах вградените тонколони в дебелите стени от кипарисово дърво и тройните прозорци, които бяха затъмнени от външната страна, така че хората да не могат да виждат какво става в къщата. И преди бях идвала тук, не често, от време на време, но за първи път ми светна, че къщата на реката не е просто мястото, където си връзват лодките. Луси бе създала шумоизолираща система и се зачудих дали това не е нова добавка, също като каменната ѝ градина. От известно време бе очаквала да бъде посетена от федералните. Поне от средата на юни. Откакто аз бях простреляна. Това бе предположението ми.

— Не са ли идвали тук? — попитах Луси, докато подавах кафето на Донахю.

— Идваха. Казах им, че трябва да започнат оттук и да излязат, защото имаме нужда от тихо място за Деси и Джет Рейнджър.

— Колко мило от тяхна страна да се съгласят — каза кисело Донахю. — Аз бих искала тихо и сигурно място за тях.

— Да, колко мило наистина и каква проява на чувствителност от страна на ФБР да се съобрази с вашите желания — казах натъртено, защото ФБР не бяха чувствителни и не им пукаше за желанията на Луси. — Доста необичайно, не мислите ли? — Огледах вградените тонколони и тавана. — Те не спориха ли с теб за това и не поискаха ли тук да остане агент?

— Не.

— Казваш, че не са загрижени от подобренията в дома ти.

Говорех евфемистично, тъй като още не бях убедена, че разговорът ни не се подслушва.

— Няма какво да направят за начина, по който съм решила да си построя къщата и всички свързани с нея сгради. Заповедта за обиск не им дава разрешение да унищожават нечия собственост — каза Луси и беше права, но само на теория.

Агентите на ФБР не би трябвало да повреждат собственост, да изключват нечия жилищна инфраструктура или пък нарочно да създават пробив в сигурността. Но това не означава, че няма да го направят. Не означава, че няма да си измислят оправдание за

действията си. Чудех се дали са открили шумоизолиращата система тук и ако да, защо не са настоявали никой да не влиза в къщата на реката.

Защо наистина?

Каква бе истинската причина да ни позволят да се съберем тук и имаше ли някакъв начин да ни шпионират въпреки твърденията на Луси, че това не е възможно? Пак я попитах за това и тя ме увери, че сме на сигурно място. И че всичко, което обсъждаме, си остава между нас. Но аз продължавах да имам съмнения, без значение в какво ме уверяваше. Нямах доверие на абсолютно нищо.

— Надявам се да си права и да сме в безопасност. — Изгледах я твърдо. — А останалите? Вие съгласни ли сте? — Обърнах се към Джанет, докато отивах към дивана. — Как сте с Деси?

Прегърнах ги. Джанет изглеждаше спокойна и овладяна. Такава бе природата ѝ. Вниманието ми се задържа върху младежкото ѝ привлекателно лице.

Тя не носеше грим. Късата ѝ руса коса беше разбъркана, сякаш бе прокарвала многократно пръсти през нея, а ноктите ѝ бяха мръсни. Носеше хирургически дрехи. По една случайност знаех, че спи с такива, но не стоеше през деня с тях. Никога не я бях виждала в такова облекло из къщата, освен когато току-що бе станала или си лягаше. Беше време за обяд, а тя бе разрошена и с хирургически дрехи, а това значеше, че има още нещо, което трябва да си изясня.

Ако ФБР бяха дошли в късното утро, какво са правили Луси и Джанет точно преди това? Бях доста сигурна, че са си почивали. Когато прегърнах Джанет и я целунах по бузата, усетих солен вкус. Долових остър мирис на пръст, примесен със слаба мускусна миризма на пот. Луси също бе потна. Може би бяха правили нещо в двора по-рано днес.

Но те обикновено не се занимаваха с двора. Ползваха услугите на агенция и на ландшафтен архитект.

Огледах полиците за книги, разположени върху цялата стена, откритите носещи греди, сивите плочки на пода, кухненския бокс с газова печка, уреди и мивки от неръждаема стомана, стъклените венециански плочки на стената в опушен цвят. Къщата на реката бе пълна със светлина и семпла — малка жилищна площ и баня. Беше чиста, но имаше патината на рядко използваните пространства. Може

би влизаше в действие само когато Луси имаше нужда да заглуши някой разговор. Или когато се чувстваше преследвана. А вероятно се чувстваше много по-преследвана, отколкото си бях давала сметка.

— Тук сме в пълна безопасност. — Луси ме наблюдаваше как оглеждам всичко. — Това е единственото място в целия имот, което е напълно безопасно точно сега. Не могат да ни чуят. Заклевам се. Не могат да ни видят. Стига да не излизаме.

— И те позволяват това? — попита колебливо Донахю и Луси се разсмя.

— Да, но нямат представа какво позволяват. Къщата има сигурен безжичен интернет. — Изведнъж стана самоуверена и весела, но после веднага пак се намръщи.

Но аз го видях. Тя бе надхитрила ФБР или поне вярваше, че е успяла. Нищо не можеше да ѝ достави по-голямо удоволствие.

— Има и други особености, които я правят напълно сигурна. Но няма да влизам в подробности. — Тя погледна Донахю, след това пак се обърна към мен. — Няма нужда да знаеш нищо повече, освен че тук сме в безопасност.

— Сигурна ли си? — Отпих от кафето и си дадох сметка колко много имах нужда от него. — Напълно ли си сигурна?

— Да.

— Тогава ще говоря свободно.

21.

— Давай — каза Луси.

— Ти мислиш, че търсят шнорхела, който носех. — Не питах, казвах. — Мислиш, че са в имота ти заради видеото, записано от миникамерата в шнорхела ми, за който ми казаха, че така и не бил намерен.

— Наистина не знам защо са тук. Може да е заради това — каза Луси. — Може да е заради повече неща — добави, сякаш наистина мислеше така.

— Не съм чувала нищо за липсващ шнорхел или миникамера. — Донахю се бе преместила на един дървен стол срещу дивана и бе извадила жълт бележник и химикалка.

— Не са споменавани в новините — отвърнах.

— Е, имаше достатъчно много други неща за случилото се във Флорида, включително и за двамата убити гмуркачи на полицията. — Това Донахю го каза на мен.

— Нека позная — каза Луси. — Не си спомняш да си видяла някъде името на Кари Гретхен.

— Именно.

— Няма и да видиш. — Това го каза Джанет. — ФБР ще отрекат съществуването ѝ. Отричат го и ще продължат да го отричат.

— Как може да си сигурна в това? — попита я Донахю.

— Защото ги познавам.

— Очевидно има още много неща, за които трябва да ме осведомиш, Кей. — Донахю си записа името на Кари Гретхен с главни букви и го ограда.

— Наясно съм.

— Не искат никой да знае, че шнорхелът е изчезнал — каза Луси. — Или поне така се смята. Глупаво е. Дори не е логично.

— Под „те“ имаш предвид ФБР — предположи Донахю.

— Да — отвърна Луси. — Те контролират съобщенията до медиите за случилото се във Форт Лодърдейл.

— Как би могла да знаеш? — попитах. — Защо ще знаеш каквото и да било за отношенията им с медиите?

— Търсачките ми. Виждам всичко, което се случва.

Правеше се на хакер.

— Нищо не се споменава за липсващ шнорхел, което е тъпо, тъй като човекът, от когото се опитват да скрият тази подробност, е този, който те простреля — каза ми тя. — Този човек е Кари и тя знае много добре, че шнорхелът, който си носела, е изчезнал, защото тя е причината за това.

— И ти си видяла това на записа. Видяла си я да взима шнорхела ми. — Надявах се да е така, но не разбирах как е възможно. — Когато осъзнах, че шнорхела ми го няма, ми се стори логично да го е свалила Кари. Че сигурно е видяла камерата. И е искала записа.

— Тя не ти е свалила шнорхела — каза Луси. — Но определено е искала записа.

— Тогава как е паднал? Доколкото знам, съм изплюла мундщука. Бентън каза, че съм го направила, но не е споменавал да съм си сваляла шнорхела. Той със сигурност не би го направил. — Чувствах се все по-несигурна, докато го казвах. — И не би й позволил да се приближи до мен толкова, че да ми свали шнорхела. — С всяка минута ставах все по-малко сигурна. Не мога да си представя да се е случило така.

— Тя не се е приближила, лелю Кей. Тя те е простреляла и е изчезнала.

— Изчезнала? Не е ли хваната от камерата? — Обзе ме ужасно ледено предчувствие, което сви стомаха ми на топка.

— Шнорхелът ти е паднал, докато си се борила, докато си била дърпана от въжето, вързано за стрелата и за поплавъка на повърхността — каза Луси.

Мъчех се да запазя спокойствие.

— Добре. Ясно. Значи имаме документация. — Вече се заблуждавах, но явно не можех да се спра. — Значи започваме да сглобяваме пъзела, за да видим какво точно се е случило и кой е отговорен. — Духът ми бе приповдигнат, макар да не можех да разбера логиката.

— Ще ми се да бе така просто. — Луси пристъпваше към лошите новини. — Кари няма нужда от медиите, за да научи, че тази важна улика е изгубена, липсваща, открадната, каквото и да е. — Каза го

саркастично и настроението ми отново се помрачи, върна се на тъмното място, където бе от седмици.

— Какво значение има, по дяволите, какво е влязло в новините? — попита Марино.

— ФБР смята, че има — каза тихо и сериозно Джанет. — Не по правилната причина. И това е проблемът. Проблемът винаги е този.

— Представяш информацията, сякаш е неоспорим факт — каза Донахю на Луси. — В общи линии категорично заявяваш, че Кари има нещо общо с изчезването на шнорхела на Кей. И аз не спирам да се питам защо знаеш това?

— Мисля, че това, което тя се опитва да каже, е, че Кари може и да не е свалила шнорхела, но го е намерила и сега Луси има записа.

Погледнах племенницата ми, за да видя дали ще се опита да отрече това, и веднага разбрах, че няма.

„Мили боже! Какво си направила?“

— Ще обясня. — Луси се взираше през прозореца към потъмняващото небе.

— Мамка му! Моля те, кажи ми, че се шегуваш. — Очите на Марино сякаш щяха да изскочат.

— Не разбирам как си го взела от нея — казах на Луси. Вътрешната ми аларма се бе включила.

— По дяволите! — изруга Марино. — Извинявай, Деси.

— Не съм казала, че съм взела шнорхела от нея — отвърна Луси. — Или нещо друго директно от нея.

— Няма да повтаряш каквото казвам, пич. Ясно? — Марино прегърна Деси, придърпа го към себе си и го тупна лекичко по главата.

— Ох! — извика Деси и се закикоти. После каза: — Мама ме кара да плащам, когато казвам мръсни думи. Двайсет и пет цента за „шибан“, петдесет за „лайно“ и долар за псувня. Дотук дължиш поне долар и дваайсет и пет цента.

Продължаваше да говори за майка си в сегашно време.

— Контактувала ли си с Кари? Виждала ли си я? — попитах Луси толкова спокойно, колкото успях.

— Не е това, което може би предполагате — каза Джанет, а аз не спирах да мисля за скорошното пътуване на Луси до Бермудите.

Знаех, че е ходила, но не знаех предварително, че го планира. Никога не го бе споменавала. Преди десет дни бях разбрала, че е била

там и че Джанет и Деси не са били с нея. Луси не изглеждаше склонна да обяснява повече от това, което вече ми бе обяснила. Ходила да се гмурка. На почивка. Срећнала се с приятел на Джанет. Имах чувството, че този човек не е просто приятел.

— Какво би трябвало да предполагаме? — попита Донахю.

— Нищо — каза Луси. — Недейте да предполагате нищо.

— Трябва да ми кажеш всичко.

— Никога не казвам всичко. На никого.

— На мен ще се наложи, ако ще те представлявам.

— Не съм в състояние да разкрия някои подробности и е твой проблем как ще се отнесеш към това. — Луси ставаше агресивна.

— Тогава не съм сигурна, че ще мога да ти бъда полезна.

— Не аз ти се обадох — каза й Луси и погледна към мен.

— Не си тръгвай — казах на Донахю. — Ти представляваш и мен.

— Притеснявах се, че може да стане така. — Донахю си взе чантата.

— Луси, моля те. — Погледнах предупредително племенницата си и тя сви рамене.

— Трябва да останеш. — Начинът, по който го каза Луси, не беше много убедителен.

— Добре тогава. — Донахю седна.

Деси местеше поглед към всеки, който говореше. Той бе мъдра душа, дребен за възрастта си, с щръкнала светлокестенява коса и огромни сини очи. Не показваше никакво притеснение или гняв, но не биваше да стои тук и да слуша това и Марино ми прочете мислите.

— Ще го изведа — предложи той, като се чешеше по ухапванията от комари по краката: приличаха на възпалена уртикария.

— Това звучи забавно, нали, Деси? — Луси премести столове от малката маса край бокса и ги нареди край дивана.

През цялото това време бях останала права, защото започвах да се ядосвам, че хората приемат, че съм първата, която трябва да седне. Смятаха, че имам нужда заради крака ми, затова стоях права по-дълго, отколкото трябваше, макар и да се чувствах ужасно.

— Какво ще кажеш за разходка с Марино? — каза Луси на Деси.

— Не искам. — Той поклати глава и Джанет го прегърна здраво.

— Напротив, искаш. — Марино взе тубичка гел против комари от плота в кухненския бокс.

— Разкажи ми за миникамерата — обърна се Донахю към мен. — Каж ми всички подробности, които можеш.

Но ѝ отговори Луси. Обясни как американският конгресмен Боб Росадо бе застрелян на 14 юни преди два месеца, докато се гмуркал от яхтата си в Южна Флорида. Кислородната му бутилка и част от черепа му бяха намерени и тъй като това бе федерално разследване и аз имах федерална юрисдикция чрез връзката си с армията, реших да се срещна с тактическия екип на Бентън във Форт Лодърдейл. Появих се на следващия ден, 15 юни, за да им помогна в търсенето.

— Обичайно ли е за теб да слагаш миникамера на шнорхела си, когато участваш в търсене? — попита ме Донахю.

— Не бих се изразила така, защото камерата е прикрепена за постоянно. — Замириса ми на амоняк и чаено дърво: Марино мажеше с гел ухапванията от комари.

— Но я включваш и изключваш. Правиш го ръчно и целенасочено. — Тя бавно завъртя чашата си с кафе върху облегалката за ръце на стола си, за да покаже, че се въртим в кръг.

— Да — отговорих. — Ако не по друга причина, то поне за да избегна въпросите за процедурите, които използвам, за достоверността на показанията ми. Обичам съдебните заседатели да виждат къде съм намерила доказателствата. Помага, когато сами могат да се уверят, че всичко е извършено и съхранено правилно, а при търсенето и събирането на улики под вода това е особено важно, тъй като няма разговори, няма разказ, няма обяснения. Под вода не можеш да чуеш кой знае какво, освен бълбукане на мехурчета.

— Значи когато си видяла лицето, за което вярваш, че е Кари Гретхен, камерата на шнорхела ти е записвала през цялото време — каза Донахю. — И това е било така, защото си я включила.

— Точно така.

— Тогава Кари трябва да е на записа.

Понечих да отговоря, че разбира се, че е така, но погледът на Луси ме спря. Нещо не беше наред.

— Щом лицето ми е било насочено нанякъде, камерата е записвала в тази посока — обясних на Донахю, докато в мен се

прокрадваше несигурност. — И тук няма никакви предположения. Не става въпрос в какво вярвам, а кое е вярно. Знам кого видях.

— Не се и съмнявам, че вярваш, че е така.

— Не просто вярвам.

— Но е точно това — каза Донахю. — Ти вярваш в това, Кей, което не е задължително да е вярно. Станало е бързо. Като гръм от ясно небе. За един миг. Мислила си за Кари Гретхен и тогава някой се е изправил срещу теб в условия, които не бихме могли да наречем оптимални. Току-що си била изживяла шока от откриването на телата на двамата гмуркачи, убити от някого...

— От нея.

— Знам, че вярваш в това. Сигурна съм, че си искрена. Видимостта сигурно е била много лоша. Носиш ли контактни лещи, когато се гмуркаш? Шнорхелът ти с диоптри ли е?

— Знам какво видях.

— Да се надяваме, че ще можем да го докажем — каза тя.

Погледът на Луси си оставаше същият. Нещо не беше наред.

— Така ли мислиш наистина? — Започвах да се гневя. — Мислиш, че съм била в шок, не съм могла да видя, била съм объркана и съм разпознала погрешно човека с харпуна?

— Трябва да го докажем — повтори Донахю. — Давам ти представа какво би казала отсрещната страна.

— И отсрещната страна е ФБР — отвърнах. — Колко тъжно, като си помислиш, а аз май мисля прекалено често за това напоследък. Когато започвах, ми казаха, че правораздаването е служба на обществото. От нас се очаква да помагаме на хората, а не да ги инквизирираме и преследваме.

— Абсолютно разглеждаме ФБР като отсрещната страна — потвърди Донахю. — И те предупреждавам какво ще кажат и съм готова да се обзаложа какво вече казват. Трябва да докажем със сигурност, че това е била Кари Гретхен, че тя наистина не е мъртва и че точно тя е стреляла по хората, включително и по теб. Трябва да покажем, че тя абсолютно е... Как наричаха снайпериста?

— Медноглавата змия.

— Да. Медноглавата змия.

Погледът ми се бе спрял върху лицето на Луси, която се взираше с безизразно изражение в японската комедия, която никой не гледаше.

Тогава тя ме погледна и това, което видях, не ми хареса. Усетих ледена вода около сърцето си. Чух шепота на съдбата.

Нещо не беше наред!

— Видях Кари да насочва харпун срещу мен и да дърпа спусъка. — Чувствах се все едно се защитавам пред Донахю и това не ми харесваше. — Тя гледаше право към мен от не повече от пет-шест метра разстояние и я видях да стреля по мен. Чух първата стрела да удря кислородната ми бутилка, след това дойде и втората. Само че нея не я чух. Стори ми се, че върху бедрото ми се стовари циментовоз.

— Сигурно те е заболяло ужасно! — възкликна Деси, сякаш това, което казвах, бе нова информация. Не беше. Бяхме говорили много пъти за това, че съм била простреляна, какво означава, дали е боляло и дали се страхувам от смъртта. Той искаше да знае всичко за смъртта, тъй като се опитваше да проумее как така никога повече няма да види майка си. Не ми беше лесно да отговарям на въпросите му. Разбирам биологическата смърт. Тя е доказуема. Мъртвият организъм никога повече няма да стане гъвкав или да се затопли. Няма да помръдне, да говори или внезапно да тръгне из стаята. Но нямах намерение да говоря с Деси за клиничната окончателност на небитието, за физическото несъществуване. Нямах да насаждам страх и фатализъм в ума на момче, което току-що бе загубило майка си.

Щеше да е егоистично и грубо от моя страна да не използвам метафора или аналогия, които да предложат надежда и утеха. Смъртта е като пътуване до място, където няма имейл или телефон. Или може би трябва да мислим за нея като пътуване във времето. Или нещо, което не можеш да докоснеш, като луната. Бях станала много добра в това да предлагам на Деси нездравни патологични обяснения, в които наполовина вярвах.

Марино хвърли тубичката с гел на кухненския плот.

— Хайде, приятелче.

Джанет разтриваше гърба на Деси.

— Сигурно ти е доскучало. Какво ще кажеш за малко свеж въздух, преди да завали?

— Не — поклати глава той.

— Марино е много добър риболовец — каза Луси. — Толкова е добър, че рибите са сложили снимката му в пощата си, за да

предупредят всички. Хващай този човек! Внимавай! Има награда!

— Рибите нямат поща!

— Ти откъде знаеш? Видя ли, няма откъде, освен ако не получиш опит от първа ръка. — Марино хвана Деси и го вдигна високо, а той запищя от радост. — Искаш ли да видиш какви риби има във водата тук? Искаш ли да знаеш каква огромна риба можехме да уловим, ако имахме въдици? — Деси реши, че иска, и Марино го изведе. Чух ги да вървят по кея. След това вече не ги чувах.

22.

— Шнорхелът не е у мен — каза Луси. — Но получих достъп до записа.

— Ти не си взела шнорхела, така ли? — Трябваше да съм сигурна, че не е била някъде около мен, когато за малко не бях умряла.

— Разбира се, че не.

— Няма как да си го взела, освен ако не си била там по времето, когато бях простреляна. — Щях да бъда съсипана, ако разберях, че е била. Това можеше да промени целия ми живот и целия ми мироглед. Беше от онези неща, които, честно казано, не исках да знам, защото последствията можеха да са необратими и ужасни.

— Не бях във Флорида. Защо ще стрелям по теб? — попита Луси. — Защо ще ми е да те наранявам? Защо да позволявам на някой друг да те нарани? Защо ме питаш, лельо Кей? Как може дори за минута да си помислиш...

— Не Кей си мисли това — прекъсна я Донахю. — Може би те точно това се опитват да докажат. Може би това ще е хипотезата, която ще представят пред съда. — Това последното го каза на мен. — Че Луси е била във Флорида и е присъствала, когато си била простреляна, защото е съучастница на Кари Гретхен. Или дори по-лошо. Че Луси е извършителката и няма никаква Кари Гретхен.

— Може би позицията на ФБР е, че тя наистина е умряла в катастрофата с хеликоптера преди тринайсет години — каза Джанет и думите ѝ прозвучаха като нещо повече от предположение. След това погледна Луси. — И че ти си изфабрикувала всичко за нея.

— Точно така — закима Донахю. — Това е сценарият, от който всички ние трябва да се притесняваме. Но съм любопитна — каза на мен — какво мисли Бентън? Той е бил свидетел на случилото се. Спасил ти е живота. Трябва да е видял човека, който те е прострелял. Трябва да е бил много близо до него.

— Не я е видял. — Бях питала Бентън много пъти и отговорът му винаги бе един и същ. — Когато е осъзнал, че съм в беда, е изключил.

Бил е прекалено зает с мен и тя явно е избягала.

— По-вероятно е да се е скрила и да е наблюдавала — опроверга ме Луси.

— Изглежда ми, че ако питат Бентън, той ще каже, че не може да се закълне, че Кари Гретхен е простреляла теб и двамата гмуркачи на полицията — реши Донахю. — Предполагам какво е казал на колегите си от ФБР, защото можеш да си убедена, че са го разпитвали до откат.

— Ако Бентън им е казал това, което непрекъснато казва на мен на четири очи — отвърнах, — тогава няма да се кълне в нищо, освен в това, че се е случило. Той знае какво ми се случи. Той знае, че Луси не беше с нас.

— По мое мнение Бюрото иска да припише всичко на нея — каза Джанет и това също беше нещо повече от мнение.

Тя заявяваше това, в което вярваше.

— Мисля, че ще твърдят, че Кари Гретхен е измама, призрак, който Луси е сътворила като алиби — добави Джанет.

— Но това, което не разбирам, е защо ще им е да твърдят подобно нещо? — казах, докато си мислех за видеата „Покварено сърце“ и дали те са доказателство, че Кари е жива.

Не бяха. Бях принудена поне това да призная пред себе си и не можех да понасям тази мисъл. Знаех дяволски добре, че записите не означават това, което ми се искаше. Бяха правени преди седемнайсет години. Показваха само, че Кари е била жива тогава, и освен това не разполагах с тях, дори и с линковете, които ми бяха пратени. Не можех да докажа абсолютно нищо.

— Разплата — каза Луси.

— Съмнявам се, че ФБР има времето и енергията да си осигури заповед за обиск и да направи всичко това само за отмъщение. — Донахю потропваше по бележника с химикалката си.

— Ще се изненадаш от способността на правителството да проявява дребнавост и да пилее пари и време. — Сарказмът на Луси бе унищожителен, враждебността ѝ — огнена.

— Разплатата може да е черешката на тортата. Много малка черешка върху много малка торта. — Джанет винаги беше гласът на разума и бе склонна да омаловажава нещата. — Но със сигурност не е всичко, даже дори не е най-важното. По-значимото е, че ФБР имат причина да искат Кари мъртва. Искат го отчаяно. Това за тях е по-

важно, отколкото да ти отмъстят, Луси. Пак казвам, че това е само мое мнение, но е информирано мнение. Познавам федералните. Била съм част от тях.

— Искат Кари мъртва сега? Или искат да остане мъртва? — попитах.

— И аз това се питам — каза Донахю, а на мен ми се искаше да спре да потропва с химикалката.

Сега всичко ме дразнеше.

— Дали я искат мъртва? — попита Донахю. — Или не искат никой да мисли, че тя не е била мъртва?

— Искат да остане мъртва — каза Джанет. — Не искат никой да разбере, че така и не е умряла.

— И по каква причина освен очевидния резил? — заинтересувах се аз.

— И аз това искам да знам — отговори Джанет. — Но очевидната причина е достатъчно лоша за тях. Все едно да се разбере, че Бен Ладен е все още на свобода, след като нашето правителство ни увери, че е погребан в морето. По същия начин се предполагаше, че Кари е погребана в морето, когато хеликоптерът падна.

— Разбирам защо всички я искат мъртва — коментира Донахю. — Със сигурност това, което ти е причинила — тя ме погледна, — показва жестокото ѝ безразличие към човешкия живот, нейната поквара. Ти можеше да умреш. Можеше да останеш осакатена до живот. Най-малкото можеше да изгубиш крака си.

— Така е — отвърнах. — Всичко казано можеше да се случи.

— Ако Кари все още е жива, можеш да си представиш какъв срам ще е това за Бюрото — наблегна Джанет.

— Какво имаш предвид с „ако“? — обърна се Луси към нея.

— Не исках да прозвучи като... — започна Джанет.

— Но прозвуча. Ти го каза — скастри я Луси.

— Е, трудно е — каза Джанет, а аз си представях записа, който бях гледала преди малко и който бе изчезнал. — Не съм виждала Кари. Не съм виждала нейна скорошна снимка или видео. Не съм виждала абсолютно нищо, което да ми доказва, че е жива. Само това, което казваш ти. Само това, което казва Кей.

Погледнах Луси. Беше се изтегнала в креслото, плоският ѝ корем се показваше между ръба на блузата ѝ и колана на шортите ѝ. Спомних

си за водното конче и това, което покриваше. След това се замислих за ФБР и другите им възможни мотиви да нахлуят в имота на Луси, да изземват оръжията и техниката ѝ.

— Да поговорим за мотивацията. Възможно ли е истинската причина за действията им да е достъп до базата данни на КЦК и до целия ни архив? — Веднага щом го казах Донахю спря да потропва с химикалката си и започна да си записва отново. — Луси със сигурност е проход към всяко федерално дело, по което съм работила.

— И какво биха могли да търсят, което да не могат да получат по не чак толкова сложен начин? — Донахю си записваше нещо със закръгления си почерк.

— Може да са много неща.

— И откъде знаеш, че ФБР вече не са влезли в базата ти данни?

— Щях да знам — каза Луси и бях удивена от заобиколния ѝ отговор.

Да каже, че би знаела, ако някой е проникнал в базата данни, не беше същото като да каже, че не се е случило.

— Нещо става с имейла ми. Някой бърка в него.

— Бърка? Това е много меко казано — обади се Донахю.

— Знам, че понякога това е Кари.

— И ти го прощаваш? — Тонът на Донахю стана рязък.

— Тя не може да влезе никъде, където не ѝ позволявам. Мислете за нея като за плъх в киберлабиринт. Тя просто непрекъснато се натъква на моите защити. Ами ако вижда имейли, които искам да види? Но електронният архив на КЦК е друга работа. — Луси не отговори и на този въпрос.

Продължаваше да е уклончива, когато я питаха дали сигурността на КЦК е била компрометирана. Просто казваше, че е щяла да знае, ако се е случило. Не казваше, че не е.

— Ами ФБР? — Донахю удари с химикалката по бележника, за да натърти на въпроса. — Могат ли да влязат в базата данни на КЦК, в архива с чувствителна информация през мрежата тук, в твоя дом?

— Сигурна съм, че мислят, че могат. — Луси продължаваше да е потайна.

— Тогава може би това е истинската причина да са тук. Искат да те ползват като портал.

— Може да си мислят, че ще могат.

— Но не могат? — Донахю наблюдаваше внимателно Луси.

— Нямам автоматични вписвания, нищо, което да им помогне да прегледат нещо важно. Но не бих се изненадала, ако това е част от мотивацията им. Искат да използват личната ми техника, личния ми софтуер за комуникация като врата.

— Важно е да приемем, че те не искат само едно нещо. — Повторният коментар на Джанет изостри любопитството ми.

— Какво биха могли да търсят? — попита ме пак Донахю. — Едно нещо, две неща, колко неща? Какво биха могли да искат от твоята база данни например?

— Те може и да не знаят какво търсят — реших аз. — Може да е нещо, за което не знаят достатъчно, за да го включат в заповедта за обиск.

— С други думи — стрелят напосоки.

— Може да хвърлят мрежата за нещо, към което не искат да привличат внимание или което нямат власт да искат. Или може дори да не знаят как да го изискат, нито защо. Имайте предвид, че мисля за всякакви въображаеми причини да погнат Луси — обясних. — Със сигурност тя е пътека, която води към мен. Със сигурност тя е средство да се стигне до мен, да се получи изключително конфиденциална информация, свързана с местното и федералното правораздаване, а в някои случаи и с армията и други държавни агенции, включително разузнавателната общност.

— Имаш случаи на ЦРУ и Агенцията за национална сигурност в компютърната си система? — Това привлече вниманието на Донахю.

— Имаме данни, които са интересни за Държавния департамент. Това е всичко, което ще кажа.

— Имала ли си подобни случаи напоследък? — попита тя.

— Не мога да го обсъждам. — Мислех си за Джоуел Фагано, криминален експерт по счетоводство от Ню Йорк, който бе намерен мъртъв в хотелска стая в Бостън миналия месец.

Вратата бе заключена отвътре, имаше знак „Не ме безпокойте“, всичко изглеждаше като самоубийство чрез обесване и не би ме направило подозрителна, ако федералното правителство не се бе появило за аутопсията. Оказа се, че двамата агенти на ФБР работеха и за ЦРУ, и това не бе първият път, в който това се случваше, нямаше и да е последният. Шпионите умират в автомобилни и самолетни

катастрофи. Самоубиват се и биват убивани като другите хора — но в случая имаше голяма разлика.

Когато става въпрос за държавен оперативен работник, винаги се подозира насилие. Но в случая с Фагано нямаше такова. Всички улики сочеха към това, че сам си е надянал колана на шията и е прекъснал достъпа на въздух към мозъка си. Спомних си тайнствения коментар на Бентън, че Фагано е отнел единствената си сила, като е посегнал на живота си — че сигурно се е страхувал от нещо много повече от смъртта. И тогава върху мен се стовари прозрение.

Повествование, основано на данни.

Тялото на Джоуел Фагано дойде при нас с флашка в джоба, а на нея имаше софтуер, за който Луси твърдеше, че е способен на толкова мащабна измама, че да подкопае цялата банкова система на Съединените щати. Спомних си как тя каза, че целта била да се направи да изглежда така, че парите ти са си на мястото, и един ден да се събудиш и да установиш, че не ти е останало нищо. Казват ти, че си похарчил всичко, и като доказателство ти показват фактури, също генерирани от въпросния измамен софтуер.

Ами ако започне война и трябва да изключваме животоподдържащи системи, да взимаме решения на живот и смърт на базата на повествование, основано на данни?

Луси бе казала, че този термин бил модерен напоследък в тъмния интернет, където потребителите си говорели дали е възможно още да сме сигурни кое е реално. Как бихме могли да знаем на кое да се доверим в тези времена? Това притеснение не беше ново за мен. Никога не съм приемала нищо за надеждно, освен ако нямам емпирично доказателство. Такава е природата ми и така съм обучена. Гръцкият корен на думата „аутопсия“ означава „сам да видя“, да проверя, да пипна, да чуя, да помириша. Не можех да го правя в киберпространството и превръщането на всяка подробност от нашия живот и работа в електронни символи бе едновременно удобно и изключително опасно.

Технологиите за известно време правеха всичко по-добро, а сега изглеждаше, като че ли животът е направил пълен кръг обратно към средновековието. Дигиталната комуникация ме бе накарала да чувствам, че се движа по-бързо, дори когато губех надеждната навигация, с която съм родена. Собствените ми очи. Собствените ми

уши. Собственото ми усещане за допир. Липсваха ми хартията и писалката. Липсваха ми разговорите лице в лице. Тревожех се: бяхме на път към сблъсък със съмнението и заблудата от галактически мащаб.

Ами ако накрая бъдем поставени в положение на пълно недоверие към всичко, управлявано от компютрите? Това включва медицински картони, обслужване на спешни случаи, кръвни групи, епикризис, професионални указатели, отпечатащи от пръсти, ДНК, парични преводи, финансова информация, досиета и дори лични текстови съобщения и имейли. Ами ако вече не можем да вярваме в нищо от това?

— Къде беше ти, когато леля ти е била простреляна на петнайсети юни? — Донахю безмилостно разпитваше Луси.

— Летях с хеликоптера си от Морис Каунти, Ню Джърси. Връщах се тук — каза тя.

— В колко часа беше нападението? — попита ме Донахю.

— Около три и петнайсет следобед.

— И точно в този час си била във въздуха? — обърна се тя пак към Луси.

— Дотогава хеликоптерът вече беше в хангара. Аз бях в колата си.

— Коя кола?

— Мисля, че в онзи ден бях с ферарито. Може да съм свършила някоя работа по пътя към вкъщи. Не помня какво съм правила минута по минута.

— Точно това, което не помниш, е проблемът — каза Донахю. — Джанет? Ти знаеш ли какво е правила Луси в онзи ден?

— Не я видях тогава. По това време нещата между нас не вървяха добре. Тя ме помоли да се изнеса и аз заминах при сестра ми във Вирджиния. — Очите на Джанет бяха насочени към Луси. — Натали беше в много лошо състояние. Болеше я. И беше изплашена. Така че бе подходящият момент да отида там и както се оказа, тя не изкара много дълго. — Тя извърна поглед, очите ѝ бяха светнали от сълзи. — Но не напуснах дома си по хубава причина. Достатъчно е да кажа, че моментът беше тежък.

— Не исках Кари да те нарани — каза тихо Луси.

— Въпреки това тя го направи.

— Проблемите ти с Джанет и фактът, че е напуснала града, не са добри и за теб — каза Донахю на Луси. — Нямах свидетел. Домашните проблеми сочат към личностна нестабилност, което също не ни помага. С твоите ресурси си могла да слезеш от хеликоптера, да се качиш веднага на частен реактивен самолет и да си във Форт Лодърдейл за два и половина, най-много три часа. — Правеше се на лошото ченге и изглеждаше, че ѝ харесва. — Каж ми, че това е физически невъзможно.

— Повече от възможно е с „Чесна“. С ветровете в онзи ден щях да стигна до Форт Лодърдейл за два часа.

— Значи това е уязвим момент, от който те ще се възползват — каза ми Донахю. — Ще отворят големи пробойни в алибито ѝ, че не е била във Флорида, когато ти си била нападната. Ще кажат, че би могла да е там.

— Ами друго доказателство? — попитах Луси. — Ай пи адреси, телефонни разпечатки, записи на охранителните ти камери? Има ли нещо, което да докаже, че си била тук, в Конкорд, в къщата си? Разбирам, че Джанет не си е била у дома. Но нещо друго не може ли да потвърди, че си била тук?

— Знаеш колко съм добра в това да правя живота си непроследим.

— Толкова си добра, че си пожертвала възможността да имаш алиби, когато ти се наложи — каза Донахю.

— Обикновено не мисля за алибита.

— В този случай това е лошо.

— Не живея живот, който изисква алибита.

— Но живееш живот, който, изглежда, изисква да си покриваш следите, да си сигурна, че никой не знае къде си, кога и защо. — Сега вече Донахю бе започнала спаринг битка с нея.

— Да не би да питаш дали някой ме преследва?

— Не питам това — каза Донахю. — Очевидно е, че ти мислиш така.

— Не мисля. Сигурна съм.

— Важното сега е, че твоите безкомпромисни мерки за прикриване на личното пространство правят моята работа трудна.

— Сигурна съм, че малко неща около мен не биха направили работата ти трудна.

— Твоите електронни комуникации никога не водят до реално място и не използваш истинското си име, ако решиш да летиш някъде, а не искаш да се знае. Права ли съм?

— Достатъчно близо си до истината.

— Много е трудно за шпионите да имат алибита — каза Донахю.
— Надявам се, че си помислила за това, когато си започнала да живееш така наречения непроследим живот.

23.

— Не съм шпионин — започна Луси следващия рунд на словесната битка.

— Живееш като шпионин — каза Донахю.

— Така съм се научила преди много време.

— Кари ли те научи?

— Бях в колежа, стажантка, тийнейджърка, когато я срещнах. Тя ме научи на много неща, но не толкова, колкото си приписва. Когато бях стажантка в Инженерното изследователско звено...

— Какво е това?

— Магазинът за играчки на ФБР, където се създават последните най-модерни технологии за следене, биометрика и очевидно управление на данни, сред които е и мрежата за изкуствен интелект, която аз направих в края на деветдесетте години. Тя беше изцяло мое дело, но Кари си приписа заслугите. Открадна ми работата.

— Което означава, че и двете сте способни да влезете в базите данни на ФБР. След като двете сте ги направили.

— Хипотетично — каза Луси. — Но ги направих най-вече аз, въпреки нейните лъжи за това.

— Двете сте били известно време близки. — Донахю не се интересуваше от никаква кражба на признание. — Докато ти не си разбрала коя и каква е тя.

— Може и така да се каже — съгласи се Луси и аз погледнах Джанет.

Зачудих се колко ли ѝ е тежко да ѝ напомнят, че Кари е била първата любов на Луси. Това, което казваше Кари във видеото, беше вярно и не съм сигурна, че Луси някога е обичала друг човек толкова много. Беше разбираемо. Първото влюбване е най-силното, най-интензивното, а когато започна стажа си в Инженерното изследователско звено, Луси беше емоционално незряла. Беше по-скоро като дванайсетгодишна и щеше да остане завинаги белязана от това, че менторът, към когото бе зачислена, се оказа после сред десетте

най-издирвани от ФБР престъпници. Хрумна ми да попитам дали Кари е върната в този списък.

— Това е начин да разберем дали Бюрото приема съществуването ѝ сериозно — обясних.

— Е, лоша новина. Не е в списъка — отговори Джанет. — От повече от два месеца знаят, че е била в Русия и Украйна през последните десет години и сега се е върнала в Съединените щати. Но официално не се издирва. Не е върната в нито един списък.

— Знаели са? — попита натъртено Донахю.

— И то от месеци, че се е върнала в САЩ.

— Знаели са?

— Знаят, че е свързана със серийни убийства и че се е опитала да убие доктор Скарпета — продължаваше да излага аргументите си Джанет и в дъното на съзнанието ми сякаш се запали слаба светлинка.

Погледнах внимателно Джанет, нейните намачкани избелели хирургически дрехи, мръсните ѝ нокти, недоспалото лице. Очите ѝ светеха. Спомних си колко потайна и какъв стоик можеше да бъде. И силна. Джанет бе много силна. Бе подмолно опасна като подводно течение, ако някой нагази в територии, в които не бива, или заплашва човек, когото обича.

Тя криеше нещо.

— Да, да, ФБР знаят това, което са им казали — заяви Донахю. — Но това не значи, че го приемат или му вярват, както отбелязахме. Честно казано, те най-вероятно не приемат, че Кари е отговорна за каквото и да било. С други думи, тя е мъртва от години и затова не е върната в списъка на най-издирваните престъпници, нито в някой друг списък.

— Съгласна съм — казах. — Това е обяснението защо не я търсят. Бюрото не я е регистрирало като бегълка. Не са поискали Интерпол да промени бюлетината ѝ на издирване от черна на червена, от мъртва бегълка на жива и изключително опасна. Знам, защото периодично проверявам сайта на Интерпол и статусът ѝ не е променен. И няма да се промени, докато ФБР не го поиска.

— С други думи, ФБР все още я третира като мъртва — каза Донахю.

— Да — отвърнах. — Кое то подкрепя теорията, че отказват да признаят съществуването ѝ, защото последствията ще са значителни,

може би такива, за каквито нямаме и представа.

— И сте я видели за последен път преди тринайсет години, когато сте мислели, че сте станали свидетели на смъртта ѝ в катастрофа с хеликоптер. — Донахю отпрати това към Луси и мен.

— Мислех си, че това е последният път, когато съм я видяла. — Отпих от кафето. — Оказа се, че тогава изобщо не съм я видяла.

— Това, което видяхме всъщност, бе хеликоптер, който падна в океана — уточни Луси.

— Ние? И двете ли го видяхте?

— Да — отвърнах. — Аз бях на лявата седалка. Луси бе на дясната и караше. Бяхме в нейния хеликоптер, когато видяхме другата машина, бял „Швайцер“, да се разбива в Атлантическия океан край брега на Северна Каролина.

— След като аз го свалих — поясни Луси. — Пилотът стреляше по мен. Отвърнах на стрелбата и хеликоптерът му се взриви. С леля Кей мислехме, че Кари е вътре.

— И доколкото разбирам, не е била. — Донахю не сваляше очи от Луси и не можех да разбера дали ѝ вярва, дали изобщо вярва на някоя от нас.

— Както споменах — отвърнах аз, — нямаше останки, които да бъдат идентифицирани като нейни. Единствените телесни части и лични вещи, които бяха намерени, бяха на пилота, беглец на име Нютън Джойс.

— А видеото от твоето прострелване с харпуна? Има ли някаква вероятност ФБР да са го гледали?

Донахю попита мен, но отговори Луси:

— Не знам как може да е станало. Те никога не са стигали до записващото устройство. Няма как да са го видели, ако някой не им го е предал.

— Както е било предадено на теб? — попита Донахю. — Трябва да знам как точно си го придобила, но не искам да го чувам, докато Джанет е в стаята. Тя не е защитена.

— Мога да изляза — предложи Джанет.

— Остани — каза ѝ Луси. После се обърна към Донахю. — Записът не ми е предаден.

— Обясни.

— Достатъчно е да кажа, че имам достъп до него и че ФБР няма как да имат, освен ако не са се добрали до шнорхела. А те не са.

— Не виждам как биха могли — съгласих се с Луси. — Когато ФБР се появи, шнорхелът отдавна бе изчезнал. Гмуркачи на полицията са го търсили, но не са имали късмет, поне така ми каза Бентън. Можем да предположим, че Кари го е докопала. Вероятно е забелязала вградената миникамера. Или пък е очаквала, че имам такава.

— Ако шнорхелът е у Кари — каза Донахю, — значи тя е видяла записа.

— Да — каза Луси и кимна. — Трябва да приемеш, че е така.

— И не е могла да промени записа, който ти имаш?

— Не. Докато е работела, камерата е предавала директно на друго устройство, което няма да кажа какво е и къде е — каза тя и аз отново се сетих за внезапното ѝ пътуване до Бермудите. — Но в мига, в който леля Кей е включила камерата, тя е започнала да излъчва видеото на определено устройство. Линкът е деактивиран и устройството е непроследимо и има повече защиты дори от Пентагона. Може ли да видя телефона ти? — попита тя Донахю.

— Може ли да попитам защо?

— Моля те — каза Луси и Донахю ѝ даде телефона си. — Каква е паролата ти? Мога да я открия, но ще стане по-бързо, ако ми я дадеш. Донахю ѝ я каза.

— Това да не е тест, за да видиш дали наистина ти имам доверие?

— Нямам време за тестове. — Луси въведе паролата и започна да пише нещо по стъкления екран. — Предполагам, че ще искате да видите какво има на записа. — Тя ни погледна. — Държа го далеч от имейла си, практически не е в интернет, само прехвърлих данните през сигурна безжична мрежа, която никога няма да свържат с мен, както вече обясних. Накратко, федералните нямат това. Погрижила съм се никога да не го получат.

— Това? — попитах аз.

— Това, което е записала камерата ти, когато Кари те е простреляла — каза Джанет; очевидно го беше гледала и това ме поразя.

Преди няма и петнайсет минути бе казала, че никога не е виждала снимка или видео, които да я убедят, че Кари е жива. Тогава

кого или какво бе видяла на записа, за който говореше Луси? Страховете ми за видеото се увеличиха.

— Знаеш ли къде е Кари? — попитах Луси.

— Не отговаряй на това — каза ѝ Донахю категорично. — Не и ако с Джанет не сте женени.

— Не сме — поясни Джанет.

— Вече ви предупредих за това. Не ме слушате. Не сте защитени от конфиденциалността между съпруги. Това, което обсъждате или виждате с Луси, не е защитено. — Донахю продължаваше да им го изтъква, но Луси и Джанет като че ли не я чуваха или не им пукаше.

— Сега ще видите как Кари винаги успява да се приземи на краката си. Ще видите защо федералните не бива да получават това. — Луси докосна телефона на Донахю, който беше на масата. — Ще е фатална грешка, ако не внимаваме. Така само ще им помогнем и ще навредим на себе си.

— Нека те попитам направо — каза Донахю. — Разполагаш ли физически със записа, на който се вижда как леля ти е простреляна?

— Не — каза Луси. — Никога не съм разполагала с него. Не напълно. Само девет десети.

— Разполагаш с девет десети — каза Донахю. — Това е твоята дефиниция за притежание.

— Нали знаеш какво казват. Ако го имаш, значи си го взел. Ако си го взел, значи го имаш.

— Не знам кой казва така, но разбирам накъде биеш. — Донахю посърваше все повече. — Мисля, че всичко е ясно. — И се обърна към мен.

Но не разбираше и аз щях да ѝ помогна. Луси казваше, че разполага със записа, защото е успяла да го намери. Не казваше как и нямаше да каже, а това можеше да означава само едно, поне за мен. Луси не разполагаше нито с шнорхела, нито с камерата. Никога не бяха били у нея, а и нямаше нужда. Бях готова да се обзаложа, че камерата е предала записа на устройство, което не беше в страната, и не спирах да мисля за пътуването ѝ до Бермудите. Защо бе ходила там? С кого се бе видяла?

— Ти инсталира камерата на шнорхела ми преди година — казах. — Гмуркала съм се само два пъти с нея преди това. Гмуркането във Форт Лодърдейл беше третото.

— Можеш ли да опишеш какво се случваше, когато Кей включеше камерата? — попита Донахю Луси.

— Получавах имейл, че камерата е активирана. Работи на същия принцип като камерите за наблюдение на детегледачки. Само че в този случай камерите се включват с детектори на движение. При камерата на шнорхела това нямаше да върши работа. Щом си сложил шнорхела и си включил камерата, очевидно искаш да започнеш да записваш и ще продължиш да го правиш, докато не излезеш и не свалиш шнорхела. С други думи — каза ми Луси, — твоят шнорхел нямаше датчик за движение. А се включва и изключва като го слагаш и сваляш, така да се каже. Или записва всичко, или не записва.

— Когато е включила камерата преди два месеца — обади се Донахю, — ти получи ли имейл, за да гледаш случващото се в реално време?

— Не — каза Луси.

— Не?

Луси кимна.

— Защо? — попита Донахю.

— Защото съобщението е било отклонено. — Луси отново стана потайна и настъпи неловка тишина.

— Щом не разполагаш законно със записа — обадох се накрая тихо, — тогава предлагам да бъдем изключително предпазливи какво обсъждаме. — Погледнах Джанет.

— Мисля, че трябва да изляза. — Тя рязко стана от дивана.

— Картината струва колкото хиляда думи. — Луси плъзна телефона по-близо към мен, докато Джанет излизаше. — Необработено, немонтирано. Но се опитах да постигна по-добра резолюция.

— Как си го направила, щом нямаш записа? — попита Донахю.

— Не разполагам физически с него, така е — отвърна Луси, докато аз продължавах да мисля за скорошното ѝ пътуване и за митничарите, претърсили самолета ѝ. — Но това, което ще видите, е най-доброто.

— Начинът, по който го казваш, не вдъхва доверие. — Взех телефона и стартирах видеото.

24.

Записът започваше на метър под повърхността на Атлантическия океан. Спомних си гигантската крачка, която направих от кърмата на яхтата. Преживях отново усещането от плисването на водата, студеното солено докосване до брадичката ми, докато се носех по вълните и после започнах да се спускам по въжето, дишах през шнорхела, а слънцето ми светеше в очите. Изглеждаше като рутинно гмуркане. Подводните мисии не бяха нови за мен. Ясно си спомнях, че нямах причина да се притеснявам.

Имах измамно усещане за сигурност. Спрях на пауза. Трябваше да помисля върху това дълго и усърдно.

— Какво има? — Усетих дъха на Донахю върху косата си, когато тя надникна над рамото ми.

— Чувствах се сигурна, а не е трябвало. Опитвам се да разбера защо. — Предната вечер бях видяла снимки от убийството на Боб Росадо в място за гмуркане, наречено Мерседес. Съпругата на конгресмена беше на кърмата на яхтата им и пиеше мартини, снимаше го, шегуваше се с него, докато той плаваше по повърхността. Той чакаше, за да започне да се спуска, когато куршум прониза тила му, а втори се заби в кислородната му бутилка и го завъртя във въздуха. Медноглавата змия.

Имах всички причини да подозирам, че Кари е била във Форт Лодърдейл. Долетяла е под фалшиво име със съучастника си по онова време, садистичния син на Росадо, деветнайсетгодишния Трой, сексуален насилник и пироман, последното чудовищно момче за развлечение на Кари. Знаех го тогава и въпреки това не се притеснявах.

Най-важното от всичко беше, че съзнанието ми не отчиташе, че тя би се интересувала от мен.

Защо?

Аз съм всичко друго, но не и небрежен човек, на когото му липсва наблюдателност. Защо съм се чувствала в безопасност?

Може би просто съм била в шок. Вечерта преди да отлетя за Флорида бях в Ню Джърси и току-що бях разбрала от Луси, че Кари не е мъртва, че е живяла в Русия и Украйна през последното десетилетие. След като проруският президент Виктор Янукович бе свален, Кари избягала и се върнала в Съединените щати. Под името Саша Сарин започнала да върши мръсна работа за конгресмена Росадо и да наглежда неговия объркан и все по-престъпен син Трой. Така че бях поразена и сигурно съм била в отрицание, когато съм научила всичко това. Може би затова не съм се притеснявала. Не знаех и затова се опитвах да си спомня всяка подробност, която можех.

Спомних си как плавах в ярката синя вода в слънчевия следобед, поклащах се на повърхността и чаках Бентън. Представих си го как скача от платформата, цопва, плава по вълните, усмихва се, дава ми знак, че всичко е наред, и аз му връщам същия знак. След това си сложих регулатора в устата, изпуснах въздуха и посегнах нагоре да включа миникамерата на шнорхела. Не се страхувах. Не се притеснявах. Кари току-що бе убила Боб Росадо. Или може би Трой беше виновен. Или може би Кари бе убила и Трой, вероятно на същото място на около километър и половина от брега, и въпреки това не се притеснявах.

Какво съм си мислела?

Отново пуснах записа и продължих да гледам видеото на малкия екран; звукът бе усилен докрай. Покрай шнорхела ми плаваха мехурчета. Докоснах въжетото и тръгнах надолу по него, стиснах си носа, за да си отпуша ушите, слизах все по-надолу. От време на време се виждаха краката ми, плавниците ми, ръцете ми. Водата ставаше все по-тъмна, колкото по-дълбоко слизах. Бентън беше над мен, но аз не вдигах глава към него. Вниманието ми бе насочено право надолу, гледах натам през мехурчетата.

Слизах все по-надолу, ставаше все по-тъмно. Водата пък ставаше по-студена с всеки метър. Усещах хладината през тримилметровия неопрен. Усещах и натиска на тежката вода върху нас. Гледах на записа как често вдигам лявата си ръка към носа си, за да си отпуша ушите, дишането ми беше неестествено и шумно. Отначало в кадър се появиха неясни очертания, после те се превърнаха в корабокруширалата баржа, усукан, изпочупен, ръждясващ корпус.

Вниманието ми бе насочено към нея в обкръжаващата ме тъма, приближавах се все повече и кадрите връщаха усещанията оттогава, тръпката на безпокойство, когато не видях знак от гмуркачите на полицията, които бяха слезли минути преди нас. Търсех ги. Оглеждах се за тях и се чудех къде са. С Бентън бяхме вече на почти трийсет метра дълбочина при потъналия германски товарен кораб „Мерседес“, сгушен в тинята. Отдалечихме се от въжето и включихме малките си фенерчета, завързани за китките ни.

Около нас плуваха риби, увеличени от водата, Бентън бе на сантиметри от океанското дъно, хоризонтално, идеално контролираше положението си. Освети с фенерчето си скрит зад камъните омар, който чакаше някоя риба да бъде прилъгана от антената му, освети и старите гуми, с които трябваше да се изгради изкуствен риф. Малка акула мина небрежно покрай нас, като вдигна тиня във водата. Леко раздвижих плавниците си, за да стигна до баржата. Прокарах лъча на фенерчето си по зеещите дупки в корозирания метал.

Уплашена риба се стрелна оттам, беше голяма сребриста баракуда. След това увиснах над палубата и се снижих в отвора, който някога бе имал капак. Докато гледах записа, ясно си спомнях, че отначало не разбрах какво виждам. Покрит с неопрен гръб на мъж. Маркучите висяха надолу. Нямаше мехурчета. Когато го отместих, видях забитата в гърдите му стрела. След това под него фенерчето ми намери второто тяло. Двама мъртви гмуркачи на полицията в корпуса на товарния кораб. Заритах силно с крака и изскочих навън.

Стрелнах се към Бентън и почуках с ножа си по кислородната му бутилка. Клинк, клинк! Насочих фенерчето си към баржата и изведнъж се огледах. Спомних си, че долових лека вибрация, като от далечен електрически инструмент. Камерата бе уловила как ритам с плавниците си, докато се опитвам да се отдръпна и да се обърна. Тя беше там. Насочила харпуна към мен. Настана хаос. Камерата се разклати бясно, нещо удари кислородната ми бутилка и край мен се втурнаха мехурчета. Втора стрела. Въжето, за което бе вързана, бе изопнато и другият му край бе на повърхността, където бе закрепено за поплавак, носен от силния прибор и дърпащ пронизания ми крак. Мятах се лудо. Мехурчетата бяха безброй.

Това продължи няколко секунди и останах с впечатлението, че има и друг гмуркач, видях долната част от тялото и ръцете на още

някой. Две бели райета около нечий крак, цип на гърдите с дълга лента на него, ръце с ръкавици от черен неопрен край лицето ми. Бентън. Трябваше да е бил Бентън, но в главата ми се появи откачената мисъл, че не помнех гмуркаческият му костюм да има бели райета. След това на екрана се виждаше само вода, после нищо. Шнорхелът ми бе паднал. Върнах записа и го пуснах отново, после пак, а разочарованието ми растеше. С нищо не ми помагаше. Всъщност беше по-лошо от безполезен. Беше изключително опасен. Кари сигурно бе видяла миникамерата в шнорхела ми. Знаела беше, че я снимам. Сигурна бях, че вече знае и че е неразпознаваема. Светлината бе слаба и аз я бях видяла през мехурчетата, които се вдигаха от регулатора ми. Виждах собствените си движения, как махам трескаво и опипвам дясната страна на устройството, контролиращо плаването ми, а след това замахвам с ножа към някого, бясно режа с него празната мътна вода.

— Моля те, кажи ми, че това не е целият запис. — Бутнах телефона обратно към Донахю и ми стана лошо.

— Съжалявам — каза Луси.

— Тогава откъде знаем, че е била тя? Не се вижда кой е. — Донахю бе толкова близо до мен, че раменете ни се докосваха. — Била си сигурна, че е тя, така ли?

— Да. Напълно сигурна. — Чувствах се ограбена от всякаква надежда. — Какво е това? — попитах Луси. — Какво по дяволите видях? Аз я порязах с ножа си. Порязах лицето ѝ.

— Знам, че вярваш, че си го направила — каза тя. — Но ако съдим по записа, не изглежда така.

— И от кого взе този запис? — Не можех да прикрия обвинителния си тон.

— По-важното е кой го няма. — Поведението на Луси бе спокойно и овладяно. — И мога да се закълна, че ФБР го няма. Отначало се надявах да можем да им натрием носа с него, но това е невъзможно. Защото той само прави нещата да изглеждат хиляда пъти по-зле. Съжалявам, лельо Кей.

— Спомням си, че я порязах — настоях.

— Знам, че вярваш, че е станало така.

— Сигурна ли си, че по някакъв начин не го е изрязала от записа?

— Сигурна съм — каза Луси. — Няма да ти обяснявам откъде го знам.

— Не искам технически хипотетични обяснения. Това, че го няма на записа, не означава, че не се е случило. — Сега пък аз говорех заядливо. Говорех нелепици.

— Не се е случило. — Луси ме погледна в очите.

Вратата на къщичката се отвори и Джанет влезе вътре и тихо я затвори.

— Може ли? — попита тя Донахю. — Позволено ли ми е да се върна?

— Вероятно не е много разумно.

— Възпитано е да се попита. Но така или иначе оставам. — Тя седна на дивана и отново ме обзе същото чувство.

Джанет излъчваше спокойствие, което бе различно от обичайното ѝ поведение. Все едно си бе наумила нещо и само привидно изпълняваше заедно с нас всички действия.

— Деси има нов талант — каза тя тихо и с усмивка. — Хвърля камъчета. Марино го учи как да ги кара да подскачат по водата.

— Ако ФБР докопа това, ще подкопае всичко, което си казала при разпитите пред тях и пред полицията. — Луси се бе приготвила да ми чете лекция. — Не виждаш ли? Защото това е най-важното, което искам да кажа, и истинската причина да ти го покажа.

— Луси е права — съгласи се Донахю. — Без значение как сме получили записа или кой пръв го е взел, това на него представлява проблем за теб, Кей. Нека пак го пуснем и да обърнем по-сериозно внимание на момента, в който си нападната. Кажи ми всичко, което си спомняш.

— Видях я да кърви във водата. — Сигурна бях, че съм я видяла. — Видях го, след като замахнах с ножа към нея.

— Видяла си собствената си кръв — отвърна Луси. — Когато си замахнала към нея, си разместила стрелата в бедрото си и си прокървила по-обилно.

— Не беше моята кръв. Знаем какво видях.

— Ще ти покажа какво се е случило — каза тя. — Гледай много внимателно.

След внезапно движение край корпуса на кораба един силует се превърна в човек в камуфлажен неопрен с качулка в цветовете на подводен риф. Движеше се аеродинамично като октопод.

Това го помнех, но го нямаше на видеото. Кари Гретхен бе неразпознаваема на това, което гледах. Не бе възможно да се каже дали неясните очертания са на мъж или жена, нито какъв е неопренът. Луси натисна пауза и ме попита:

— Какво виждаш?

Взирах се дълго; докоснах екрана, за да увелича изображението, след това пак го направих малко, за да увелича слабата резолюция. Облегнах се на стола и затворих очи, търсех и най-малките подробности в това, което помнех или си мислех, че помня.

— Признавам, че качеството е ниско, защото е нямало достатъчно светлина. Толкова е тъмно, че няма цветове, само неясни нюанси на кафяво и черно. Признавам, че не мога да кажа кой е на записа и че този човек би могъл и да е мъж. — Вдигнах лице към тавана с все още затворени очи.

— Трой Росадо — каза Луси на Донахю. — Искам да го кажа, защото някой може да предположи, че вероятно той е човекът, когото е видяла леля Кей. На деветнайсет години, метър седемдесет и пет, шейсет и пет килограма. Изчезнал е с Кари, определено е бил във Флорида, определено е бил в района и вероятно е бил съучастник в убийството на собствения му баща, вероятно е бил на семейната яхта, когато това се е случило. След това с Кари са изчезнали.

— Не ме простреля той. Не беше Трой Росадо — заявих.

— Можеш ли да се закълнеш в това? — попита Донахю.

— Сигурна съм, че човекът, когото видях, не беше той.

— Срещала ли си го преди това? — попита Донахю.

— Не. Но съм виждала негови снимки и това няма значение, защото разпознах Кари. Но ми се ще споменът ми да е по-ясен. Образите в ума ми вече не са толкова категорични както в началото. Те са повлияни от това, което открих след това, и от травмата.

— Мислиш ли, че прострелването и последствията му са променили спомена ти за случилото се? — попита Джанет.

— Не знам. Никога преди не съм била прострелвана — отвърнах.

— Аз съм била — каза тя. — В самото начало на работата ми за Бюрото, нямаше и година, откакто бях завършила Академията. Една

вечер влязох в магазин да си купя газирана напитка. Отворих вратата на хладилника и се чудех какво искам. Наведох се да взема диетична кола и тогава влезе мъж с оръжие и започна да ограбва магазина. Погрижих се за него, но бях ранена. Нищо сериозно. Само че покъсно, когато видях записите от охранителните камери, момчето на тях не изглеждаше като онова, което бях видяла.

— Намекваш, че травмата променя начина, по който възприемаш реалността — каза Донахю.

— С мен така стана. Знаех, че човекът, когото бях убила, е същият, който ограби магазина и ме простреля, но беше странно, че това, което помнех, че съм видяла, и това, което наистина бях видяла, не бяха едно и също нещо. Кълнях се, че очите му са тъмни, а те всъщност бяха сини. Помнех, че кожата му бе светлокафява и че имаше пъпки, а той всъщност е бил бял и с мъх по лицето. Описах татуировка на сълза под окото му, а тя е била бенка. Мислех, че е двайсетинагодишен, а той се оказа на тринайсет.

— Сигурно е било трудно — каза Донахю.

— Не съвсем. Може и да е бил хлапе, но имаше деветмилиметров „Таурус“ и допълнителен пълнител в джоба също като големите.

— Щеше ли да го познаеш, ако ти го бяха показали заедно с други хора? — попита Донахю.

— За късмет не ми се наложи, тъй като тялото му бе на пода.

— Но щеше ли?

— Честно казано, не знам. Зависи с какви други хора ми го покажат.

— А снимка на Кари? Има ли начин да видя как изглежда? Или как е изглеждала? — попита Донахю.

Луси се пресегна през масата и взе телефона. Въведе някакъв текст и го върна на Донахю.

— Когато се предполагаше, че е загинала в катастрофата с хеликоптера, това бе снимката в досието, снимана е в полицията, когато е била арестувана предната година и затворена в Кърби на остров Уордс. Уикипедия, между другото. Тази снимка е в Уикипедия. Кари Гретхен си има собствена страница там.

— Защо? — попитах. — Защо точно сега има страница в Уикипедия и кога се е появила?

— Наскоро — отвърна Луси. — Можеш да погледнеш историята на създаването ѝ и ще видиш, че първата версия е публикувана преди месец и половина. Оттогава човекът, който я е качил, я редактира и нямам съмнение, че това е тя. Кари. Сигурна съм, че тя е сложила полицейската снимка и снимката от въздуха на Психиатричния център Кърби.

— Който, както знаете, е на остров в Ийст Ривър. Тя е единственият пациент в историята му, който е избягал от тази психиатрия за престъпници — каза Джанет на Донахю. — Някак си е успяла да се свърже с откачалката, която споменахме по-рано — Нютън Джойс. Оказа се, че той е сериен убиец, който изрязвал лицата на жертвите си и си ги взимал за спомен. Имал огромни запаси във фризера. Бил е пилот, имал собствен хеликоптер и кацнал с него на остров Уордс, после отлетял с Кари. Останалата част от историята не свършва толкова добре, поне не за него.

— Избягала е с хеликоптер от сериен убиец? Как е успяла да го направи? — Донахю бе впечатлена.

— Въпросът винаги е бил как успява да направи нещо — каза Луси. — И винаги има дълга и сложна история. Кари е изключително интелигентна и изобретателна. И много търпелива. Знае, че ще получи каквото иска, ако изчака и не се поддава на импулси, на копнежи и на гняв.

— Значи така е изглеждала. — Донахю обърна телефона към нас.

25.

Лицето ѝ бе младо и много красиво, но очите винаги я издаваха. Напомняха ми на колела със спици. Сякаш се въртяха, когато ненормалните ѝ мисли се надигаха зад тях и захранваха злото чудовище, което обитаваше душата ѝ.

Кари Гретхен беше рак. Осъзнавах, че това е изтъркана патологична метафора, но в нейния случай беше самата истина. Не бе останала здрава тъкан, само злокачественост, която бе погълнала живота ѝ и напълно бе превзела психиката ѝ. Почти не я разглеждах като човешко същество и в известен смисъл тя не беше, защото ѝ липсваха основните характеристики, с които да стане член на същия вид, от който сме всички ние.

— Е? — каза Донахю. — Тази жена ли видя?

— И да, и не — отвърнах. Настроението ми потъваше все повече, докато не се озовах на морското дъно, дълбоко и мрачно като мястото, на което за малко не бях умряла. — Не бих се заклела в това в съда. Не и на основата на това.

Жената, която бях видяла на трийсет метра под повърхността, приличаше на по-възрастна Кари, но беше факт, че не можех да съм сигурна, и вероятно нямаше съдебни заседатели, които да я осъдят на базата на този запис или на моите твърдения какво се бе случило. Не знаех какво бях очаквала, но си мислех, че видеото ще е с по-висока резолюция, с по-добро качество. Мислех си, че ще видя как ножът ми порязва лицето ѝ. Беше толкова реално!

Можех да се закълна, че съм я ранила лошо. Никой не постави под съмнение думите ми тогава, дори и Бентън. ФБР провери местните болници и лекари заради сигурността ми, че Кари има сериозна рана на лицето, която изисква пластична хирургия. Дори и след нея тя вероятно би останала обезобразена до живот и това би било ужасна съдба за нея, като се имаше предвид какво бях научила днес за суетата ѝ, за страховете ѝ от остаряването и погрозняването. Но не виждах

нищо, което да подкрепи това, което си мислех, че се бе случило. Ставах все по-объркана и потисната и Луси го виждаше.

— Долу е било тъмно и фенерчето ти не е било насочено към това, което си снимала — каза тя. — А доста си се движила. Това е проблемът. Движила си се.

— Ами ако записът се обработи? — попита Донахю.

— А ти какво си мислиш, че виждаш? — отвърна Луси. — Прекарах доста време върху това. — Не каза кога и къде. И добави: — И както казах, това е най-доброто, което може да се постигне. Камерата, която инсталирах на шнорхела, бе за да записва събирането на доказателства и при него леля Кей би насочила фенерчето си към това, което взима. Не съм инсталирала камерата с мисълта, че ще бъде нападната под вода, че изобщо ще се случи нещо подобно.

— Мислиш ли, че Кари е очаквала Кей да снима гмуркането и атаката ѝ да бъде филмирана?

— Това е смисълът на камуфлажа, качулката, ръкавиците — каза Луси. — Тя се е сляла с обкръжаващата я среда при слаба видимост и ако трябва да отговоря на въпроса ти — да. Кари е знаела точно какво прави и би забелязала камерата на шнорхела. Кари със сигурност е очаквала, че някой може да записва гмуркането. Тя ни познава.

— Може би по-добре, отколкото ние се познаваме — добави Джанет.

— Какво друго? — Донахю отново насочи цялото си внимание към мен.

— Помня, че бързо се отдръпнах от труповете в корпуса. — Продължих историята оттам, където бях спряла. — Очевидно някой току-що бе влизал там с харпун, и то решен да ни избие всичките. Това бе първата ми реакция. Бентън претърсваше океанското дъно с фенерче може би на петнайсет метра от мен и аз доплувах до него и почуках по кислородната му бутилка с ножа, за да му привлека вниманието. Тогава я видях да излиза иззад потъналия кораб.

— Видяла си някой да излиза иззад потъналия кораб — поправи ме Донахю.

— Видях я да се прицелва с харпуна в мен — повторих настойчиво. — Завъртях се с гръб към нея и тогава чух свистене, а после тракане.

— Завъртяла си се, за да се защитиш, затова първата стрела е ударила кислородната ти бутилка — заключи Донахю.

— Не — отвърна Луси вместо мен. — Първата стрела е ударила кислородната й бутилка, защото такава е било намерението на Кари.

— Защо го казваш? — попитах. — Откъде би могла да знаеш намерението й?

— Видя какво стана, когато кислородната бутилка на Росадо бе улучена, докато той чакаше на повърхността, а жена му го снимаше от кърмата на яхтата — отвърна Луси. — Въздухът под налягане го изстреля като ракета нагоре и започна да го върти, всичко е във видеото. Ако вече не е бил мъртъв, вероятно е щял да умре от счупен врат или да се удави.

— Неговата кислородна бутилка бе улучена от куршум, не от стрела — отговорих.

— Това е психологическа игра — каза Луси. — Кари би трябвало да е знаела, че си видяла видеото с Росадо, който се върти във въздуха. Трак! Удря кислородната ти бутилка и ти би трябвало да направиш връзката. Че може би същото ще се случи и с теб. Само че щеше да е по-зле. Ти си на трийсет метра под водата и кислородната ти бутилка е пробита, а от нея излиза компресиран въздух.

— Стрелата не би могла да пробие стоманената ми кислородна бутилка.

— Знаеше ли го в мига, в който се случи?

— Това не би било възможно — отвърнах. — В мига, в който се случи, нищо не разбирах.

— Знаеше ли дори, че това е стрела?

— Спомням си, че силен тласък удари устройството, контролиращо плаването ми, и се опитах да се освободя от него възможно най-бързо. — Спомнях си го много ясно. — Може би заради това беше. Може би след като бях гледала видеото с убийството на Росадо съм се страхувала, че кислородната ми бутилка ще експлодира като неговата.

— И след това вторият изстрел те улучва в крака — каза Луси. — И това също е било нарочно. Както нарочно стрелата е била закачена за поплавък. Кари е направила всичко така, че поплавъкът да започне да те дърпа с приборя. Третираше те е като пронизана риба.

Сетих се какво бе казал Бентън, след като това се случи. Кари обичаше да унижава. Тя ме бе размотавала като опитна мишка и сигурно все още ми се присмиваше. Той ми обясни, че в мен тя всъщност виждала себе си и собствените си реакции. Дали щеше да избяга? Или щеше да ме изкорми? Дали планът ѝ не бе първо да ме отслаби? И да ме довърши след това?

— Искам внимателно да разгледаш мига, в който я виждаш да насочва харпуна към теб. — Луси се пресегна към телефона. — Съжалявам, че не мога да го покажа на голям екран. Но ще видиш какво имам предвид. Много важна подробност, която не се забелязваше, преди да изчистя видеото.

На екрана се виждаше размазаният силует на Кари, когато я видях да излиза иззад потъналия кораб. Спомнях си, че ме погледна в очите, когато вдигна харпуна и стреля. Свистене. А след това тракане. Аз се обърнах и стрелата улучи кислородната ми бутилка. Луси погледна над рамото ми и посочи.

— Ето тук. Погледни добре харпуна. Виждаш ли това?

— Не знам. Просто прилича на харпун.

— Всъщност е релсотрон, и то дълъг, поне метър, и е за едър дивеч. — Тя докосна екрана с два пръста и увеличи изображението. — Но виж и нещо друго. Виж я как държи оръжието. Едва се забелязва, но съсредоточи се върху ръцете ѝ, как ги дърпа към гърдите си. — Тя пусна няколко секунди от видеото, за да ни покаже. Беше тъмно и размазано, но разбихах какво цели.

— Ето. Има два гумени спусъка, но използва само единия — обясни Луси. — Така презарежда по-лесно и по-бързо. Но за толкова голямо оръжие единият не е достатъчен, ако иска да постигне необходимата скорост, и можем да се обзаложим, че когато е застреляла двамата гмуркачи на полицията, е използвала и двата. Но не и с теб.

— Можела е да убие теб и Бентън — каза Донахю. — Била е бърза и въоръжена, а вие двамата — нито бързи, нито въоръжени. Но по някаква причина те е оставила жива. Възможно ли е, Кей, да си решила, че тя няма да те убие? Защото си я познала? И то след множеството ѝ ужасни убийства? И въпреки това си сметнала, че няма нищо страшно да отидеш да се гмуркаш там?

— Просто си вършех работата. — Това бе единственият отговор, който имах, но осъзнавах, че не е честен. Не се боях тогава, а трябваше. И все още не се страхувах. Може би защото нямаше смисъл. Да се боиш от Кари Гретхен нямаше никаква полза. Може би се бях отказала от тази нормална човешка реакция преди много години и не бях наясно с това до този момент.

— Много дразнещо е, че фигурата, която посочваш, е неразпознаваема — каза Донахю. — Дори не мога да кажа дали е жена. Но който и да е този човек, той те е оставил жива.

— Не бих казала, че ме е оставила жива — отвърнах разгорещено.

— Но е така. — Луси спря видеото на пауза и ме погледна. — Независимо дали ти харесва, или не. Точно това се е случило. Кари не е искала ти и Бентън да умрете. Поне не в онзи момент, защото това не е част от дългосрочния ѝ план.

— Внимавай, когато казваш подобни неща — сгълча я Донахю. — Трябва да избягваш да даваш вид, че можеш да предвидиш мислите на Кари Гретхен и да предскажеш поведението ѝ.

— Е, мога — каза Луси. — Мога да мисля като нея и да предсказвам какво ще направи и мога да се закълна, че това, което е задвижила, каквото и да е то, тепърва започва. Това не е предположение. Всъщност сама ще видиш, защото то вече се случва дори докато си говорим.

— Мислиш ли, че Кари има нещо общо с това, че ФБР са в имота ти? — попита Донахю.

— Ти как мислиш? — Не беше въпрос и Луси пусна пак видеото и го върна малко.

Отново видяхме как човекът с качулката излиза иззад корпуса на баржата и Луси обясни, че за кислородната бутилка на Кари е било закачено устройство за придвижване на гмуркачи чрез отгласване, малък пластмасов цилиндър, който трудно се виждаше. Той не се управляваше ръчно и даваше на Кари възможност да маневрира пъргаво и бързо под вода, докато се оправя с релсотрона и стрелите. Луси каза, че звукът, който бях чула, е бил тихата вибрация на този мотор и това го научавах за първи път. Досега си бях мислила, че съм чула нещо странно, но не си бях давала сметка какво е било и дали не съм си го въобразила.

Луси отбеляза, че воят на мотора е идвал от нещо като подводен скутер, каквито използвали морските тюлени от армията, и добави, че никой от нас не е бил равностоен на Кари Гретхен. Дори и двамата гмуркачи, които бе убила. Бентън също. Както и аз. Не сме били въоръжени. Не сме имали предимството на устройството за придвижване, което да ни изстреля на петдесет метра за минута. Не сме можели да я хванем. Не сме можели и да се измъкнем от нея.

* * *

Когато Марино се върна с Деси, вече минаваше пладне. Чух стъпките им по кея. След това влязоха.

— Искат да ти предам, че трябва да си отместиш вана — каза ми Марино. — Екипът с кучето и още някои са се опитали да си тръгнат, но ти си блокирала алеята. Чакай до портата и те предупреждавам, че са ядосани.

— Бяха направо откачили! — възкликна развълнувано Деси. — И имаха и оръжия!

— О! Страшно съм уплашена. — Луси го вдигна и го завъртя и той се разкикоти.

— Подозирам, че съм допринесла към проблема — каза Донахю на Марино. — Трябваше да оставя колата си там по същата причина. Сигурна съм, че е блокирала допълнително алеята.

— Да — каза той. — Ти си блокирала вана, а ванът е блокирал няколко задника.

— Ако ми дадеш ключовете си, ще се погрижа — каза ѝ Луси.

Донахю ги извади от чантата си, подаде ѝ ги и заяви твърдо:

— Нито дума пред ФБР, полицията или някой друг. Не се шегувам. Не ги ядосвай нарочно. И без неприлични жестове.

Но това нямаше да помогне. Вече го знаех, а и познавах племенницата си. Знаех какво я разгневява. Знаех кога ще се изсипе адът на земята.

— Ще настоявам всички последващи комуникации да стават през мен. Съгласни ли сте? — попита Донахю.

— Не ми пука — каза Луси.

— Трябва да ти пука.

— По-добре да не ми пука.

— Не искам да се плашиш, но наистина искам да ти пука.

— Не се плаша и не ми пука. Не и по начина, по който на тях им се иска.

— Трябва да ти пука по начина, по който на мен ми се иска — отсече Донахю и добави още инструкции. — Не се връщай в голямата къща, докато те не си тръгнат. Ако искат да те разпитат, е, не би трябвало да казвам, че не може да го направят...

— Със сигурност трябва да го кажеш — прекъсна я Луси грубо. — Точно това трябва да стане, защото най-голямото ни притеснение е, че те не искат да ме разпитват, да чуят моята страна, никога не са имали такова намерение. Не им пука какво аз имам да кажа. Само търсят някакви доказателства, които да съвпаднат с дребнавата им стратегия.

— Предполагам, че ще искат да ти зададат въпроси. Ще настоявам да уговорим официално час и могат да го направят в моята кантора. — Донахю не беше паникьорка и не приемаше казаното от Луси.

Според правилника на Джил Донахю всички искаха да задават въпроси. ФБР не би трябвало да се отказва от възможността да разпитат Луси, особено ако си мислеха, че могат да я преметнат или да я уличат в лъжа. Ако не можеха да я пратят в затвора за престъпления, които не бе извършила, вероятно бяха в състояние да я изманипулират да даде неверни показания. На това му викат да участваш в законовата лотария. Моят отговор бе — не ги оставяй да пуснат монета в твоята машина. Никога не им давай шанс да извадят късмет.

— Какво ще правиш с телефона? — попита Донахю племенницата ми.

— Върнах му фабричните настройки. — Луси всъщност казваше, че се е погрижила телефонът ѝ да се самоунищожи, след като Ерин Лория го бе взела. — В същото състояние е, както ако бяха взели чисто нов от магазина — добави тя. — До края на деня ще имам друг номер, на който ще можеш да се свързваш сигурно с мен.

— И няма да разберат какво си направила? Че си се сдобила с друго устройство? С друг телефон?

— Придобиването на нов телефон не е противозаконно. Мога да го правя по цял ден и знаеш ли кога ще разберат? — Луси я гледаше

предизвикателно. — Просто ще продължа да ги разгромявам. Това е война. Те нахлуха в имота ми и в живота ми и аз няма да оставя нещата така. Искат да ме шпионират? Искат да ме обвинят? Мислят, че ще ме сварят беззащитна в собствения ми дом, докато Кари Гретхен е на свобода? Наистина ли? Да видим какво ще стане.

— Внимавай. Могат да те арестуват. — Донахю бе безпощадно откровена. — Силата на правораздавателната система е на тяхна страна, а ти нямаш нищо освен бдителността и гнева си.

— Бдителност и гняв. Красноречиво описание. И ти също трябва да внимаваш, особено когато профанизираш това, което не разбираш напълно.

— Възнамерявам да разбера всичко. Но трябва да правиш каквото ти казвам.

— Леле, тъкмо това е единственото, в което не съм добра. — Луси докосна ръката ми. — Хайде — каза ми. — Да вървим да отблокираме алеята.

26.

Навън въздухът бе гъст и парещ. Усещах електричеството. Помирисвах дъжда, виждах спускащите се като вени светкавици на фона на черното небе, което скоро щеше да се разправи с нас. Познавам кога се задава голяма буря, а тази, която идваше, беше огромна. Надявах се да няма градушка. Това лято имаше силни гръмотевични бури в следобедите и градушка колкото топчета за игра беше съсипала голяма част от градината ми. Счупи и няколко керемиди на покрива и повреди улуците, които бяхме сложили наскоро.

— Добре ще ни навали. — Вдигнах очи и осъзнах колко тихо е станало, после си спомних, че хеликоптерът си бе тръгнал. — Гадното време ни донесе поне едно положително нещо. Ослушай се. Пак можеш да чуеш провинциалните звуци.

Не беше точно така, но бях леко саркастична. Чувах само свистенето на вятъра в дърветата, собствените ни стъпки по дървения кей и плискането на реката в коловете му. Но казвах каквото си исках, защото на този етап с Луси вече не разговаряхме откровено. Манипулирахме се. Но не по един и същ начин. Съвсем не.

Луси реагираше гневно и агресивно, докато всяка моя дума беше премислена и много внимателно прицелена. Представях си, че Ерин Лория ни вижда и чува. Нямаше да получи никаква полезна информация от мен. Възнамерявах най-вече да я заляя с баласт, прекалено нестабилен като основа и прекалено мокър за горене.

— Просто хвърлят въдицата. — Луси вървеше бавно, за да мога да вървя и аз наравно с нея.

— Сигурна съм, че на Деси му е харесала идеята някой ден да отиде на риболов с Марино. — Опитвах се да забавя това, което знаех, че ще направи Луси.

Защото тя щеше да се нахвърли върху ФБР. Щеше да се позабавлява, както тя си знаеше. Беше самоубийствено гневна и в такова състояние правеше точно така. Атакуваше и дразнеше. Подръчкваше и влошаваше нещата. Правеше го безразсъдно и без да

се замисля за последствията. Такава беше племенницата ми. Беше вече голяма, но не беше зряла и никога нямаше да бъде.

— За да ме хванат в нещо, което погрешно са сметнали, че съм направила — каза тя високо. — Което глупаво се надяват, че съм си наумила, докато никой не ме е следял... Да видим какво. Да, сетих се. Изкопала съм дупка до Китай. Това трябва да е. Затова е претърсването от въздуха. В онази тяхна тактическа машина има от пиле мляко, включително радар, проникващ под земята. Сигурна съм, че са се надявали да намерят подземни бункери или тайни стаи и дупки. — И с дързък, силен и враждебен тон цитира текста от заповедта за обиск: — „Всякакви скрити врати и излази, включително не само в структури, постройки, асансьори или проходи, които са частично или изцяло под земята или отделени от основната жилищна сграда.“

— Да — отговорих още по-неясно и уклончиво. — На това му викам сценарий „Кухненска мивка“. Искай всичко.

— Прецеденти — заяви Луси, когато стигнахме до алеята. — Никога не забравяй как работят роботските им закостенели мозъци. Мислят в прецеденти, които нямат нищо общо с адекватността или истината. А само с това, което вече е правено, не с онова, което трябва или може да се направи. Онова, което смятаме за живот от типа „прикрий си задника“. Ако никога не мислиш оригинално, как може изобщо да се озовеш в беда? Ако си достатъчно банален и неоригинален, ще бъдеш повишен.

Минавахме покрай оборудване за следене на стълбовете с лампите и по дърветата. Не й пукаше и не се държеше прилично, както би трябвало. Всъщност гледаше право в камерите.

— Ако в някакъв друг случай е била намерена скрита стая, те ще я включат в списъка без значение колко е нелепо. — Луси говореше прекалено открито и подигравателно и каквито и сигнали и да й изпращах, нямаше да помогнат.

— Преди две години имаше акция за наркотици във Флорида, с която стана голяма бъркотия при обжалването и беше широко отразена в новините. Федералните провеждали рутинен обиск и намерили тунел за бягство и други скрити изненади, каквито не търсели и не били включили в заповедта. Наскоро имаше случай с капак на пода. Напоследък е модерно да се търсят тайни стаи и тунели. Особено в

борбата с наркотиците. Може би си спомняш тунела, прокопан от Сан Диего до Мексико. В него имаше дори релси.

— Борбата с наркотиците? — Дишах тежко, а и въздухът бе ужасно влажен. Чувствах се като в сауна. — Откога и този въпрос е актуален? Кой мисли така?

— Те не мислят. Те само тормозят и сплашват. — Луси почти викаше и си представих как Ерин Лория ни гледа и започва да се дразни. — Търсят всичко, което би ми дало възможност да им изчезна под носа. Пуф! Защото всички знаем, че имам огледало като на Алиса. Имам пещера като Брус Уейн и телефонна кабинка като Кларк Кент. Шибаното ФБР търси нещо, което да ми позволи да избягам или да скрия нещо от тях.

Слизахме по склона, а и това не ми беше лесно. Внимавах какво правя. Бях предпазлива и исках и Луси да е предпазлива. Тя бе заплашителна като бомбардировач и аз смятах да я спра. Луси имаше нещо за доказване. Или по-скоро за заплашване.

— Трябва да попиташ Бентън — каза тя. — Интересно дали ще можеш да се свържеш с него.

Щеше ми се да не се държи така и тя, разбира се, го знаеше, защото ме познаваше прекалено добре. Знаеше, че си мисля за него, чудя се какво ли прави, докато неговите работодатели ограбват личното пространство и собствеността на близките му. Докато ФБР дисектира хората, които той обича. Докато ние бяхме тук нещастни и всеки миг щеше да ни завали дъжд, а аз изпитвах болка, за която не ми се говореше. Точно в този момент му се сърдех. Чувствах се изоставена от него, вероятно и предадена. Чувствах, че може да му се разкрещя, ако му се обадя по телефона. Вятърът духаше силно и пращаше полени, прах и листа по асфалта.

— Да не плачеш? — Луси ме погледна.

— От боклуците из въздуха е — обясних, докато изтривах очите си с ръкав.

— Хайде де, обади му се — каза тя, но аз не отговорих. — Сериозно. Хайде. Може преди половин час да не си успяла да се свържеш с него, но сега се обзалагам, че ще стане.

— Ти пък откъде знаеш?

— Звънни му де. Обзалагам се на двайсет долара, че ще се свържеш.

Набрах мобилния на Бентън и той вдигна.

Не го поздравих. Просто му казах, че съм в имота на Луси. Че съм тук от час и половина и скоро ще се връщам в Кеймбридж.

— Знам къде си, Кей. — Мекият баритон на Бентън бе тих и дружелюбен, но усещах когато не е сам. — Наясно съм какво правиш. Добре ли си?

— Къде си?

— Кацнахме на „Ханском“. Бяхме принудени от времето. Условията се развалят изключително бързо и ти също не бива да си навън.

Значи беше в хеликоптера и Луси бе подозирала или бе знаела това по някаква причина. Това обясняваше тайнствения ѝ коментар, че ще може да вдигне телефона си в този момент и не е могъл да го направи преди малко. Той беше с колегите си от ФБР, същите агенти, които следваха Марино и мен от къщата на Шанел Гилбърт в Кеймбридж.

— Да, знам за хеликоптера — казах и получих мълчание в отговор. — Можеш ли да дадеш обяснение? — попитах.

Той не каза нищо.

Когато се държеше така, нямаше смисъл да го притискам, защото нямаше да отговори по начин, който да ми помогне, не и по телефона, не и докато другите агенти можеха да го чуят. Това, към което обикновено прибягвах, бе да изричам твърдения. От време на време той реагираше на тях. Съсредоточих се. Трябваше да внимавам какво казваме и двамата, защото ни чуваха.

— Няма да ми кажеш какво се случва — опитах пак.

— Не.

— Не си сам.

— Не съм.

— Има ли интерес към моя случай от Кеймбридж от тази сутрин? Защото освен ако не съм видяла грешния хеликоптер, вие бяхте в района, когато и аз бях там. — Казах го и веднага усетих, че няма да ми отговори, и така и стана.

— Съжалявам. Връзката се губи — каза вместо това Бентън.

Вероятно не беше така. Но след това изрекох същата информация, този път като обобщено твърдение.

— Интересувате се от моя случай в Кеймбридж, къщата на Братъл стрийт. — Не споменах коя подозирахме, че е мъртвата, нито никакви други подробности.

— Съгласен съм, че е интересен.

— И аз не знам, че федералните власти се интересуват от него.

— Логично е да не знаеш — каза той с мил тон.

— Все още нямам отговори. Много въпроси, но още няма отговори — повторих.

— Разбирам. Например?

— Достатъчно е да кажа, че има много неща и че се притеснявам за конфиденциалността, Бентън. — Имах предвид, че нямам лично пространство. Той не ме накара да обясня по-подробно.

Въпреки това го направих, но със съответната уклончивост.

— Все още не съм направила аутопсия и трябва да направя втори оглед на мястото веднага щом приключва тук. Бях прекъсната.

— Разбирам.

Но нямаше как наистина да разбира и тогава пак ми хрумна същото. Дали той знаеше за записите „Покварено сърце“? Продължавах да се чудя дали Кари Гретхен ги е пратила и на някой друг, включително и на ФБР.

— Ще те видя ли довечера? — попитах.

— Ще ти се обадя по-късно — каза той и затвори, а аз огледах навъсеното небе, което сякаш искаше да ни накаже.

С Луси бяхме стигнали до отворената порта. Пред нея бяха паркирани два джипа с включени двигатели, а шофьорите им от ФБР чакаха нас. Познах единия от тях, бях говорила по-рано с него, но нито се усмигнах, нито кимнах. Той също ме изглежда злобно, по спортната му риза имаше петна от пот, гневното му лице лъщеше. Отключих вана си и се качих.

Включих двигателя и той забоботи, а аз се обадох на рентгеноложката си Ан. Исках да знам дали компютърната томография на Шанел Гилбърт не е показала нещо необичайно, защото вече бях подозрителна. ФБР се интересуваше от нея и аз исках да разбера защо, а във вана никой не можеше да ме чуе заради шумния двигател и затворените прозорци. Можех да говоря спокойно.

— Трябва да приключвам бързо — казах на Ан, докато гледах в огледалата за обратно виждане. — След няколко минути тръгваме

обратно за къщата на Гилбърт. Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Не аз трябва да реша каква е била причината за смъртта — каза тя. — Но гласувам за убийство.

— Защо? — Дадох на заден, за да мога да изляза и да направя място на колите да минават през портата.

— Не ми се струва вероятно да е паднала от стълба, доктор Скарпета. Не и ако не е паднала от нея три-четири пъти. Има множество хлътнали фрактури на черепа, които стигат до параназалните синуси, структурите на средното ухо. Плюс това тъканите под тях имат хематоми.

— Докъде сме с идентификацията й?

— Зъбните схеми пътуват към нас. Тя е. Искам да кажа — коя друга би могла да бъде?

— Нека го потвърдим.

— Ще ви съобщя веднага щом стане.

— Люк започна ли аутопсията?

— В момента я прави.

Отворих лаптопа, вграден в конзолата между двете предни седалки, и веднага влязох в затворената система от камери на КЦК, мрежа от панорамни устройства на тавана на всяка стая от пространствата за прием и изследвания. Тя ми даваше възможност да следя какво правят лекарите и криминолозите ми във всеки момент. Въведох паролата и компютърът се раздели на квадранти, които излъчваха от всяка работна маса на Зала за аутопсии А, където работехме с Люк.

Чух шума от триона в голямото пространство със силни лампи, стъклени галерии за наблюдение и неръждаема стомана. Видях Люк, със зелена хирургическа манта, престилка, щит на лицето и шапка. Дватама ни лекари специализанти бяха от другата страна на масата срещу него, а Харолд режеше черепа на Шанел Гилбърт; вибриращото острие стържеше дебелия кост.

— Доктор Скарпета е. Гледам ви на екрана си — казах, сякаш говорех с хора вътре във вана.

— Здравей. — Люк вдигна поглед към камерата на високия таван и отблясъците в щита на лицето му ме затрудниха да видя красивото му лице и живите му сини очи.

Тялото бе отворено от ключиците до пубисната кост, органите бяха на дъската за дисекция и Люк разрязваше стомаха с хирургическа ножица. Изля съдържанието му в ламинирана картонена кутия. Казах му, че проверявам как върви случаят, и му обясних, че скоро ще се върна на мястото, където е намерена жертвата. Попитах дали има нещо, което би трябвало да знам. Дали да търся нещо специално?

— Определено трябва да провериш за множество точки на удар. — Гласът му със силен немски акцент прозвуча от лаптопа в камиона. — Предполагам, че си видяла изображенията от компютърната томография?

— Ан ми разказа набързо. — Вибрациите на дизеловия двигател проникваха в костите ми, докато говорех на екрана на лаптопа. — Но не съм виждала снимките все още. Тя не мисли, че случилото се с Шанел Гилбърт е било нещастен случай.

— Има контузии и охлузвания по черепа, които могат ясно да се видят там, където съм й обръснал косата. — Той подпря окървавените си ръце в ръкавици на масата, докато ми отговаряше. — На тила, на слепоочията. Все още не съм видял мозъка, но на компютърната томография се виждат субгалеални хематоми в лявата париетално-темпорална и дясната окципитална област и контузия от удар в допълнение към дифузния субарахноидален кръвоизлив. Фрактурите са комплексни, което говори за много сила, висока скорост и множество точки на удар.

— Което предполага тежки удари като при блъскане на главата в мраморния под.

— Да. И това, което сега виждам, може да се окаже полезно. — Той вдигна кутията със стомашно съдържимото.

— Приближавам камерата. Все едно бях на сантиметри и виждах какво се съдържа в кашата, която приличаше на нещо като двеста милилитра зеленчукова супа с парченца в нея.

— Изглежда, е морска храна, вероятно скариди, зелени чушки, лук, малко ориз. — Той бъркаше вътре със скалпел. — Нещо, което е изляла малко преди да умре. Едва е започнало да се смиля.

— А тестът за алкохол?

— Нищо особено. 0,3 промила. Може би е пила чаша вино с вечерята. Или може да е от разложението.

— Със сигурност не е била опиянена, поне не от алкохол. Ще проверя какво има в хладилника ѝ. Връщам се там. — Изключих компютъра, загасих двигателя и слязох от вана.

Луси — бе паркирала големия мерцедес на Донахю извън алеята — дойде при мен и каза:

— Ела. — Искам да ти покажа нещо.

27.

Тръгнахме покрай южното крило на къщата, където тесният затревен участък от двора преливаше в гъста гора. Триметровата телена ограда бе покрита с тъмнозелено ПВЦ и закрепена на тежки стоманени стълбове, забити дълбоко в земята. Луси отключи една порта, докато друг джип на ФБР изчезваше надолу по алеята. Само още две федерални превозни средства бяха паркирани пред къщата. Едното трябваше да е на Ерин Лория. Оглеждах се за нея. Бях сигурна, че още е тук. Не би го пропуснала.

— Внимавай — каза Луси. — Има много неща, в които можеш да се спънеш. Ландшафтните архитекти не са стигнали дотук, така че е прекалено обрасло.

Последвах я през портата и се озовахме в гората. Нямаше постепенен преход. Дворът свършваше при оградата и от другата страна имаше акри, гъсто обрасли с рододендрони, планински лавър и стари дървета. Виещите се пътеки не бяха почиствани от години и бяха обрасли. Вървах много внимателно и бавно по някакъв остатък от пътека, а Луси ме водеше през папратите, брезите и кучешкия дрян. После спря.

— Ето тук. — И посочи един див чемшир и един бял бор с камери със сензори за движение и светлини. — Няколко пъти са били активирани от движение, но на записите няма нищо. Камерите не са заснели нищо.

— Ще попитам същото като преди — отвърнах и осъзнах защо ме е довела тук. — Възможно ли е да е било животно?

— Нагласила съм сензорите така, че да реагират при същества поне метър високи като елени, мечки и рисове — каза тя. — Ако е било толкова високо, камерите са щели да го уловят. Но не са.

Луси правеше представление. Бе замислила някакъв грандиозен финал под надслов „Да ви го начукам“ и всеки момент щяха да започнат фойерверките. Нарочно бе облечена в спортен екип на ФБР и ако това не бе достатъчно, явно се канеше да направи още нещо. Но

това не обясняваше странния предмет, който забелязах толкова близо до стъпалото ѝ, че за малко да стъпи върху него. На пръв поглед можеше да мине за малка дъждовна капка върху кафявите листа под планинския лавър. Но все още не бе заваляло.

— Не мърдай — казах съвсем тихо.

Задържах погледа ѝ, за да се уверя, че ме е чула и ще ме послуша. Подпрях се на един гладък клон от лаврово дърво. Големите бледозелени листа ме докоснаха и небрежно коментирах, че след месец-два те ще станат жълти, коралови и оранжеви. Че всичко тук ще лумне в цветове. Казах го дружелюбно заради подслушвачите. И че ще завали сняг и няма да има невидими нарушители, защото ще оставят следи.

— За разлика от този, който е бил тук — казах, и то не само на Луси, но и на ФБР. — А знам, че някой е бил тук — продължих, докато бърках в джобовете на панталоните си за чисти ръкавици. Извадих ги, подпрях се за равновесие и се наведох, движех се възможно най-внимателно, за да не разместя листата по земята и да изгубя това, което се опитвах да взема. Малкото парченце на пръв поглед бе от кварц; залепна за обличения ми в латекс показалец и аз свих пръсти, за да съм сигурна, че няма да изпадне или да бъде издухано от вятъра. Не спирах да си мисля, че бе истинско чудо, че нещо не по-голямо от оризово зърно бе така ясно видимо, и подозирах, че не е стояло тук дълго.

— Освен ако не си ти източникът — казах на Луси, — някой е идвал на това място. Вероятно скоро.

Малкият плосък шестоъгълник беше мътен и полупрозрачен и го сложих в дланта си, за да го покажа на Луси. Не беше полиран и изглеждаше индустриален, напомняше за минерали или други материали, използвани в производството или машиностроенето.

— Имаш ли някаква представа? — попитах.

— Не го забелязах, когато идвах тук да оглеждам. — Тя се взря в него все едно беше отрова. — Не го видях, докато ти не го зърна. Изненадана съм, че е тук. — Каза го странно. — Може би е трябвало да е тук. Това е първата ми мисъл. Трябвало е да го намерим. — Каза го бавно и високо, за да се увери, че ФБР няма да пропусне нито дума.

— Не може ли да е от нещо твое? — Бутнах го върху дланта си, така че тя да го види по-отблизо. — Сигурна си, че не е от нещо, което си инсталирала? Ами системата ти за видеонаблюдение?

— Това не е от нищо мое. Със сигурност не е от мен, защото не бих била толкова невнимателна и глупава, че да го оставя тук. — Внимаваше да не го докосне и да не се приближи прекалено към него.

Но за почти нищо друго не внимаваше. Хвърляше погледи към камерите в дърветата. Бе възбудена и радостна, сякаш си правеше весела разходка сред природата или беше на пикник.

— Не прилича на нищо от нормално облекло — продължих аз. — Не и от нещо декоративно.

— Правено е с прецизни машини и има мъничка дупчица. Вероятно е било нанизано на нещо. Тя е била тук.

— Кари Гретхен е била тук — поясних кого има предвид Луси и тя кимна.

— Това е от нещо, което тя е правила. Не съм сигурна какво, но имам представа с какво може да е свързано — каза Луси. — Кари винаги се е опитвала да е невидима.

Луси подозираше, че това, което бях намерила, е метаматериал, вероятно използван за създаването на предмети, които изкривяват и поглъщат светлината.

— Ще видим какво е след като лабораториите си свършат работата, но предполагам, че е обработен с лазер кварц, с други думи — калцит — каза Луси.

— Значи си виждала нещо подобно и преди?

— Много добре знам какво е. Тя винаги е била обсебена от технологиите за невидимост, това, което е познато като променена реалност или оптичен камуфлаж. — Луси се огледа, сякаш говореше на дърветата. — Тези идиоти са толкова заети да преследват мен, че не обръщат никакво внимание на истинската опасност. Кари може да е намерила начин да се прикрие, за да очисти всеки, когото поиска. Наистина всеки. Тя е проклета терористка и с това трябва да се занимава проклетото ФБР. — Луси изобщо не си правеше труда да е поне малко дискретна.

Всъщност тя вече не говореше на мен. Говореше на тях. Говореше на Ерин Лория.

— Ето тук детекторите за движение се включиха вчера около четири сутринта и след това пак тази сутрин по същото време. — Гласът ѝ бе пропит с подигравка, под която прозираше гняв. — Когато слънцето изгря, дойдох тук. Всичко изглеждаше нормално.

— Възможно ли е да е била на това място и да не си я видяла?

— Възможно е. Особено ако е била облечена с нещо от арсенала на Хари Потър. Но това не е фантазия. В наши дни се правят всякакви материали, които могат да променят реалността.

— Мисля, че реалността вече е била променена. — Куфарчето ми за местопрестъпления не беше с мен, затова импровизирах. — Вероятно завинаги.

Извадих друга чиста ръкавица, пуснах в нея метаматериала и я разтръсках, за да падне в един от пръстите. Завързах я здраво и я пъгнах в джоба си. Забелязах, че директно напред през оградата бяха южните прозорци на спалнята на Луси. Ако някой имаше бинокъл с нощно виждане, това можеше да се окаже проблем.

— Обикновено така ли са? — Посочих към спалнята. Питам дали винаги държи щорите пуснати.

— Няма значение. Ултразвуковите сензори на практика могат да виждат през стени — отвърна тя със същия театрален глас. — Целта на подобна система е да продължи да следи целите, след като те изчезнат зад прикритие...

— Кой би имал нещо такова? — прекъснах я.

Изкушавах се да ѝ кажа да снижи гласа си, но нямаше да го направя. Беше неразумно от моя страна да давам какъвто и да е знак, че подозирам ФБР в подслушване и шпиониране. Знаех, че не бива да се държа така, все едно се чувствам виновна и имам какво да крия, затова продължавах да говоря внимателно и се правех на открита и спокойна. Но бях нащрек и пресметлива, а Луси не беше. Тя нямаше инстинкт да бяга, а само да влезе в битка, и точно на това ставах свидетел и не можех изобщо да го контролирам.

— Тя е била тук. Мога да се закълна в това. — Каза го убедено и дръзко и забелязах агресията в напрегнатите ѝ зелени очи. — Някак си се е озовала точно тук, използвала е някаква технология по специална причина. Може би да шпионира. Не знам, но не са били федералните. Те не са толкова умни. Била е Кари. Може да е някъде тук точно в този момент, но те никога няма да го повярват. Може би никой не вярва, че е тя, а и защо му е на някой да вярва в това? Дори собствената ми партньорка не е сигурна.

Разбирах колко болезнено би трябвало да е това за Джанет, но не го казах на глас. Не беше необходимо да напомням на Луси за нейното

минало с Кари, за всичките години, през които се бяхме чувствали сигурни, защото бяхме сигурни, че тя повече не е заплаха нито за нас, нито за някой друг.

— Трябва да вървим. — Луси вдигна поглед към буреносните облаци, които се стелеха ниско като черна пелена и от тях висяха парцаливи парчета. Спускаше се почти пълен мрак. — Добре, тръгваме — каза тя високо: не на мен, а на този, който подслушваше.

Вървахме внимателно, без да говорим. Вятърът се усилваше и миризмата на дъжд вече беше толкова силна, че я вкусах, докато си мислех за всичко, което трябваше да направя. Щях да занеса метаматериала в моята лаборатория. Поне щях да потвърдя от какво е направен. Но вече имаше проблеми. Не бях събрала уликата според собствените ми безмилостни протоколи. Моята ДНК вероятно беше върху метаматериала, а може би и тази на Луси. Ако не нещо друго, то един компетентен адвокат можеше да каже, че това, което току-що бях взела, е замърсено, защото с него не е боравено правилно. Съдебните заседатели нямаше да повярват на това доказателство, нито на мен.

Първите капки дъжд заудряха тревата. В далечината гръмотевичните облаци вече проблясваха, святкаха моравочерни като нещо, дало на късо, като нещо ранено. Помирисах озона и усетих рязкото падане на атмосферното налягане. Стресна ме нещо — отначало не разбрах какво е. През микрофоните на охранителната система в целия имот избухна музика. „Заведи ме на църква“ на Хоузиър зазвуча силно като въздушна атака в гората, край къщата, над водата.

Погледнах Луси. Тя се усмихваше, сякаш бяхме на безгрижна разходка. Телефонът ѝ не беше у нея. Вече не контролираше нещата. Сигурно бе дело на Джанет. Ускорих крачка, докато музиката разтрисаше петдесетте акра земя наред резервата. Болката в крака ми се усили и се примирих, че ще се намокря до кости. Казах на Луси да тича напред, за да се спаси от потопа, но тя вървеше с моята скорост.

Остана с мен и само след секунди вселената сякаш избухна в гръмотевици, които звучаха като огнестрелно оръжие. Изливаше се проливен дъжд и духаше силен вятър. Температурата бе паднала поне с десет градуса. Навсякъде около нас се чуваше Хоузиър, сякаш бог се радваше на концерта за сметка на ФБР.

„Родени сме болни, чували сте ги да казват...“

— Не само за мен трябва да се тревожат — надвика Луси музиката, която отекваше в дъжда, в дърветата. — Не се ебавайте с нас! — извика към мрачното небе и аз си представих агентите на ФБР в къщата ѝ, където Хоузиър сигурно звучеше оглушително.

„Роден съм болен, но ми харесва...“

След това в дървения величествен дом на Луси внезапно изгаснаха всички светлини. Не виждах нито една включена. Умната ѝ къща бе компютризирана. Имаше безброй релета в стените. ФБР не контролираха аудиосистемата. Нито светлините. Правеше го Джанет. В това нямах никакво съмнение, а Луси се смееше под проливния дъжд и наред оглушителната музика, сякаш това бе най-забавният ден в живота ѝ.

„Амин. Амин. Амин. Амин...“

— Кажи на Марино, че ще го чакам при вана. — Тръгнах към алеята, мократа ми блуза бе залепнала за гърба ми и ми беше студено. — Не можеш да останеш тук. По много причини. А Джанет и Деси абсолютно не могат. — Надвиквах изливащата се вода и Хоузиър, който практикуваше вярата си като куче в храма на лъжите. — Трябва да се преместите при нас за известно време — извиках на Луси. — И изобщо не ми възразявай!

28.

Дъждът удряше по металния покрив като луд барабанист. Ранният следобед притъмня. Сякаш светът свършваше.

Нервите ми бяха пред скъсване. Нещо се търкаляше и пързеляше в дъното на големия ми бял ван, докато карах. Нещо твърдо и метално. Придвижваше се на малко разстояние, удряше се в нещо, след това спираше и пак започваше да се търкаля в зависимост от това накъде завивах и дали забавях или увеличавах скоростта. Чувах го ясно през преградата, която отделяше кабината от каросерията, а нямаше такъв звук сутринта, когато паркирах пред портата на Луси. Беше се появил преди минути, докато правехме един много остър завой.

ТРАК ТРАК ТРАК.

— Трябва да видим какво е това, по дяволите — каза Марино няколко пъти, но нищо не можех да направя.

Нямаше къде да отбия по-рано, а вече бяхме на шосе 2 под проливен дъжд и в петъчен трафик. Видимостта бе отвратителна. Всички бяха включили фаровете, все едно беше вечер, и дори да исках да отбия, нямаше как. Само шосето и голяма кална дупка на един строеж от дясната ми страна и три колони с коли и камиони от лявата. Усещах как денят ми се изплъзва. Като че ли нямах контрол над нещата, включително и над времето си.

— Не мога да отбия — казах на Марино същото, което му бях казала още когато го предложи първия път.

— Прилича ми на търкалящо се арматурно желязо.

— Не е възможно.

— Може би инструмент. Отвертка или нещо друго, което може да се търкаля, да се блъска в нещо друго и после пак да се търкаля.

— Не виждам как — отвърнах и звукът изведнъж пак спря.

— Изнервя ме. — Той отвори малко прозореца си, за да пуши, да заглуши зловещото чувство и да си успокои опънатите нерви, а водата покапа вътре чак по таблото. Казах му, че нямам нищо против цигарата му, но не искам прозорецът да се запотява. Нагласих климатика и това

донякъде помогна, но Марино се оплака — бил се изпотил и не искал да настине.

Аз също бях мокра, лепкава и мърлява. Кракът ужасно ме болеше. Чувствах се гадно заради Луси, гадно заради тайните, които пазах, и вътрешната ми дилема не стихваше. Дали трябваше да кажа на Марино за „Покварено сърце“? Наистина не знаех какво да правя. Насилих се да се съсредоточа върху новото си правило.

„Внимавай дори да си мислиш, че вече си нащрек.“

Това бе ново правило, което някога беше старо, но се бях отпуснала. Бях приспана от фалшиво усещане за сигурност и когато се връщах назад, виждах тенденция. Виждах я ясно и част от мен не искаше да прости, докато друга разбираше как е станало това. Никой не може да бъде бдителен всяка минута от всеки ден. Времето минава и някои неща стават по-трудни. Безмилостно дебнем за врагове, но онези от миналото са най-подмолни. Знаем прекалено много за тях. Започваме да ги пресъздаваме по свой образ и подобие и им приписваме черти и мотивация, каквито нямат. Създаваме връзки с тях. Заблуждаваме се и започваме да вярваме, че не искат да ни убият.

Една и съща мисъл продължаваше да ме мъчи. Ако не бях приела, че Кари Гретхен вече не е на тази планета, щях ли да спра да я търся? Тревожех се, че да. Пътят на най-малкото съпротивление е да пращаме кошмарните хора в архива, да ги замитаме толкова дълбоко в съзнанието си, че да спрем да мислим за тях. Не очакваме нищо от тях. Не се страхуваме от тях, не предчувстваме, не предсказваме, не се притесняваме. Бях изхвърлила Кари от ума си отдавна. Не го бях направила само защото бях убедена, че е умряла в катастрофата с хеликоптера. Не можех да понасям повече да живея с нея.

Тя от години нахлуваше в душата ми. Беше като сянка, хвърлена от нещо, което не можех да видя, необяснимо раздвижване на въздуха, звук, който не означава нищо. Живеех в непрестанно очакване, че телефонът ми ще звънне и ще получа следващата лоша новина. Чаках я да ме измъчва или да убие някой друг, да се събере с друг девиант и да тръгне на лов. Непрекъснато се оглеждах за нея — и когато бях с Луси, и когато не бях. След това спрях.

— Искаш ли? — Марино ми предложи цигарата си. — Изглеждаш напрегната. Ще ти се отрази добре.

— Не, благодаря.

— Чудя се дали музиката още свири и какво правят федералните за това, защото можем да се обзаложим, че не им е смешно. — Вдиша с пълни дробове дима и го издиша странично през устата си.

— Луси и Джанет не пуснаха силна музика и не угасиха светлините, защото искаха да развеселят някой друг освен себе си — отвърнах.

Езера и гори се простираха от двете ни страни: вече бяхме минали през Лексингтън.

— Сигурна ли си, че го направиха те?

— Е, не е бил Деси.

— Ще се изненадаш какво могат да правят хлапетата с компютрите. Не много отдавна едно хакна базата данни на ФБР. Май беше на четири или там някъде.

— Деси няма нищо общо с това, на което току-що станаме свидетели. Вероятно идеята е на Луси. Това е от този вид неща, които тя намира за забавни. — Докато го казвах, си мислех за линковете към видеата, които трябваше да повярвам, че са ми пратени от спешния номер на Луси.

Бях убедена, че Кари е проникнала в телефона на Луси. Нямахме как да знаем какво друго е отвлякла, развалила или присвоила — тя смяташе нашия живот за свой, смяташе, че е свободна да ни манипулира, да ни се подиграва, да ни нанася щети и да ни унищожавя. Припомних си колко умела беше в причиняването на имплозии, вътрешни сризове, кавги и катастрофи. Ако можеше да ни накара да се самоунищожим, какво друго би й донесло повече удовлетворение? Опитваше се да ни накара да постъпваме по нейния сценарий — и така бе започнало всичко.

— Никога няма да преживея, че я наеха. — Марино говореше за Кари, без да съм му дала повод. — Като си помислиш, федералните създадоха Кари Гретхен като Франкенщайн — добави той и в известен смисъл беше прав.

В някои отношения тя бе зачената, отгледана и превърната в аморално чудовище от своето собствено правителство. След това бе решила да се обърне срещу това, което се бе погрижило за нея, да унищожи цялата справедливост и сигурност, които й бяха поверени. Беше готова по всяко време да застане на страната на всеки, който й е

удобен, защото не изпитваше лоялност или любов към нищо друго и никой друг освен към себе си.

— Компютърен инженер към Министерството на правосъдието — каза Марино, — пратен в Куонтико? И ФБР нямаха представа, че са сложили шибан психопат да отговаря за ремонта на техните компютри и системата им за управление на случаите?

— Което се превърна в непоправима щета — добавих.

Криминологичната мрежа за изкуствен интелект се сля с Тройната програма, огромно усилие от страна на ФБР да модернизира остарелите си информационни технологии. Проектът най-накрая бе изоставен преди около десетилетие, след като бяха пропилены стотици милиони долари на данъкоплатците, и аз нямаше как да не се чудя до каква степен това бе станало по вина на Кари.

— По-точно — казах на Марино — се чудя колко от това е предвидила, защото нищо не би й подходило повече, отколкото да й наредят да се зарови в неадекватен софтуер и управление на данни, които тя всъщност може да е манипулирала и саботирала при създаването им.

— Разбрала си ме правилно, точно това имах предвид — каза Марино. — Гениален луд учен като нея наистина може да прецака всичко, което си науми. Особено ако има нещо общо с комуникации, технологии или компютри.

— Луси също — припомних му. — И ще продължавам да наблягам на тази злополучна истина. Тя направи Криминологичната мрежа за изкуствен интелект. Каквото може да направи Кари, може го и Луси. Точно така биха мислили във ФБР. Че е в тяхната юрисдикция да подгонят Луси. Могат да я обвинят и да й припишат действия и мотиви за всичко, което си поискат, просто защото тя е способна. Достоверно е. И им отива, ако трябва да сме честни.

— Тогава може би Кари е пустила музиката, за да ги ядоса и да вкара Луси в беля. Да удвои удоволствието и забавлението — каза Марино. — Да се бъзикаш със звуковата система е като да развееш червено пред бик. Не е незаконно, но е тъпо. Не знаем дали Кари не го е направила, за да се позабавлява.

— Не казвам, че не е способна — отвърнах. — Но се обзалагам, че Джанет и Луси са решили да почерпят Ерин Лория и компания с един концерт.

— Не бива да правят такива глупости. С тези игри се тикат право в ръцете на Кари.

— Не бива да позволяваме на никого да определя как да постъпваме. Това е вярно. Особено вярно е, че Кари иска да ни контролира и да ни промени. Винаги това е искала.

— А пък аз си мислех, че ни иска всички мъртви.

— По един или друг начин това е планът ѝ, сигурна съм — отвърнах.

— Луси трябва да внимава да не се набива на очи точно сега. Може би е добре да поговориш с нея, когато нещата се успокоят. Не бива да влошава ситуацията допълнително.

— Как може тя да се влоши, Марино? ФБР се появила със заповед за обиск. Агенти изнесоха от дома ѝ нейни вещи, нахлуха в целия ѝ живот. — Включих чистачките и звукът от тях бе като полудял гневен метроном.

— Може да стане по-лошо, ако я арестуват без право на излизане под гаранция. — Марино допуши цигарата до самия филтър. — И не си мисли, че не могат да го направят. Тя притежава хеликоптер и самолет. Пилот е. Има един тон пари. Ще кажат, че има опасност да избяга, и съдията ще отсъди в полза на ФБР. Особено ако намерят съдия в задкулисието със скрит дневен ред — федерален магистрат като съпруга на Ерин. Първият въпрос, който трябва да си зададем, е за момента на операцията. Защо я удрят точно сега?

Днешната дата отново ми се наби в съзнанието. 15 август. Два месеца, откакто Кари ме простреля. Казах обаче:

— Прав си. Защо днес? Или моментът е избран произволно?

— Не знам дали е избран произволно, но също така не мога да се сетя за нищо важно.

— Точно преди два месеца Кари ме нападна. — Не биваше да му го напомням.

— Но защо това ще има значение за ФБР? Защо датата ще ги подтикне към действие? Не виждам как това има значение.

— По-вероятно е да има значение за Кари.

— Е, можем да сме сигурни, че търсят причина да обвинят Луси за нещо. Не знам какво, но мисля, че мога да направя предположение с кого е свързано — каза Марино. — Ако Луси влезе в затвора, това ще е краят ѝ. Няма да оцелее, а на Кари това много би ѝ харесало...

— Нека стоим далеч от такива фаталистични картини. — Не исках да чувам предсказания за Апокалипсиса и едвам се удържах да му призная истината.

Исках да му кажа за записите, макар да продължавах да си задавам същите тревожни въпроси. Ами ако ФБР ги бяха видели? Ами ако ФБР ги бяха пратили, за да зложат капан на мен и на всеки друг, когото бих замесила в това? Не знаех на кого да се доверя и колкото повече се замислях, толкова повече стигах до извода, че не мога да го направя дори със собствената си адвокатка Джил Донахю, а когато съм толкова несигурна, ставам много внимателна. И пресметлива.

— Проблемът е, че щом разследването тръгне, ще ти трябва много късмет, за да го спреш. — Марино рисуваше още плашещи сценарии. — Федералните не се отказват от нищо, освен ако нямат друг избор и освен ако съдебните заседатели не произнесат присъда, а това почти никога не се случва. Луси ще я сготвят. Никой съдебен заседател няма да прояви съчувствие към уволнен федерален агент, който при това е и червив с пари и представен по този начин...

— Предлагам да се съсредоточим върху това, което правим. — Абсолютно не можех да понасям да слушам мрачните му предвиждания за Луси.

— Просто ти казвам фактите. — Той угаси цигарата, пусна я в една празна бутилка от вода, запали нова и ми я предложи. — На. Имаш нужда.

Помислих си — какво пък толкова? Взех марлборото. Има някои неща, в които никога не съм преставала да съм добра. Пушенето е едно от тях. Вдишах бавно и дълбоко и емоционалният ми асансьор се качи на етаж, който бях забравила, че имам. Беше хубаво, с много светлина и красива гледка. За миг забравих за гравитацията и тя забрави за мен.

Върнах цигарата на Марино и пръстите ни се докоснаха. Винаги се изненадвах, че загорялата му от слънцето кожа е мека като коприна. Долових афтършейва му: силен, с патина от пот и цигарен дим. Помирисах мократа памучна тъкан на бермудите и спортната му риза.

— Пробвала ли си трева като млада? — Той дръпна от цигарата, държеше я като джойнт.

— Имаш предвид като по-млада?

— Да де. Обзалагам се, че е станало, докато си учила право. Кажи ми истината. Вие от елитните университети сте се събирали да

пушите трева, да спорите за тълкувания и прецеденти и за това кой ще промени закона.

— Не живееш така в Джорджтаун. Но може би е трябвало. — Тонът ми бе мрачен и отнесен, не спирах да гледам в огледалата за обратно виждане.

Взирах се през тракащите чистачки в мъгливите платна на шосето. От гумите на колата пред нас и вляво от нас хвърчеше вода. Не надвишавах максимално допустимата скорост. Бях напрегната, очите ми не се отлепаха от огледалата, търсех Кари в тях. Завихме покрай язовира Фреш Понд. Разлюляната от дъждовните капки вода беше с цвят на олово. Отново се чу звукът от търкалянето на някакъв метален предмет отзад, после спря. Не можех да прогоня Кари от мислите си.

ТРАК ТРАК ТРАК.

— Какво е това, по дяволите? — каза Марино и издуха облак дим. — Адски е странно.

— Всичко е прибрано в шкафовете и контейнерите. — Премислих всяка възможност, която можеше да обясни този звук. — Носилките са сгънати и завързани с колани. Не би трябвало да има нищо незакрепено.

— Може да се отворило някое от куфарчетата ти за местопрестъпления. Може да е бутилка, събрана като доказателство, фенерче, нещо, което може да се търкаля.

— Съмнявам се. — Пак се сетих за Кари.

Виждах лицето ѝ. Виждах големите ѝ налудничави очи и тлеещата в тях сладострастност, докато порязваше Луси с ножчето на швейцарската армия. Кари ме бе гледала по същия начин, когато бе стреляла с харпуна. Тракането отзад в колата продължаваше. Марино отбеляза, че шумът преди го нямаше.

— И никой не е влизал вътре — добави той. — Имам предвид, нали няма начин някой да е влязъл, докато бяхме у Луси? Сигурна ли си? Да не са влезли ония от ФБР, за да го преместят? И да са бутнали нещо?

— Сигурна съм, че беше заключен. — Мислех, че съм сигурна, но сега, когато той го спомена, вече не бях толкова сигурна. Несигурността започваше да ме измъчва. Сутринта бях събрала инструментите си точно след като бях получила първото видео „Покварено сърце“. Може би се бях разсеяла, докато подреждах

големите пластмасови кутии във вана. Може би бях забравила да заключа задната врата. Това бе нещо, което правех автоматично с ключ, който също така включваше и изключваше алармата.

Никога не оставям вратите отключени по много причини. Като например адвокатите. За да не ме въртят на шиш за това на свидетелската скамейка. За да не накарат съдебните заседатели да се съмняват в достоверността на всяко събрано от мен доказателство, включително и самия труп.

— Уф! — възкликна Марино, когато изпуснатият предмет отзад пак се претърколи и се удари в нещо.

— Почти стигнахме — отвърнах. — Ще проверя.

29.

Колите в Кеймбридж бяха малко. Движеха се бавно с включени фарове. Приближихме кампуса на „Харвард“ и след това поехме към Братъл стрийт, една от най-престижните улици в Съединените щати. На нея са живели Джордж Вашингтон и Лонгфелоу.

Красивата дървена двуетажна къща, в която бе умряла Шанел Гилбърт, бе строена в края на XVII век. Беше боядисана в сиво-синьо, имаше симетрични черни капандури, сив покрив с каменни плочи и централен комин. През вековете имотът е бил делен и продаван на парчета и единственият начин да се стигне до него беше обща алея, покрита с наредени в рибя кост керамични павета.

Внимателно минах по алеята с големия ван и паркирах отпред. Слушах как дъждът барабани и плиска. Огледах се и ме обзе безпокойство. Обзеха ме и други чувства. Прииждаха на вълни, докато дърветата се люшкаха под напора на вятъра. Изключих чистачките и предните фарове. Предното стъкло веднага се наводни. Ванът беше единственото превозно средство на алеята, а това не бе добре.

— Къде са останалите? — попитах и въпросът ми прозвуча сякаш го бях задала в автомивка. — Къде е подкреплението?

— Адски добър въпрос. — Марино бе нащрек, оглеждаше дългата тясна алея, фасадата на къщата, гъстите стари дървета, които се люшкаха и ронеха листа под силния вятър.

— Нали им нареди да отцепят имота.

— Точно така направих.

— Не се вижда полицейска кола. И къде е червеният рейндж ровър?

— Не знам. Нещата са се сговнили. — Марино разкопча закопчалката на черния кожен колан до бедрото си.

Чу се гръмотевица и небето светна.

— Да не си казал на Вогъл, Лейпин или Хайд да го изтеглят до лабораториите?

— Не. Не мислехме, че е имало насилие. Може би Брайс е проявил самоинициатива да го изтегли, след като ти говори с Ан и Люк и решихте, че е убийство.

Марино запреглежда списъка с контактите на телефона си.

— Говорих с тях преди няма и половин час — напомних му. — Не е имало време рейндж ровърът да бъде изтеглен и със сигурност не съм го поискала аз, а няма начин да го е направил Брайс.

— И аз съм сигурен, че не съм казал на никой да го махне. — Той забърса изпотеното странично стъкло и се взря навън, погледна в голямото огледало към празната алея зад нас. — Ключовете за рейндж ровъра бяха на кухненския плот и Хайд погледна набързо вътре. Каза, че не видял нищо интересно. Всъщност вътре нямало кой знае какво и той останал с впечатлението, че отдавна не е каран. Така каза и не направихме нищо повече, защото действахме с убеждението, че не е извършено престъпление, че това е просто нещастен случай. Нямаше смисъл да мислим, че колата трябва да се обработи.

— Къде са ключовете?

— У мен. Ключът за къщата също.

— Очевидно има и резервни, освен ако рейндж ровърът не е бил откаран или преместен по някакъв друг начин. — Огледах се да видя дали нещо друго не липсва или не е променено от сутринта.

Вековната къща бе обгърната от сива мъгла, издигаща се от мократа от дъжда земя. Вниманието ми привлече самотна полицейска лента, която преграждаше стълбите към предния вход. Тънкият жълт найлон се поклащаше от вятъра и дъжда. Преди не беше там. А по-важното бе, че никъде другаде нямаше полицейска лента. Нямаше преграда пред кухненската врата, която бяхме използвали сутринта. Нямаше и около дърветата покрай алеята.

А после забелязах дебела ролка яркожълта лента, зарязана в една леха до дървените врати, които смятах, че водеха надолу към мазето. Очевидно някой бе започнал да отцепва мястото и беше спрял, като бе оставил ролката там, където я виждах сега в лехата с морави астри, клюмнали от дъжда. Спомних си момента, когато бях сама във фойето и мислех, че всички освен Марино са си тръгнали.

Бях чула нещо необяснимо, като звук от тряскаща се врата. Онази в мазето, която водеше към задния двор, беше мистериозно отключена, макар че полицай Вогъл се кълнеше, че ѝ е сложил резето.

След това и боклукът от кухнята бе изчезнал, а масата бе странно подредена с декоративна чиния, свалена от стената. Сега пък рейндж ровърът липсваше. Загледах се в старата къща и нейните тъмни прозорци от вълнисто стъкло. Може би в нея имаше някой и този някой не бе дух. Някой беше идвал тук, след като ние си бяхме тръгнали.

— Нали те чух как каза на хората си да отцепят къщата с жълта полицейска лента? — попитах Марино. — Защото единствената лента, която виждам, е ето там — посочих му фасадата на къщата. — Едно парче, вързано за парапетите, няма да спре хората да не влизат в къщата и в двора. Знаеш ли кой го е направил и защо ролката е ето там? Сякаш е бил прекъснат и е решил да отиде отстрани на сградата и е оставил ролката в лехата, преди да си тръгне. Оттук виждам, че много от растенията край вратите са били стъпкани и смачкани.

— Хайд или Лейпин сигурно са се върнали след като с теб тръгнахме към Луси.

— И после какво?

— Проклет да съм, ако знам. — Марино гледаше телефона си. — Написах съобщение на Хайд, когато тръгнахме насам, и той не ми е отговорил. Няма нищо и от Лейпин.

— Кога за последен път си се чул с някой от тях двамата?

— Говорих с Хайд, когато му се обадох за кухненския боклук, някъде преди три часа. Опитвам пак да се свържа с него. — Изсумтя, когато обаждането му бе прехвърлено на гласова поща. — По дяволите!

— Не са идвали и не си се чувал с тях. Трябва ли да сме притеснени?

— Не знам. Ако поискам издирване на който и да е от тях, може да ми излезе солено. Ако искаш да вкараш хората в беля и да те намразят, това е начинът да го направиш.

— Ами щатската полиция? — Пак се сетих за полицай Вогъл. — Възможно ли е те да са идвали тук? Може ли те да са изтеглили рейндж ровъра?

— Не, по дяволите.

— А ФБР?

— По-добре да не са идвали тук, без да ми кажат. И да не са пипали нищо.

— Но възможно ли е? Може ли федералните да са поели разследването и ние да не знаем? Явно изпитват интерес.

— Ако бе тяхно разследване, досега тук щеше да гъмжи от тях точно както при Луси. Нямахме да седим тук сам-самички. Вероятно нямахме да можем да минем по алеята, да не говорим да влезем в къщата.

— Обаче бяха тук с хеликоптера...

— С Бентън. — Марино не можа да се въздържи да ми го напомни безмилостно. — Той е летял точно над нас, докато сме били тук, и след това ни последва до дома на Луси. Кого всъщност са наблюдавали? Кого е наблюдавал той, как мислиш?

— Вероятно е добра идея да приемем, че са наблюдавали всички ни. — Изгасих двигателя. Североизточният вятър разклати вана, дъждът продължаваше да се излива по предното стъкло. — Да приемем, че федералните вярват, че Луси може да е замесена в случващото се и че аз съм в конфликт на интереси заради нея. Може би ти също. Може би всички сме в обхвата на радара им.

— С други думи, Луси е сериен убиец? Или и двете с Кари са и ние го знаем, но ги прикриваме? И Луси те е простреляла в крака и е отплувала с шнорхела ти? Или може би ти си се простреляла сама? Или пък го е направил Бентън? Или може би са виновни Моби Дик или риба, наречена Уанда? Какви са тези тъпизми и как, по дяволите, може да си омъжена за човек, който те шпионира и те третира като бегълка?

— Бентън не ме шпионира повече отколкото аз шпионирам него. И двамата си вършим работата. — Повече от това нямахме да му обяснявам. Взрях се във вековната къща под проливния дъжд.

Изглеждаше мъртва и изоставена и почувствах същото, както порано, когато бяхме тук. Трудно е за описване. Нещо като хлад в диафрагмата, който ме кара да дишам плитко и много тихо. Стомахът ми бе свит като юмрук. Устата ми бе суха. Пулсът ми бе скочил до небето.

Съмнявах се в себе си и не че не се бе случвало и преди, но напоследък като че ли го правех непрекъснато. Дали долавях истинската опасност? Или това бе само плод на въображението ми, тъй като бях травмирана? Но без значение какво мълчаливо анализирах или дискутирах наум, докато седях във вана, не можех да се отърва от безпокойството си. То ставаше все по-силно с всеки момент. Усещах

зло присъствие. Струваше ми се, че ни наблюдават. Замислих се за пистолета в дамската си чанта, докато не спирах да се оглеждам, а Марино продължаваше да проверява последните си разговори.

Изпрати нещо и каза:

— Телефонът на Лейпин пак ме прати директно на гласова поща. — Той му остави съобщение да му се обади веднага и се обърна към мен. — Какво става, по дяволите? Да не са ги телепортирали извънземните?

— Ако са навън в това време, може да са си прибрали телефоните някъде, за да не ги измокрят. Или може би не ги чуват. Понякога в такива бури връзките прекъсват. — Гледах как вятърът люлее дърветата и обръща листата им. — Но трябва ли да се притесняваме, Марино? Не искам да ги вкарваме в беля, но още по-малко искам да им се е случило нещо.

— Все същата патова ситуация — каза той. — Не можеш да се свържеш с някое ченге и накрая искаш издирване. След това се оказва, че гледал телевизия някъде и ядъл сандвичи. Или се напил на обяд и чукал приятелката си.

— Можем само да се надяваме случаят да е такъв. — Гледах дъжда и ролката жълта лента в цветната леха.

— Аз също се надявам на това. — Мускулите на челюстта на Марино се свиваха и разпускаха.

— Може единият да е отцепвал мястото, когато небесата са се отворили, и затова само на предната врата има лента, а ролката е захвърлена. Може да си е тръгнал набързо. Бурята е много силна.

— Да, силна е. Но нещо не е наред. — Марино резюмира нещата: — Първо решаваме, че това е нещастен случай. Сега вече е убийство и не можем да намерим рейндж ровъра й, а аз не знам къде, по дяволите, ми е подкреплението. Тук трябваше да има две патрулки, които да наглеждат мястото... Я чакай малко...

Той пробва друг номер.

— Хей, пак съм аз, върнах се на същия адрес — каза на този, който му вдигна; предположих, че е жена, като се имаше предвид флиртаджийският тон. — Працани ли са екипи в къщата на Братъл стрийт, откакто тръгнах от адреса в десет и половина? Специално питам за 237 и 110. Някакви вести от тях?

Екипите 237 и 110 вероятно бяха Хайд и Лейпин. Марино ме погледна и поклати глава.

— Наистина? Абсолютно никакви контакти? Не са отговаряли на никакви радиоповиквания от почти три часа? И не са отбелязали, че са свършили дежурството или нещо подобно? Не бива да е така. Те се връщаха насам от „Дънкин Донътс“, трябваше да отцепят периметъра и да наблюдават мястото... Работата е там, че трябва да говоря с тях и да знам кой е влизал в къщата, след като аз тръгнах. Става ли? Обади ми се колкото можеш по-бързо.

Гледах как водата кипи по керемидите. Заради вятъра дъждът бе почти хоризонтален.

— Можеш да им проследиш телефоните — предложих му.

— За това се иска съдебно нареждане.

— Не и по начина, по който съм те виждала да го правиш.

— Нека първо видя какво ще открие Хелън.

— Не я познавам.

— Диспечерката, с която току-що говорих. Излизали сме няколко пъти.

— Радвам се, че имаш услужливи приятели. Трябва ни потвърждение, че Хайд и Лейпин са в безопасност.

— Не искам да ги вкарвам в беля, докторе. А бих могъл. Ще стане голяма беля, ако не са докладвали, че са напуснали дежурството, а ние им пингнем телефоните и ги намерим на място, което не е свързано с работата им.

— Аз пък не искам да поемам никакъв риск за тяхната безопасност — отсякох.

— Да не мислиш, че аз искам?

— Не поемай никакви рискове, Марино. Не и докато тя е на свобода. — Нямахше нужда да произнасям името на Кари Гретхен. Той знаеше кого имам предвид.

— Разбирам те и не си мисли, че не ми е минало през ума. Но става голяма каша, когато биеш тревога и всички ченгета започнат да търсят някого. Не съм готов още да го направя — каза той. — Няма достатъчно причини. Някои ченгета не могат да се оправят с радиостанциите и невинаги си вдигат телефоните или връщат веднага обаждания, а може да има много причини да го направят. Но не викаш

помощ, освен ако не си сигурен. А аз не съм. Вероятно има добро обяснение.

— Сигурна съм, че има. Но не бъди толкова сигурен, че е добро. Имаме ли причина да смятаме, че някой друг може да е имал достъп до рейндж ровъра? — попитах. — Ами икономката? Май каза, че се казвала Елза Мълиган? Възможно ли е тя да е преместила колата по някаква причина?

— По-добре да не е.

— Направи ли ти впечатление на човек, който би направил такова нещо? От това, което са ти казали?

— Хайд говорил с нея само няколко минути, а и аз не разговарях с него много дълго, когато с теб дойдохме тук. Но си спомням, че каза, че била много разстроена и той я посъветвал да се прибере, щели да я разпитат по-късно. Станало му мъчно за нея. Вероятно защото била хубавичка.

Спомних си, че бях видяла Марино в кухнята с Хайд, след като бяхме пристигнали сутринта. Не чувах какво си говореха. Бях във фойето с трупа. Бях заета.

— Казал е, че е хубавичка?

— Имала хубаво тяло. Красиво лице с модерно подстригана къса черна коса и големи очила с тъмни рамки. Според него изглеждала много холивудски.

— Нали каза, че била от Ню Джърси?

— Това бе мнението на Хайд, че изглеждала по холивудски. Така каза.

— Разбрала ли е, че не трябва да докосва или да мести нищо, нито да се връща тук, докато ти не позволиш?

— Какъв е проблемът? Мислиш, че съм забравил как да си върша работата? — Той гледаше втренчено право напред. Дъждът шибаше предното стъкло.

— Знаеш, че не мисля така.

— Дадох ясно да се разбере, че не бива да докосва нищо, нито да стъпва тук, докато аз не й кажа. — Пак бе хванал телефона и пишеше бързо нещо.

— Това не означава, че е изпълнила указанията ти — отвърнах. — Може в къщата да е имало нещо, които е искала да вземе или да скрие. Или пък може да се уплашила, че след като пристигне майката,

вече няма да може да се влиза вътре. Хората правят най-различни неразумни и нелогични неща, когато има внезапна смърт. В повечето случаи нямат намерение да ни затрудняват. Нямат намерение да създават неприятности.

— Защо ми се струва, че ми четеш лекция?

— Струва ти се, защото си объркан и ядосан. Чувстваш се безсилен и това те прави гневен и нетърпелив. Разбираемо е.

— Не е разбираемо, защото не се чувствам така. И със сигурност не съм безсилен. Онзи ден във фитнеса вдигнах сто и петдесет от лежанка. Това не е точно безсилие.

— Разбира се, че не говоря за това. — Не реагирах на грубостта му и на глупавите му мачистки хвалби. — Нямам никакво съмнение колко си силен физически. Обаче не става въпрос колко можеш да вдигнеш. — Отворих вратата и плющенето на дъжда се усили.

30.

Излязох от вана и студеният дъжд удари лицето ми и намокри косата и дрехите ми. Вниманието ми бе насочено към цветната леха, към ролката яркожълта лента. Тръгнах нататък като притеглена от някаква сила. Вятърът духаше в стрехите и оттам се носеше някакъв зловец и неземеен свистящ вой.

Клекнах до дървените врати, боядисани в същото сиво-синьо като къщата с острия покрив. Край нея имаше стари тухлени постройки. Студеният дъжд плющеше по главата и гърба ми. Сякаш цели кофи вода се изливаха покрай мокрите ми черни боти, докато разглеждах счупените стъпкани цветя. Мнението ми не се бе променило. Някой бе започнал да отцепва периметъра, бе стигнал само до стълбището към входната врата и после бе спрял. По някаква причина този човек бе оставил ролката лента в цветната леха до вратата към мазето. Тя бе затворена, но не можех да преценя дали е заключена. Докато обмислях следващия си ход, вятърът зави в подолна октава.

Не исках да бутам или докосвам вратата с обувките или голите си ръце, затова взех един откъртен от бурята клон и го пяхнах под стоманената дръжка. Опитах се да я вдигна. Вратата не помръдна. Извиках това на Марино, който се клатушкаше към мен през потопа.

— Има катинар — обясних му под падащия дъжд. — Някой може да е влязъл през тази врата в ниската част на къщата. Цветята са счупени, все едно някой е стъпвал върху тях. Когато по-рано беше в мазето, забеляза ли тази врата да е отваряна наскоро?

— Долу нямаше много неща и почти нищо не ми хвана окото. — Той се надвеси над мен с ръце на кръста. Водата се стичаше по обръснатата му глава, обувките му бяха подгизнали. — Ако Хайд е дошъл тук с летата, какво ли го е накарало да стъпче цветята?

— Изглежда, че някой го е накарал. Това мога да кажа. — Върнах се към задната част на вана. Локвите на ниската морава и на алеята вече достигаха десетина сантиметра дълбочина.

— Някой го е прекъснал? — Марино цопаше и пръскаше след мен. — И сега никой не може да намери нито него, нито полицейската му кола?

— Както вече предложих, може би е време да му пингнеш телефона. — Опитах задната двойна врата на вана. Беше заключена точно както си мислех. Извадих ключа. Пръстите ми бяха мокри и хлъзгави. Отворих, светлините автоматично се включиха и усетих свежия цитрусов аромат на дезинфектанта и белината, които използваме за почистване на транспортните си средства. Бях наредила да ги мием и дезинфектираме, докато не станат достатъчно чисти, че да ядем в тях, макар че не го мислех буквално. Огледах се за източника на мистериозното тракане. Не видях нищо, което би могло да го причинява. Металният под беше безупречно чист и блестеше като нова монета. Куфарчетата за работа на местопрестъпления и шкафовете бяха здраво затворени, точно както ги бях оставила. Противогазите, химическите набори и големите инструменти като гребла, лопати, брадва и резачки за метал бяха прикрепени на стените. Нищо не бе паднало, нито лаптопите, нито камерата и светлинното оборудване, нито дистанционните за множеството монитори в това, което смятах за мобилния си кабинет. Имах всичко необходимо тук, включително технологии за комуникация, които ми позволяваха да работя и далеч от КЦК, както правех точно сега.

Качих се бавно и трмаво във вана, като внимавах с крака. От мен се лееше вода и капеше по металния под. Претърсих задното отделение, откъдето изглеждаше, че идваше тракането, докато карах. Вниманието ми бе привлечено от вграденото работно място и въртящия се стол, фиксиран за пода. На бюрото имаше компютър и плоски монитори със сигурни полиуретанови покривала и протектори за екраните. От двете страни имаше водоустойчиви и неръждаеми шкафове.

Отворих този отдясно. Нищо необичайно, просто принтер върху изтегляща се платформа, а под него хартия. Спрях за миг, когато телефонът на Марино звънна. Беше диспечерката.

— Добре. Както си мислехме. Това е лошо. Не. Аз също. Все още чакам — каза ѝ Марино. — Ако не чуя нищо скоро, ще ти се обадя. Благодаря.

Телефонът му беше във водоустойчив военен калъф, прикрепен на колана на мокрите му бермуди.

— Нямаме късмет — каза ми той. — Никакъв по-раншен радиотрафик от нито един екип, отзовал се тук, след като с теб тръгнахме сутринта. И нищо за рейндж ровъра. Ако не получим някаква представа какво се е случило с Лейпин и Хайд, ще пуснем съобщение в ефира.

— Тя се опитва да ги намери по радиото и нито един от тях не отговаря — обобщих аз — и намерих това, което търсех, в шкафа вляво от мен.

— Ако до няколко минути няма вест от тях, дърпаме спусъка.

— Може би ще поискаш да го дръпнеш веднага.

Полираната медна пръчка беше около метър дълга и с дебелината на молив. Лежеше върху купчина сини кърпи. В дъното на съзнанието ми се включи аларма. Забелязах твърдо жълтеникаво оперение от единия край и нещо като извити бръсначи от другия. Наведох се, за да видя по-добре, и долових отчетливата остра воня на разлагаща се плът. Отворих съседния шкаф и извадих кутия с ръкавици.

— Какво е това? — Марино гледаше отвън, дъждът го заливаше.
— Какво намери?

— Момент. — Сложих си ръкавици и пластмасов щит на лицето.
— Нещо, което със сигурност не би трябвало да е тук.

— Качвам се.

— Не. По-добре остани където си.

Разпечатах етикет за бялата пластмасова линейка, която щях да използвам за мащаб, и направих снимки, без да пипам и размествам нищо. След това бръкнах в шкафа и взех стрелата, която не приличаше на нищо, което бях виждала. Не беше измислена. Не можех да си представя как се е озовала тук. Какъв лък би могъл да изстреля стрела от мед, която тежи близо половин килограм? И дори да бе възможно, каква би била причината?

Вдигнах я с облечените си в ръкавици ръце и огледах червеникавокафявите петна по повреденото острие с три шипа и

сложните гравюри по полираното ѝ тяло. Завъртях я в пръстите си. Вонята идваше от оперението, което всъщност не бе от истински пера.

— Какво е това, по дяволите? — Марино пак се наклони да се качи и аз пак му казах да не го прави.

— Задното отделение на вана току-що се превърна в местопрестъпление — казах му. — Поне ще се наложи да го третираме така.

— Какво местопрестъпление? — Изражението му беше свирепо.

— Още не знам — отвърнах, докато го гледах как осмисля видяното; едно нещо водеше до друго и се превръщаше от страшно в немислимо.

— Медноглавата змия — изрече той прякора, който медиите бяха подели, прякора на чудовището, което ние познавахме като Кари. — Медни куршуми. Сега и медна стрела.

Неспирното барабанене на дъжда по металния покрив беше много силно и трябваше почти да викам, за да му обясня, че върхът на стрелата е механичен. Разтваряше се при контакт, както става с куршумите с кухи върхове. Целта е да се нанесат катастрофални поражения, да се убива бързо, милостиво.

— Само че, както знаеш, ловните стрели са направени от изключително лека фиброкарбонова пластмаса — добавих. — Оперението служи за стабилизатор при полет и обикновено се прави от истински пера, понякога синтетични. Но не от такъв материал, какъвто и да е той.

Беше около два-три сантиметра, светложълто и твърдо като четка за зъби и като че ли беше лакирано. Намерих лупа и фенерче, за да разгледам по-добре това оперение, което можеше да се окаже от кожа. Не животинска, а човешка. Под светлината и под лупата видях прах, влакна и други боклуци, включително малки тъмни гранули.

Видях остатъци от лепило на местата, където трите тънки кожени стабилизиращи лентички бяха закачени в машинно направените отвори в медното тяло. Сетих се за мумифицирани човешки скалпове. Изпитвах силно подозрение какво точно е това. Покрих един плот със сини кърпи и сложих стрелата върху тях. Острият като бръснач връх се бе разгънал. Изцапаните в червено остриета бяха извити назад, сякаш стрелата бе проникнала в целта и после бе извадена със сила от нея. Кари бе ранила или убила някого.

Нямаше как да съм сигурна в това. Но не се съмнявах, че е станало така, и не беше случайност, че няхах възможност да направя прост и бърз предварителен тест за хемоглобин. Медта беше непреодолим проблем и при Кари имаше много малко случайни неща.

Спомних си начина, по който ме гледаше при срещите ни в Куонтико — хладно и пресметливо. Без значение какво казвах за науката, медицината, правото или нещо друго, тя винаги се държеше все едно е по-добре информирана по темата. Усещах, че ме преценява, че търси нещо, което може да потвърди превъзходството ѝ. Обичаше да се състезава. Беше завистлива и невероятно арогантна. Беше изключително начетена, когато решеше, можеше да е чаровна, бе една от най-интелигентните личности, които бях срещала. Познавах моделите ѝ на поведение. Познавах ги толкова добре, колкото и тя моите.

Тя създаваше ситуации и след това саботираше всяко мое ответно усилие и медта бе част от плана. От видеото знаех, че тя вярва в лечебните, направо магически свойства на медта. Освен това бе наясно, че тя създава хаос на местопрестъпленията. Реактивът фенолфталеин плюс една-две капки водороден пероксид веднага оцветяват тампона в розово, без значение какво е веществото, което се изследва. В типичните предварителни тестове за кръв медта държи челно място в предизвикване на фалшиво позитивни резултати.

С други думи, задължително щях да получа потвърждение. Можеше и да е вярно. Можеше и да е подвеждащо. Такава бе уникалната дарба на Кари. Тя създаваше объркване, фалшиви надежди, погрешни поврати, привидни невъзможности. Много я биваше да обърква логиката на другите хора и да мами науката и процедурите. Наслаждаваше се да преобръща с главата надолу рутината и обучението ни. Струваше ми се, че е във вана заедно с мен. Знаех и без емпирично доказателство, че това, което си мисля, скоро ще бъде потвърдено. Нямаше смисъл да отричаме, че всички беди в този ден идват от един и същ източник.

Кари бе тук. Можеше и да беше до нас точно в този момент. Обясних това на Марино, докато той стърчеше стоически под пороя, защото нямаше къде другаде да отиде, освен ако не влезеше в кабината. Но той не искаше. Щял да почака. Усещах го как ме гледа, докато режех и сгъвах тежка бяла хартия. Той не можеше да бъде

толкова сигурен като мен, защото не беше гледал записите и не знаеше за тях. Но можех да си представя мислите му. Запечатах пакета с червена лента, на която се подписах и сложих дата. Той се взираше мълчаливо в мен с приведена под проливния дъжд глава. Лошото му настроение беше по-черно и от облаците над нас.

— Сигурна ли си, че не е тук отпреди? — попита накрая. — Може би е от някой друг случай и е била някак си забравена. Или е шега? Нечия извратена шега.

— Не говориш сериозно.

— Сериозен съм като инфаркт.

— Не е от друг случай и не е шега. Поне не е нещо, което нормален човек би сметнал за шега. — Бръкнах в джоба на панталоните си за увития в найлонова ръкавица метаматериал, който бях намерила в имота на Луси.

— Хващам се за сламки, защото не искам да повярвам — каза той.

— И аз не искам да повярвам — съгласих се.

— Как е попаднало това нещо във вана, по дяволите?

— Не знам. Но е тук.

— И си мислиш, че е тя.

— А ти какво мислиш, Марино?

— Но как е влязла във вана ти? Да започнем с това. Едно по едно.

— Някой е сложил стрелата в шкафа вляво от бюрото. Такива са фактите. Не се е озовала там сама, нали? — Сложих етикет на найлонов плик за доказателства и написах на него времето и мястото на намиране на шестоъгълника от приличащ на кварц материал, който бях прибрала в пръста на ръкавицата.

— За какво става въпрос? За шибания Худини? — Марино беше гневен и груб, защото беше уплашен; очите му шареха навсякъде, дясната му ръка бе на кобура на кръста му, в който се намираше неговият глок 40-и калибър.

— Най-голямото ми притеснение е, че още някой може да е мъртъв. — Свалих ръкавиците и щита за лице, сложих пакетите в стоманения шкаф за доказателства, затворих вратата и го заключих с отпечатък от пръста си. — Ако петната и оперението са това, което си

мисля, значи имаме още един проблем. Откъде е дошъл този биологичен материал? От кого или от какво е дошъл?

— Може ли да е от нея? — Имаше предвид Шанел Гилбърт.

— Не липсва нищо от скалпа ѝ и косата ѝ не е къса и боядисана в светлорусо. Ако това, което видях, е човешка кръв и човешка тъкан, значи не са от нея.

Бях сигурна в това. Казах му, че се чувствам като попаднала в капан. Бутнах две черни пластмасови кутии към него и те изстъргаха по стоманения под. Обясних му, че ще е трудно да докажа, че сама не съм поставила стрелата в шкафа.

— Аз бях свидетел как я намери. Знам, че не си я сложила ти. — Марино взе кутиите и ги остави на наводнената алея.

— Няма как да си сигурен в това. Все пак е в моя ван — повторих. Щеше да се наложи да му кажа за видеата, защото сега залозите се бяха променили.

Кари току-що бе заявила присъствието си. И това променяше всичко веднага и напълно.

— Но със сигурност не съм слагала тук медна стрела. Никога преди не съм я виждала. Кълна ти се — казах.

— Видях те да я снимаш и снимките имат дата и час, отпечатани на тях. Имаш доказателство, че вече е била във вана ти. Че си я намерила, защото е започнала да трака.

— Говори си каквото искаш. Независимо дали имам доказателство, или не, ми е заложен капан. Нарочно — повторих, докато той взимаше ключовете за вана от мен. — Луси се чувства като в капан, сега и аз — добавих и щеше да се наложи да му кажа истината, цялата истина. — Всички сме вкарани в капан и по-добре да мислим усилено и по друг начин за това, което правим. И да започнем веднага.

Той тръгна бавно около вана, а аз останах да чакам в задното отделение и се замислих как ли ще реагира на това, което щях да му призная. Щеше да каже, че е трябвало да му съобщя преди часове. Че не е трябвало да гледам видеата, освен ако и той не е гледал заедно с мен. Чувах го как проверява всички врати, отключва ги и после ги затваря с трясък под безмилостния дъжд.

Спорех със себе си, че няма значение как ще се почувства или реагира той, защото в светлината на случващото се щеше да е

безотговорно да не му кажа. Чаках го да се върне при отворената задна врата. Когато дойде, каза, че всяко отделение е заключено и няма следи от проникване с взлом. А аз казах:

— Марино, искам да ме слушаш внимателно. Това, което се каня да ти кажа, няма да ти хареса.

— Какво? — Той се изнервяше все повече и ако това беше грешка, нямаше връщане назад.

Наистина не знаех какво друго да направя. Бяхме в капан, Кари ни бе хванала в него и искаше да си останем в него. Обичайните ни навици, протоколи и процедури за справяне и с най-малките задачи бяха преобърнати с хастара навън, с главата надолу. Бяхме разбити и всмукани в друго измерение. Беше го правила и преди. Правеше го отново. Спомних си какво казваше моят шеф генерал Джон Бригс, началникът на военните съдебни лекари: когато намерят нещо, което действа, терористите продължават да го използват. Предвидимо е.

Кари Гретхен беше терористка. Правеше това, което знаеше, че действа. Създаваше хаос и объркване. За да изгубим посока и върна преценка. За да се нараним един друг.

„Мисли!“

— Ще се наложи да мислим в движение — казах на Марино.

— Не разбирам за какво говориш, по дяволите!

„Помисли какво тя би предвидила, че ще направиш точно сега.“

— Обичайният начин, по който правим нещата, не е задължително адекватен и приложим и ще трябва да сме гъвкави и изключително внимателни, защото започваме отначало, все едно трябва да измислим отново колелото. Защото в известен смисъл правим точно това. Тя познава нашия наръчник, Марино. Познава готварската ни книга. Знае всеки правилник, който някога сме прочели за всичко, което правим. Трябва да сме отворени към промяна и да внимаваме за всяко предположение, което тя би могла да направи на основата на това, че ни познава толкова добре.

„Тя предполага, че няма да кажеш на никого.“

— Не смятах да ти казвам, но си промених решението, защото предполагам, че тя очаква да го запазя в тайна. Днес ми бяха изпратени три видеа. — Говорех високо, бавно и спокойно, за да прикрия бурята вътре в себе си. — Записи, направени от Кари с камера за наблюдение,

както личеше по всичко. Очевидно са снимани тайно в стаята на Луси в общежитието в Куонтико през 1997 година.

— Кари ти е пратила видеа отпреди седемнайсет години? — Марино ме гледаше невярващо. — Сигурна ли си, че не са фалшиви?

— Не бяха.

— Какво имаш предвид с това „не бяха“?

— Наблягам на миналото време.

— Дай да ги видя.

— Не мога. Това имах предвид с миналото време. В мига, в който свършваха, те изчезваха и линковете не водеха към нищо. После изчезваха и самите съобщения, сякаш никога не съм ги получавала.

— Имейл съобщения? — Мокрото лице на Марино бе съвсем бледо, кървясалите му очи гледаха лошо.

— Есемеси. Все едно пратени от телефонния номер за спешни случаи на Луси.

— Логично. И е гадно. Телефонът ѝ е у ФБР. Ще видят какво е пратила. Ще си помислят, че тя ти е пратила видеата. И това ще подсили тезата им, ще обвинят нея за направеното от Кари.

— Да се надяваме, че няма да се появи нищо. И не би трябвало, защото съм почти сигурна, че Кари е хакнала номера за спешни случаи на Луси. Съобщенията не са от Луси, нито от някое нейно устройство.

— Трябва да ми дадеш телефона си. — Марино протегна ръка. — Трябва да извадя симкартата и батерията, ако изобщо искаш някога да имаш доказателства за това, което казваш. Трябва да можем да покажем, че Луси няма нищо общо с това.

— Не.

— Симкартата може да се окаже единственото доказателство, което имаш...

— Не.

— Колкото повече чакаш...

— Няма да си изключа телефона — прекъснах го. — Ако го направя, няма да мога да видя следващото, което реши да изпрати.

— Чуваш ли се какво говориш?

— Линковете с видеата са истинската причина да тръгна отук тази сутрин. Боях се, че телефонът на Луси е у Кари, както и от това, което може да означава това, ако е истина. Искам да си задържа телефона.

Марино се наведе да погледне нещо под мен в задната част на вана. Интересуваше се от стоповете.

— Когато ти кажа повече за видеата, ще разбереш притеснението ми — продължих да обяснявам. — Луси не вдигаше, когато се опитвах да се свържа с нея. Джанет също. Сега вече знаем, че е било защото ФБР са ги били ограничили и са им конфискували вещите. Какво има? Какво намери?

Марино се бе навел към задните светлини на вана.

— Мамка му — каза със зловещ тон. — Не мога да повярвам.

— Сега пък какво?

— Точно под носа ни. Както казват — пред очите на всички. — Гледаше левия стоп, ръцете му бяха хванати зад гърба по начина, по който го правеше, когато не искаше да пипа нищо. — Можеш ли да ми дадеш чисти ръкавици?

Извадих две от кутията. Подадох глава през задната врата, за да видя какво е намерил, и силният дъжд ме нападна. Плисна по тила ми, докато броях липсващите болтчета от лявата рамка, на която бе прикрепен стопът. Пет ги нямаше. Единственото, което бе останало, беше надраскано и изкривено.

31.

Изтреця гръмотевица.

Водата съскаше и се лееше покрай големите черни кожени маратонки на Марино. Той говореше по телефона с Ал Джакс или Аякс, както го наричаха. Досетих се какво пита за къщата бившият „тюлен“. Искаше да знае какво кара Марино да мисли, че вътре има някой. Дали не било възможно Хайд да е вътре? Че може би е ранен или взет за заложник? Гледах всичко това от задното отделение на вана. Марино официално поиска помощта на тактическата група. Безжичната му слушалка проблясваше в синьо под дъжда. Бях наясно с риска, който поема.

Ако в тази вече добре известна къща се появеше тактическа група, щеше да е изключително срамно и трудно за обяснение, ако стане ясно, че не е имало нужда от нея. Освен това такова драматично пристигане щеше да е още едно от нещата, които трябваше да се обясняват на богатата холивудска майка на Шанел Гилбърт. Тя беше фактор, с който трябваше да се съобразяваме. Бях сигурна в това.

— Задните светлини са закрепени с неръждаеми болтове „Филипс“ размер едно, но изглежда, че някой е използвал обикновена отвертка или номер две. — Марино описваше по телефона повредения лъв стоп, докато го оглеждаше. — Или може би нож. Защото е останал един винт. Повреден, все едно някой е използвал неподходящ инструмент.

Представих си Кари Гретхен. Тя дали би използвала неподходящ инструмент? Едва ли, но пък кой друг можеше да ми остави такъв зловец подарък и каква бе останалата част от историята?

— Разбирам, че не е вероятно, но да, трябва да имаме предвид възможността той да е вътре. — Марино отново говореше по телефона за Хайд, докато се взираше в тъмната тиха къща. — Но как би влязъл сам? Не съм му оставял ключ. И ако е вътре ранен например, какво се е случило с колата му? Да, да. Точно така. Само това искам. Нека проверим къщата, но тихо и кротко. Трябва много да внимаваме какво

излиза в ефир. Не искам шибан панаир в къща за милиони долари до кампуса на „Харвард“.

Марино му каза да донесе и няколко ката сухи дрехи и описа размера ми като среден мъжки, преди да му кажа, че в този размер ще се чувствам като в палатка. Затвори и набра пак. Разбрах, че говори със своя човек в телефонния оператор, вероятно същия технически оперативен мениджър, с който се свързваше винаги когато имаше нужда от съдебно разпореждане или не искаше да чака за такова. Издиктува два номера, които предположих, че са на Хайд и Лейпин. Искаше да му кажат местонахождението им. После зачакахме.

— Ще знаем след петнайсет или дваайсет минути, докторе. — Марино нахлузи ръкавиците на мокрите си ръце. — И вече се чувствам ужасно. От все сърце се надявам, че току-що не направих голяма грешка. Струва ми се, че нищо от това, което правим, не е редно. Нередно е да си тръгнем. Нередно е да стоим тук на алеята. Нередно е да влизаме в къщата. Нередно е да поискаме помощ, нередно е и да не поискаме. Нито едно проклето нещо не изглежда правилно, освен да чакаме Аякс и неговите момчета да дойдат. — Свали стопа и го сложи на калника.

Осъзнах колко сме изолирани и уязвими. Ако някой искаше да ни убие, вече щеше да го е направил. Когато преди години си помислихме, че е умряла, не се чувствахме отговорни, нито си приписахме заслугата. Просто се чувствахме късметлии.

— Мамка му — каза Марино. — Крушката липсва. И там, където е била, има голяма дупка, през която предполагам, че е пъхната стрелата. Така би се озовала точно там, където я намери — в шкафа на бюрото.

— И съм карала без един стоп? Е, това потвърждава, че ванът не е бил в това състояние от много отдавна.

— Точно така. Въпросът е кога е направено. Защото винтовете и крушката не може да са били свалени, докато ванът беше на алеята на Луси. Освен ако не са го направили хората от ФБР.

— Подхвърляне на доказателство и повреда на щатска и федерална собственост. Да се надяваме, че ФБР не са толкова неетични или тъпи. — Клекнах на лъскавия стоманен под до отворения шкаф, където бях намерила стрелата, и си спомних какво бе казала Луси за манията на Кари на тема невидими технологии.

Огледах се, сякаш тя бе някъде наоколо, прозрачна като въздух. Вятърът духаше, дъждът валеше с променлива сила. Първо удряше силно, след това почти подмяташе колата, после се лееше по нея. Марино бе приведен, за да се пази от дъжда, а аз засега бях пощадена. Светнах с фенерчето в шкафа. Лъчът се плъзна по дупката, по купчините евтини сини кърпи, завързани с връвчица. Стоманеното дъно отразяваше светлината като огледало.

Забелязах и нещо друго.

Топче боклук. С размера на маслинка за мартини, пухкаво като мъх, останал в сушилнята.

Взех чисти ръкавици и използвах задната част на лепяща бележка, за да взема проба от това, което бях сигурна, че ще се окаже безценна находка, микроскопично депо за отпадъци. Влакна, косми, части от насекоми и какво ли още не. Но бях сигурна, че не може да идва от някоя от колите на КЦК. Нито от лабораториите или паркинга, обграден с високи черни стени, невъзможни за катерене. Сложих топчето боклук в найлонов плик, който отиде в същия шкаф, където бяха стрелата и метаматериалът. Обадох се на началника на кабинета си.

Цяла минута с Брайс провеждахме безсмислен разговор за събраните доказателства и не издържах неспирното му бърборене. Прекъснах го. КЦК беше на по-малко от десет минути отгук и исках ванът да бъде заменен възможно най-бързо с джип. Харолд и Ръсти трябваше незабавно да се погрижат за това. Извиних се за неудобството, но ванът трябваше веднага да се разкара отгук. Събраните доказателства трябваше да бъдат запазени. Не само тези в пликовете, но и самият ван.

— Не разбирам — каза няколко пъти Брайс. — Защото както вече отбелязахте, сте на десет минути отгук. Сигурна ли сте, че с Марино не можете да го оставите, когато приключите, доктор Скарпета? Имам предвид, че така и така ще идвате. Не се опитвам да създавам неприятности, но сме затънали в работа. Много ни се събра тази сутрин, докато ви нямаше: Люк сега започва третия си случай, а Харолд и Ръсти чистят масите и шият трупове за другите лекари. Двама от тях решиха да извадят онази кутия със скелета. Помните ли този случай от миналата седмица...?

— Брайс...

— Останките, които бяха изхвърлени на брега на Ревийър Бийч? Антрополозите току-що получиха ДНК анализа и се оказа, че е момичето, което бе изчезнало от яхтата си край аквариума миналата година. Редят костите като пъзел...

— Брайс, моля те, млъкни и ме слушай. Оказа се, че ванът е пипан. Искам да отиде в отделението за доказателства и да бъде обработен. Имам и допълнителни улики в един шкаф, които трябва незабавно да заминат в лабораториите.

Дадох му списък с това, което исках лаборантите да проверят най-напред.

— По всичко личи, че има биологичен материал като кръв и тъкани, и искам ДНК възможно най-бързо — добавих. Стоях права във вана, а Марино се бе привел под безмилостния дъжд като Йори от „Мечо Пух“. — И изследвайте доказателствата, защото виждам прах, влакна и неизвестен материал, който прилича на кварц. Плюс следи от инструмент по един винт.

— Кварц и винт? О, боже, звучи вълнуващо!

— Ърни да се заеме веднага.

Ърни Копел беше моят старши изследовател. Превъзходен микроскопски анализатор, един от най-добрите.

— Пращам му съобщение, докато говорим — каза Брайс в слушалката ми. — И между другото какво е това думкане във фона? Звучи като че ли някой бие барабан с тояга.

— Поглеждал ли си през прозореца?

Настана мълчание и си го представих как поглежда, след това чух изненадания му глас:

— Я виж ти! Акустиката в тази сграда е невероятна. Не бих чул и земетресение, пуснал съм и щорите, защото навън е страшно потискащо. Просто забравих, че имаме потоп. Пращам съобщение на Джен да смени вана, ако нямате нищо против.

Всъщност имах. Джен Гарейт беше криминологът, когото назначих миналата година, след като Марино напусна работата си в КЦК и отиде в полицейското управление на Кеймбридж. Тя все още не можеше да го замести и никога нямаше да успее. Не беше добър избор с тесните ѝ дрехи, крещящи бижута и неутолимо желание да е център на вниманието. Не можех да понасям флиртуването и лекомислието ѝ.

Смятах да започна процедура по освобождаването ѝ, но лятото ми се бе изплъзнало.

— Добре — примирих се. — Кажй ѝ, че насам пътува подкрепление и че не трябва да им пречи или да минава пред колата им.

— Подкрепление от тактическа група ли?

— Моля те, просто ме слушай, Брайс. Ще изтегля вана, за да може тя да го заобиколи и да паркира джипа пред него. Тогава ще може да си тръгне, аз също. Не бива да влиза в къщата. Да ми се обади в секундата, в която пристигне, и аз ще я посрещна пред вратата на кухнята и ще си сменим ключовете.

— Разбрах. Току-що ѝ казах да тръгва към вас с една от амфибиите, с които се правят туристическите обиколки. Шегувам се. — Струваше ми се, че не диша, докато бърбори непрекъснато. — Толкова е нечестно. Онзи ден поръчах да измият всичко. Колите ни бяха бели и лъскави, направо идеални, а сега това?

— Да, справяш се страхотно с почистването на колите и точно затова съм сигурна, че топчето боклук, което намерих, е дошло от другаде и някак си е попаднало във вана. Важно е да кажеш това на Ърни.

— Обичам топчета боклук — каза Брайс, сякаш говореше за домашния си любимец. — Е, стига да не са в моята къща. Но няма как да са. Както и да е, кой знае каква история има за разказване вашето малко топче боклук. Косми, козина, кожни клетки, влакна и всякакви други мръсотии, които полепват по хората.

Помолих го да обясни на Ърни, че във вана съм намерила и странна стрела и че съм видяла мръсотия и лепило.

— Те са по стрелата, вероятно и по топчето боклук, и ако е така, това ще означава, че са дошли от едно и също място — добавих. — Може в някакъв момент да са били някъде заедно. Трябва да можем да го видим под микроскоп, а с рентгенова спектроскопия трябва да можем да съберем и химическа информация.

— Разбрах. Ще го обясня на Ърни дума по дума. Знам, че Ан вече му е пратила нещо. Не точно пратила. И като сме на темата за събиране на доказателства? Тя го направи по правилния начин: дойде тук, заведе го под номер и така нататък. Ако някой се опита да я оспори в съда. Искам да кажа, че удържаме положението.

— Оценявам това — казах му. — И като стана дума, искам записите от охранителните камери на КЦК да бъдат прегледани, за да се види дали някой не е влизал в паркинга и дали не е пипал вана или нещо друго.

— Но как някой би могъл да мине през оградата или през портата?

— Добър въпрос, но къде другаде би могло да се случи? Кога каза, че са почистени колите?

— Нека помисля. Днес е петък. Значи онзи ден, в сряда.

— Мисля, че можем смело да заключим, че щетата е нанесена по време или след почистването на вана. Иначе стоп, закачен само с един винт, щеше да бъде забелязан. Какво предаде Ан на Ърни? Да не би да е намерила нещо важно?

— Нямам търпение да изтичам в лабораторията му да попитам.

Затворих и казах на Марино:

— В нашите коли няма боклук. — Слязох. Беше все едно да вървя под водопад. — Знаеш по-добре от всички колко педантично чистим и дезинфектираме превозните си средства. Не е възможно да има боклук, прах, паяжини или нещо подобно в тях.

— За какво говориш? — попита той. Хромираната конструкция, уплътнителят и външното стъкло на стоп светлината бяха свалени, но без да се разкачват от жиците.

— Чу ли какво си говорех с Брайс?

— Не чувам нищо тук. Чувствам се като в пералня. Това определено е пипано, и то с очевидната цел да се подхвърли нещо във вана. Който го е направил, е имал познания по механика и е наясно с подобен вид превозни средства.

— Или по-специално с това превозно средство. — Все едно стоях под душ.

— И аз това си мисля. Когато искаш голяма кола, която да използваш като мобилен офис и команден пост, винаги трябва да следиш да е в изправност и с достатъчно бензин. Всеки, който те познава, знае, че го правиш.

— И специално поисках този ван сутринта, защото знаех, че Шанел Гилбърт ще е заплетен случай. Дори да беше само нещастен случай, имаме кървава сцена с много въпроси. Имаме известна жертва

и важни съседни в Кеймбридж. Имаме и евентуални обществени усложнения.

— Значи смело е можело да се предположи, че трябва да се пипне точно тази кола — каза Марино.

Пристъпих към него. Бях до глезените в локва, докато разглеждах правоъгълното гнездо на стопа. Видях дупката с минаващите през нея кабели. Той беше прав. Стрелата спокойно можеше да мине през нея.

— Ако е вкарана отгук, а аз смятам, че е така — казах, — това е важно, защото предполага, че който го е направил...

— Знаем кой е — изсумтя Марино. — Защо не започнем да се държим така, все едно знаем, че е тя! Кой друг би могъл да е?

— Опитвам се да съм обективна.

— Не си прави труда.

— Това, което се канех да кажа, беше, че не е задължително да е влизала във вана. Значи не е имала нужда от ключ.

— Точно така. Само е махнала стъклото и металната част и е стигнала до дупката, през която минават кабелите — обясни той. — И имаш достъп, имаш начин да вкараш нещо във вана, без да го отваряш. Така че е било фасулска работа да мушне стрелата. Маха стопа, бутка го настрана, пъха стрелата и връща стопа на мястото му. — Той демонстрира. — Отнема не повече от три секунди.

— И това е направено, докато колата е била паркирана на алеята на Луси.

— Мисля, че болтовете са били развити по-рано, може би докато ванът е бил на паркинга на КЦК. Но се съмнявам, че стрелата е пъхната тогава, иначе щяхме да я чуем да се търкаля. Караме това чудо откакто се видяхме в твоя кабинет сутринта. Не сме чули нищо да трака, докато не тръгнахме обратно насам.

— Искаш ли да сложим това в плик? — попитах.

Марино кимна утвърдително. Бяха останали следи от инструменти. Щяхме да накараме Ърни да ги сравни с онези, които бяхме намерили по подаръците от Кари. Медните куршуми. Гилзите. Монетите, които бе лъснала в специален уред и ми бе оставила в двора на рождения ми ден 12 юни. Стрелите, с които бе убила гмуркачите на полицията и бе простреляла мен три дни по-късно.

Върнах се в задното отделение на вана. Сложих си чисти ръкавици и Марино ми подаде частите на стопа. Откъснах още бяла опаковъчна хартия от ролката на плота. По пода от мен капеше вода.

— Вероятно нямаше да забележиш, че е останал само един винт, освен ако специално не си погледнала. — Той говореше високо, а аз започнах да увивам. — Но стопът е щял да падне бързо, ако минеш през достатъчно голяма дупка на пътя... Леле! — Той вдигна очи към бушуващото тъмно небе, към стените вода, които се изливаха по лицето му. — В такова време и птиците се давят.

32.

Затръшнах двойната врата и я заключих. Огледах превзетия от дъжда имот, докато вървах под потопа към кабината на вана.

В далечината по Братъл стрийт бавно се движеха коли. Предните им фарове пробиваха мъглата. Търсех с очи тактическата група. Трябваше да дойде всеки момент. Но чакането ми се струваше безкрайно, още повече докато дъждът вреше по асфалта. Вятърът виеше и стенеше край къщата и през дърветата, сякаш бяхме обидили някакъв дух.

Качихме се в кабината на вана. И двамата бяхме толкова подгизнали, че вече нямаше значение, а аз не се чувствах по-сигурна от това, че към нас пътува подкрепление. Не се чувствах в безопасност.

Не ми пукаше кой или какво пътува към нас — патрулка или тактическа група. Нищо не можеше да ми донесе спокойствие точно сега, защото изглеждаше, че не владеем положението. Не ние правехме изборите. Дори когато си мислехме, че идеята е наша, откривахме, че може би не е.

Бяхме надхитрени и манипулирани. Марино се чувстваше по същия начин. Откакто му казах за видеата, той прие, че тази сутрин сме се събудили в пълно неведение, че денят ще принадлежи на Кари Гретхен. Но беше точно така, а тя пък сигурно се бе събудила в екстаз от дяволичния си театър.

— На това му казвам прецакване — каза Марино, докато затваряхме вратите, а потопа чукаше по металния покрив. — Никъде не можем да отидем, включително и в къщата. Не можем да чакаме навън на алеята, освен ако не искаме да се удавим или да сме мюрета. Затова сме приклепени в проклетия ти ван. Приклепени сме вътре целия скапан ден. Струва ми се, че ще останем в него до края на живота си.

— Сигурно е пъкнала стрелата вътре точно преди бурята. И то под носа на ФБР! — Не исках да му слушам оплакванията.

Интересуваше ме как е възможно това. Какво бе направила? Невидима ли беше? Това ли бе намекнала Луси и дали Кари бе научила нови номера, откакто за малко не ме уби във Флорида?

— Точно така. Под носа на шибаното ФБР. — Марино запали цигара и аз включих двигателя, за да може той да отвори малко прозореца си. — Но никой не би могъл да направи нещо подобно в имота на Луси, без да бъде заснет от камерите.

— Не съм сигурна, че е така, ако човек знае точно къде са камерите и какъв периметър покриват. Или ако има начин да проникне в системата и по някакъв начин да я манипулира. Или пък има някакво друго обяснение. — Спомних си пак за метаматериала.

— Е, предполагам, че начинът, по който паркира, частично е блокирал видимостта към задната част на вана, защото джипът на оня задник, агента на ФБР, я закриваше — каза Марино. — Но трябва да питаме Луси дали може да ни помогне. Или Джанет.

— Според тях вчера и днес сензорите за движение са уловили нещо, но камерите не са. Луси казва, че е станало около четири часа и двете сутрини.

— Може да е била катеричка, заек, нещо ниско до земята. — Той изтръска пепелта през прозореца.

— Това не би включило сензорите за движение. Там хем е имало, хем е нямало нещо. Тя каза, че не може да си го обясни.

— Никога не вярвам на Луси, когато казва, че не може да си обясни нещо. Ерин Лория би трябвало да знае, ако нещо е било уловено от камерите.

— Сигурна съм, че знае доста. — Усетих прилив на враждебност и осъзнах колко я мразя и обвинявам.

— Можем да се обзаложим, че е следила мониторите и е прегледала записите — каза той, когато включих отоплението на прозорците и чистачките. — Може да е видяла нещо, което да ни помогне.

— Няма да я питам нищо. — Чудех се доколко той помни времето, когато Луси бе в академията на ФБР, и го сръчках. — Известно време като нов агент тя е живяла в общежитието на Луси — припомних му. — Общежитието „Вашингтон“. Били са на един етаж.

— Когато я видях тази сутрин, не ми се стори позната и също така не съм сигурен по какъв повод съм могъл да я срещна тогава —

каза той. — Идвам съм в Куонтико само когато сме работили по случай или да се видя с теб. Откъде да познавам Ерин Лория?

— Не е задължително. Но като имам предвид какво видях във видеата, тя може да е имала връзка с Кари. — Разказах, че Кари и Луси се бяха карали жестоко и може би бяха скъсали заради бившата кралица на красотата от Тенеси, която днес бе нахлула в имота на Луси и освен това бе омъжена за федерален съдия.

— С агенти навсякъде, а във въздуха да лети хеликоптер? — Марино бършеше кал, стръкове трева и листа, полепнали по голите му прасци. — И ние сме там? И тя оставя вероятно оръдие на убийство в твоя ван за разследване на местопрестъпления? — Не говореше вече за Ерин Лория. Говореше за Кари. — И защо? За да ни измъкне оттам? За да ни помогне да работим по друго местопрестъпление, за което дори още не знаем?

— Дори да се е сетила, че днес ще карам тази кола, трябва да се запитаме за какво местопрестъпление е знаела предварително. — Включих на задна скорост и погледнах в огледалото за обратно виждане. — И аз гласувам за това.

Потеглих назад, след това напред, опитвах се да се отдалеча максимално от алеята, без да се блъскам в храсти или дървета. Предложих да имаме предвид, че тя може да е планирала и забъркала всичко, което преживявахме, включително и местопрестъплението на това убийство, на което се намирахме в момента. Че е знаела, че лично ще дойда тук, и кое превозно средство ще избира.

— В града съм — продължих да обяснявам. — Всеки, който ме наблюдава, ще знае, че не съм на път. Пак работя по случаи както обикновено, а това не беше така само преди две седмици.

— Тя би била наясно с всичко това, ако е хакнала сървъра на КЦК.

— Луси казва, че не е.

— Не ми пука какво казва Луси. Това не значи, че е вярно. Не и когато имаме предвид за кого говорим.

— Ако базата данни на КЦК е хакната, и то от Кари? — отвърнах. — Тогава — да. Тя знае всичко за това къде съм, кога съм там и защо.

— Календарът ти и всичко друго е в дигитален вид.

— Именно. Но Луси казва, че базата данни на КЦК е в безопасност. — Проверих огледалата за обратно виждане и се стреснах от един събърбън със стъкла тъмни като маската на Дарт Вейдър.

Зловещият джип сякаш се бе появил от нищото и бе паркиран зад нас; беше с изключени фарове и без сирена. Шумът от двигателя бе заглушен от бурята и буботенето на дизеловия мотор на моя ван.

— Трябва да ги пусна в къщата, а ти остани нащрек — каза Марино, докато вратите на събърбъна се отваряха едновременно.

Отвори вратата и подаде цигарата си под дъжда, за да я угаси. Хвърли мокрия фас в бутилката от вода.

— Няма да седя тук сама. — Отворих и моята врата. — Няма да чакам тук сама, докато ти си вътре.

— Няма да се отклоняваш — каза Марино и слезе да посрещне тактическата група.

Бяха в пълно бойно снаряжение. Носеха очила за нощно виждане и бойни шлемове. На гърдите си имаха бойни пушки М-4 със зелени лазерни мерници, които се виждаха само в инфрачервения спектър.

— Не се отделяй от мен — каза ми троснато Марино.

Командирът на групата с прякора Аякс беше млад и едър. Беше привлекателен по плашещ начин, с квадратна челюст, хладни сиви очи и къса тъмна коса. На дясната му буза видях кръгъл белег, зараснала рана, вероятно от куршум. Той почти не ме погледна, докато подаваше на Марино черен плик за боклук, в който имаше нещо. Нямахме го обичайното остроумничене, нито дразненето и бърборенето.

Никой не се усмихваше и планът беше прост. Екипът щеше да провери къщата и да се увери, че вътре е безопасно, а ние щяхме да останем отвън. Това би трябвало да отнеме петнайсет минути, но зависеше какво ще намерят и ние щяхме да ги последваме до входа. Прекрачихме единствената жълта лента за отцепване на местопрестъпления и на верандата Марино си бръкна в джоба за ключ с етикет на доказателство. Заклучващата система започна да издава сигнал в мига, в който отключи вратата.

— Това поне е добре — коментира той, когато лошата миризма отново ни посрещна. — Изглежда, че никой не е влизал в къщата, откакто бяхме тук, освен ако някой не е знаел кода на алармата.

Затвори вратата зад нас: тя се хлопна и ни обгърна хладна неподвижност, нарушавана единствено от тиктакането на часовници.

Четиримата полицаи пъргаво и леко тръгнаха по главния коридор и нагоре по стълбите, разделиха се по двойки, оръжията им бяха готови за стрелба. Оставиха ни с Марино сами. Той остави на пода куфарите ни с инструменти за обработка на местопрестъпления и отвори черния найлонов плик. Извади от него сгънатата тактическа униформа и остави и нея на пода.

И от двама ни капеше вода. Около подгизналите ми боти бе започнала да се образува локва. Стоях до затворената врата. Когато бяхме тук сутринта, не бях чула часовниците.

ТИК ТАК ТИК ТАК

Огледах изправената стълба, тъмната засъхнала кръв, която бяхме маркирали с оранжеви флагчета, които леко се вееха от студения въздух, който духаше от отдушниците. Заслушах се в глухия шум на дъжда по каменния покрив. Часовниците ми проглушаваха ушите.

ТИК ТАК ТИК ТАК

Тиктакаха силно и притеснително. Огледах парчетата стъкло от крушките и старинния кристален абажур, които трябваше да повярваме, че Шанел Гилбърт бе счупила, когато изгубила равновесие и паднала. Очакваше се да приемем точно това. Или пък не? Трябваше ли да бъдем измамени? Трябваше ли да се усетим, че сме измамени? Може би отговорът беше — и двете. Всичко казано и нищо от това. Вдигнах очи към сребрилата основа на полилея и двете празни фасонки. Спомних си за липсващата крушка от стопа на вана. И пулсът ми се усили още малко. Заслушах се в часовниците.

ТИК ТАК ТИК ТАК ТИК ТАК

Стъклените парченца проблясваха, призрачната синя следа от реактива, който бях напръскала тази сутрин, беше изчезнала. Върху белия мрамор пак нямаше нищо, все едно нищо не се бе случило. Марино бе включил климатиците преди да тръгнем и ми бе студено, почти треперех в подгизналите си дрехи. Закрачих и за малко да не се позная в бароковото огледало вдясно от входната врата. Погледнах жената в него; тя също ме гледаше от стъклото с излющена амалгама в начупена тук-там позлатена рамка от стилизирани листа.

Взирах се в отражението си все едно беше на непознат — от късата ми руса коса капеше вода; косата ми бе полепнала по черепа ми и от това чертите ми бяха станали още по-натрапчиви, отколкото си ги представях. Очите ми бяха по-тъмносини, тревожно сини, което ми

напомни за напрегнатото ми настроение. Виждах напрежението в мускулите на челото си и около стиснатата си уста. Тъмносините ми работни дрехи с избродиран герб на КЦК бяха мокри и полепнали по мен. Приличах на клошарка, на привидение. Отдалечих се от огледалото.

Вниманието ми се зарея покрай стълбището към всекидневната. Разбрах какво бе имал предвид Марино, когато бе казал, че Шанел Гилбърт или някой друг е имал необичайни интереси. От двете страни на дълбоката каменна камина имаше стари чекръци с трикраки дървени столчета. Имаше един и до дивана. Видях пясъчните часовници и дебелите свещи по полицата на камината и по масите, преброих часовниците. Бяха поне шест. Стенни часовници, часовници на дървени поставки, настолни часовници. От мястото, където бях застанала, виждах бледите им кръгли циферблати. Орнаментирани стрелки на всички показваха 1 и 20.

— Забеляза ли часовниците тази сутрин? — попитах Марино, докато се заслушах за други звуци в къщата. Не чувах тактическата група. Мъжете бяха толкова тихи, сякаш изобщо ги нямаше. Чувах само духащия вятър и часовниците.

ТИК ТАК ТИК ТАК

— Забеляза ли ги — повторих. — Защото аз не, а би трябвало.

— Не помня. Но тогава се случваха много неща. — Марино бе застанал между стълбището и вратата под него, която водеше към мазето.

— Сигурна съм, че щях да ги забележа. Изненадана съм, че не съм.

В отговор Марино погледна към тавана и се заслуша. Дясната му ръка бе върху пистолета. Виждах, че си мисли същото, което и аз. Аякс и неговият екип бяха тихи. Прекалено тихи. Ако нещо им се бе случило, ние щяхме да сме следващите. Усетих известно примирение с това, дълбоко потиснато чувство, което не допусках често на повърхността и за което не мислех. Но се бе появило. Беше ми познато. Не беше остро, тъжно или неприятно чувство, по скоро неохотно мълчаливо съгласие, че мога да държа съдбата в ръце като череп и без да трепна да я гледам в очите.

„Не можеш да ме унищожиш, ако не ми пука.“

Този ден можеше да ни е последният и ако така бе писано, така да бъде. Щях да предотвратя всяко лошо нещо, ако ми бе по силите. Това бе мисията на моя живот. Освен това знаех как да приемам окончателността, да се предам пред това, което не мога да променя. Не исках да умирам. Но отказвах да се страхувам от това. Чаках го без ужас, защото няма логика в това да преживяваш една трагедия преди тя да се е случила.

— Истината е — каза Марино, докато аз чаках и се заслушвах, — че не помня да съм чул часовници, но ги видях, докато обикалях. Съвсем сигурен съм, че всички показваха различни часове — добави и предчувствията ми се усилиха, докато чаках това, което щеше да се случи всеки миг.

Нещо щеше да се случи. Или вече се бе случило.

— Наистина го забелязах, когато бях във всекидневната — продължи Марино. — Не можех да повярвам на всичките странни щуротии вътре, чекръците, малките кръстове, направени от железни пирони и червен конец, пясъчните часовници. И колкото повече си мисля за това, докторке, не мога да се закълна, че часовниците работеха.

— Сега работят, а старинните часовници трябва да се навиват ръчно. И трябва непрекъснато да се нагласяват, ако не са точни. — Заслушвах се за това, което се случваше около нас, и чувах само духащия вятър и часовниците.

— Някой е влизал тук — каза Марино.

— Точно това искам да кажа.

— Някой, който има ключ и кода за алармата.

— Вероятно.

— Не е вероятно. Абсолютно вярно е, освен ако не говорим за призрак, който може да минава през стени. — Беше ядосан. Гледаше телефона си.

33.

Трябваше да се махаме. Стоях до входната врата и се ослушвах за тактическата група. Не долавях гласове или отваряне и затваряне на врати, нямаше дори скърцане на пода. Само вятърът и дъждът и часовниците. Погледнах моя. Тактическата група обикаляше къщата от точно шест минути. Мъжете сякаш бяха изчезнали.

ТИК ТАК ТИК ТАК...

С Марино трябваше да излезем навън в бурята. Беше по-безопасно, отколкото да стоим тук, или поне така го чувствах, докато гледах широкия му гръб, обърнат към мен. Говореше с някого по телефона, друга жена, доколкото разбирах. Дадох си сметка, че се е свързал с охранителната фирма на Шанел Гилбърт.

— Ще го повторя — каза Марино — и ще го запишем.

Имаше предвид, че аз ще го запиша. Извадих бележник и химикалка от дамската си чанта, което пак ме накара да се сетя за пистолета си. Извадих и него и го сложих върху куфарчето с инструментите.

— Пусната е в десет и двацет и осем тази сутрин — каза той на жената от другата страна на линията, която наричаше „скъпа“, — и не е имало никаква активност до един и двацет и пет след обед, когато аз я спрях.

След това той затвори и каза:

— Как можем да обясним нещо подобно? Пускам алармата, когато излизаме в десет и двацет и осем, след това я спрях, когато влязохме сега. С други думи, никой освен мен не е докосвал охранителната система през последните три часа. Тогава как по дяволите някой е влязъл и е навил часовниците? Добре че си с мен, иначе щяха да кажат, че аз съм го направил.

— Не би могъл и това е абсурдно — отвърнах.

— Сигурна ли си, че няма друго обяснение защо чуваме часовниците сега, а не сме ги чули по-рано?

— Какво друго обяснение би могло да има?

— Но алармата трябва да е спирана и пускана. А не е. Така че как са били навити?

— Мога само да ти кажа, че точно това се е случило след като бяхме тук.

— Може би има друг начин да се влезе, в смисъл като се избегне охранителната система. — Беше неспокоен, оглеждаше се и се заслушваше, а аз мислех за заключената врата към мазето отвън до цветната леха.

Спомних си ръждясващия корпус на „Мерседес“ на дъното на морето. Струваше ми се, че потъналият кораб и вратата към мазето са едно и също. Портали към зъл свят. Портали към унищожението и смъртта. Портали към окончателната ни съдба. Зачудих се дали на вратата към мазето има аларма и дали тя е свързана със системата. Ако не, някой можеше да е влязъл в къщата оттам. Без да има нужда от кода и без да има запис за влизане и излизане.

— Ако имаш ключ — започнах, — можеш да влезеш в къщата през вратата към мазето отвън или поне в мазето, предполагам.

— Ако имаш ключ, няма ли да имаш и проклетия код на алармата и да не ти се налага да влизаш в къщата оттам?

— Не е задължително.

Той извади глока от кобура на колана на мокрите си бермуди и каза:

— Чудя се дали пък икономката не се е върнала да бърника. Може би знае начин да влезе, без да включва охранителната система. Промъкнала се е и докато е била тук, е навила и часовниците.

— Защо да го прави?

— Навик. Хората правят странни неща, когато са разстроени. Или може би е луда. — Очите му бяха широко отворени, пистолетът му сочеше надолу покрай крака му. — Като погледнеш всичките тези неща тук, се сещаш за психичноболен или за някоя лоша магия.

Нищо от това не ми бе привлякло вниманието сутринта. Бях тръгнала внезапно и не можех да спра да мисля за видеата „Покварено сърце“ и за това как ме накараха да се почувствам и да действам. Бях шокирана. Заплашена. Гневна. Тъжна. Но най-вече завладяна от усещането за спешност. Прекалено много бързах да изхвърча оттук.

Ако бях имала време да поогледам, сигурно щях да се зачудя дали Шанел Гилбърт не е имала психически проблеми или дали не е

била почитателка на езическа религия. И двете биха могли да я направят уязвима пред хищник като Кари. Заслушах се за някакъв звук от тактическата група. Нищо не чувах.

И тогава телефонът на Марино звънна с птича песен, която за миг обърка и двама ни.

— Какво става, Лейпин? — каза той гневно в мига, в който разбра кой е. — Да, добре, съжалявам да го чуя, но не ми дреме дали си болен, или не. Звуча като от гробница? Ами познай защо. Защото съм в гробница. Във фойето съм, в което една дама бе намерена мъртва тази сутрин, помниш ли? Току-що дойдохме с докторката да довършим работата, защото се оказа, че е убийство. И познай какво? Периметърът не беше отцепен и подкреплението ми го нямаше никакво. И познай още какво? Рейндж ровърът на Шанел Гилбърт вече не е в къщата. Чу ме. Не. Не се правя на интересен. Няма го на алеята, където го видях преди три часа. Оказва се, че някой е влизал в къщата, докато ни е нямало. Може би същият човек, който е взел колата... Разбира се, че не е Хайд. Той няма как да влезе.

Гледаше ме, докато слушаше и говореше. Разговорът не бе започнал никак добре и ставаше все по-зле. Виждах вътрешната борба на Марино в очертанията на тежката му челюст. Бях сигурна, че Кари си играе с нас и ни прави да изглеждаме посмешища, глупаци. Можех да си представя как се забавлява, самодоволната ѝ усмивка и смеха ѝ. Бяхме наред кошмар, който тя бе създала, защото тя така правеше, докато почтените хора се опитваха да си живеят живота и да си вършат работата. Ние бяхме тук според план. Не нашият план. Нейният план.

— И нямаш представа — каза Марино на Лейпин по телефона. — Не си говорил с него, а когато си го видял за последно, не ти е дал никакъв повод да мислиш, че има някаква работа, трябва да ходи някъде? Да се сещаш за някаква причина да спре да отговаря по радиостанцията и телефона? Да, както ти си направил. И си у дома? Ами много добре, защото всеки миг ще имам точните координати на местонахождението на телефона ти. Правилно ме чу. Извинявай, приятел. Но така става, когато изчезвате.

Не беше точно така. Марино преувеличаваше. Използването на клетките на мобилните оператори за определяне на местонахождението не е сто процента надеждно. Може да даде отклонение от трийсет километра, а и повече, и зависи от софтуера,

топографията, времето и колко трафик се обработва от транслиращите центрове във всеки един момент. Но това не спираше Марино да опита. Ако не нещо друго, поне пингването на телефона е блъф, с който да сплашиш заподозрян и да го подтикнеш към самопризнание.

— Ето какво знаем. — Марино вече говореше на мен, докато се навеждаше да събуе мокрите си маратонки. — Лейпин твърди, че с Хайд тръгнали със своите си коли отгук, докато ние сме били още вътре. Това трябва да е станало около десет и десет или и петнайсет. — Шарките на чорапите се бяха отпечатали върху белите му глезени.

— Аз ги видях да тръгват. — Толкова ми беше студено, че бях започнала да треперя, докато стояхме до предната врата мокри до кости. — Заедно с щатски полицаи Вогъл. Около петнайсет минути преди да тръгнем с теб.

Слушах него, но се ослушвах и за тактическата група. Как можеше едри мъже с тежко снаряжение да са толкова дяволски тихи? Предупрежденията идваха бързо и ясно. Не трябваше да сме в къщата. Но бяхме влезли и ето ни сега тук. Бяхме в безопасност. Не спирах да си повтарям, че не бихме могли да сме в по-голяма безопасност — нали с нас бяха спецченгета, но продължавах да се чудя как е възможно да не издават нито звук. Бяха тихи като котки. Не чувах нищо, нито стъпки, нито гласове, и сърцето ми започна да бие по-силно.

* * *

Нещо се бе случило. Изведнъж в съзнанието ми изникнаха двамата гмуркачи на полицията — ярко и ужасяващо, увиснали с главите надолу в корпуса на потъналата баржа.

Казваха се Рик и Сам. Представих си мъртвите им млади лица, маркучите на кислородните им бутилки, които се люшкаха покрай тях, косата им, която плуваше в кафеникавата тъмна вода, очите им, които се взираха, без да мигат, иззад шнорхелите. Нямаше мехурчета. Регулаторите не бяха в устите им.

Спомних си неверието си, наелектризиращата експлозия на адреналин, когато осъзнах, че виждам от черните им неопрени да стърчат стрели. Само преди минути двамата бяха живи и здрави,

весело си провериха гмуркаческата екипировка един на друг, скочиха от кърмата на яхтата и изчезнаха под повърхността. Аз се шегувах с Бентън, че ще си показват значките под водата, за да са сигурни, че никой няма да ни притеснява и да пречи на мисията ни. Имахме подводен ескорт. Имахме подводна сигурност.

А след това те бяха мъртви на морското дъно, убити от засада, приклучени в капан, а аз така и не успях да си обясня какво ги е привлякло към онзи отвор и в тъмната вътрешност на корпуса. Защо бяха влезли? Кари някак си ги беше примамила. Може би е била вътре и е чакала с харпуна, сляла се с ръждивия метал, после е изскочила от нищото. Надявах се, както правя винаги. Надявах се, че не са страдали, докато кръвта им е изтичала и са се давели. Усетих вътрешен конфликт. Мислите ми ставаха все по-гръмогласни и яростни и се опитвах да надвикам часовниците.

БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ!

— На Лейпин му било станало лошо, заболяла го глава, гърлото му дращело — каза Марино, а аз се насилих да го слушам.

„Внимавай!“

— Прибрал се да си вземе лекарство против настинка и не си направил труда да съобщи по радиостанцията. Поне така твърди. Преди няколко минути най-накрая се обадил, че е болен и си тръгва.

БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ! БЯГАЙ ОСТАНИ!

— Какво точно е знаел Лейпин, когато двамата с Хайд са си тръгнали? — попитах.

— Че Хайд отива за кафе и до клозета и след това ще се върне, за да отцепи периметъра с жълта лента. Бързал, защото искал да го направи преди да завали.

— Освен ако някой друг не е опънал лентата пред предното стълбище, по всичко личи, че го е направил той. Започнал е и после изведнъж си е тръгнал. Погледни на другата страна, ако обичаш — казах и разбира се, Марино погледна право към мен. — Обърни се. Не ме гледай. — Започнах да си разкопчавам ризата.

Свалих я, след това магнах и подгизналите си обувки, мокрите си чорапи и спортни панталони и ги оставих на пода на безопасно разстояние от кръвта и счупеното стъкло. Униформените панталони,

които бе донесла тактичeската група, бяха толкова големи, че можех да ги обуя, без да им свалям ципа. Прегънах колана, за да го стегна малко. Сложих и черната риза, която ми бе огромна в раменете и кръста. Памучната тъкан бе нова и твърда. Поне имах достатъчно джобове за пълнители за пистолет, химикалки, фенерчета, ножове, въобще каквото можеше да ми потрябва, помислих си с ирония. Погледнах се в огледалото. Униформата ми висеше отвсякъде и си личеше, че не е моя.

Не изглеждах наистина заплашително без бронезилетка, каска, очила за нощно виждане и автомат или поне пистолет с повече от шест патрона. Можех само да се надявам, че ако някой лош ме види, няма да ме застреля, защото ще предположи, че съм опасна. Но не такава исках да бъда точно в този момент.

— Е, Лейпин изведнъж се разболя благодарение на теб — каза Марино, който стоеше с гръб към мен и търсеше нещо в телефона си.

— Защо благодарение на мен? — Седнах на студения мраморен под и си обух мокрите обувки без чорапи, а върху тях сложих найлонови калцуни, за да не оставям мокри следи из къщата.

— Ти каза на Вогъл нещо от сорта, че няма ваксина за тетанус, а той може би просто е имал магарешка кашлица. Лейпин беше там и чу и на това аз му викам силата на внушението. Изведнъж и той се почувствал болен. — Марино си обуваше подгизналите маратонки. Телефонът му пак звънна.

От това, което чух, останах с впечатлението, че е неговият човек от телефонния оператор. Дълго време Марино само слушаше. Говори много малко. Виждах, че това, което му казват, никак не му помага. Или не разбираше колко му помага, или не го смяташе за достоверно.

— Това е лудост — възкликна той, когато затвори. — Пингнахме телефона му...

— Телефонът на Хайд.

— Да, Лейпин не ни интересува. Знаем къде е, скатал се е от работа вкъщи. Последното обаждане на Хайд е от девет и четиридесет и девет тази сутрин, докато все още е бил в къщата — каза Марино. — От разпечатката се вижда, че обаждането е минало през клетка със същите координати като на тази къща.

— Не разбирам — казах.

— Не разбираш, защото тук очевидно няма клетка. Не съществува. — Марино повиши глас, беше объркан. — С други думи, обаждането на Хайд е минало през фалшива клетка, вероятно симулатор, устройство за проследяване на телефон. В днешно време са толкова компактни, че можеш да си ги носиш в колата, в куфарче или дори да ги скриеш някъде в къщата.

— Тези устройства се използват от лоши хора. — Замислих се за Луси и за това колко много исках да мога да говоря с нея. Тя би знаела какво представляват тези устройства за проследяване. Вероятно можеше да ми каже какво точно се е случило на това място и кой е шпионирал или прихванал комуникациите и защо.

— Но и полицията го ползва — казах на Марино. — Имаше много спорове доколко ченгетата трябва да разчитат на подобни устройства, за да прихващат информация, да проследяват хора и в някои случаи да заглушават радиосигнали.

— Точно така. Работи и по двата начина. Шпиониране и контрашпиониране — каза Марино. — Можеш да проследиш някого и да прихванеш информация или да използваш същото устройство, за да се предпазиш да не те проследят теб. Бентън би трябвало да знае дали ФБР са шпионирали този имот.

— Щом казваш.

— Но предполагам, че няма да ти каже.

— Вероятно няма. — Подадох на Марино сухите дрехи с размер XXL. — Преоблечи се. — Хвърлих му и найлонови калцуни.

34.

Възпитано извърнах поглед, докато той сваляше мокрите си дрехи и ги пускаше на пода до моите. Отново си помислих колко безмилостни са местопрестъпленията. Не можехме да получим никакво лично пространство, да пием вода или да ползваме тоалетната. Не можех да ползвам сушилнята за дрехи, кърпа от банята, дори не можех да седна на някой стол.

— Докато чакаме, можем да започнем. — Марино вдигна ципа на униформения панталон, който му бе точно по мярка.

— Не мисля, че е разумно. — Навих си ръкавите, за да не ми пречат. — Ако изненадаме тактическата група, като нищо ще ни застрелят. Предлагам да останем тук, докато те не ни кажат.

— Нищо няма да ни се случи, ако се ограничим със стаите, които вече са проверили. Все още няма да се качваме горе или да слизаме в мазето. — Марино застана първо на единия си крак, после на другия, за да обуе калцуните. — Не и докато те не минат през тях.

Закачи глока на колана си, пъкна радиостанцията в един от задните джобове, а телефона си в другия и взе куфарчето с набора за обработка на местопрестъпления. Излязохме от фойето, минахме покрай стълбището и влязохме в претъпканата с ужасяващи антики всекидневна. На чамовия под имаше килими в ярки десени. През мен премина нещо като сеизмичен трясък.

Вниманието ми бе приковано върху шестте обредни свещи в семпли стъклени свещници върху лакираната червена ниска масичка. Не бяха палени. Не бяха прашни и изглеждаха нови. Наведох се към тях и усетих познатия мирис на жасмин, тубероза и сандалово дърво. Разпознах мускус и ванилия, богатия еротичен аромат на „Аморверо“, което на италиански означава „истинска любов“, парфюма запазена марка на хотел „Хаслър“ на върха на Испанското стълбище в Рим, където Бентън ми бе предложил брак преди осем години.

Имах парфюм „Аморверо“, както и балсам и лосион за тяло от същата марка. Той винаги ми ги купува за рождения ден и сега

помирисах аромата в тази къща. Подуших си китките, за да съм сигурна, че не идва от мен, макар да знаех, че няма как да е така. Тази сутрин не си сложих от него.

— Какво помирисваш? — попитах Марино.

Той подуши и сви рамене.

— Стара къща, може би цветя. Но носът ми е запушен от всичкия прах тук. Сякаш къщата е била затворена от много време. Не забеляза ли?

— Не разпознаваш ли нещо?

— Какво?

— Това, което описа като мирис на цветя. Не ти ли е познато?

— Да. Мирише ми малко на парфюма ти. — Той се приближи към мен и ме подуши.

— Защото е същият аромат, но в момента не съм с него. Освен това не е много разпространен.

Бентън го поръчваше от Италия.

— Казваш ми, че това е твоят специален парфюм. — По обръснатата глава на Марино изби пот. — И близките ти знаят това.

— Точно това казвам — отвърнах. И той мислеше същото, което и аз.

— Като часовниците — каза Марино. — Тази сутрин минах през тази стая и съм сигурен, че часовниците не цъкаха. Не ги чух. Не помня да съм виждал и свещите или да съм помирисал нещо друго освен прах.

— Свещите не са палени. — Посочих една на страничната маса. — И ако вдигна една от тях — направих го, докато говорех, — няма покапал восък, няма кръгъл отпечатък в праха на масата. Сякаш са сложени тук скоро, а стаята не е чистена от доста време.

Очите на Марино се стрелкаха наоколо, часовниците тиктакаха, а дъждът барабанеше по покрива по-силно, после по-бавно, после пак се изливаше като потоп. Вятърът виеше и стенеше, а аз се ослушвах за тактическата група. Включих два алабастрови лампона и един полилей и те светнаха със слаба светлина. Вековните картини с пейзажи, строгите портрети и стените с дъбова ламперия бяха също толкова тъмни, стаята беше мрачна.

Пред тухлената камина имаше дантела със сложни мотиви и не виждах никакви признаци, че камината някога е била палена. Не

долавях тежкия остър мирис на горели дърва и сажди. Не виждах дърва и това ми се стори тъжно. Дори и в слънчев ден би било. Нямаше телевизор, не виждах звукова система или тонколони, нямаше списания или вестници. Не че можех да си представя да чета тук или да поседна с приятел.

Стаята беше огромна и пуста и докато стоях и се оглеждах, долових слаба смесица от други миризми. Прашна тапицерия. Нафталин. Прах имаше по всяка повърхност, пращинки летяха и в лъчите на лампата на тавана. Съмненията ми в икономката на Шанел Гилбърт ставаха все по-големи.

Всекидневната не беше ползвана, нито чистена отдавна. Казах го на Марино, докато крачех към менажерията от старинни сребърни фигурки на животни, наредени на една масичка.

Кон, глухар, бизон, риба със стъклено око, филигранно направени, но мръсни и без живот. Нямаше нищо цветно и свежо. Декорацията беше великолепна, но статична и безлична, освен предметите, които ми приличаха на талисмани, символи, обредни инструменти — и часовниците. Няколко бяха стари колкото къщата, имаше един стенен с формата на фенер и един готически швейцарски часовник.

— Не мисля, че икономката се е грижела достатъчно за това място — казах. Все по-силно се тревожех за тактическата група.

— Главната спалня е в дъното на коридора. — Марино отиде до един прозорец и дръпна тежкото тъмночервено френско жакардово перде. — Доста е отдалечена от входната врата и ако си в леглото, може и да не чуеш, ако някой звънне. — Погледна навън в мрачния дъждовен следобед. Чувах леещата се от небето вода и вятъра, но нищо друго.

— Не знам колко плащат на Елза Мълиган или колко часа работи, но май си пилеят парите. — Продължавах да наблягам на това, защото Марино не се интересуваше от моята домакинска наблюдателност, а трябваше.

Опитах се да си представя Елза Мълиган според начина, по който ми бе описана, виждах големите ѝ очила, щръкналата черна коса. Хайд бе казал, че първото му впечатление било, че става въпрос за семейна приятелка от Лос Анджелис и че изглеждала странен избор за икономка. Очевидно не беше старателна и трудолюбива, поне не и в

чистенето. Ако идваше всяка сутрин в осем, какво правеше, докато беше тук? Това, което бе казала на Хайд, ми се стори като още една от историите, в които се очакваше да повярваме, но която не се връзваше.

— Ако Шанел е била в дъното на къщата, само по халат, да се чудиш как тялото ѝ се е озовало близо до входната врата — каза Марино, докато се заслушах за скърцащо дюшеме, за затварящи се врати, за гласове. — Няма ли начин икономката да е преместила тялото там?

— Шанел не е била убита на едно място, а след това влачена или носена във фоайето, ако това питаш.

— Но избърсаната кръв, която видяхме, когато напръска мрамора — припомни ми Марино. — Може би има още следи, които са били измити.

— Подозирам, че целта на чистенето на кръвта във фоайето е първоначално да останем с впечатлението, че е било нещастен случай. Ако паднеш от стълба, няма да пръснеш кръв навсякъде. — Огледах се и се заслушах за тактическата група. — Ако искаш да примамиш хората да тръгнат по погрешната пътека в началото, е най-добре да почистиш всичката кръв или други улики, които не съвпадат с това, което се опитваш да представиш — добавих, докато чакахме за някакъв знак, че в къщата с нас има още четирима едри мъже.

Заслушах се в дъжда и часовниците. Поривите на вятъра караха прозорците да тракат. Нищо друго не чувах.

— И този човек е знаел, че ще намериш следи от избърсаната кръв и че ще се сетиш какво се е случило. — Марино се приближаваше към мига, в който щеше да изрече неизбежната и зловеща истина, в която вече бях сигурна. — Няма съмнение, че Шанел е била убита там, където е намерена. Очевидно е, нали?

— Ако съдя по разпръскването на кръвта, да — отвърнах. — Получила е фатално нараняване при срещата с мраморния под. Кое не означава, че там е станал първият сблъсък.

— Като че ли някой я е бутнал на пода без много усилие и е започнал да блъска главата ѝ.

— Ако съдим по първоначалния ми оглед, компютърната томография и това, което ми каза Люк, изглежда точно така.

— Това сме го виждали и преди, докторке. — Марино нямаше предвид, че сме виждали такива неща изобщо в практиката си.

Намекваше за смъртни случаи, причинени от удар с тъп предмет, които се бяха случили през последната година. Агентът по недвижими имоти Пати Марсико беше пребита до смърт в Нантъкет, младата Грейси Смитърс бе умряла по подобен начин на скалистия бряг на Марбълхед.

— Кари Гретхен обича да разбива така главите на хората. — Той вече бе надушил следата ѝ, бе съсредоточен върху нея и нямаше връщане назад.

— Поне при няколко убийства, които са ни известни.

— Онова в Нантъкет предния Ден на благодарността. После онова в Марбълхед през юни. Тя сменя начина си на действие. Бой, намушкване, стрелба със снайпер, харпун. В къщи, на открито, на кула, на яхта, под вода. Каквото ѝ се прииска.

Наведе се към ръчно изработената сребърна риба на масичката, побутна филигранната опашка с кокалчетата на ръката си, облечена в лилава найлонова ръкавица.

— Това е малко странно. Всъщност е кутия. — Тонът му бе гневен. Той взе рибата, опашката ѝ се заклати, а очите ѝ се взряха в мен. — Тежка е. Сигурно е цялата от сребро. Но не мога да я отворя, защото е залепена. Помирисвам лепилото, значи не е било нанесено много отдавна. Може би докато ни е нямало. Може би по същото време, когато са били навити и часовниците. Не чувам нищо да трака в нея. — Той я разклати леко. — Чуй ме значи сега, докторке. Случилото се с Шанел Гилбърт е на лична основа. Намесен е секс. Не е било влизане с взлом или някакво друго престъпление, което е излязло от контрол и е свършило като убийство. Очевидно това, което виждаме, е извратено и гадно, освен това ни разиграват и ние знаем кой го прави. Разбира се, това е моето мнение. Не съм такъв експерт. Не съм Бентън.

Спрях до камината, за да погледна часовниците при библиотеките от двете страни на голямото каменно огнище, пълни с подвързани с кожа книги.

— Става въпрос за властова игра — казах му. Той бе клекнал до куфарчето с инструменти и го отваряше. — При нея винаги става въпрос за власт. Тя това обича. Властта я възбужда сексуално и я движи. Няма нужда да си профайлър, за да се сетиш за това.

Марино извади малко шишенце с етикет „ацетон“ и се върна при малката масичка до дивана от черешово дърво с черни кожени възглавници. Взе сребърната риба-кутия.

— Да се надяваме, че не е бомба. — Почти се шегуваше. — Ако е, значи трябва да се целуна отзад за сбогом. — Извади камера.

— И аз, между другото.

— Някой е залепил капака и не мисля, че го е направил много отдавна. Искам да знам защо. — Започна да снима кутията. — Другият вариант е да повикаме сапъорите. Може би Аманда Гилбърт ще иска да гледа. Да видим какво друго можем да направим, за да я накараме да си покаже главата.

Бръкна в кувачето за прах за отпечатащи от пръсти и четки. Аз оглеждах старите книги, докато той проверяваше сребърната кутия за скорошни отпечатащи от пръсти. Намери само един размазан. Взе проба за ДНК и ставаше все по-гневен и по-агресивен. Чувстваше, че го манипулират и му се подиграват. Знаех кога у Марино се трупа напрежение и че всеки момент ще избухне.

— Значи смяташ, че е тя. — Той гневно скъса един пакет с тампони. — Вече няма съмнения. — Това не беше въпрос. Той ми казваше, че няма съмнения. И наистина нямаше. Знаехме го.

— Да — отвърнах.

— И си го мислиш цял ден.

— Не ми излиза от ума, откакто започнах да получавам видеата. — Взимах книги от полиците, отварях ги, търсех някакви знаци, че са значели нещо за някого. — Мисля, че изводът с кого си имаме работа беше очакван.

— Но обикновено се обаждаш на Бентън. — Марино потопи тампона в ацетон. — А с изключение на онова обаждане, когато тръгнахме от къщата на Луси, не си се свързвала с него. Не и дори преди да разбереш, че той е горе в хеликоптера. Изолираш го от всичко.

Не дадох отговор или обяснение. Нямаше да обсъждам Бентън с него. Продължих да разглеждам миришеците на мухъл книги, които до една бяха странни и мистериозни. Риболов с мухи. Ловни кучета. Градинарство. Каменна зидария през XIX век в Англия. Попадаха съм на подобни колекции в домове, обзаведени от интериорни дизайнери, които купуват старинни книги на метър.

— По-голямата част от това, което виждаме, е безлично — информирах Марино, но той бе разсеян. — Освен пясъчния часовник, чекръците, свещите, железните кръстове и часовниците — добавих, но

той не ми обръщаше внимание. — Те не са част от декора. Но ми се струва, че са събрани по някаква причина и че вероятно символизират нещо. — Не казах нищо повече.

Марино бе отворил сребърната кутия и вървеше към мен. Лицето му бе тъмночервено от гняв. Държеше и двете половини на кутията в една ръка, като бе насочил главата на рибата в обратна на нас посока. Сложи пръст пред устните си в същия миг, в който чух раздвижване в главния коридор.

— Изглежда, е четяла странни книги. — Марино дрънкаше безсмислици, като ми даваше знак, че има проблем. Бяхме говорили в тази къща нещо, които не биваше да говорим. Бяхме обсъждали случая и някой ни бе подслушвал. Много добре можех да си представя кой.

— Не мисля, че някой е четял тези книги — добавих към безсмислената дискусия, докато малкото черно устройство в рибата-кутия продължаваше да ни записва.

Очите всъщност бяха дупчици за обектива на миникамерата и за микрофона. Спомних си за електрическата острилка в стаята на Луси в Куонтико. Спомних си дракона в каменната ѝ градина и гранатовите очи с поглед на Мона Лиза, които като че ли ме следяха. Усетих как настръхвам, въпреки че се държах сякаш нищо не се е случило.

— Съмнявам се, че са събрани, защото някой е искал да ги чете — казах на Марино, докато той отнасяше сребърната кутия и скритото в нея записващо устройство в другия край на стаята. — Предполагам, че това, което виждаме, е пример за лосанджелиско влияние. Поне тази част от дома ѝ е подредена като декор на филм с еkleктични антики, килими и стари картини на хора и места, които вероятно нямат никаква връзка с никой важен човек в живота ѝ.

— А това какво означава за теб, освен че Шанел Гилбърт е от семейство, натрупало пари в Холивуд? — Той отвори хартиен плик за доказателства, докато продължавахме да си говорим, сякаш всичко беше наред.

— Означава, че е отсядала тук. Но живее някъде другаде. В смисъл — метафорично.

Усетих нечие присъствие и се обърнах.

Четиримата полицаи с черни униформи бяха на вратата.

35.

Марино прегъна горната част на кафявия хартиен плик и го залепи с червена лента.

— Захранвано от батерия безжично устройство, което вероятно е поставено не много отдавна. — Каза го на Аякс, който предложи да викнат екипа за киберразследвания да прегледа къщата за подслушвателни устройства.

— Не и преди да приключим тук и да си оберем крушите — каза Марино. — Не искам още ченгета да се разхождат из къщата.

— Да бе, ченгета.

— Не говорех за вас. Имах предвид компютърджиите. Да потърсят и устройства, които могат да блокират радиосигнали и да прихващат трафика от мобилните телефони.

— Някой може да ни подслушва. Щом има едно устройство, сигурно има и други — предупреди го Аякс. — Напоследък ми се струва, че има камери навсякъде.

— Да слушат. Да го начукам на всички, включително и на федералните. Здравсти, ФБР! — каза високо Марино. — Колко мило, че сте се присъединили към нас.

— Нищо не ми привлече вниманието, докато оглеждахме, но това не означава, че някой не ви шпионира. Вече не знам дали изобщо имам лично пространство, освен да се надяваме у дома — каза Аякс, говореше и на двама ни. — Сто на сто дори там има камери. Но зная къде са.

— Може би Шанел Гилбърт също не е имала лично пространство. Може би е била шпионирана — каза Марино. — Или може би е проваляла всички опити на някой да я шпионира. Без значение какъв е случаят, трябва да си зададем все пак един въпрос. Коя, по дяволите, е била тя и в какво е била замесена?

— Тук няма никой — каза Аякс. Очите му сега бяха приковани в мен.

Знаех какво е мнението му. Нямахше нужда да го казва, а и той не би го направил от уважение към мен. Но носеше съмнението си като рекламна табела и без съмнение би ни посъветвал така, ако го попитахме. Би отбелязал, че ако ситуацията изисква спецекип да претърси мястото, тогава аз не би трябвало да съм тук.

За спецченгетата, за екипите, които участват активно в бойни действия или в операции по залавяне, аз съм незначителен персонал. Ами ако заповедта в даден ден е „Убивай, за да не те убият“? Тогава правосъдието и начинът, по който нещата биха изглеждали в съда, слизат надолу в списъка с приоритети. Даже може изобщо да ги няма там. Хората като Аякс не са изследователи, учени, които тълкуват и разшифроват откритото от тях. При специалните операции се стреля по лошите. Аз трябваше да определя дали това си струва. Това бе моята работа. По-рано през деня си бях тръгнала оттук. Сега нямахше да го направя.

— Няма следа от никой горе и долу — продължи Аякс. — Всъщност ако питате мен, изглежда, че в къщата отдавна не са живели хора. Освен в главната спалня в дъното на този етаж. Някой определено я ползва. Или я е ползвал.

Стоеше на прага, другите три ченгета бяха зад него в коридора, с пушки на гърдите и с очила за нощно виждане, вдигнати на каските. Почти невидими, съвсем тихи. Пъргави и непоклатими. Онази идеална смесица от себеотрицание и нарцисизъм, от която смятах, че са направени героите. Трябва да се обичаш, ако искаш да се биеш славно и смело, ако искаш да оцелееш на всяка цена, докато защитаваш други хора с цената на живота си. Противоречие е, но изглежда логично. Не е стереотип или клише, че спецченгетата не са като останалите.

— Така че ако няма нещо друго? — каза Аякс на Марино.

— Точно в момента няма, освен да разберем какво се е случило с Хайд. — Марино надписа плика, сложи капачката на маркера и го хвърли обратно на най-горната полица на отвореното куфарче. — Чух се с Лейпин, но все още нямам вест от Хайд. Знаем, че се е обаждал по телефона оттук преди да тръгне тази сутрин. Все същите откачени глупости. Пингнахме телефона му и проследихме сигнала до клетка тук, на това място, но такава клетка не съществува. Според мен някой е прихващал или заглушавал радиосигнали, като е превърнал къщата в мъртва зона за комуникация.

— Ако не използва пак телефона си, няма да получим никаква друга информация — каза Аякс. — Ако не пратиш съобщение, няма сигнал и няма как да те намерим. Необичайно е, че не е използвал телефона си през последните три часа. Освен ако не е болен, обезвреден или на място, на което е трябвало да го изключи, все щеше да го използва за нещо.

— Стига бе — каза Марино.

— Сигурен ли си, че телефонът му не е тук? — попита едно от другите ченгета. — Дали не е възможно да го е изпуснал или да го е оставил и той сега да не е с него? Не го видяхме никъде. Но това не значи, че не е тук. Какво става, когато набереш номера му?

— Праща ме директно на гласова поща, все едно е изключен или батерията му е паднала. — Марино пак набра номера на Хайд. — Гласова поща както и преди.

— Пуснато е съобщение, че го издирваме заедно с колата му — каза Аякс. — Всички го търсят. Ще повикам подкрепление за този периметър, та да не ви е самотно.

— Няма да останем още много. — Марино прибра телефона си. — Докторката иска да се разходи из по-важните стаи и след това се махаме. Искам подкреплението да остане на място, докато не намерим Хайд и докато не разберем какво се е случило с рейндж ровъра на жертвата. Никой неупълномощен да не пристъпва в имота, нито в къщата, докато аз не позволя.

— Ясно — отвърна Аякс. — Знаеш къде да ме намериш.

С Марино ги гледахме как си тръгват. Изчезнаха по коридора покрай стълбището, после във фойето. Чаках да чуя затварянето на входната врата. Едва долових звука от запалването на джипа им. Усещането, че отново сме сами, ме връхлетя с всичка сила, усетих празнотата и тишината, когато Марино се върна във фойето. Остави запечатания хартиен плик и други доказателства край вратата.

— Чу го какво каза — припомних му. — Ако има едно скрито устройство, значи има още.

— Не бих бил толкова сигурен. Готова ли си? — Той затръшна капака на работното куфарче и го взе.

Излязохме пак в коридора. Следващата дясна врата водеше към трапезарията, малка, с нисък таван, масата бе направена от стара врата и около нея имаше осем груби стола с кафява кожена тапицерия. От

тавана висеше полилей от „Тифани“. Огледах мрачните пасторални платна под специално направеното за тях галерийно осветление. Картините бяха от седемнайсети и осемнайсети век, английски и холандски. Чиниите в старинния английски бюфет от XVIII век бяха от много стар китайски порцелан. Отново забелязах почерка на интериорния дизайнер.

Пердетата от бледа златиста дамаска бяха пуснати върху плъзгащите се френски прозорци. Дръпнах тежката копринена тъкан и видях тесен страничен двор, обграден с ограда от ковано желязо. Локвите от дъжда бяха като малки езера, тревата бе посипана с розови листенца като с конфети. Оградата продължаваше с висок гъст жив плет в задната част на имота. Забелязах отделни тухли и големи камъни, намек за руини, вероятно от външна постройка от по-ранна и по-изискана епоха. Помислих си за хората от Нова Англия и как строят около останките от миналото. Но никога не се отърват от тях.

Тогава го чух пак. Приглушено тупване. Сякаш някой бе затръшнал врата на долния етаж, в мазето.

— Какво беше това, по дяволите? — Ръката на Марино се стрелна към пистолета му. — Остани тук — нареди ми той, сякаш изобщо щях да го послушам.

— Няма да стоя никъде сама в тази къща. — Последвах го. Той отвори вратата, през която го бях видяла да влиза тази сутрин, и светна лампите.

— Проверявам — каза тихо.

— Точно зад теб съм.

Дървените стълби, които водеха надолу, бяха много стари, стените бяха каменни. Струваше ми се, че се спускам във вътрешността на стар английски замък. Слизах бавно и внимавах с крака си. Въздухът беше хладен. Помирисах прах. Долових промени в светлините и сенките, сякаш облаци минаваха пред слънцето. Но нямаше слънце. Мазето бе под земята и нямаше прозорци.

— Какво се движи? — попитах Марино. — На стената има светлина, която леко се движи.

— Не знам. — Той вървеше пред мен с изваден пистолет.

След десет стъпала имаше площадка. Още четири и се озовахме в празно пространство без прозорци със стени от камък и хоросан. Видях арки с колони, груб каменен под, покрит с тръстикови рогозки.

Таванът бе висок като на пещера и от него на сплетени въжета висяха керамични фуниеvidни лампи. Тази най-близо до вратата към двора леко се люлееше.

Тихо се взирахме в нея, след това в двойната дървена врата, която бе посивяла от тази страна, бе пребойдисвана много пъти и забелязах мокри следи по нея. В някакъв момент докато беше валяло, беше отваряна. Беше на над метър над земята и до нея се стигаше по каменна платформа, която бе напълно суха и съвсем чиста. Забелязах, че ключалката е нова и ключът е в нея. На пръв поглед на вратата нямаше аларма. Марино я бутна с покрития си с найлон крак. Тя не помръдна. Той вдигна очи към лампата, която едва доловимо се клатеше, сякаш бутната от дух или от течение.

— Това, което чухме току-що, не беше затварянето на тази врата — реши той. — Ако някой току-що е излязъл през нея, няма да е заключена. Не и ако ключът е още в ключалката. И вътре щеше да влезе дъжд. Щеше да има вода и пръст от лехата.

Не и ако някой бе почистил след това обаче.

Марино държеше глока в дясната си ръка, дулото сочеше надолу. Тръгна към друга врата, нормална врата, боядисана в бяло. Изкачи четирите стъпала към нея.

— Заключена и затворена. — Кракът му, обут в найлон, изшумоля по камъка, докато той се връщаше при мен. — Не знам защо лампата се люлееше, освен ако нещо не я е блъснало или не е прелетяло покрай нея. Вероятно тук има прилепи.

— Определено чухме затваряне на врата, и то повече от един път днес. Да не казваш, че и за това са отговорни прилепите? — попитах и точно тогава телефонът ми иззвъня. Изненадах се, че има сигнал тук долу.

Погледнах дисплея. Беше Джен Гарейт. Паркираше на алеята. Казах ѝ да се видим до кофите за боклук от източната страна на къщата.

— Защо има ролка с жълта полицейска лента в цветната леха до голямата дървена врата? — попита тя.

— Не се приближавай до фасадата на къщата — казах ѝ. — Да се срещнем точно където ти казах. И не докосвай нищо.

Вдигнах над главата си една найлонова лабораторна престилка като чадър и излязох на площадката. Дъждът беше силен, но вече не

чак толкова, небето бе започнало да просветлява на юг.

Застанах пред отворената врата. Надявах се, че ако сме навън, няма да бъдем подслушани от някакво устройство, скрито в къщата. Нищо друго освен това не можех да направя и не за първи път се тревожех за камери и други шпионски джаджи, които стават все по-разпространени и лесни за използване. Напоследък винаги, когато работех на местопрестъпление, имах едно наум, че това, което правим и казваме, може да бъде видяно и от друг.

Джен Гарейт слезе от джипа, който бе паркирала пред моя ван. Беше с дъждобран. Тръгна към мен; цопаше с гумените си ботуши, сякаш това бе някакво страхотно забавление. Беше превъзбудена. Докато си разменяхме ключовете, усетих напрежението в мокрите ѝ пръсти.

— Не влизай в задното отделение на вана, освен за да извадиш пакетирани доказателства — казах. Не бях дружелюбна; нямах намерение да я пускам в къщата.

Тя това искаше. Очевидно бе, че отчаяно иска да влезе.

— В първия шкаф са — обясних ѝ делово. — Занеси ги на Ърни, след като оставиш вана в зоната за доказателства. Той ще поеме нещата нататък.

— Трябват ми повече подробности какво се е случило. — Дългата ѝ тъмна коса бе вързана отзад, сините ѝ очи се взираха изпод бейзболната ѝ шапка покрай мен в кухнята.

— Дадох ти информацията, която ти е необходима засега.

— Ще се радвам да вляза и да помогна — каза тя. — Сигурно е сложно, иначе нямаше да се върнеш, след като вече си идвала тук днес. Марино с теб ли е?

— Дали е с мен? — Това бе моят начин да ѝ напомня, че не бива да ме разпитва.

— Ей, не ме занасяй, знам, че е с теб. — Дразнеше ме, и то нарочно. — Чух го по радиостанцията. Как се казва онзи полицай, когото търсиш? Хайд като „Доктор Джекил и мистър Хайд“? В Туитър съобщиха, че кеймбриджката полиция го търси, че има бюлетин до всички, защото изчезнал от радара и не могат да намерят и колата му. Знаеш ли какво се е случило?

— Не съм слушала радиостанцията. Ти ми кажи. — Не отговорих на въпроса ѝ и не ми харесваше начинът, по който

продължаваше да гледа покрай мен и да се приближава към отворената врата.

— Мога да довърша тук с Марино, а ти да се върнеш. — Не ми предлагаше, а ми нареждаше, и усетих как неприязънта ми към нея се усилва.

Джен Гарейт е хубава по начина, по който са хубави лошите момичета. На около трийсет и пет, със смугла кожа и закръглена фигура, която обича да показва. Когато кандидатства за работата, не се замислих много за татуировките и готическите ѝ бижута, нито за оскъдните ѝ прилепнали дрехи, но не това бяха истинските ми проблеми с нея. Това, срещу което се противопоставях и което ненавиждах, беше натрапчивостта и театралниченето ѝ. Всичко, което правеше, бе мотивирано от някакъв неин ексхибиционизъм. Можеше да копае останки от скелет или да вади труп от реката и някак си успяваше да го превърне в секси спектакъл.

— Моля те, откарай вана, както ти казах — казах ѝ, — и се надявам скоро да се видим с теб и всички останали.

Тя продължаваше да стои на горното стъпало в дъждобрана си, който бе тъмносин, с жълт надпис „криминолог“ на гърба. На лицето ѝ се появи лукава самодоволна усмивка.

— Съжалявам да чуя това за Луси — подметна, но аз не реагирах.

Правех се на глуха, но чух тежките стъпки на Марино, докато той влизаше в кухнята.

— Какво искаш да кажеш с това, че съжаляваш да чуеш за Луси? — попитах спокойно Джен, сякаш в момента нищо на тази земя не ме притесняваше.

— Ами чух, че хеликоптерът, който летял тази сутрин над къщата ѝ, не е бил нейният.

— И къде си чула това? — попитах. Марино вече бе зад мен в кухнята.

Влязох и заставах до него; двамата бяхме на сухо, а нея оставихме под дъжда.

— Луси загазила ли е? — Джен се взираше в Марино. — Все пак имам право да знам. Имам предвид, че дори ти имаш право да знаеш, Пийт. Няма значение, че вече не си в КЦК. С Луси сте много близки.

Така че ако е загазила пред федералните, не мислиш ли, че трябва да знаеш? Че всички свързани с нея трябва да знаят?

— Какво те кара да мислиш, че е загазила? — попита той.

— Бостънската полицейска спешна радиомрежа.

Бостънската полицейска спешна радиомрежа включваше над сто различни местни институции, щатската полиция и ФБР. Не можех да си представя защо нещо, касаещо Луси и нейния имот, би трябвало да бъде предавано по нея.

— Знам, че ФБР са пратили хеликоптер, и беше съвсем очевидно къде — обясни Джен. — Голямото имение на Луси в Конкорд.

— О, няма? И защо федералните ще говорят за свой тактически хеликоптер по радиомрежата? — Марино я изгледа злостно. — Би трябвало да са на честотата на контрола на въздушния трафик.

— Не говореха федералните, а ченгетата от Конкорд. Оплакаха се и от вана. — Това последното го каза на мен. — Блокирала си кола на ФБР или нещо подобно. Очевидно патрулка от Конкорд е проверила защо хеликоптерът лети над къщата на Луси, говореше се и за нашия ван, който блокирал кола на ФБР.

— Стига бе! — каза подигравателно Марино. — И знаеш ли какво? Не сме длъжни да отговаряме на въпросите ти. Трябва да тръгваш.

— Не задавам въпроси. Казвам неща, които очевидно не знаете.

— Нямаме нужда от помощта ти.

— Може би не сте достатъчно умни, че да я поискате. — Тя се взираше предизвикателно в него, а аз не можех да повярвам какво се случва.

Той затръшна вратата в лицето ѝ. Последното, което видях, бе как устата на Джен Гарейт увисва, докато тя се опитваше да протестира.

36.

Старата поговорка, че си това, което ядеш, при мен има патологични измерения. Мога да кажа много за хората по това, което има в бюфетите и боклука им. С Марино вече претърсвахме кухнята, а аз го предупредих за Джен. Не беше за първи път и вероятно нямаше да е за последен. Празната кофа за боклук беше точно там, където я бяхме оставили, в нея нямаше найлонова торба, вътрешната пластмасова част бе вдигната достатъчно високо, че да държи капака отворен.

— Просто ми се иска да не правиш така — казах му.

— Знаеш ме. Винаги съм честен. — Той затвори едно чекмедже с ръкавици за горещи съдове и кърпи за чинии.

— Моля те, не й давай причина да съди КЦК, да го нарича враждебно работно място например, защото хора като теб са й треснали вратата в лицето. Не ми пука дали е честно.

— Не я харесвам и не защото е на моето място.

В хладилника видях минерална вода и сокове, бяло вино, масло и подправки. Спомних си стомашното съдържимо на Шанел. Изглежда, бе яла морска храна, яхния или супа, малко преди да бъде убита. Но не виждах свежи зеленчуци като чушки и лук или друго, което да предполага, че е готвила нещо подобно, а нямаше и кутия за поръчка за вкъщи.

Започвах да се чудя за изчезналия боклук. Споменах го завоалирано на Марино, като си давах сметка, че всяка дума може да се подслушва. Дадох му да разбере, че не виждам нищо, което да подсказва, че е яла или готвила. Единственото изключение бяха прясно изстисканите сокове. Имаше пет стъклени бутилки с тъмночервена смес. Отворих едната и помирирах джинджифил, лют червен пипер, зеле и цвекло. Силно се съмнявах, че тази люта напитка може да се намери в някой магазин в Кеймбридж, и отново си спомних, че тази къща е на по-малко от три километра от моята. Нямаше и десет минути път до работата ми. Възможно бе с Шанел Гилбърт да сме пазарували,

зарезждали колите си с гориво и получавали услуги на едни и същи места.

— Много такива сокове се доставят от фирми вкъщи — казах на Марино. — Но този специално не съм го виждала по магазините.

Той взе бутилката с тъмен червен сок и огледа етикета. Името на фирмата беше „1-Октен“. Хрумна ми, че шишетата са като онези, които бях видяла на задната седалка на рейндж ровъра.

— Никъде няма адрес на компанията, няма срок на годност. Етикетите сякаш са правени на принтер, домашни. — Върна бутилката на рафта, свали си ръкавиците и бръкна в джоба за телефона си. — Потърсих я в Гугъл, нищо. Няма такава фирма. Идиотско име. Може би са имали предвид октан? Нещо като високооктаново гориво или високооктанова храна?

— Или като 1-Октен-3-1 — предположих аз. — Молекулното съединение, което заедно с други неща придава металическия мирис на кръвта.

— Кръв?

— Специално в тази смес има много цвекло, което обяснява тъмния червен цвят. Като кръв, насъщната течност на живота. В цвеклото има много желязо, а желязото е това, което помиристваме, когато кръвта докосне кожата ни. 1-Октен е странно, да не кажа безвкусно име за храна.

— Може Шанел Гилбърт да го е правила сама. Както вече казах, прилича на домашно бутилиран сок.

— Тогава би трябвало да намерим сокоизстисквачка, кухненски робот, блендер. Не виждам нищо подобно в кухнята.

— Може да си е падала и по вампири освен по окултните глупости, които са навсякъде — каза той саркастично.

— Изглежда, че тя или някой друг е бил веган на безглутенова диета. — Вече гледах в бюфета ѝ. — Нищо от брашно. Няма сирене, риба или месо в хладилника и фризера. Много билкови чайове и хранителни добавки. Нищо, което може да се развали, с изключение на сока.

Не смеех да му кажа за съдържимото на стомаха на Шанел Гилбърт. Веганите биха се въздържали от скариди и друга морска храна, но изглежда това бе последното, което тя бе яла, преди да бъде убита. Дали предната вечер бе излизала на ресторант? Дали храната ѝ

е била доставена или донесена от човек, когото е познавала? Имаше ли остатъци от последното ѝ хранене в липсващия боклук? Дали наистина е била веган? Не изказвах на глас тези въпроси. Не исках никой, който ни шпионира, да получи като подарък подробности от аутопсията.

Извадих плик за доказателства от куфарчето: реших да взема бутилка от червения сок, защото той не се връзваше с контекста. Беше пресен. Нищо друго не беше. Изглеждаше сякаш никой не е живял тук от доста време и въпреки всичко някой беше. Виждах противоречащи си неща. Долавях смесени сигнали.

Изведнъж часовниците зазвъняха едновременно. Беше три следобед. След това се чу говор по радиостанцията.

Марино увеличи звука и нагласи честотата. Докладваха за бой, случващ се в момента, на паркинга на Норт Пойнт Булевард.

— Двама бели младежи, вероятно малолетни, в последен модел червен джип. Единият е с бейзболна шапка, другият е със суичър с качулка, очевидно пияни, крещят си пред колата... — каза диспечерът и една патрулка отговори, че е наблизо, след това още една.

Марино изключи радиостанцията и каза с въздишка:

— Хайде да приключваме.

Излязохме в коридора. Беше с чамово дюшеме, вероятно оригиналната настилка на къщата. Стените бяха шпакловани и по тях имаше още стари мрачни английски картини. Една врата водеше към библиотека с дъбова ламперия, превърната в галерия с подводни снимки, осветени от старинни огледални лампи, които бяха електрифицирани. Полиците за книги бяха от пода до тавана и бяха натъпкани със старинни томове в кожени подвързии, най-вероятно купени като част от декора. Стоях на прага и правех обичайното си „внимателно разузнаване“, както го наричаше Луси.

Огледах тъмните дървени греди на белия шпаклован таван, печката на дърва, вградена в дълбоко каменно огнище. Подът бе покрит с тръстикови рогозки точно като мазето и между два прозореца със завеси имаше инкрустирано писалище от махагон. Компютърът, който бил на него, бил занесен в лабораториите, осведоми ме Марино.

Отидох до масата. Беше три метра дълга, с паркетен плот и сложно резбована основа. В центъра ѝ имаше празна кристална гарафа, няколко малки чаши и още един тиктакащ часовник — беше от черупка на костенурка, позлатен, с пьстър емайл, вероятно от края на

осемнайсети век, беше също така музикален. Погледнах моя. Беше точно три часът и четири минути. Часовникът бе синхронизиран с останалите.

— Имаше ли други знаци, че Шанел Гилбърт е работела тук? Какво друго имаше на бюрото ѝ? — Започнах да разглеждам поставените в рамки снимки на морски костенурки, скатове и баракуди.

Имаше също така лъчеперки, рак, розов стромбус и каменен костур голиат край сенчести корпуси на потънали кораби. Водата имаше ярки зелени и сини нюанси, а от повърхността през нея проникваше слънчева светлина.

— Оттук взехме компютъра, Мак Про десктоп. — Марино ме наблюдаваше как оглеждам подводните сцени, ярко огрени от огледалните лампи. — Плюс телефона ѝ. Имаше и рутер, но нямаше смисъл да го взимаме, както и телевизора и друга електроника. Не и тогава.

— Ами лаптоп, айпад или някакво друго устройство?

Той поклати глава и аз се зачудих кой няма лаптоп или айпад напоследък. Но не го обсъдихме. Не бързах, разглеждах внимателно морските същества и потъналите плавателни съдове и тогава от най-тъмните дълбини на душата ми се надигна друго лошо предчувствие. Постепенно ми стана ясно, че това, което гледам, ми е познато.

Вгледах се още по-внимателно и започнах да разпознавам пръснатите останки на гръцкия кораб „Пелинайон“, потънал през Втората световна война. Знаех за „Хермес“, „Съзвездие“ и много други корабокрушения в Бермудския триъгълник. Където се бях гмуркала много пъти. Където бях простреляна на 15 юни. Точно преди два месеца.

— Не каза нищо за тези. — Показах му снимките. Не исках да звуча обвинително, но не можех да се сдържа.

Където бях простреляна.

— Картини с крави, снимки с риби. — Марино сви рамене и се огледа. — Голяма работа.

Където бях простреляна!

— Гмуркачката тук. Тук. Тук... — Разхождах се и сочех, а дясното ми бедро пулсираше. — Не е ли една и съща? Не е ли Шанел Гилбърт?

Жената изглеждаше млада и в добра форма, в дебел черен неопрен с две бели райета около дясното бедро. Плавниците и шнорхелът ѝ бяха черни, косата ѝ бе кестенява.

Тогава забелязах ципа. Спрях стресната. Зарових се в паметта си за онова, което бях видяла на видеото, записано от камерата в шнорхела ми. Спомних си двете бели райета на крака на неопрена, който Бентън бе носил, докато се опитваше да сложи регулатора в устата ми.

Как можех да съм сигурна, че е бил Бентън? Той казваше, че ми е помогнал да изляза на повърхността. Не бях имала причина да се съмнявам в него до днес, до тази минута. Представих си онова, което Луси бе пуснала в дървената къщичка до водата. Истината бе, че не можех да идентифицирам гмуркача на видеото. Не можех да се закълна, че е Бентън, не бях забелязала и ципа на неопрена му. Но на тези снимки виждах неопрен, който изглеждаше същия като онзи, който бях видяла днес, и ципът му беше отпред. На повечето са отзад и имат дълга връвчица за издърпване, за да можеш сам да го затвориш.

Циповете на гърдите са относително нови. Някои хора ги предпочитат, защото неопрените не са толкова ограничаващи, когато нямат ципове по цялата дължина на гърба. Свързвах предните ципове със специалните части, с полицията и армията и никой от неопрените, които имахме с Бентън, не се закопчаваше отпред. Значи човекът на видеото не беше той! Не беше съпругът ми от ФБР! Не знаех кой е бил и защо, нито дали гмуркачката, която виждах сега на тези снимки в библиотеката на Шанел Гилбърт, ми е спасила живота, а сега бе мъртва.

Огледах внимателно всички снимки. Прецених, че жената на тях е средна на ръст, около 60 килограма. Гледаше право в камерата. Продължих да сравнявам този образ с това, което бях видяла по-рано. Почти бях сигурна, че са една и съща личност, но когато преглеждах тялото сутринта, косата бе толкова кървава, че бе трудно да се каже какъв цвят е. Носът бе счупен, очите бяха толкова подути, че се бяха затворили. Снимката на шофьорската книжка на Шанел не беше скорошна и лицето ѝ бе по-обло, а косата по-светла и дълга. Но вярвах, че тя е гмуркачката. Това не можеше да е съвпадение. Всъщност беше част от плана. Не моят план. Не и на Марино. Планът на Кари.

Бермудският триъгълник. Където бях простреляна.

Казах го на Марино и той веднага го отхвърли.

— Беше простреляна край брега на Флорида. Не в Бермудския триъгълник. — Огледа се; търсеше подслушвателни устройства, които можеше да сме пропуснали.

— Триъгълникът между Маями, Сан Хуан и Пуерто Рико е Бермудският триъгълник — отвърнах му, но не географията бе най-големият ми проблем.

Дали Луси я познаваше?

Беше ходила на Бермудите миналата седмица. Когато кацнала на „Логан“, частният ѝ самолет бил претърсен от митничари. Това исках да питам Марино, но не исках да го изричам на глас. Той се взря мен, след това огледа снимките на стената. Чух глас по радиостанцията му, която бе пъхнал в задния джоб на черните си униформени панталони. Сигналят за бой на Норт Пойнт Булевард се оказал неоснователен. Полицията проверила паркинга.

— Очевидно Шанел е била запозната с гмуркането край корабокруширали съдове на Бермудите. — Посочих снимка на жена гмуркачка, която плуваше близо до акула. Колкото повече гледах, толкова по-сигурна бях, че това е тя, освен ако нямаше еднояйчна близначка.

— Не знаех, че е била гмуркачка — каза Марино. — Само че харесва подводна фотография, или пък майка ѝ или декораторът я харесват.

— Лесно е да разберем.

Трябваше да има сертификат от Професионалната асоциация на инструкторите по гмуркане или Националната асоциация на подводните инструктори. Трябваше да е изкарала курс. Трябваше да има документ и името ѝ да е в списъка с членовете. Трябваше да има гмуркаческа екипировка в къщата, освен ако не я държеше някъде другаде.

— Тя има ли други имоти? — попитах. Спокойствието, което упорито си налагах, бе разклатено.

— Добър въпрос.

Това, което всъщност исках да зная, бе дали с Луси не са ходили наскоро заедно на Бермудите. Луси бе казала, че ходила там да се гмурка и че не била сама. Луси никога не се гмуркаше без партньор и може би партньорката ѝ беше била Шанел Гилбърт, която

племенницата ми бе описала като приятелка на Джанет. Трябваше да разберем това. Електронните устройства, събрани оттук, бяха или щяха да бъдат пратени в лабораторията на Луси още днес.

Не можех да я оставя да рови в компютрите на Шанел, в телефона ѝ, във флашките ѝ и в подслушвателните ѝ устройства, ако двете бяха имали някакви отношения. Още докато си го мислех, част от мен вече знаеше истината. Луси можеше да не се върне в моя център. Никога. Не знаех какво се случва с нея точно сега. Нямах представа какво може да се случи след това и докъде може да стигне ФБР, за да ѝ съсипе живота.

Но не казах нищо от това на Марино, защото освен на него можеше да го кажа и на още някой, който ни подслушва. Например на Кари. Или на ФБР. Хрумна ми, че Луси може и да не знае, че Шанел е мъртва. Ако изобщо приемех, че я е познавала. Не бях съобщила самоличността ѝ все още и реших, че трябва да се погрижа да няма нищо в интернет. Пак се обадох на Брайс. Връзката беше лоша. Попитах го къде е.

37.

— Покритието тук изобщо не е добро — каза той. — Никога. Нали се сещате? Заради магнитното поле. Представете си ято скорци, което излита от дърветата. Голям черен облак пърхащи птици. Така правят и електроните — хвърчат насам-натам и ти объркват телефона. Можете да ми се обадите по наземна линия, ако предпочитате.

— Няма да стане — отвърнах.

— Губите ми се малко, затова ще бъда кратък.

— Аз ти се обадих, Брайс.

— Ало? Доктор Скарпета, ало? Чувате ли ме?

— Давай по-бързо. Нямам време.

— Уф! Преместих се. Сега чувате ли ме по-добре? Леле, направо ми се зави свят. Е, сигурно е от недостиг на кислород. Наистина мисля, че става по-лошо, след като той пусне прахосмукачката и изсмуче всичкия въздух, може би това променя нивата в лабораторията. И как да не е така? Седях си и току-що си дадох сметка, че не съм ял нищо цял ден. Е, зелев чипс, който престоя прекалено дълго в чекмеджето ми, но...

Бъбривият началник на кабинета ми беше при Ърни в лабораторията с дебелите укрепени със стомана бетонни стени, таван и под. Затова мобилните телефони никога не работеха добре там. Не беше заради електронните микроскопи, нито заради инфрачервените спектроскопи или някои други високотехнологични уреди, които използваме за идентификация на непознати материали. От тях на Брайс не би му се завило свят. Но той нямаше нужда от помощта на специални обстоятелства, места или апаратура, за да се докара до световъртеж.

— Първо ти с новините. — Бях наясно, че ако в къщата на Гилбърт има скрито записващо устройство, то може да записва само моите думи.

Това, което казваше Брайс, нямаше да бъде подслушано. Освен ако не бе прихванат и телефонът ми. Освен ако не беше хакнат от Кари

или пък ФБР. Наложих си да съм овладяна и спокойна, да се съсредоточа върху това, което правя, и причината да съм тук. Но ставаше все по-трудно, почти невъзможно. Шанел Гилбърт се бе гмуркала в Бермудския триъгълник. Луси също бе ходила до Бермудите. Шанел бе убита, а в имота на Луси беше нахлуло ФБР. Един полицай бе изчезнал, а двамата с Марино отново бяхме сами в тази къща, където часовниците бяха мистериозно навити, масата — сложена, а вратите се отваряха и затваряха като че ли от само себе си. Сякаш тук не можехме да избягаме от гравитацията. Тя ни привличаше като черна дупка.

— Най-важната новина е суперякото нещо, което откри Ан. — Брайс започна да обяснява защо е в лабораторията.

— Надявам се, че не го казваш буквално, като нещо, което вече е в медиите.

— Не! Но е толкова вълнуващо, че би трябвало да е, и съм сигурен, че ще е голяма сензация, когато стигне до тях.

— Не и преди аз да кажа.

— Говорите като човек с опрян в главата пистолет или като героиня от тъп анимационен филм. Разбирам, че това би трябвало да означава, че Големия брат ви гледа, не че вече има такова нещо като лично пространство. Затова ще говоря аз. Ан намери странно парче стъкло да стърчи от кървавата пихтия и си помислих: какво ли се е случило? Как ли това нещо се е озовало в тялото на Шанел Гилбърт? Знам, че е живяла в къща от времето, когато все още са бесели вещици на общинската мера. Но ако не сте видели подобно нещо в нея...

— Какво нещо?

— Минералният отпечатък, който се появи на електронния микроскоп.

— Може ли да си по-точен? Предполагам, че Ърни е с теб, нали?

— Момент, момент... — На заден план чух гласа на Ърни, след това Брайс каза: — По-точно това е кварцов пясък, натриев карбонат и варовик. С други думи — стъкло. Със следи от сребро и злато. — Повтаряше като папагал това, което му казваше Ърни. — Почти незабележими следи. Но това очевидно е от мръсотията.

— Каква мръсотия?

— Ами парчето е било някъде, където слънцето не е огрявало от стотици години. Златото и среброто може да са били в мръсотията и

затова не са точно част от стъклото, но пък биха могли и да бъдат. Може да се види с невъоръжено око, той го нарича шепот от скъпоценни метали. Много поетичен изказ. Освен това има олово.

— Идентифицирал ли е нещо, което може да ни подсказва къде е бил този предмет преди да се озове там, където е намерен? — Много внимавах с всяка дума.

„Тя иска да те контролира.“

— Парченце от крило на хлебарка, затова споменах мръсотия, като в гадни пространства и отвратителни дупки, където тези същества се въдят — каза Брайс. — О, боже, може би източникът е въпросната къща? Мамка му! Има ли хлебарки? Мърлявщина! Надявам се да не се разчуе, че дъщерята на Аманда Гилбърт живее като клошарка...

— Кажете на Ърни, че ще му се обадя след секунди.

— Момент, момент... Той казва нещо. Какво...?

Пак чух гласа на Ърни на заден план. Дочух думата *millefiore*, на италиански — хиляди цветя. Говореше за вид мънисто, произвеждано преди векове във Венеция и използвано като валута.

Затворих на Брайс и набрах номера на Ърни. Познатият глас на любимия ми специалист по микроскопите ми донесе спокойствие и облекчение.

— Няма нужда да казвам, че това не е нещо, което срещам често, Кей, но ми е познато — обясни той. — Не съм археолог и не се правя на такъв, но през годините станах малко кабинетен археолог и като Шерлок ровя в обществения боклук. Когато през ръцете ти са минали достатъчно случаи, има малко неща, които не си виждал, включително останки от миналото. Като куршуми от мускет например, които се озовават по погрешка в лабораториите, или копчета и кости, които се оказват от Гражданската война.

— И мислиш, че е от миналото, така ли?

— Виждал съм подобни артефакти. Знаеш, че винаги съм обичал да изследвам разни неща под микроскоп и по други начини, и сигурно си спомняш, че преди две години водих семейството си в Джеймстаун на разкопки. Разведоха ни по площадката, влязохме в лабораториите и видяхме всички находки. Това е една от причините парчето стъкло от местопрестъплението ти на Братъл стрийт да ми е познато. Напомня ми за мънистата, с които първите колонизатори са търгували с индианците и са ги мамели с тях. Особено онези, които са били сини

като небето. Предполагам, че са ги представяли като носители на добър късмет или като вълшебни.

— Говориш за края на шестнайсети и началото на седемнайсети век — отвърнах.

— Твоето счупено мънисто би трябвало да е толкова старо.

— Дай ми подробностите, Ърни.

— Имаме фрагмент с прилични размери, който е фасетиран, направен е от три слоя стъкло, вероятно в калъп на топлината на маслена лампа, не е дърпано или духано стъкло, за което се изисква съответната работна среда и оборудване като пещ. Някога правенето на мъниста е било домашен занаят, като да си печаташ собствени пари, обикновено довършителната работа се е състояла в това да се добавят точки от цветно стъкло или тънки нишки от злато, мед, сребро, черешката на тортата на безвкусната дрънкулка.

— Колко голямо? — Продължавах да говоря завоалирано, напрежението ми нарастваше и ме разпалваше.

— Пет на три милиметра от мънисто, което предполагам, че е било с размери около десет милиметра, което отговаря на така наречените търговски или робски мъниста. Предполага се, че Христофор Колумб ги е разменял за продукти и разрешение да плава през чужди води. Не се впечатлявай. Просто го намерих в интернет. Такива мъниста са били също така основната валута за търговията с роби в Западна Африка. Нали знаеш — даваш малко лъскави дрънкулки и отплаваш с кораб, пълен със злато, слонова кост и роби.

— Спомена цветовете. — Нямахше съмнение, че това, което описва, напомня приличащия на кварц метаматериал, който бях намерила в имота на Луси.

— Сини нюанси с малко зелено — каза Ърни и аз се сетих за крилото от хлебарка.

Не бях видяла нито живи, нито мъртви насекоми в къщата, като изключим мухите. Спомних си за топчето боклуци в чистия ми ван. Замислих се и за частичките, полепнали по оперението от кожа на стрелата, която ми бе оставена като зловеца изненада. Предмет, донесен от друго място, а може би същото важеше и за стъкленото парченце. Нищо от видяното досега не ме навеждаше на мисълта, че мънистото е от къщата, поне не и от стаите, които бях претърсила.

— Обади ми се веднага щом има още нещо — казах на Ърни. — Джен скоро трябва да е при вас...

— Вече пристигна, остави вана, скоро ще трябва да се заема и с него. Някакви други указания освен тези, които предаде Брайс?

— Работете колкото можете по-бързо.

— Отварям един от пакетите ти, докато разговаряме.

— Любопитна съм за евентуален общ произход. — Толкова бях тайнствена, че почти не ми се разбираше. Започвах да се ядосвам. — Разбираш ли ме? — Бях като бомба, която всеки момент ще избухне.

— Казано по-ясно, искаш да знаеш дали някои или всички тези неща са от едно и също място.

— И какъв вид място. Възможно най-подробно и най-бързо.

— Ако разбере къде е, ще ти там точен адрес. — Хем ме дразнеше, хем не. Ърни щеше веднага да се заеме, защото ме познаваше. Работехме заедно от години. Той бе търпелив и изслушваше, което за жалост не можех да кажа за Брайс. Пак се чух с него по телефона. Казах му много сериозно:

— Имам десет секунди. Когато бях тук тази сутрин, не видях нищо подобно на това, което ми описахте с Ърни.

— Вероятно не е имало как.

— Къде беше? — Едва се удържах да кажа думите „стъкло“ и „мънисто“. — Къде точно по тялото? — Бях на ръба да си изпусна нервите.

„Не й доставяй това удоволствие.“

— Както казах — в кървавата пихтия. Беше се замотало в изцапаната й с кръв коса — каза Брайс.

— Добре. На Харолд му се стори, че е видял нещо подобно, но след това не могъл да го намери.

— Е, Ан го намери с компютърна томография. Светна като „Тайм Скуеър“, а беше мъничко като счупено грахче. Невероятно е да го видиш увеличено петстотин пъти на електронния микроскоп. Виждат се следите от инструментите, където е било хванато, когато стъклото е било разтопено — каза той жизнерадостно, сякаш водехме приятен разговор.

— Брайс, трябва да съм сигурна, че името Шанел Гилбърт или някоя друга информация за нея и за случая няма да бъдат оповестени публично.

— Със сигурност не и от нас. Но знаете, разбира се, че го има в Туитър.

— Не знаех.

Луси сигурно знаеше, че тя е мъртва.

— О, да. Отпреди малко. Но не съм изненадан. Вече няма никакви тайни — напомни ми Брайс.

— Какво се казва там?

— Само че дъщерята на известната продуцентка Аманда Гилбърт е била намерена мъртва в Кеймбридж тази сутрин. Не знам кой го е туитнал. Май доста хора.

Затворих телефона и усетих, че се взирам в снимка на акула чук. Голяма, с мъртвешки очи и оголени зъби. Гмуркачката, която я бе снимала, почти я беше яхнала. Не се страхуваше. Може би дори се усмихваше.

„Не й показвай страха си. Не й давай това, което иска.“

На друга снимка същата гмуркачка махаше кука от устата на тигрова акула. Шанел Гилбърт. Смела авантюристка. Добра с животните, така изглеждаше. Безстрашна. Сигурна в себе си. Може би прекалено самоуверена. Може би не е трепвала от нищо, докато не е била пребита до смърт на мраморния под. Представих си бързата атака. Не я е очаквала.

Била е във фоайето в оскъдно облекло и не се е чувствала физически заплашена. Не виждах никакви наранявания, които да показват, че се е опитала да се защити. Изведнъж се е озовала на пода и главата ѝ е била удряна, докато не изпадне в безсъзнание. По някаква причина е била изпълнена с доверие. Не се е пазела и си е мислила, че няма от какво да се страхува, иначе е нямало да излезе полугола. Не беше вероятно да е толкова разсъблечена и уязвима, ако човекът, с когото е била, ѝ е бил непознат. „Познавала е убиеца си.“

Кръвта показваше, че е била убита там, където бе намерена. Но това не означаваше, че тялото ѝ не е лежало там известно време. Това би обяснило защо часът на смъртта не се връзваше с останалото. Хрумна ми още един образ. Как Кари се връща във фоайето и се наслаждава на афърпартито. Че може да е живяла с трупа там часове и дни.

„Връзката им е била сексуална. Поне за нея.“

— Видя ли това? — посочих снимката.

— Да, мисля, че си права. — Марино гледаше над рамото ми. — Шанел Гилбърт е. Очевидно е била голяма гмуркачка.

— Изглежда като човек, който се бои от много малко неща.

— Или е била глупава. Ако питаш мен, всеки, който се опитва да извади кука от устата на акула, е глупав.

— Съмнявам се, че е била глупава, и трябва сериозно да се запитаме каква е била. — Погледнах си часовника. Наближаваше четири.

— Зъбният ѝ статус... — започна той.

— Да, той потвърждава, че е Шанел Гилбърт, но аз си мисля, че това е като всичко останало пред очите ни, Марино. Нищо не е каквото изглежда. Включително и тя.

Излязох от библиотеката преди той да отговори. Не го изчаках да си прибере нещата в куфарчето.

— Хей! Чакай! — извика той, но вече нямаше да го чакам.

Марино забърза след мен, стиснал куфарчето в ръка, обутите му в найлони крака тупкаха и се плъзгаха по дървения под на коридора. Той свършваше в главното крило с дъбови подове и ламперии, които бяха различни от тези, които вече бях видяла в другите стаи. Декорацията бе в стил готическо възраждане, вероятно от средата на деветнайсети век, и се влизаше през украсена остра арка. Имаше многокомпонентни колони и гипсови отливки. Пердетата бяха пуснати. Светнах и се превърнах в призрак, в тихо отмъстително привидение, което си пъха пръстите в черни найлонови ръкавици. Спрях на входа и погледнах разбърканото старинно легло със сложна дърворезба на страховити чудовища.

38.

Завивката бе отметната, сякаш Шанел Гилбърт току-що бе станала и щеше да се върне всеки миг. Ако предположехме, че е спяла тук. И ако предположехме, че е спяла сама. Тя — или някой друг — не си бе направила труда да си оправи леглото, нито дори да го поизпъне. Не се бе облякла. Какво се бе случило? Да не би някой неочаквано да се бе появил на вратата? Дали убиецът ѝ вече е бил в къщата? Въпросите валяха един след друг и аз се зачудих дали Шанел е имала навика да спи гола. Дали не бе станала и не бе облякла черния копринен халат, с който беше открито тялото ѝ? Дали е била гола по някаква друга причина?

Помирисах вонята на разлагаща се плът, но това е обонятелно явление като фантомната болка. Спомняш си го. Въобразяваш си го. Миризмата се бе разпространила и наистина я долавях в тази отдалечена част от къщата. Но мисълта за нея ми напомни за незаобиколимия факт, който ме бе мъчил цял ден. Напредналата степен на разложение показваше, че Шанел Гилбърт не е умряла предната вечер и със сигурност не тази сутрин. Фактите от пост мортем изследванията не лъжат дори и при гореща вълна с изключен климатик. Но значението на това патологично явление може да бъде изтълкувано погрешно, ако получим неправилна информация, а аз вярвах, че бе станало точно така. Тази мисъл ме отведе до съдържанието на стомаха. Скаридите, оризът, лукът и чушките едва бяха започнали да се смилат. Яхния с морски дарове би била необичаен избор за закуска, но това не значи кой знае колко. Хората ядат всякакви неща по което време си поискат. Това, което можех да кажа със сигурност, бе, че тя беше обядвала, вечеряла или закувала, вероятно бе изпила една бира или чаша вино и много скоро след това нещо се бе случило. Беше умряла. Или е била толкова травмизирана и стресната, че е влязла в режим „битка или бягство“ и кръвните показатели са скочили до крайност. Каквото и да бе станало, храносмилането ѝ бе спряло напълно.

Това можеше да означава, че се е хранила с нападателя си, вероятно в къщата, вероятно на кухненската маса, която бе подредена с колекционерската чиния, свалена от стената. Вероятно Шанел бе станала, след като се е нахранила, и малко по-късно е била пребита до смърт. Ако е била излязла на вечеря и е била нападната в някакъв момент след като се е върнала у дома, храносмилането ѝ щеше да е по-напреднало. Пак се сетих за липсващия боклук от кухнята. Проиграх наум сценарий, в който някой донася храна отвън. Може да е била Шанел. Може да е бил убиецът ѝ — може да е била Кари Гретхен.

Представих си как Шанел яде, а минути след това е нападната и убита. Стори ми се любопитно, че в кухненския боклук нямаше следи от последното ѝ хранене. Нямаше и в големите кофи за боклук до къщата. Нямаше касова бележка от ресторант. Но на мен не ми трябваше подобно доказателство, независимо колко щеше да ми помогне. Съдържанието на стомаха на Шанел ми казваше, че е яла преди да умре. Не знаех дали убиецът ѝ правилно е предвидил какво ще открием по време на аутопсията. Може би дори Кари не бе добре запозната с нюансите на храносмилането.

Ако не беше казаното от икономката, бих определила, че убийството на Шанел Гилбърт се е случило двайсет и четири часа по-рано от времето, което се очакваше да приемем. Не тази сутрин, а вероятно вчера по обед или още по-предната вечер. С други думи — в сряда. Същия ден Брайс бе уредил почистването на колите на КЦК. Вероятно същия ден някой бе пипал стопа на вана.

Икономката или бъркаше, или лъжеше.

— Какво наистина се е случило тук? — промърморих.

Дюшето бе покрито с ориенталски килим. Копринените завеси в цвят слонова кост бяха дръпнати и зад тях се виждаха спуснати непроницаеми щори.

— Охо! — Марино беше точно зад мен. — Когато започнеш да говориш с мъртъвци, е време да си ходим.

Влязох и помирисах цветя и подправки. Следвах интуицията и обонянието си. Ароматът ме заведе до шкаф с чекмеджета.

— Искам да ги отворя — казах на Марино.

— Заповядай.

— Погледна ли ги, когато бяхме тук сутринта?

— Нямах причина да ровя в личните й вещи, не че имаше и време. Тогава ставаше въпрос просто за нещастен случай. След това трябваше да бързаме към дома на Луси.

— Е, върнахме се.

— Да, върнахме се.

Усетих го как се визира в мен. Почувствах настроението му, раздражението му. Намерих това, което търсех, още в първото чекмедже, което отворих.

В него нямаше нищо друго освен кръгъл керамичен ароматизатор. Взех го и разпознах миризмите на лавандула, лайка, лимонова върбинка и още нещо, което не очаквах и не можех да определя. Беше леко тръпчиво, което е странно за домашен ароматизатор.

— Може да са правили нещо заедно. — Марино не свалеше очи от мен. — И мисля, че знаеш за какво говоря. И не искам да казвам нищо повече от това.

Наистина знаех за какво говори и нямаше нужда да казва нищо повече. Усещах значението не от думите, а от начина, по който ги произнесе. Марино предполагаше, че Шанел и Кари може да са се познавали. И дори нещо повече от това. Сам бе стигнал до това заключение.

— Ароматизаторът е старинен, но пълнежът е отскоро. — Потвърждавах пред него, че по всичко личи, че и някой друг освен Шанел е ползвал къщата.

Това водеше до меко казано нови неприятности от същия вид. Ако Кари бе познавала Шанел и Шанел бе познавала Луси, тогава между трите имаше връзка. Шанел бе убита. Съществуването на Кари не можеше да се докаже. И така Луси се озоваваше в ръцете на ФБР. Тревожих се, че това може да е причината за всичко, но не можех да отгатна защо.

Отворих другите чекмеджета.

— Този ароматизатор е стар — казах. — Не е копие и изглежда от същото време, когато е построена тази част на къщата, около Гражданската война, вероятно по-рано или малко по-късно. Не мога да кажа със сигурност. Но определено не е седемнайсети век.

Прокарах пръст по прилежно сгънатите спортни дрехи, потници и клинове. Дамски размер S. Някои бяха още с етикетите. Никоя от

дрехите не беше евтина.

— Моето предположение е средата или краят на осемнайсети век — продължих. — Важното е, че изсушените билки, цветята или маслата вътре са свежи, иначе нямаше да миришат толкова силно.

— Да го пратим ли в лабораторията? — Той отвори закопчалката на куфарчето.

— Да... — Мисълта ми блокира от внезапното усещане, че се намирам в кръчма. Спрях и се съсредоточих. След това се сетих.

— Мирише ми на хмел — казах на Марино и на този, който може би ни подслушваше.

— Хмел? Дето от него правят бирата?

— Да. Като в пивоварните. — Гласът ми бе силен и кълтящ; дадох си сметка, че звучи агресивно. Но пък тази игра се играе от двама.

— Като го каза ми се допи бира — каза Марино.

— Хмелът има и други приложения, включително в медицината — обясних му уж просто така, между другото.

Той подуши въздуха.

— Не го помириствам, но това не е нещо ново, когато съм с теб. Мисля, че си била хрътка в някой предишен живот. Ще е интересно да разберем дали Шанел не е имала никакви проблеми. Дали не е била болна.

— Не вярвам. Поне нямаше нищо очевидно при първоначалния преглед. Ще видим какво ще излезе от хистологията, но Люк щеше да спомене, ако е намерил какъвто и да е знак за болест или някакви друг сериозен проблем.

— Е, не съм експерт — каза Марино, — но повечето от нещата, които виждаме в тази къща, свързвам с хора, които се тревожат от лош късмет, разклатено здраве или че умират.

Кари беше сключила пакт с бога, че няма да я постигне подобна съдба.

Чух я как говореше във видеото, как разказваше историята на живота си, сякаш можеше да изпитам съчувствие към нещо, което бе преживяла. Не изпитвах. Бях отишла отвъд хуманността и разбирането. Не ми пукаше. Виждах бледата ѝ кожа и късата ѝ платиненоруса коса, как четете сценария си и вдига шишето с нейната специална защитна отвара, за която твърдеше, че я държи вечно млада.

— Възможно е това, което виждаме, да сочи към някакво притеснение относно здравето или някакъв проблем, вероятно такъв, който причинява дискомфорт, болка или срам, например тик, тремор или деформация — продължих да обяснявам на Марино, но всъщност говорех на нея. — Можем да заключим, че тя има атипична система от вярвания, с други думи делюзии, за лечебната сила на някои растения и други естествени материали като металите.

„Мед.“

— Хмелът е всъщност братовчед на канабиса и се използва за свиване на тумори и лечение на безсъние. — Сложих ароматизатора на скрина. — Подозирам, че Шанел или някой, който е живял при нея, са страдали от безсъние, тревожност, депресия или някаква друга нестабилност в настроението. — Представих си реакцията на Кари, ако слушаше това.

Тя не понасяше добре ударите по нарцисизма ѝ. Справяше се лошо с тях. Обикновено с убийство.

— Но медицинската марихуана не се връзва с това. Тя не е суеверие. Не е магия — добавих. — Тук ли е била държана? Скривалището не е сто процента сигурно.

Марино отвори малкия гардероб. Вътре имаше много малко окачени дрехи, само няколко ризи и сака, както и кедрови дъсчици за прогонване на молците. Той вдигна една махагонова аптечка за зацапаните сребърни дръжки, сложи я на килима и отвори избелелия капак, подплатен с червено кадифе. Не беше заключен. Не изглеждаше, че Шанел се е притеснявала някой да не ѝ открадне лекарството, ако приемехме, че е нейно.

В кутията имаше дървени прегради и малки чекмедженца, пълни с шишенца с тинктура от канабис, дъвки с марихуана и пластмасови кутийки с пъпки. Индика. Сатива. Различни смеси канабидиол. Взех едно шишенце. Името на фирмата беше „Каначойс“. На етикета нямаше нищо, което да ни подсказва къде е произведено съдържанието, но бях съгласна с по-раншното съждение на Марино.

— Не е отгук. — Върнах шишенцето на мястото му. — Сигурна съм, че в Масачузетс няма фирми, които продават подобни неща, и че лекуващите нямат достъп до тинктури от такова високо качество. Сериозно се съмнявам, че нещо такова може да се намери по целия Източен бряг. Може би някой ден, но не и сега.

— Предполагам, че е от Калифорния. — Марино се бе върнал на предишния си извод, че източникът може да е богатата майка с много връзки.

— Може да е и от Колорадо. Или от щат Вашингтон. — Взех друго шишенце с петнайсет части канабидиол и една част тетраhydroканабинол. Пластмасовата запечатка около гърлото му бе счупена.

Отвинтих капачката и извадих капкомер. Тинктурата вътре беше гъста и златиста. Миришеше приятно на билки и нямаше нищо общо с домашно приготвените екстракти, които бях виждала — черни, приличащи на катран пасти, прекалено горчиви, за да ги държиш под езика си или да ги смесваш с храни и напитки. Изникна ми споменът защо бях изследвала всичко това. Свари ме неподготвена, връхлетя ме внезапно, тъжно, мощно.

Не много отдавна бях научила за медицинската марихуана повече, отколкото си мислех, че някога ще ми се наложи да знам. Говорих със специалисти, търсех в интернет и поръчвах нелегални продукти, когато разбрах, че сестрата на Джанет е диагностицирана с рак на панкреаса в четвърти стадий. Разговарях с лекари, които се бяха специализирали в алтернативната медицина. Прочетох всички статии, които успях да намеря. Нищо, което можех да доставя легално, нямаше да помогне на Натали и се чувствах ужасно от това. Все още се чувствах така, когато си спомнех дискусиите късно вечер, усещането, че не е честно, стреса и ядосания глас на Луси, когато казах, че сме направили всичко, което сме могли. В рамките на закона наистина го бяхме направили.

„Майната им, какво още може да се направи“ — бе казала. Спомних си, че когато го каза, с Джанет седяха на кръглата пейка около голямата магнолия в моя заден двор. Слънцето залязваше, пиехме бърбън и те разказвах за химиотерапията. Натали не можеше да яде. Едва преглъщаше вода, без да я повърне. Болеше я, беше депресирана, имаше нужда от медицинска марихуана. Във Вирджиния не беше законна. Тук, в Масачузетс, и до днес няма добри продукти. Само пъпки, които според Луси са по-рисковани за нелегална търговия. Тревата е трудна за криене от обучени кучета и недоброжелатели, така бе обяснила.

Вечеряхме в моята къща, когато тя каза това, и после стигнахме почти до скандал. Луси отпрати заплахи и не бих искала да бъда разпитвана за това под клетва. Можех да си представя как някое подобие на Джил Донахю ще ме разкъса на парчета:

— Доктор Скарпета, вашата племенница правила ли е пред вас изявления, че няма уважение към закона?

— Само когато законът е глупав.

— Това „да“ ли е?

— Отчасти.

— Какво точно каза тя? По кое време? Ами наскоро?

— Каза, че не изпълнява глупави закони, направени от глупави хора. Не беше много отдавна.

— И това не ви се стори притеснително?

— Не съвсем.

Логистиката и законовите подробности не могат да спрат Луси, ако е взела решение, а според нейния начин на мислене целта оправдава средствата. Винаги. Без изключение. Без значение как стига до целта. Само можех да си представя какво бе направила през последните няколко месеца, докато Натали умираше. Луси така и не ми бе казала. Аз не я и питах. Летя с частния си самолет до Колорадо. Летя с него и с хеликоптера си от Вирджиния и обратно, но не казваше нищо и аз не питах.

Щях да я попитам за „Каначойс“ и дали знае къде се намира тази фирма. Защото би могла да знае, а това бе важна информация, тъй като имаше шишенца с такъв етикет на местопрестъпление с убийство, вероятно оркестрирано от Кари Гретхен. В обичайния случай щях да звънна на Луси и да ѝ задам много въпроси. Но нещата бяха необичайни и ако бе заложен капан, щях да се погрижа не моята племенница да попадне в него. Не знаех дали хората на ФБР все още са в имота ѝ. Не знаех дали Ерин Лория не е там и не се опитва да разпитва или арестува Луси, или кой знае още какво. Не исках да влошавам нещата.

Освен това съвсем скоро щяхме да имаме прекалено много време да си говорим, тъй като те щяха да живеят в къщата ми. Луси, Джанет, Деси и Джет Рейнджър щяха да дойдат при мен и Бентън, с нас щеше да е и Сок, нашата осиновена хрътка. Щяхме да сме заедно дълго

време и се успокоявах от мисълта, че без солидни доказателства всичко това ще премине.

Не съм тъпа. Нито наивна. Но сякаш се надвесвах над съдбата си, гледах надолу към някакъв тъмен силует, който не можех да понеса да приближа или да разпозная, и знаех, че се самозаблуждавам. Отричах какво има най-голямо значение за мен, а това бяха Луси и Бентън. И Марино. И всички, които обичам.

— Да занесем всичко това в лабораторията — реших за съдържанието на старинната аптечка. — Ще го анализираме и ще видим какво точно е.

Приблжих се до леглото и помирих същия тръпчив растителен аромат, към който обаче бе добавено нещо.

Мента.

39.

И двете възглавници изглеждаха така, сякаш на тях е спано. Под лявата, която бе по-близо до банята, имаше черна копринена торбичка с връзки. Приличаше на домашно направен ароматизатор и пак ми напомни за същото. За прясно изстисканите сокове, свещите във всекидневната и наскоро навитите часовници. Някой проявяваше трудолюбие, работеше с пресни плодове, зеленчуци, билки и хомеопатични лекарства, но нямаше следи, че подобна дейност е текла в тази къща. Нито в една от стаите, които бяхме претърсили досега.

„Това е подготовка за регенерация на кожата... Просто използвай нещо, за да не унищожиш напълно сладката си нежна кожа.“ Кари се бе снимала да изрича тези думи.

Беше обсебена от здравето си, от младостта си и най-вече от властта си и умееше да се движи свободно, без да оставя следи. Освен ако не ставаше въпрос за следа, която трябваше да открием. Като записващото устройство в сребърната кутия. Като остатъците от измитата кръв, които реагираха на реагента, а тя знаеше, че ще проверя. Знаеше как мисля и работя. Бях подозрителна какво означава всичко това и колко опасно може да стане в тази къща.

„Тя иска да си тук.

Няма никакво съмнение в това.

Трябва да се махнеш веднага.“

Отметнах още завивките и се взрях по-внимателно в чаршафите — висококачествен бял памук с бледосив юрган. Отметнах ги изцяло и намерих черно копринено горнище от пижама. Шанел е била гола, защото е свалила пижамата си. Или някой друг го бе направил. А къде бе долнището? Не беше в чекмеджетата, нито на нея. Помолих Марино да ми напомни какво е казала икономката Елза Мълиган. Според нея Шанел излязла предния ден около три следобед. Спомнях си, че Марино ми го бе казал, и той потвърди. Каза, че го научил от Хайд, когато дойдохме в къщата в осем и трийсет тази сутрин.

— Както вече ти казах, икономката и Хайд са разговаряли няколко минути — каза Марино. — Това е било.

— И тя си е тръгнала преди да дойдем. — Тази подробност ставаше все по-важна. — Ами ако ѝ се обадиш? Знаем ли дали наистина можем да се свържем с нея?

— Още не съм опитвал. Бяхме заети. Доколкото разбрах, казала, че предната вечер Шанел си била вкъщи и работила — повтори той същата история. — Нямамо знаци, че очаква някого. Миналата пролет била скъсала с някакво гадже. С Шанел се били запознали в Ню Джърси преди две години.

— Много неопределено.

— Да, да му се не види. Правилно си разбрала. На този етап нямам доверие на нищо.

— Някой говорил ли е с предполагаемото бивше гадже? Знаем ли със сигурност, че има бивше гадже?

— Кари Гретхен беше в Ню Джърси преди два месеца, точно преди да замине за Флорида.

— Това щеше да е следващият ми въпрос. Хайд питал ли е икономката как се е запознала с Шанел? Или тя е дала тази информация доброволно?

Знаехме, че Кари е била в Ню Джърси преди два месеца. Знаехме, че преди това е убила жена там: беше я простреляла, докато слизала от колата си на ферибота Еджуотър. Нямаше как да не се зачудя дали случайното споменаване на Ню Джърси не е нова уловка от страна на икономката. Темата бе емоционална за мен. Бях в Мористаун, когато разбрах, че Кари Гретхен е жива и избива хора по свои си извратени причини. Когато Луси ми каза, че седим в същия бар, в който е била Кари.

— Не знам, защото не съм свидетел на разговора им. — Марино продължаваше да обяснява, че не е разпитвал жената, която твърдеше, че е Елза Мълиган. — Бях с теб в проклетия ти ван.

— И какво може да се случи, ако се опиташ да се обадиш на Елза Мълиган сега? — Имах чувството, че знам отговора.

Нищо нямаше да се случи. Нямаше да се свърже с нея.

— Няма да го направя, докато не приключим тук — каза той. — Но знам накъде биеш. Има нещо съмнително около нея.

— Точно така. Има. — Очите ми бавно обходиха стаята, търсеха някакъв намек за скрито подслушвателно устройство.

Нямаше да намеря такова, освен ако Кари не искаше, и усетих каква промяна се е случила с мен. Рядка е и винаги става по един и същ начин. Не усещам трансформацията, докато тя не се случи окончателно и безвъзвратно. Като взрив. Последван веднага от зловеща тишина. Едва доловимо усещане. Пълно спокойствие. След това предупредително яркочервено проблясване, натискане на клаксони, виене на сирени — и катастрофата е на миг разстояние.

Чувах радиостанцията на Марино. Той я държеше в ръка и въртеше копчетата.

— Нещо край реката — каза раздразнено и сприхаво. — Изглежда, че е същият червен джип със същите проклети пияни хлапета. Само че сега едното май има оръжие.

— Какъв червен джип? — чух се да питам, преди дори да помисля.

— Последен модел, вероятно скъп. Това е всичко, което знам от информацията по радиостанцията.

— Същите хлапета и същият червен джип, за който се обадих няколко пъти и няма повече подробности? Каква марка джип?

— Няма друга информация — каза Марино. — Обикновено съобщават регистрационния номер, марката и модела.

Мислех си за липсващия червен рейндж ровър и го казах. Казах, че не е невероятно някакви хлапета да са го откраднали от алеята в проливния дъжд, след като полицията си е тръгнала от къщата. Бързо признах, че звучи като обаждане до 911 за последен модел скъп червен джип и че хулиганчетата може и да нямат нищо общо.

— Ами ако не са такива обаждания? Ако са фалшиви? — попитах. — Каква е играта?

Знаехме кой би могъл да играе такава игра и защо, а и реката бе близо. Само на минути от къщата на Гилбърт.

— Предполагам, че трябва да мислим за всеки най-лош сценарий — каза Марино и се обади по радиостанцията. — Нещо повече за червения джип и за лицата в него? — попита диспечерката и този път не флиртуваше. — Имаме ли регистрационен номер, марка, модел?

— Не. Нищо повече. — Диспечерката, предполагам Хелън, също говореше мрачно, сякаш някъде бяха съобщили, че всичко в света се е

объркало.

— Имаме ли телефонния номер, от който е дошло оплакването?
— Мускулите на челюстта на Марино се свиваха и разпускаха.

Тя му прочете номера. Не можех да определя откъде е, но не беше местен. Марино се обади и телефонът звънеше, и звънеше, и звънеше.

— Няма гласова поща — каза той. — Вероятно някакъв фалшив телефон за еднократна употреба. Вероятно някакви деца се забавляват, като се гъбаркат с полицията.

— Поне така се надяваме.

— Е, по-добре е, отколкото алтернативата, че някой кара рейндж ровъра на убитата дама и се забавлява.

— Или че убиецът на Шанел се обажда на 911. Или че го прави нейната така наречена икономка.

— Мислиш, че са едно и също лице? — Очите му срещнаха моите и стана ясно, че и двамата обмисляме тази възможност.

Беше шокиращо на пръв поглед. Това би означавало, че Кари е убила Шанел Гилбърт и в някакъв момент, когато ѝ е отървало, се е обадила на 911. След това бе отворила вратата, когато полицай Хайд се бе появил. Останала бе колкото да отговори на няколко въпроса, но си бе тръгнала преди с Марино да дойдем. Един поглед в очите на Елза Мълиган и щях да разбера, че това е Кари. Марино можеше и да пропусне, но аз я бях видяла само преди два месеца, когато ме простреля.

— Мисля, че трябва да приключваме. Да пробваме леглото с АИС. Може да не е била сама в него, преди да умре — предложих.

Той отвори куфарчето от твърда черна пластмаса и извади набор, в който имаше Алтернативен източник на светлина — комплект малки черни фенерчета с различна честота на лъча.

— С какво искаш да започнем?

— УВ.

Телесните течности светват с флуоресцентна светлина в дългите вълни на невидимия спектър и Марино избра съответното фенерче за мен. Подаде ми очила с кехлибарен цвят и аз си ги сложих. Стъклата им светнаха във виолетово и аз започнах да разхождам невидимия лъч по леглото, като тръгнах от горния край. Възглавницата вляво, под която имаше торбичка, стана черна като бездна.

— Охо! — каза Марино. — Никога не съм виждал подобно нещо. Защо изглежда черна? Другата възглавница и чаршафите не са такива. Какво може да изглежда черно под УВ светлина?

— Обичайно кръв е първото нещо, което ми хрумва в такива случаи — отвърнах. — Но очевидно калъфката не е покрита с кръв.

— Да де! Когато изключим лъча, изглежда напълно чиста. Само малко поомачкана, все едно някой е спал на нея.

— Да започнем да снимаме и след това всичкото това спално бельо ще трябва да отиде в лабораторията. — Докато го казвах, чух същото тупване като от тежка затръшната врата в някой отдалечен край на къщата, вероятно в мазето.

— Боже, това започва да ми лази по нервите — възкликна Марино.

После пак го чухме. Същия звук. Всъщност напълно идентичен.

— Започвам да се чудя дали вятърът някъде не тряска някой капак. — Очите на Марино се стрелнаха из спалнята. Темето му бе потно.

— Не звучи като капак.

— Сега няма да проверявам. Няма да те оставя сама.

— Радвам се да го чуя. — Насочих УВ лъча към други участъци на леглото, докато той взимаше камерата. Намери дебели пластмасови филтри, оцветени в кехлибарено, жълто и червено, които трябваше да бъдат поставени пред обектива, ако искахме да заснемем флуоресцентната светлина.

— Добрата новина е — каза той, — че Аякс и неговите хора не биха си тръгнали, ако имаше и най-малка вероятност тук да има друг човек. Ако бяха видели и най-малкия признак, щяха да разпердушният тази къща.

Опитах с по-голяма дължина на вълната.

— Ами Хайд? Някакви новини за него?

— Не.

— А за колата му?

— Засега нищо.

— И жена му няма представа къде е? Никой негов близък ли не се е чул с него?

— Не — каза Марино.

Пред мен светнаха малки млечнобели петънца.

— Изсъхнала пот, слюнка, сперма, вагинална течност може би...
— започнах да изброявам, когато ме стресна звук от телефона ми. До диез, тонът, който бях чула три пъти този ден.

— Чакай малко. — Марино свали жълтия филтър от камерата. — Как е възможно?

— Не е. — Свалих си ръкавицата и извадих телефона си.

Трябваше да мислим, че е Луси от спешния си номер, но не можеше да е така. Телефонът ѝ не беше у нея. Беше у ФБР. Дори вече да се бе сдобила с нов телефон, той нямаше да е със същия номер.

— Телефонът е хакнат, както и преди това — казах на Марино. — Това се случи вече три пъти днес, първият път беше когато бях в тази къща сутринта. Точно така изглеждаше. — Показах му какво се е изписало на дисплея.

В съобщението нямаше текст, само линк от интернет. Отстъпих, за да остана сама. Обърнах се с гръб към него, кликах върху линка и се изненадах, че този път липсват кадри със заглавие „Покварено сърце“. След това осъзнах защо. Видео не беше монтирано. Нямаше сценарий, не бе редактирано. Не беше запис. Беше излъчване на живо и в него Кари я нямаше.

Показваше Джанет. Гледах я на малкия дисплей. Тя правеше нещо, после затъкна телефона си в колана на избелелите хирургически дрехи, с които бе облечена по-рано, и отиде при Луси. Бяха в мазето, на което му викахме бомбоубежището, но не влагахме зловец смисъл в това, а по-скоро умилителна носталгия към минало, за което не биваше да мисля в момента. Гледах. В реално време. Сякаш бях там.

„Овладей се.“

Когато се запознах с Бентън, той работеше в звеното за поведенчески науки, в елитния екип от психолози профайлъри, който се намираще в бившето бомбоубежище на Хувър. Ходех там, за да се срещам с него заради разследвания, и не се свенях да си измислям извинения. Когато исках да се видя със специален агент Бентън Уесли, нямаше крайност, до която да не стигна, а много често и Луси беше с мен. Тя знаеше какво става. От години знаеше, че с Бентън сме повече от колеги. Разбираше какво означава това.

Той беше женен и имаше деца. В професионално отношение беше конфликт на интереси главният съдебен лекар да спи с шефа на ФБР профайлърите. Всичко, което правехме, беше нередно. Би се

сметнало за срамно и неетично, но нищо не можеше да ни спре и неочакваното напомняне за това удари в целта. Без да искам, реагирах така, както не очаквах, и осъзнах колко съм наранена. След всичко, през което бях преминала, а и денят не бе свършил, къде беше той? Бентън беше със своите хора. ФБР бяха неговите хора. Не семейството му. Не аз. Преди два месеца за малко да ме убият и той пак беше с тях. Как можеше да им е толкова лоялен след всичко случило се? Как можеше да няма нищо против това, което правеха с Луси?

„Съсредоточи се!“

В онези минали дни, когато официално отивах по работа в Куонтико и слизах в мрачната пещера, тя бе най-славното място на света. Когато изгарях от желание за него. Когато не можех да мисля за нищо друго, освен за него, точно каквото бе и отношението на Луси към Джанет, каквото и двете изпитваха една към друга. Те се обичаха. Винаги се бяха обичали, дори когато бяха разделени през всичките онези години. Не ги вълнуваше дали нарушават правилата, точно както нас с Бентън, а ние ги нарушавахме през цялото време. Така става, когато хората изневеряват, и докато гледах живото излъчване на телефона си, знаех, че има причина то да ми бъде показано.

Събирах сили за това, което може би предстоеше, и си спомних, че охранителните камери, които бе инсталирала Луси, имат резервни батерии и вградени твърди дискове. Можеха да продължат да работят и да записват без сървър, без външно храняване. ФБР не бяха спрели мрежата на Луси, макар да си въобразявах, че са го направили. Не можеха да я контролират, въпреки че си мислеха, че го правят. Те не можеха да я надхитрят, но някой друг го бе направил. Охранителната ѝ система и комуникационната ѝ мрежа бяха отвлечени. Бяха използвани, за да се предава на живо това, което тя правеше в личното пространство на своя дом. Луси не знаеше, че това се случва. Нямахме как да се досети. Никога не би позволила такова нещо, не спирах да си повтарям. Шпионираха я по същия начин както през 1997 година и сега тя имаше представа за това точно толкова, колкото и тогава. И въпреки това ми се струваше невъзможно моята проникателна, упорита, брилянтна племенница да бъде измамена така от някого.

И то повече от веднъж.

Съмненията ми растяха експоненциално, докато гледах как Луси и Джанет клечат на сивия под и оглеждат големите каменни плочи, все

едно нещо с тях не е наред. Познах къде са, Луси го наричаше Палавата работилница на Дядо Коледа — помещение, професионално оборудвано с рафтове от пода до тавана, с всевъзможни инструменти и машини, необходими за обработка на оръжие, правене на муниции и автомонтърска работа.

Чух дишането на Марино и усетих топлината му. Беше се приближил незабелязано зад мен и гледаше над рамото ми. Отдръпнах се и му казах в никакъв случай да не го прави. При никакви обстоятелства не можеше да гледа. Беше достатъчно зле, че аз бях компрометирана. Нямахше нужда да компрометираме и него.

— Мили боже! В тяхната къща? — Той не можеше да откъсне очи. — Кой друг гледа това?

— Не знам, но ти не бива. — Покрих телефона с ръка. — Няма какво да гледаш. Стой настрани и не поглеждай.

40.

В работилницата нямаше прозорци, а лампите на тавана бяха силни като в операционна. Виждах Луси и Джанет ясно. Можех да проследя израженията им и всеки техен жест. Ярките светлини бяха безмилостни, груби и заслепяващи, но точно такъв изглеждаше и животът в момента. Изложен на показ, несигурен и пълен с измами и нагли лъжи. Гледах племенницата ми и партньорката ѝ в личното пространство на техния дом. Те обсъждаха нещо. Край тях имаше работни маси, менгемета, високи кутии с инструменти, фреза, струг, циркуляр, шлайф, бормашина и поялници. Не знаех със сигурност какво обмислят, но можех да направя предположение. Бяха скрили нещо там долу, вероятно Луси го бе направила. Наркотици, оръжия, може би и двете. Докато гледах и слушах племенницата ми, си дадох сметка, че тренировъчният ѝ екип на ФБР от времето ѝ в Академията все още ми изглежда иронично, но не по същия начин.

Дрехите ѝ не бяха онова дразнещо тупане в гърдите отпреди няколко часа, когато я видях да върви към мен по алеята. Бяха износени и избелели, с петна от пот и овехтели, меката сива памучна тъкан висеше пораженчески като избеляло старо бойно знаме в тихо време. Луси всъщност изглеждаше доста жалко и поведението ѝ бе напълно променено. Говореше бързо и агресивно, сякаш всеки момент щеше да избухне, а аз не знаех какво означава това. Ставаше такава, когато беше отчаяна. Кое то се случваше много рядко.

— Не ти ли казах, че никой няма да разбере? А те влизаха и излизаха цял ден, без да имат и най-малка представа. Казах ти, че няма за какво да се притесняваш. — Луси се правеше на много смела, но не ѝ вярвах. Беше уплашена.

— Има много за какво да се притеснявам. — Джанет беше тиха и овладяна, но усещах и нещо друго. — Те са предвидили, че ще го направиш.

— Каза го вече сто пъти.

— Ще го кажа и за сто и първи, Луси. Те могат да предвидят с много голяма сигурност какво ще е поведението ти след деянието.

— Не съм извършила никакво престъпно деяние. Те го направиха.

— Искаш ли да говоря като юрист точно сега?

— Не, не искам.

— Въпреки това ще го направя. Ерин Лория знае каква си. Тя е наясно, че няма начин да позволиш да останем в положението, в което ни поставиха — да не можем да се защитим. Знае, че няма да седиш и да чакаш да ни наранят или да ни убият.

— И защо това да е моето поведение, а не и на двете ни? Ти откога седиш и чакаш?

— Взеха и моите оръжия — каза Джанет, сякаш това отговаряше на въпроса.

Но не отговаряше. Само повдигаше още един законов проблем. Какво право имаха ФБР да конфискуват нещо, принадлежащо на Джанет? Доколкото знаех, за нея нямаше съдебна заповед. Разбира се, те ги бяха взели с обяснението, че трябва да ги тестват. Ами ако Луси бе извършила престъпление с тях? Ами ако Джанет го бе направила? Да си тръгнат с нейните вещи не беше по-различно от това да изземат моя компютър или нещо друго от стаята за гости. Щяха да твърдят, че когато хората живеят заедно или преспиват под един покрив, всичко във въпросния имот е законно иззето. Че е немалко как да знаят кое е мое, на Джанет или на Луси, след като вещите се намират на едно и също място.

Изобщо не бях изненадана, че ФБР бяха решили да пратят оръжията на Джанет в лабораторията. Но това, че тя го каза пред Луси, ми приличаше на стратегическа крачка встрани, на логичен аргумент, на реч на адвокат, много по-преднамерена, отколкото изглеждаше. Джанет подбираше думите си прецизно и внимателно, но може би така правеше под стрес. Направи ми впечатление обаче, че говори като за протокол, сякаш някой слуша — и наистина някой слушаше. Аз. Но кой друг?

Освен това бе използвала думата „деяние“. Но не изясни какво има предвид. Дали това, което Луси бе направила, бе криминално деяние, или това, което бяха извършили ФБР? А Луси й отговори, че човешките права се зачитали само при нарушение.

— Правосъдието няма да ни свърши работа, ако сме мъртви — каза тя. — А те ще се погрижат истината никога да не излезе наяве. Ако ни убият, това ще стане с благословията на собственото ни федерално правителство. Разбира се, че е криминално деяние. Те на практика са ни поръчали.

— Технически погледнато, по закон не са — отвърна Джанет. — Гарантирам ти, че не са наели Кари, не са се споразумели с нея да рани Кей през юни или да убие нас. Това, което са направили, е много похитро и гадно. То е открита покана за извършване на тежко престъпление и да, това е престъпна небрежност. Това е пълно незачитане на човешкия живот, чиста дефиниция на престъпление на поквареното сърце. — Направо не вярвах какво чувам. — Би трябвало да е криминално деяние. Но това са ФБР, Луси. И няма отчетност, освен ако не се яви политическа пречка, като например опозоряване на президента.

Опозоряването на президента на Съединените щати би трябвало да е публичен акт. Защото ако не е публичен, не може да бъде опозоряващ. Представих си за каква политическа пречка би могла да мисли Джанет и веднага ми хрумна една. Контролът върху оръжията е силно поляризиращ проблем в САЩ и мнозинството американци буквално биха се хванали за пистолетите пред перспективата да загубят правото, което им дава Втората поправка на конституцията.

Ако се разчуеше, че правителството е разоръжило хора, които след това са се оказали мъртви? Скандалът щеше да е страхотен. Такава ужасна история би вляла нова енергия в битката за контрол над оръжията. Би наелектризирала консервативните гласоподаватели. Би се превърнала в гневен аргумент в приближаващите президентски избори.

— Всичко е адски сбъркано. Няма значение истината за Пакистан, за липсващите оръжия, но нищо не оправдава това — не спираше да говори Луси. — Има и по-добри начини да се направи. Това, което правят, е лично, отмъстително и унищожително. В къщата има дете и куче. Те пък какво са виновни?... Е, това е зло и дори не е необходимо.

— Зависи кого попиташ — каза Джанет. — Сигурна съм, че за някой е необходимо.

— За Ерин.

— Директно, да, необходимо е на Ерин Лория. Но нещата отиват по-високо от нея. По-високо от Бентън. Когато говорим за скрита операция от такъв мащаб, нещата отиват на нивото на кабинета. Директорите на агенции се забъркват в грозни лъжи и конспирации. „Уотъргейт“, провалът в Бенгази, да не говорим за сделки с терористи, освобождаване на затворници от Гуантанамо заради един дезертър. Съединените щати нямат нужда от още унижения, скандали, провалени мисии, нарушения на конституционните права и жертви, дори косвените жертви да сме ти, аз или Деси. Дори да сме всички ние. За Министерството на правосъдието, Министерството на отбраната, Белия дом това е нищожна цена, стига обществото да не знае. Стига истината никога да не излезе наяве.

Това, за което си говореха, беше направо немислимо и въпреки това не се съмнявах, че може да се случи. Луси, изглежда, смяташе, че Кари Гретхен е получила задача. Или вероятно бе по-точно да се каже — предложение да убие Луси, може би и всички останали около нея. И за да стане по-лесно, ги бяха оставили на петдесет изолирани акра без оръжия. Бяха в отдалечен имот, прочистен и широко отворен от ФБР за атака, която щеше да се изтълкува като случайна, като деяние на жесток психопат.

А не като светкавичен удар на Кари Гретхен. Имах силни подозрения, че ФБР нямат никакво намерение да признаят, че тя е жива и здрава. Те създаваха точно обратното впечатление. Официално тя не се смяташе за бегълка. Нямах я в списъка на десетте най-търсени престъпници. Дори Интерпол не я издирваше. Кари бе с черна бюлетина на техния сайт през последните тринайсет години. За международната правораздавателна общност в момента тя бе точно толкова мъртва, колкото когато се случи катастрофата с хеликоптера.

— Ще го пишат домашен обир — каза Луси на Джанет и гърдите ми се стегнаха. — Нещастие, което ми се е случило, защото имам много пари. След това вниманието на обществото ще се отклони към нещо друго. Никой няма да си спомня какво ни се е случило, нито ще му пука.

Сърцето ми се разтупка. Стоях в спалнята на мъртва жена само на двайсет километра от Конкорд, но ми се струваха като милиони. Не можех да стигна до дома на Луси достатъчно бързо, ако Кари вече бе навлязла в периметъра му, ако бе вътре и ги наблюдаваше така, както и

аз. Хрумна ми ужасната мисъл, че тя дебне плячката си, кани се да нападне, а аз съм нейната публика. Да, точно към това ме бе водила, към големия финал.

Искаше да гледам какво им прави.

— Марино? — Не се обърнах и по никакъв начин не показах какво се случва вътре в мен. — Трябва да се обадиш по телефона.

Гласът ми задираше, сякаш бях настинала. Но бях съвсем спокойна.

— Какво?

— Обади се на Джанет. Ако не вдигне, обади се на Бентън, на ФБР, на щатската полиция...

— Какво става, по дяволите? За Кари ли говориш?

— Да. Боя се, че тя може да е в къщата на Луси и Джанет или всеки момент ще влезе вътре.

— Мамка му! И защо?

— Веднага, Марино.

— Ще направя нещо дори по-добро. Ще повикам коли от полицията в Конкорд. Могат да са там след две минути. И ще се обадя на Джанет...

— Ако никой не им отвори, да разбият вратите. Джанет и Луси засега са добре, но не съм сигурна, че това ще продължи дълго.

— Разбрах. Те къде са?

— На долния етаж.

— В бомбоубежището?

— Да. Но не и Деси. Не го виждам.

— Щом не е с тях, значи не са разтревожени — каза Марино и беше прав.

Защо Деси беше сам?

Той не беше с тях, а не бях виждала Луси по-разтревожена, отколкото в този момент. Не беше логично. Двете с Джанет бяха всеотдайни към него. Бяха дори прекалено грижовни. Тогава защо той не беше с тях? Не искаха да види какво правят. Това бе очевидният отговор, но не беше задоволителен. Чух Марино да говори по телефона, докато гледах как Луси се напруга като змия, готова да ухапе. Това си помислих, докато я гледах. Измина още една секунда. После две. След това десет. Тя стъпваше върху различни каменни плочи, които сякаш се клатеха, дори като че ли леко подскачаше по тях.

— Абсолютно неоткриваемо. Можеш да вървиш по тези плочи цял ден, както направиха онези задници, и няма как да се сетиш. — Луси отново подскочи.

Беше обсебена от ФБР. Беше се фиксирала върху това да ги надхитри и не постъпваше разумно. И го знаеше. Джанет със сигурност също го знаеше.

— И дори да намерят това, което няма да стане, ще трябва да минат и през металната част на пода и да копаят още цял метър до кутията — каза Луси.

— Съгласна съм, че не биваше да ни поставят в това положение — каза Джанет някак странно.

Сякаш се разграничаваше от нещо, което с Луси може би бяха направили по-рано и което ги бе накарало да са в тази част на къщата точно сега. Джанет продължаваше да пуска сковани неестествени коментари, сякаш знаеше, че някой ги подслушва.

— Но не трябва да правиш това — каза тя, а аз продължавах да се притеснявам от начина по който говореше и се държеше. — Да се качим горе, да си съберем багажа и да отидем у Кей.

Беше едва доловимо, но го схванах. Джанет играеше роля. Сякаш беше на сцената, а не искаше да е там. Като сърна, осветена от фарове на кола. Зачудих се дали Ерин Лория е говорила насаме с нея. Какво ли й бяха казали агентите на ФБР, докато бяха претърсвали имота? Може би бяха сключили сделка с нея. Ако бе така, то тя не би била с добър изход за Луси. Знаем ги тези пазарлъци. Получаваш имунитет стига да бутнеш собствената си майка под гумите на автобус. Настръхнах.

— Да се качваме — каза Джанет, но без да настоява. — Не искам да се забъркваш в още неприятности.

Луси я гледаше невярващо.

— Какво ти става? Няма да позволя да останем без никакви средства за защита. Тази сутрин се разбрахме, че няма да им се дадем. Какво ти е? Ти най-добре знаеш какво представлява тя.

— Всъщност не я познавам — каза Джанет и аз бях поразена.

Разбира се, че познаваше Кари. Джанет знаеше за връзката им по онова време. Имаше безкрайни разговори по въпроса.

— Какво ти става? — Луси бе сложила ръце на кръста си. — Със сигурност си я срещала. Помниш ли когато обядвахме в столовата и тя седна на нашата маса и не ти обели и дума, дори не те погледна? —

Беше ядосана. — А онзи път, когато с теб си говорехме в стаята ми в общежитието и тя влезе, без да почука, сякаш се надяваше да ни хване. Как така не я познаваш? Какви ги говориш? — Луси се ядосваше все повече.

— В Инженерното изследователско звено, в столовата, навън по време на крос — с други думи, само сме се засичали. — Гласът на Джанет беше спокоен. — Не съм сигурна, че ще я разпозная.

— Виждала си снимки. Използвах програма за състаряване, за да ти покажа как изглежда тя днес. И освен това я помниш. Ще я разпознаеш. Разбира се, че ще я разпознаеш.

— Познавам поведението ѝ. Но в буквалния смисъл на думата не съм я срещала, за да мога да я разпозная.

— Ти шегуваш ли се?

— Аз съм юрист. Казвам ти как би трябвало да отговоря на въпроса дали съм я срещала.

— Защото това не е игра — каза Луси и ми се стори, че започва да се усеща. — Те лъжат и казват, че няма доказателства, че тя съществува, и ти ще им помогнеш, като кажеш, че не си я виждала?

— Не съм я виждала от края на деветдесетте. И това не е вероятност, а абсолютната истина — каза Джанет и вече и аз започвах да се усещам.

Спомних си мириса на пръст. Още едно обонятелно съкровище и разбира се, не го помирисвах сега, а и не идваше само от Луси. Идваше и от Джанет. Когато ги прегърнах, си помислих, че са работили в двора. Докато не се сетих, че никога не го правят. Миришеха така, сякаш бяха копали.

И двете.

Не само Луси. Но и Джанет, която беше с хирургически дрехи. Изненадах се от разчорлената ѝ коса, мръсните нокти и че е с тях. Не си бе направила труда да се облече. Бе станала от леглото и се бе заела с някаква работа. От която се бе изпотила и изцапала. Не се бе измила преди Ерин Лория да се появи на вратата и това бе предназначено. Джанет искаше да изглежда изненадана. Искаше да изглежда нападната без никакво предупреждение. Възнамеряваше да изглежда хваната от засада и стресната. Но не беше. Както и Луси.

Те бяха знаели за идването на ФБР!

— Не мога да се свържа с Джанет — каза Марино. — Директно се включва гласова поща.

Телефонът на Джанет не звънеше. Виждах го на колана ѝ, дисплеят също не светваше както би трябвало, когато някой звъни. Освен това не го и чувах.

Марино набираше номера ѝ, а телефонът ѝ мълчеше. Тя не го поглеждаше и се зачудих дали е бил включен по-рано. Излъчването бе започнало с това как Джанет закача телефона си на колана на хирургическите си панталони. Какво бе правила с него преди да започна да гледам и защо сега не работеше?

— Добре. Опитвам пак. Мисля, че Джанет си е изключила телефона. Или ФБР са го взели. — Марино нямаше представа какво виждам.

Не гледаше живото излъчване и нямаше как да знае, че виждам Джанет и телефона ѝ, докато той я набираше.

— Може да е изключила звука или батерията ѝ да е паднала, но ФБР не са ѝ взели телефона — казах на Марино, защото го виждах. — Полицията пътува ли натам?

— Би трябвало. Ще проверя.

— Не ме отблъсквай — каза Джанет на Луси. — Не се дръж с мен като с враг. Те точно това искат. Особено Ерин. Хайде да се връщаме горе. — Хвана Луси за ръка, но Луси не помръдна. — Ще вземем някои неща и ще отидем в къщата на Кей. Хайде. Като отидем там, ще си налеем по питие, ще вечеряме и всичко ще се оправи — каза партньорката на Луси, нейната любовница, нейната сродна душа, колега и приятелка.

Те си бяха най-близки с известни прекъсвания още от началото на кариерите си във ФБР, бяха се запознали в Академията. Много години живееха заедно и винаги бях смятала, че Джанет е чудесна за Луси, идеална, направо перфектна. Имаха много общо помежду си и бяха еднакво мотивирани и обучени. Но Джанет бе по-гъвкава и общителна. Беше търпелива и упорита като сфинкс, както често казваше, беше умна и земна. Не беше импулсивна и не се опитваше да доказва нищо.

Бях съкрушена, когато скъсаха. Но времето лекува и така мина десетилетие. След това Джанет се върна. Не знаех точно как се е случило, знаех само това, което ми бе казано, а то звучеше като чудо. Предполагам, че все още изглеждаше така. Замислих се за времето, когато не много отдавна Луси ѝ бе казала да се изнесе. Беше някъде през пролетта. Сигурно е било много жестоко. Бе по същото време, когато Джанет бе разбрала, че сестра ѝ умира. Сигурно ѝ се е струвало, че всичко изведнъж се срутва. Това е трудно за прощаване. Разбирах страха на Луси, че Кари може да нарани Джанет и Деси. Но също така смятах, че решението на Луси е болезнено и нечестно. Джанет ѝ бе простила, както правеше винаги. Понякога направо се чудех дали не е светица.

— Казах ти да не идваш с мен тук. — Луси отиде до една работна маса. — Нещата няма да се оправят, но няма и да станат и по-лоши. Качвай се горе. — Тя отвори едно чекмедже. — Обзалагам се, че Деси ще иска пуканки и филм. Защо не си пуснете пак „Замръзналото кралство“? Ще дойда след малко с няколко приятелчета и ще тръгнем — добави тя. „Приятелчета“ беше евфемизъм за оръжия.

Луси имаше оръжия, които бяха останали скрити от ФБР.

Тя се бореше за живота си, за живота на всички, докато Джанет, за разлика от нея, проявяваше неохота и се държеше някак си отчуждено. Усещах нещо друго под спокойствието ѝ, под безусловната ѝ любов и лоялност. За миг усетих, че губя доверие. И също така бързо това чувство изчезна. Джанет се чувстваше неудобно. Казах си, че това е разбираемо. Ако се държеше отчуждено и не съдействаше с пълни сили, то беше за да балансира Луси, която в момента бе на другия емоционален полюс. Юмруците ѝ бяха стиснати. Цялото ѝ тяло бе напрегнато, докато заплашваше и псуваше федералното правителство.

Видях я да отваря още чекмеджета в работната маса, която заемаше цялата стена. Видях и хидравличен крик, а върху него имаше кола, нейното синьо ферари FF. Тази суперкола с предавки на всички колелета бе карала преди два месеца, когато ме простреляха. За нея говореше днес с Джил Донахю, когато обсъждаха евентуални алибита за местонахождението на Луси в мига, когато едва не загинах.

— Не можеш да ги оставиш да ти диктуват какво да правиш. Няма значение какво са направили. — Джанет бе твърда, но спокойна,

а имаше и още нещо. — Да се качваме горе преди да е станало прекалено късно. Няма нужда да правиш това.

— По-добре да ме съдят дванайсет души, отколкото да ме носят шест. — Луси имаше предвид, че предпочита да се яви на съд, отколкото да е мъртва. — Ако нямаме начин да се защитим, знаеш какво ще стане. Това не е редно, Джанет. Това е вбесяващо и отвратително. ФБР иска смъртта ни.

— Давам си сметка, че Ерин е подредила нещата така. Не й давай това, което иска.

— Колко удобно. Ако умрем, Ерин ще се отърве от най-големия проблем в живота си.

— Поне тя така си мисли. Знаеш ли какво ще направим? Да се махаме отук и да отидем в къщата на леля ти. Да поговорим с Бентън за това — каза Джанет и тогава осъзнах истината.

Разбрах какво бях долавяла. Джанет не поглеждаше към никоя камера. За разлика от нея, Луси гледаше където си поиска. И към камерите, и в други посоки. За мен беше очевидно, че тя не подозира, че ФБР ги шпионира. Луси със сигурност не мислеше, че е следена през собствената ѝ охранителна система, но Джанет беше уплашена и внимателна. Избягваше да гледа към камерите и въпреки това говореше открито, което ме объркваше. Защо бе споменала Ерин Лория по име? Защо бе споменала президента на Съединените щати, Бенгази и скрити операции?

— Не можем да си позволим да сме емоционални. — Джанет не откъсваше очи от Луси.

— Ще бъда каквато си искам — каза Луси. — Само почакай да видиш какво ще направя. Те могат да вървят по дяволите, ако си мислят, че ще ни оставят тук с голи ръце. Дори без пистолет. Без проклет кухненски нож. Тя ни остави така, за да не можем да се защитим, нито да защитим Деси и дори Джет Рейнджър от най-голямата възможна гад. А те я познават. Със сигурност я познават, защото те я създадоха.

Федералните бяха създали Кари Гретхен като Франкенщайн своето чудовище. Марино го бе казал по-рано и бе цитирал Луси. Тя отиде при онзи участък на пода, върху който бе подскочила преди минути. Метал иззвъня в камъка, когато остави на земята лост и малка лопата. Свали сивата си тениска през главата, сви я на топка и я хвърли

на работната маса. Беше жилава и силна, само по спортен сутиен и шорти. Но аз усещах уязвимостта ѝ. Чудех се къде са полицаите.

— Чу ли се с полицията в Конкорд? — попитах Марино. — Там ли са вече?

41.

Мускулите на раменете и предмишниците на Луси играеха, докато разстилаше един сгънат брезент до мястото на пода, където допреди минути бе подскачала. Припомних си в каква изключителна форма е Луси и колко е дисциплинирана. Зърнах малкото водно конче на плоския ѝ корем и се сетих какво крие тази татуировка. Кари ѝ бе оставила белег. Кари я беше белязала за цял живот. Кари можеше да е в къщата. Можеше да е в съседната стая. Луси и Джанет нямаха представа и аз не можех да се свържа с тях.

— Никой нищо не ми казва — отговори Марино на въпроса ми за полицията в Конкорд. — Нека пробвам пак моя човек там.

Не бях запозната в подробности с къщата на Луси, която бе построена след като се бяхме преместили в Масачузетс преди пет години. Но знаех къде се намират в момента с Джанет и че цялото пространство се следи от охранителни устройства. Луси бе технически много грамотна и педантична. Джанет също. Само преди месеци бяха започнали да говорят за осиновяването на Деси и за вдигане на нивото на охранителната система.

— Сериозно ли? — Луси си бе сложила дебели кожени работни ръкавици. — Значи те идват тук, правят това, а ние не можем да реагираме? — Взе лоста. — Това се казва нечестна битка.

— Думи нямам колко е нечестна — каза Джанет.

— Автоматът трябва да е подхвърлен някъде тук. Сигурна съм.

— Ерин каза ли нещо, което да те наведе на мисълта, че ще подхвърли доказателство?

— Искаше да си го помисля и да започна да си събирам багажа.

— Къде може да го е скрила?

— Може би в гората, където е идвал някой, но камерата не е заснела нищо — каза Луси. — Може би е заровен като пиратско съкровище, за да могат ФБР магически да го изкопаят и да ме пратят в затвора. Може би Кари е била в гората и е гледала как Ерин крие проклетото нещо. Това е направо смешно.

— Кога със сигурност си видяла Ерин с МР5К?

— Не съм я видяла и нямаше да знам за това. Но Кари трябваше да се изфука. Просто не можа да се сдържи да не ми натрие носа.

— Значи думата на Кари срещу това, което си видяла. — Джанет беше юристка, но не очаквах от нея да говори така в такъв личен момент е партньорката си.

— Тя ще направи да изглежда така, все едно през цялото време е бил у мен, като всъщност е бил у нея. — Луси говореше за откраднатия от Кари автомат, който бях видяла овесен на шията ѝ на първото видео. — Възстановила го е в предишното му състояние, поднесла го е като смъртоносна малка валентинка на 14 февруари 1998 година на своята кичозна бивша кралица на красотата. И девет години по-късно разбираме какво се е случило.

— Ерин не ти го е казала направо. — Джанет сякаш провеждаше разпит.

— Каза ми достатъчно, за да схвана смисъла.

— И разбира се, не е записала разговора.

— Никога не го правят.

— Виждала ли си някога Ерин с въпросния автомат? Помисли си хубаво, Луси.

— Не. След като казах на Кари да стои далеч от мен, тя се похвали. Твърдеше, че е реставрирала автомата, че той пак работи и че е научила Ерин как да стреля с него, как да го чисти, такива работи. Това бил подаръкът ѝ за Свети Валентин, един ден на стрелбището с опасно оръжие. А Ерин беше толкова непохватна! Дори не можеше да зареди пистолет. Не можеше да пхне пълнителя, ако някой не ѝ помогне. Не мога да си я представя да стреля с автомат.

— Но е стреляла. Кари я е научила как да стреля с оръжие, което Ерин сега твърди, че е дошло от теб. С други думи, Ерин лъже. И подхвърля доказателства. — Джанет бе открита и смела, когато говореше за Ерин Лория, и това бе нарочно, но не мислех, че Луси се е усетила.

— Тогава Кари така каза — отвърна Луси и аз вече не се съмнявах, че Джанет е гледала видеата „Покварено сърце“. — Ерин говореше за бившата министър-председателка на Пакистан, която беше убита. Знаех точно кого има предвид. Кой друг би могъл да е? А това може да означава само едно. Че Кари си говори с проклетото ФБР.

Говори си с Ерин. Може да ѝ е предала автомата МР5К, вероятно наскоро.

— И изведнъж фрагмент от куршум магически пасва.

Джанет направи следващия си коментар като за протокола и този протокол беше обвинителен, в зависимост от това в кого се бе прицелила.

— Защо изобщо е правено сравнението? Особено сега?

— Това е точно от типа неща, каквито би оркестрирала Кари. Всичко, което трябва да направи, е да бръкне в някои бази данни като Агенцията за национална сигурност, ФБР, Интерпол, каквото ѝ привлече вниманието. Може да фалшифицира данни, да подправи търсения — каза Луси, а аз се сетих какво ме бе попитала Джил Донахю тази сутрин. Чудеше се дали съм чувала за повествование, основано на данни. Изглеждаше, че Луси описва точно това.

— Би ѝ било лесно да го направи, освен това познава хора от разузнавателната общност. Сега си обяснявам защо в къщата ти се появиха хора от Министерството на отбраната, които се преструваха, че са данъчни — каза Джанет и аз си представих мъжа с евтиния костюм, който твърдеше, че е данъчен служител.

— Кари накрая се е върнала в Съединените щати и прави всичко възможно, за да хвърли бомба — каза Луси. — Хаква бази данни и създава политически хаос.

„Ние нямаме значки, оръжия, нищо от тези приятни неща“, бе казал мъжът, който се бе представил като Дъг Уейд.

Бе излъгал Джил Донахю и мен. Всички лъжеха.

— Кари е намерила начин да осигури съвпадение между фрагмент от куршум, намерен при убийството, и автомата, който някога е бил у ФБР — каза Луси. — Осъзнаваш ли колко дълго го е готвила?

— Класика — каза Джанет.

— Тя така прави. Събира разни неща и ги държи скрити колкото се наложи. След това предприема следващата си атака.

— Моментът не е случаен. — Джанет се взираше в Луси и избягваше да поглежда в други посоки.

— Разбира се, че не е случаен.

— Изведнъж се появява съвпадение между онзи МР5К и фрагмент от куршум. Изведнъж Ерин Лория се премества в Бостън и

те погва с всички сили към портите на ада.

— Кари винаги така заплашваше. Казваше ми, когато стигна портите на ада, да не ги оставям да ме треснат по задника, когато влизам — отвърна Луси, а аз се надявах да разбирам погрешно това, което намекваха с Джанет.

От думите им се разбираше, че липсващият автомат MP5K някак си се е озовал в Пакистан в края на декември 2007 година. Оръжието можеше да свърже Съединените щати с убийството на бившата министър-председателка Беназир Бхуто.

Накрая Скотланд Ярд се бяха заели със случая. Помня, че заключиха, че Бхуто е починала от травма след терористичен акт срещу автомобила ѝ. Били иззети фрагменти от куршуми. Те са били сравнени с всички налични в базите данни оръжия и може би едно от тях е бил необичаен автомат, някога собственост на ФБР. Беше у Бентън. След това се бе озовал у Ерин Лория, макар и за кратко. Типично за Кари Гретхен — да се погрижи оръжието да създаде хаос, особено ако големият губещ е американското правителство и поспециално Министерството на правосъдието.

Това бе ужасна постъпка с агент на ФБР, който не е особено умен и страшен, и колкото и да не харесвах Ерин Лория, не бих искала това да ѝ се случи. Можех да си представя международния скандал. Дори и Бюрото можеше да претърпи щети, ако се оказеше, че бившата кралица на красотата специален агент Лория, в момента омъжена за федерален съдия, в някакъв момент е притежавала автомат, използван за убийството на световен лидер. Може би тя се опитваше да спаси собствения си задник за сметка на племенницата ми. Ако някой трябваше да се провали, това нямаше да е Ерин Лория. Или поне тя така си мислеше.

— Кари сто на сто контактува с някой от правителството — каза Луси. — Как иначе те ще знаят за автомата?

— Вадиш си тези изводи от няколко неясни въпроса, които Ерин ти е задала — отвърна Джанет. — С такова впечатление оставам, тъй като не съм присъствала.

Каза го, все едно щеше да влезе в документ, и се зачудих на кого говори всъщност в момента. На Луси? Или на ФБР? Или говореше на мен?

— Защо иначе Ерин ще иска да знае къде съм била на 27 декември 2007 година? Тя ме попита за автомата, който аз, цитирам, съм откраднала и скрила в стаята ми в общежитието. Откъде ще знае това, ако не от Кари? — Луси пхна извития край на лоста между две плочи.

— Да, би трябвало да е казала нещо подобно.

— Ерин ме попита какво се е случило с така наречения от нея прототип МР5К, какъвто той не беше. Беше просто много ранен модел, толкова ранен, че серийният му номер бе от една цифра.

— Типично за Кари да остави Ерин да се занимава с нещо достатъчно дълго, че да я оцапа — каза Джанет. — Кари е създала уязвимост. Но не само за Ерин.

— И за Бентън. — Луси не се поколеба да произнесе името му.

Но досега Джанет само бе намекнала за него. Продължаваше да ми се струва, че тя много внимава. Говореше така, сякаш знаеше, че разговорът не е само между тях двете.

— Представи си, че оръжие, което е било у теб незаконно, дори само за ден, изскочи в убийството на Беназир Бхуто — добави Джанет.

— Въпреки че Кари лъже и фалшифицира доклади, пак не е добре да излезе такава история.

— Като оставим настрана публичния кошмар — каза Джанет, — няма да има никакви смекчаващи вината обстоятелства в такова дело и точно затова онзи идиот от Министерството на отбраната беше тук. ФБР са подставените лица на Министерството на отбраната, а ние сме виждали достатъчно такива случаи. Мислиш си, че правиш едно, а пък всъщност правиш нещо съвсем различно.

— Сега пък и Пентагонът ли ме преследва? — попита Луси раздражено.

— Все някой е. — Джанет продължаваше да избягва да поглежда към камерите.

Не можех да спра да мисля за първото, което видях, когато клигнах на видеото. Джанет закачаше телефона си на колана на панталона си. Беше правила нещо с него преди това. След това той вече като че ли не работеше. Набирах го. Не звънеше.

Беше активирала охранителната система. След това бе изключила телефона, за да е сигурна, че никой няма да може да се свърже с нея.

— Обаче е смешно. Бях права, нали? — Луси повдигна още една плоча. — Техният проникващ в земята радар на свръхмодерния им хеликоптер нямаше да открие нищо тук.

Чух триене на камък в камък, докато тя отместваше плочите, след това вдигна още три. Под тях имаше метален кожух и някаква контролна кутия. Луси въведе код и натисна някакъв бутон. Заработи електрически двигател. Металният кожух започна да се движи и под него се появи отвор. Тя хвърли лоста и лопатата и те изчезнаха в дупката и изтракаха силно на дъното. Имаше стълба и Луси слезе по нея в подземното скривалище, за което не бях знаела. Беше като нейната блокираща радиосигналите дървена къща на реката и каменната ѝ градина на тишината. Колко много неща откривах сега! Чух стърженето на лопатата. Кой друг гледаше или щеше да гледа това? Беше немислимо Джанет да е хакнала спешната телефонна линия на Луси и да се е погрижила да гледам.

Само ако можех да говоря с Луси...

— Всичко наред ли е? — извика ѝ Джанет. — Добре ли си?

— Разбрах. — Гласът на Луси бе приглушен; тя не се виждаше, защото бе в скривалището, в което държеше неща, които ги имаше в заповедта за обиск, но липсваха.

Луси знаеше много добре как федералните агенти провеждат обиските. Когато решише, можеше да надхитри всички техни процедури, протоколи и технологии. Гледах я как вади кутии с муниции през отвора и ги оставя на пода, след това ги бутва на една страна. Извади лъскава пушка със сребристи метални орнаменти — „Немо Оумен Уин Маг“, калибър 300 — и внимателно я остави на брезента.

Последва още една с други орнаменти; това бяха оръжията, които Луси наричаше смъртоносни произведения на изкуството. Бях стреляла с тях. Гледах я как продължава да пречи на правосъдието. Нямах значение, че не я обвинявах. Нямах значение, че това, което ѝ причиняваше ФБР, беше отвратително. Поведението ѝ бе криминално и щяха да я арестуват в мига, в който разберяха за него. Видях я как излезе от дупката. Моторът пак заработи и затвори отвора.

Чу се силен звън. Пред вратата на Луси имаше някой.

„Моля те, Господи, нека да е полицията.“

— Кой е? — Джанет отиде при монитора на охранителната система.

Луси взе двете бойни пушки, които бяха леки и точни като лазерни лъчи. Те проблясваха в сребристи, медни и зеленикави оттенъци.

— Мисля, че е ченге — каза Джанет. — Какво правят тук ченгетата?

— Мамка му — каза Луси. — Сега пък какво?

Не виждах какво има на разделения екран. Беше прекалено далече. Джанет докосна дисплея и попита кой е. След това чух мъжки глас. Стори ми се познат. Когато започна да кашля като заклет пушач, осъзнах, че е същият щатски полицаи, който се бе появил в къщата на Гилбърт тази сутрин. Мислех, че се е прибрал у дома, защото е болен. Очевидно не беше, но май трябваше, поне според това, което чувах. Полицаи Вогъл. Все още не знаех първото му име.

— С кого разговарям, госпожо? — Той пак се закашля, докато Джанет му отговаряше. — Получихме сигнал и искаме да се уверим, че всичко тук е наред.

— Добре сме — каза Джанет. — Какъв сигнал?

— Госпожо, трябва да отворите. Искам да вляза, просто да се уверя, че всичко е наред.

— Отвори — каза Луси на Джанет.

— Отварям — каза Джанет към монитора.

— Ще се видим на входната врата — отвърна полицаи Вогъл, докато Луси буташе с крак кутиите с муниции към една работна маса.

И тогава го видях пак. Джанет свали телефона си от колана и набра нещо с палци, вероятно отключи екрана. Моят дисплей веднага потъмня. Директното излъчване спря. Когато клигнах върху линка, той пак не работеше. Вдигнах очи и се стреснах, като видях Бентън на вратата на спалнята — проверяваше нещо на телефона си, слушалката му светеше в синьо. Не знаех откога е тук, нито защо и как е влязъл.

— Не са в безопасност, Кей. — Бентън беше облечен по същия начин, както когато излезе от къщи тази сутрин. — Полицията на Конкорд, щатската полиция, нашите агенти, всички са в имота на Луси в момента или всеки момент ще бъдат, пътува и допълнително подкрепление.

— Полицайте вече са в къщата? — Не вярвах, че е възможно.

— Пътуват. — Той влезе.

— Това не е същото като да са при тях, физически да са там точно в тази секунда. Знаеш с кого си имаме работа, Бентън.

— Луси, Джанет, Деси, Джет Рейнджър, всички те са в безопасност. — Кехлибарените му очи бяха впити в мен. Той много добре разбираше кого имам предвид. — Нищо няма да им се случи.

— Как може да си толкова сигурен?

— Защото аз ти го казвам, Кей. Те не са сами. — Изглеждаше нащрек и невъзмутим, но няхах съмнение, че е разтревожен и изнервен.

Денят не можеше да е бил добър за него. Виждах следите от стреса и умората в разрошената му посребряла гъста коса, в напрежението около очите и устата. Костюмът му беше един от любимите ми, перленосив с много тесни кремави райета, и беше много омачкан. Бялата му риза също беше смачкана. Вероятно от връзването в хеликоптера.

— Трябва да се погрижим те да са добре — настоявах. — Тя ще иска да си мислиш, че са в безопасност, а когато всички се чувстваме сигурни, знаеш какво се случва.

— Наистина знам какво се случва. Знам как мисли тя — каза той и осъзнах, че не ФБР подслушва къщата на Шанел Гилбърт.

Ако Бюрото беше шпионираше къщата, Бентън щеше да знае. Нямах да говори свободно. Щеше да говори отвлечено и заобиколно — точно както бе говорила Джанет. Или нямах да каже нищо. Ако някой шпионираше тук, то това бе Кари, и аз бързо стигах до точката, в която спираше да ми пука.

По всичко личеше, че тя и без това вече знае всичко за нас.

42.

Бентън затвори вратата и двамата останахме сами в спалнята на Шанел Гилбърт.

Или нечия друга. Не можех да съм сигурна чия е.

— Знам, че си разстроена — каза Бентън. — Не мога да разбера как можеш да се чувстваш изоставена и подведена от мен точно сега.

— Дали съм разстроена? Думите, които бих използвала, са нещастна, объркана, разтревожена, манипулирана. — Не исках да прозвучи така. — Коя беше тя, Бентън? Видях снимките в библиотеката. Коя по дяволите е тя?

Той не обелваше и дума.

— Видях специалния ѝ неопрен. Черен, с цип на гърдите, видях същия и на видеото, заснето от камерата в шнорхела ми. Ние с теб не носим костюми с ципове на гърдите. Нашите неопрени нямат две бели линии на крачола, но изглежда нейният е имал, ако съдя по видяното на снимките в рамки, правени докато се е гмуркала в Бермудския триъгълник. Трябва ли още да освежавам паметта ти? — продължавах да говоря, въпреки че предполагах, че тези думи не са само между нас.

Трябваше да знам дали човекът, който ми бе спасил живота във Форт Лодърдейл този юни, е мъртъв. Убит. Вероятно пребит до смърт от Кари.

— Зъбният ѝ статус е потвърдил самоличността ѝ — казах на Бентън. — Но това не означава нищо. Коя е била тя?

— Знам как изглежда — най-накрая отговори Бентън.

— Може би ще ми кажеш и кой е Дъг Уейд, като заговорихме за това.

— Не съм сигурен кого имаш предвид.

— Имам предвид мъжа, когото видях в дома на Луси и който не е данъчен. Той работи за Министерството на отбраната, а те не биха се замесили, освен ако не става въпрос за националната сигурност, а не за някакво измислено обвинение срещу Луси...

— Можем да поговорим за това по-късно...

— Но не мога да си представя защо би си помислил, че съм разстроена. Защо да се разстройвам, че не мога да имам доверие на нито едно проклето нещо, което чувам от когото и да е? — Бях изнервена, а това бе последното, което исках да съм. — Как влезе? Ти ли взе рейндж ровъра ѝ, без да се обадиш на полицията? Или го откара някой фалшив данъчен.

— Рейндж ровърът ѝ ли? — Бентън се намръщи.

— Червен, беше тук, а сега го няма. — Усещах как в очите ми избиват сълзи и се опитвах да ги спра. — Но не смятам, че записващото устройство в сребърната кутия е твое. — Бях страшно ядосана и трябваше да се овладеея преди да изгубя контрол. — Прекалено немарливо е дори и за ФБР. Това си е тактика за сплашване. Психологически тероризъм за нас, които работим по случаи като този и се притесняваме, че всяка секунда ни шпионират. Ти не би навил и часовниците.

— Не бих направил какво?

— И не би оставил свещи. Не би играл такива игрички с мен. Твоите колеги биха могли. Но ти не би го направил, а и аз нямаше да го позволя.

— Какви игрички, Кей?

— Много са, Бентън.

— Не знам нищо за никаква сребърна кутия.

— Радвам се да го чуя. — Не ми пукаше кой друг също го чува.

— Какви свещи? — попита Бентън.

— Трябва да минеш през всекидневната, за да усетиш аромата. Предполагам, че все още са там, освен ако не са изчезнали под носа ни, както стана с боклука в кухнята. Нови бели обредни свещи, които подозирам, че са сложени наскоро там, вероятно докато сме били в дома на Луси. И часовниците бяха навити. Свещите миришат на любимия ми парфюм, Бентън. Онзи, който винаги ми купуваш за рождения ми ден.

— Не сме го направили ние. Не сме идвали тук до този момент.

— Можеш ли да си сигурен? Знаеш ли всичко, което правят колегите ти? Е, мога да ти кажа много неща, които вероятно не знаеш и които са се случили много отдавна. Опасни неща.

Той не отговори. Не ме попита какви са тези опасни неща. Погледна ме мълчаливо и след това сведе очи към телефона си.

— Мисля, че знам какво се е случило — казах му и мълчанието му бе моят отговор. Знаеше за записите. Беше ги гледал.

— Разбира се, че ФБР не се е промъквало тук и не е подредило това място, имайки предвид мен, лично мен. — Усещах как ставам все по-гневна и по-изнервена.

„Бентън, какво си направил?“

— Защо да си правят целия този труд да намерят специални италиански свещи? — Заля ме страх. — Не са...

— Кей?

— Но ти не би ми казал това. Сигурна съм, че ще трябва да разгадая всичко сама. Трябва да разбера сама какво знаеш и какво не знаеш. Ти няма да ми признаеш, ако ти си виновен за нахлуването в дома на Луси, за това, че с Марино сме следени от твоя проклет хеликоптер.

— Свърши ли, Кей?

— Тепърва започвам, Бентън.

— Имам предвид тук. Приключи ли с работата, защото няма да си тръгна без теб. Няма да оставаш тук без мен.

Когато ставаше изключително сериозен и напрегнат, забелязвах колко е висок всъщност. Извиси се над мен, когато се наведе, за да говорим, силната му челюст бе издадена напред, изсечените му черти бяха станали хищнически, като на орел, на ястреб.

— Нямаме време — каза той.

— Кой друг е с теб?

— Казах им да ме оставят. Дойдох сам. Трябва да тръгваме.

— Казал си това на колегите си от ФБР. Онези, с които летеше точно преди времето да се развали. Онези, които се опитваха да измислят причина, за да провалят живота на Луси и вероятно и да му сложат край. — Нямаше да го оставя да забрави този непростим факт. — Колегите ти, които изпълняват поръчките на Пентагона, защото точно това като че ли се случва. Иначе защо човек от Министерството на отбраната ще се появява в дома на Луси и ще се преструва на данъчен. — Казах го смело, защото бях убедена, че той вече го знае.

— Не можем да говорим за това сега. — Лицето му бе сериозно, очите — напрегнати. — Имаме може би петнайсет минути, преди да дойдат с други хора.

ФБР щеше да плъзне из цялата къща. Бяха поели разследването, както подозирахме с Марино. Знаех какво ще се случи след това.

Нямаше значение, че имах федерална юрисдикция. Сътрудничеството не може да се регулира със закон, а пък и ФБР са известни с това, че не обичат да работят и играят с други. Поемат местопрестъплението и взимат всички доказателства. Могат да правят каквото си поискат.

— Къщата още не е проверена — казах му. — Вероятно ни подслушват. Но защо ли ти го казвам точно аз?

— Радвам се, че го направи — каза той с горчива леденостудена ирония.

— Може би това трябва да се предполага за всяко местопрестъпление напоследък. — Започнах да махам чаршафите от леглото, а той не отговори. — Но пък ти би бил наясно с това. — Погледнах го. — Няма как да не знаеш нещо, когато ти го правиш.

— Какво правя, Кей?

Внимателно сгъвах калъфката, която изглеждаше черна под УВ лъча. Хартията, с която опаковах доказателството, шумолеше. Бентън ме наблюдаваше. Усещах очите му върху мен. Усещах, че прави нещо с телефона си. Още една схема, още една манипулация. Не можех да не си го помисля, докато махах капачката на маркера и помирирах силната миризма на мастило. Свалих си ръкавиците. Затворих си куфарчето и го взех.

„Non fare i patti con il diavolo“, казваше баща ми.

— Едно нещо научих, когато бях малка. — Погледнах Бентън в очите. — Не сключвай договор с дявола. Още като дадеш съгласието си, падаш в яма, от която не можеш да излезеш. Или е прекалено късно?

Бентън продължаваше да стои до вратата. Ако съдех по празния му поглед, нямаше представа за какво говоря. Но не беше така. Усещах много силно, че не е. Той може и да не знаеше всичко, което се случваше, но знаеше за повечето неща. Беше отговорен за някои от тях. А аз смятах положението, в което се намирах, за изключително. Не можех да направя разлика между лошото поведение на Кари, между това на федералното правителство и на съпруга си.

— За какво дали не е прекалено късно, Кей? — попита Бентън.

— За каквото си направил — отговорих. — И това включва видеата, които гледах днес, и то против волята си, бих добавила. Тъй като не съм молила за тях. Нито някой си е признал, че ми ги е пратил. Ако разбираш за какво говоря, а подозирам, че разбираш — добавих. Колкото повече намеквах за записите „Покварено сърце“, толкова по-тих ставаше той.

Знаеше.

— Е, надявам се да си сигурен, Бентън. Защото си играеш с огъня. Не биваше да танцуваш по свирката на Кари Гретхен, нито да влизаш в нейния сценарий. — Задържах втренчения му поглед и чух далечни стъпки в коридора.

Направеното — направено. Бентън нямаше да ме послуша. Гледах го и си давах сметка, че е прекалено късно това, което е започнал, да бъде спряно.

— Трябва да оглеждам доказателства и да проверявам случаи. — Минах покрай него, а стъпките в коридора се приближаваха. Чух гласа на Марино. — Можеш да пътуваш с мен до центъра. Освен ако не предпочиташ да изчакаш колегите си — добавих и отворих вратата.

— Трябва да изчакате. — Марино беше твърд, но по-сдържан от обичайното. — Госпожо? Нека... Наистина е важно те да знаят това, което ми казахте току-що.

— Напълно сте прав, че е важно! — Аманда Гилбърт летеше към нас като буреносен облак и аз за малко да не позная прочутата продуцентка.

Изглеждаше значително по-възрастна от шейсет и няколкото си години. Боядисаната ѝ червена коса беше разрошена около раменете ѝ, лицето ѝ бе изпито, под очите ѝ имаше тъмни кръгове от мъка или нещо друго, което се опитвах да определя, преди да стане прекалено късно.

— Вън! — Посочи ме с пръст. — Искам всички да напуснат къщата ми.

Усещах омразата и яростта ѝ. Не точно това бих очаквала при подобни обстоятелства. Тя току-що бе минала през фойето, оплискано с кръвта на дъщеря ѝ, а нямаше сълзи, само гняв и възмущение.

— Икономката — каза Марино на Бентън и мен. — Няма такава.

— Как така няма такава? Изобщо? — попитах. — Тогова с кого е говорил Хайд тази сутрин?

— Нямам представа — отвърна Марино.

— Която и да е била тази жена, тя е познавала Шанел — заяви Бентън, сякаш това бе сигурен факт.

— Няма икономка? Дъщеря ви сама ли е чистила къщата? — попитах Аманда Гилбърт, но ми отговори Марино.

— Очевидно Шанел не е идвала тук от пролетта — каза той. — И наистина предпочита сама да си чисти.

— Къде е тя? — попита Бентън майката, но бях убедена, че вече знае. Беше ужасно колко лошо бях водена за носа и колко дълго.

— Кой по дяволите сте вие? — попита тя и той й каза. След това я попита:

— Тя имаше ли червен рейндж ровър?

— Доколкото знам — не.

— Има един, регистриран на нейно име. Предполагам, че не знаете и това.

— Какво намеквате? Кражба на самоличност?

— Кой ви уведоми за смъртта на дъщеря ви? — попита Бентън и определено не намекваше за кражба на самоличност. Намекваше за шпиониране. Убитата жена може и да беше Шанел Гилбърт. Но беше била и някой друг. Майка й вероятно не бе имала представа каква наистина е била дъщеря й.

— Разбрах, защото тя ми прати имейл. — Аманда Гилбърт ме посочи с пръст. Това не беше вярно. — Следователката ми писа. И от мен се очаква да се доверя на един шибан държавен служител?

Със сигурност не й бях пратила имейл, а Брайс се кълнеше, че и Центърът не го е правил.

— Всъщност не съм следователка. Все пак дали можете да ни покажете имейла? — казах тихо и внимателно.

Тя го намери в телефона си и го показа на Марино и когато той ме погледна, разбрах истината. Електронната поща на КЦК беше хакната. Вероятно Кари бе овладяла имейла ми и беше влязла в базата данни на Центъра, а ако беше така, това би било разрушително по начини, които дори не можех да започна да си представям. Нямах друго обяснение, освен ако Луси не бе влязла в моята поща и не беше пратила съобщение на Аманда Гилбърт. Но сериозно се съмнявах да е станало така.

Нямаше причина Луси да е знаела за смъртта на Шанел, докато новината за нея не се бе появила в Туитър. Опитах се да си представя ендшпила на Кари, докато Бентън питаше Аманда Гилбърт откога притежава тази къща. Сякаш вече не знаеше отговора на този въпрос, а бях сигурна, че го знае.

— Къде е тя? Пак ли трябва да отговарям на това? — Аманда Гилбърт бе откровено враждебна към всички ни, но като че ли най-голямо недоверие изпитваше към мен.

— Пак? — Бентън я гледаше внимателно и подозирах, че задава въпроса заради нас, не заради себе си.

— Не е ваша работа! Нямам какво повече да кажа на шибаното ФБР!

Нямам какво повече да кажа? Тя бе говорила с някой от колегите на Бентън. Бе говорила с някого и Бентън ни направи услуга, като я попита за името му.

— Не си спомням името.

— Не си спомняте агента, който се е свързал с вас? Мъж ли беше? Или жена?

— Някаква жена, тъпа като овца.

Ерин Лория.

— Приличаше ми на глупава южнячка — каза Аманда Гилбърт.

— Ще ни помогнете, ако ни кажете за какво си говорихте — каза Бентън преди Марино да има тази възможност.

— Е, ще ви помогна. — Гласът ѝ трепереше, очите ѝ плуваха в сълзи. — Шанел е професионална гмуркачка и фотожурналистка. Непрекъснато пътува и поема ангажименти, за които не иска да говори.

Беше доста повече от това, щом е била във Форт Лодърдейл, когато бях простреляна. Ако Шанел бе гмуркачката от видеото, снимано с шнорхела ми, значи се беше спуснала до потъналия кораб, когато Кари за малко да ме убие. Беше очевидно и подозирах, че истината е точно такава. Шанел Гилбърт беше някакво спецченге, вероятно бе работила за военното разузнаване или за Вътрешна сигурност. Луси и Джанет я бяха познавали и подозирах, че и Бентън също. Това означаваше, че Шанел е била свидетел на нападението.

А сега бе убита.

Тя би могла да се закълне, че Кари съществува и че Луси е невинна. Но Шанел Гилбърт, или която там беше, вече я нямаше.

Може би точно заради това бе мъртва.

— Това е моята проклетая къща — каза разтреперано и гневно Аманда Гилбърт. — Израснала съм в нея. Това е семейният ми дом. Баща ми я продаде, след като завърших колежа, и когато преди няколко години излезе на пазара, реших да я купя за Шанел и евентуалното ѝ семейство. Мислех си, че може би ще улегне и ще постигне мир и спокойствие, че ще спре да търчи по света и да изчезва.

— Ами Бермудите? — попита я Марино. — Имате ли имот и там?

— Имам много имоти. И Шанел е отсядала във всичките. Почти не живееше тук. Не се е задържала дълго никъде откакто се уволни от флота с посттравматично разстройство.

— Състояние, което може би е лекувала с медицинска марихуана? — предположих и когато тя не отговори, добавих: — Макар че ако съдя по това, което видях, не си е набавяла лекарствата оттук.

— Госпожо — каза Марино, — знам колко ви е трудно. Но трябва да ни помогнете, като отговорите на въпросите ни. От нас се очаква да повярваме, че дъщеря ви никога не е имала икономка, че е обичала да си чисти сама. Нека ви попитам следното. Коя е Елза Мълиган?

— Коя?

— Жената, която твърди, че е ваша икономка — отвърна Марино. — Тази, която е намерила тялото на дъщеря ви.

— Никога не съм чувала за такава личност. — Тя прикова вниманието си в мен, очите ѝ гледаха диво. — Кой всъщност я е намерил? Със сигурност не е била някаква измислена икономка! Така че кой е бил? Кой е бил в тази къща? — Вече крещеше.

„Кари е живяла тук.“

— Няма никаква икономка! Няма такава личност!

— Свещите, чекръците, металните кръстове и кристалите. — Привлякох вниманието ѝ към това. — Дъщеря ви беше ли суеверна, увличаше ли се по окултното?

— Не, разбира се!

— Вашият интериорен дизайнер например не е ли оставил тези неща тук?

— Дори не знам за какви неща говорите!

— Ще ги видите, когато влезете във всекидневната — отвърнах, но не можех да спра да мисля за Кари.

Съседите можеше да са я виждали тук от седмици и месеци и да не са подозирали нищо. Да не са знаели, че младата жена с червения рейндж ровър не е собственичката на къщата. Кари си е позволявала каквото си поиска. Затова имаше специални талисмани в стаите, в които е живяла, и вече имах предчувствие защо калъфката бе изглеждала черна под ултравиолетовата светлина.

Бях чувала, че спалното бельо може да се третира с меден оксид, особено възглавниците. Смята се, че насищането на плата с медни наночастици помага в битката с бръчките и другите признаци на стареене, а ние нямахме никакви съмнения какво е отношението на Кари към младежката ѝ външност.

Тя беше спала в леглото на Шанел.

— Според съседите някой е влизал и излизал — каза Марино. — Имаме показания, че червеният рейндж ровър е бил забелязван на алеята. Кой по дяволите е бил в него?

— Как си позволявате!? Как си позволявате всички вие!? Как така са ви пуснали? — Тя пристъпи към мен и аз помирисах алкохол и чесън в дъха ѝ. — Вашата племенница съблазни дъщеря ми! Тя е убила моята красива дъщеря хладнокръвно и ви пускат в къщата?! Пускат ви да фалшифицирате доказателства!

Сграбчи ме за ръцете. Хватката ѝ бе желязна. Кървясалите ѝ очи се бяха налели със сълзи.

— Имате ли представа какво ще направят моите адвокати с вас, с Луси Фаринели, с цялата ви шибана шайка? — изкрещя тя и се разрида.

43.

Кракът ме болеше. Седях сама в джипа, който ми бе докарала Джен Гарейт. Болката стигаше чак до костта. Пулсираше в ритъм с бавното барабанене на дъжда по покрива. Форд експлорърът беше бял, с логото на КЦК, везните на правосъдието и кадуцей, изрисувани в тъмносиньо и символизираци това, което би трябвало да представлявам и за което да се боря, това, което се бях клела да браня и никога да не погазвам. Справедливостта. И да не вредя. Но нищо не беше справедливо. И исках да нараня някого. Ако ме подложеха на изследване с полиграф, щяха да ме хванат, че лъжа, като казвам, че не искам Кари Гретхен да умре. Исках. Исках да бъде елиминирана завинаги с всякакви средства. Очите ми не спираха да шарят. Нервите ми и пулсът ми цял ден пращяха като високоволтови далекопроводи. Непрекъснато проверявах огледалата за обратно виждане и пистолета в скута ми. Докато чаках. Докато се чудех.

Може би част от плана бе да карам точно тази кола сега. Може би бе предвидено като вана, който бях избрала тази сутрин. Допуснах, че и джипът може да е пипан. Може би щеше да поднесе на шосето или да се взриви. Може би това следваше и времето ми на тази планета щеше да свърши. Вече не бях сигурна в нищо — нито кой е естественият ход и развитието на събитията, нито кого да обвинявам. Така ли би трябвало да се случва? Предопределено ли беше? Или само така изглеждаше? Кари ли беше, или някой друг?

„Не се съмнявай в собствения си ум.“

След това се сетих за Луси и напрежението се надигна и запука като електричество. В какво можеше да вярва всеки от нас? Кое беше истина? Кой да ти каже? Не знаех кое е манипулирано и планирано и крие още грозни изненади. Седях и чаках Марино и Бентън. Тя бяха вътре в къщата с една майка, която бе полудяла от мъка и гняв. Имаше достатъчно власт и пари да ми създаде колкото неприятности си поиска. Ако съдех по поведението ѝ, щеше да опита, а думите ѝ

отекваха в съзнанието ми като фалшив хор, който не искаше да спре да пее.

Кой ѝ бе внушил идеята, че Луси е съблазнила и убила дъщеря ѝ? Защо Аманда Гилбърт бе споменала племенницата ми без никаква причина? Защо една холивудска продуцентка бе чувала за нея? Освен ако Луси и Шанел наистина не се бяха познавали, но това също изглеждаше странно. Ако Шанел бе шпионин, защо Луси би я познавала? Каква работа можеше да са имали на Бермудите? Спомних си как Луси бе казала, че човекът, с когото се е срещала, бил приятел на Джанет. Шанел Гилбърт може първо да се бе запознала с Джанет. Не бях сигурна какво означава това. Но нямах съмнение, че някой е дал на майката основание да се тревожи, че може да подправя доказателствата. Нямаше нужда да се замислям много, за да се сетя кой. Ерин Лория беше погнала Луси. Можех да си я представя, агресивен нафукан агент на ФБР, с нейните южняшки корени и акцент, как се обажда на Аманда Гилбърт и ѝ втълпява всякаква пропаганда, погрешна информация и откровени лъжи. Но защо? За да е сигурна, че ще ни съдят? За да накисне Луси, а аз да бъда уволнена? Да ни насъска една срещу друга и да ни гледа как се самоунищожаваме? Какъв бе истинският дневен ред на Ерин Лория?

Сериозно се съмнявах, че това има нещо общо с правораздаването, с проклетата ѝ работа. И всички тези мисли извираха от най-дълбоките и най-тъмните води на моето недоверие. Не можех да съм сигурна кой ми казва истината, включително собственият ми съпруг, всъщност цялото ми семейство. Пуснах отоплението на стъклата, за да изчистя запотвяването. Бях благодарна, че дъждът вече спира, а вятърът утихва. Гръмотевиците се оттегляха и трещяха в далечината. Вече почти не ги чувах. Облаците на юг се разкъсваха.

Продължавах да наблюдавам, като хвърлях поглед на имейлите и съобщенията си. Когато телефонът ми звънна, си дадох сметка колко лесно се стряскам вече. Непрекъснато бях нащрек и с разклатени нерви. Познах номера, който ми звънеше, но бях озадачена.

— Скарпета — отговорих.

— Не искам да ти го казвам, но наистина няма да повярваш — започна Ърни, без да поздрави.

— Защо ми се обаждаш от балистичната лаборатория? — попитах.

— Ще стигна и дотам, но първо по-важното — каза той. — Метаматериалът, който прати, може да е от охранителната система на Луси, която предполагам, че е като в „Стар Трек“.

— Питах я и тя каза, че не е — отговорих му.

— Не че съм виждал нещо подобно в охранителна система — каза той.

— Луси ми каза, че никога не е виждала такъв метаматериал, но предполага, че може да е кварц или калцит.

— Така е — потвърди той. — По-точно калцит с лазерно качество, който обикновено се използва във високия клас оптика като обективи за камери, микроскопи, телескопи. Но пък шестоъгълната форма на този е много странна.

— Значи няма как да разберем откъде е дошъл метаматериалът, ако не локализираме източника за сравнение.

— Точно така — отвърна той. — Което ме води към влакното от бизон. Бих искал да знам източника, защото е старо и интересно.

— Бизон ли каза?

— Да, като в „Малка къща в прерията“ и центовете от времето на дядо ми.

— Бизоните имат влакна?

— Е, имат козина. За по-просто ще кажа, че съм намерил косъм. Но технически това е влакно и е първото съвпадение в моята библиотека с животински материал — каза той гордо, почти с любов. — Точно затова я изграждам толкова години. Все чаках да се появи нещо подобно...

— Бизоните не са типичен вид за този регион. — Взирах се право напред в черен джип, който даваше на заден към мен по наводнената алея.

Не беше на тактическата група, поне така ми се струваше. Беше прекалено луксозен.

— Мисля, че ако вземем предвид контекста, Кей, косъмът може да се окаже много стар — каза Ърни. — Вероятно от бизонска кожа, килим, дреха, която е била прибрана някъде или е от по-ранна епоха. А онази кеймбриджка къща, пред която беше паркиран ванът ти, когато намери топчето боклук и стрелата? Тя наистина е стара.

— Да. На повече от триста години. — Вниманието ми бе приковано в джипа, кадилак ескалейд със затъмнени прозорци и специален регистрационен номер на коли под наем.

Той бавно се движеше на заден към мен, тръгваше и спираше, стоповете му светнаха, докато Ърни ми обясняваше, че се бил поразтърсил. Разровил се, както се изрази, и ми напомни поне за стотен път, че е трябвало да стане археолог.

— И какво изкопа? — Очите ми бяха втренчени в приближаващия се черен джип.

— Че къщата на Гилбърт е била построена от някакъв богат англичанин, който бил собственик на корабна компания — каза той. — Според информацията, на която се натъкнах, имотът бил доста голям, когато Кеймбридж бил селски район и тук нямало нищо кой знае какво освен малък колеж на име „Харвард“. Оригиналното имение включвало къщичка за опушване на храна, къща за гости и квартира за прислугата, кухня, а в една статия пише, че кравите били прибирани в мазето, за да не умрат зиме от студ. Извеждали ги да пасат и след това ги връщали в обора.

— Мога да си представя какви следи има на това място. — Виждах накъде бие.

— Следи като парченцето венецианско стъкло, което може да е от търговско мънисто — каза той, — което пък може да се свърже с корабната компания. Както и кожите.

Но къде толкова крехки и ефимерни неща можеха да бъдат запазени толкова дълго и на скрито? Трябваше тепърва да търся още нещо в този имот, нещо, което можеше да се окаже капсула на времето. Къщата бе ремонтирана и уголемявана през вековете и външните постройки бяха бутнати, от тях бяха останали само счупените тухли, пръснати под живия плет в задния двор, които бях забелязала през прозореца. И тогава в мислите ми пак забумтя хеликоптерът на ФБР, който претърсваше имението на Луси за нещо закопано. Може би това място трябваше да бъде претърсено по този начин.

Не се поддадох на импулса да слеза от моя джип и да започна да оглеждам. Бентън и Марино щяха да се появят всеки момент. Не би било разумно да се скитам сама из двора, затова останах вътре зад заключените врати, а Ърни ми обясни какво бил открил за американската търговия с кожи. Каза, че някои влакна от бизоните

можели да бъдат изпредени и да се получи материя, подобна на кашмира, и че това била една от причините кожите да са толкова популярен продукт за износ до края на деветнайсети век.

— И какъв е изводът? — добави той, докато аз гледах как кадилакът се приближава на подскоци, сякаш нещо с шофьора не бе наред. — Всичко, което намираме, изглежда от същия контекст.

Покрай огромните гуми пръскаше вода и падаше по лъскавата черна боя. Чистачките бяха изключени, а затъмненото задно стъкло беше потно и не разбирах как шофьорът вижда. Тъкмо се канех да изскоча от джипа си, когато кадилакът спря на сантиметри от предния ми калник. Блокира ме, макар да бе повече от очевидно, че не просто съм паркирала тук. Бях по официална работа, със запален двигател и включени светлини. Да не говорим, че седях вътре.

Не свалях очи от кадилака. Чаках някой да слезе от него.

Никой не слезе. Вратата на шофьора не се отвори и аз реших, че това е лимузината на Аманда Гилбърт. Може би я бе оставила тук и след това бе отишла някъде другаде по някаква причина. А сега се бе върнала.

— Къде точно намери това влакно от бизон? — попитах Ърни.

— В оперението на стрелата — отвърна той. — Боядисаните руси косми.

— Човешки ли са?

— Както предполагаше, съжалявам да го кажа, защото намеква за нещо много лошо. Напоени са с лепило, така че можеш да си представиш какво е полепнало по тях — отвърна той. — Не мога да кажа чия е косата. Да се надяваме, че ДНК анализът скоро ще ни каже. Разбира се, може да става въпрос за ДНК на някой от нашите предшественици. Тъканта и косата може да са наистина стари.

— Не са. Отрязаният скалп е изсъхнал, но не е мумифициран и има лек мирис от разложението. Предполагам, че е стоял на сравнително хладно и сухо място, но е сравнително нов.

— Колко нов?

— На дни. Вероятно седмици — отговорих. — Пак зависи къде е стоял скалпът, след като е свален от нечия глава.

— След смъртта? Защото искрено се надявам да е така. Макар че като я познавам... Няма да е толкова забавно.

Ърни бе проверявал следи от инструменти и други доказателства, които смятахме, че се оставени от Кари Гретхен при извършване на престъпления в миналото, сред които поне шест убийства. Знаеше на какво е способна. Не се съмняваше в съществуването ѝ. Смяташе за неудобно и политически неприемливо да се обвинява Луси за нейните престъпления. Нямаше импулс да се хвърля в битка с Кари, която си беше наша и трябваше да си я загубим ние, и аз се тревожех, че точно това вече се е случило. Това, което тя бе задвижила, може би бе отишло прекалено далеч, за да бъде поправено.

„Non fare i patti con il diavolo. Non stuzzicare il can che dorme.“

— На този етап не съм сигурна, че скалпът е свален след смъртта — каза на Ърни.

„Не сключвай договор с дявола. Не дразни спящо куче“. Така казваше баща ми.

— Жертвата може още да е жива — обясних. — Частичното скалпиране не е задължително фатална рана.

— Значи се е отървала от още някого или се кани да го направи — отвърна Ърни.

— Тук не става въпрос за елиминиране на хора за удобство или по целесъобразност. — Усетих как от най-дълбоко място в душата ми се надига омраза. — При нея никога не става така, дори когато прострелва хората от километър. Тук става въпрос за власт и контрол. За това, което храни непрестанната ѝ жажда, която неизбежно причинява огромна болка и разрушение на всеки, който ѝ се изпречи на пътя.

— Силно се надявам, че не е измъчвала някого, когото е държала в плен някъде — каза Ърни.

Когато имаше възможност, Кари обичаше да реже плът. Ако беше в настроение, дори не чакаше жертвата ѝ да умре, преди да се хване на работа с острието или в един от случаите с добре наточено длето. Всичко зависеше от това какво ще ѝ се хареса точно в определен момент, а тя можеше да е импулсивна. Бентън твърдеше, че проявявала капризи, доста по-меки думи от тези, която аз бих използвала за такива като нея. Но беше прав, че бързо си сменя настроенятията.

Ако Кари имаше някакъв фатален недостатък, това бе емоционалността ѝ. Не можеше да спре, докато не се хвърлеше през

пропастта. Ако съдехме по миналото ѝ, можеха да минат и години преди отново да изчезне или да решим, че е мъртва.

— Когато погледна тъканта под микроскоп — казах на Ърни, — ще мога да кажа дали е имало жизнена реакция. Трябва да мога да определя със сигурност дали е отрязана преди или след смъртта.

— Някаква идея кого може да е била набеязала?

— Който е да е, тя дразни нас с това — отвърнах. От време на време си мислех за момчето. Какво ли се бе случило с Трой Росадо? Какво ли бе направила Кари с него, след като бе убила баща му от борда на собствената му яхта, докато той чакаше на повърхността на водата да започне да се гмурка? Казах на Ърни да съобщи на ДНК лабораторията за подозрението ми. Типично бе за Кари да си хване за партньор объркан тийнейджър, да го съблазни и да го накара да прави каквото тя поиска. След това да му благодари по нейния си начин. Който бе отвратителен.

— Какво знаеш за лепилото на стрелата? — Гневът ми вече кипеше. — Имаш ли химически анализ вече? Нещо специално?

— Цианоакрилат, доброто старо суперлепило.

— Нещо друго?

— Засега имаме само бульон от следи. — Ърни говореше за боклуците на живота, които смяташе за съкровища, почти жизнерадостно. — Кравешки косъм: не забравяй, че ти споменах, че хората са държали кравите си в мазето. Също така косъм от сърна, което е необичайно. Намерих също така вълна, памук и други естествени влакна, полен и късчета от хлебарки и щурци. Плюс калиев нитрат. С други думи, селитра в добавка към сярата, въглерод и малки количества желязо, мед и олово, които като че ли са проникнали във всичко — каза той и аз разбрах защо е в балистичната лаборатория.

Селитрата, сярата и въглеродът са основните компоненти на барута. Особено на черния барут.

— Най-странни са малките глобули метал, които в някакъв момент са се стопили — каза Ърни. — Това обикновено намирам по кожата, особено около изгаряния и екзекуции с ток.

— Да не би да са нагар от куршуми? — Мислех си за гранулите, които бях видяла и които приличаха на черна кристална захар.

— Разтопеният метал е мед и според мен няма връзка с нагара от куршуми. Както вече казах, свързвам го с рани от изгаряния с ток, при

които настъпва смърт. Слагам те на високоговорител — каза Ърни. — Да чуем мнението на истинска откачалка на тема оръжия.

— Сигурни ли сте, че не е нагар от куршум, запален и незапален барут, какъвто обикновено виждаме при изстрели? — повторих въпроса си. — С други думи, може ли нагарът да е от нещо съвременно? Има ли някаква откачена причина във вана ми да има нагар от куршум? И може би затова да се появява в лабораторните изследвания?

— Бих казал, че не. И бих го казал категорично. — Вече не говореше Ърни. — Никой няма по-чисти превозни средства за изследване на местопрестъпления от нас и ако въпросният черен прах бе горял, щеше да е много нестабилен. Най-вероятно тогава нямаше да го намерим.

Дълбокият глас с акцент от Средния запад беше на Джим, шефа на балистичната лаборатория.

— Обгорелият черен барут е изключително корозивен — обясни той. — Особено когато избухва от влага, като например от кондензацията, която се образува, когато дулото се охлажда. Става химична реакция, при която се образува сярна киселина, и ако не го знаеш и не си чистиш пистолета, който стреля с черен барут, дулото става опасно. Говоря за часове. Това тук не е горял барут. И със сигурност не е нагар от изстрел.

Черният барут може да остане годен неограничено време, ако е защитен в добра оръжейна или запечатан от ръжда в старо оръжие, и Джим и Ърни смятаха, че си имаме работа с това. Негорял барут, който е оцелял стотици години. Замислих се за историите, които бях чувала, за старинни оръжия, заредени с муниции, за които хората смятали, че са негодни, докато пушката случайно не гръмнела.

— Колко гюлета за оръдия си виждала да подпират вратите или да висят от портите, особено по времето, когато живееше във Вирджиния? — попита Джим.

— Ако ми даваха по долар за всяко... — отвърнах.

— Повечето хора нямат представа, че снаряд от Американската революция или от Гражданската война може все още да избухне, затова си декорират къщите с бомби.

— Може ли черният барут да е съвременен? — попитах отново, защото беше изключително важно. — Има ли дори най-малка

възможност? Как можем да сме сигурни, че някой не го използва за направата на взривно устройство?

— Черният барут не е детска игра — каза Джим. — Използването му за направата на бомба би било непрактично и опасно.

— Както при всичко, зависи за кого говорим.

— Чуй ме, аз пръв бих казал, че не бива да подценяваме никоя потенциална катастрофа. По-добре да сме сигурни, отколкото да съжаляваме. И да. Човек може да си направи барут. Като дете си правех, по цял ден бърках нещо в гаража. Истинско чудо е, че доживях да гласувам и да пия алкохол.

— Личността, от която най-много се притеснявам точно сега, сама си прави оръжията и може да презарежда мунициите си ръчно — казах. — При това положение ще има следи от барут, олово, желязо и мед в работното ѝ пространство и вероятно и на друго място. Затова питам дали сме абсолютно сигурни, че черният барут е старинен, а не е от място, където някой може да прави оръжие за масово унищожение.

— Лично аз смятам, че е остатък от миналото, от същата епоха, от която са и другите находки. — Това го каза Ърни.

И аз се зарових в паметта си.

44.

Не можех да си спомня да съм виждала черен барут в някои от работилниците, които Луси бе притежавала или в които бе работила. Не можех да си спомня да съм виждала и съвременния му заместител пиродекс. Племенницата ми винаги бе предпочитала най-новите технологии и се интересуваше от електроника и машини, откакто можеше да ходи. Не беше от хората, които биха били привлечени от стрелба с кремъчна пушка или с нещо, което се пълни през дулото. Никога не бе изпитвала особен интерес към старинните неща. По-скоро би прочела книга за физика, отколкото за история. Не колекционираше антики. Не бе особено сантиментална към миналото.

Луси си правеше сама мунициите и беше така, откакто бе започнала да стреля с нейните свръхмодерни оръжия. Винаги съм я учила, че безопасността е най-важна, и бих била много недоволна, ако тя работеше с черен барут. Той е леснозапалим. Крайно непредсказуем е и съм работила по достатъчно случаи с катастрофални експлозии, когато някой решава да си направи мръсна бомба и се озовава в моргата в найлонов чувал. Помня изненадата си в зората на кариерата ми, когато осъзнах, че първият въпрос в такива разследвания е кои са бомбаджиите сред жертвите.

Не винаги беше ясно от самото начало, че изкормените тела с откъснати ръце и глави, които преглеждах, са просто остатъци от зли намерения, които буквално са се взривили в лицата на престъпниците. От време на време лошите причиняват злини и на себе си. Не бих казала, че това е божествена справедливост. Но все пак май е.

— Колко гранули намери? — попитах Ърни, докато се чудех дали Кари знае какво сме открили. Или въпросните доказателства бяха оставени от нея нарочно? Защото беше възможно. Можеше да е станало точно така. Тогава дали се надяваше, че ще си направим изводи и ще предприемем действия? Не исках да действам по плана ѝ. Не исках да ѝ играя по свирката, но го правех дори когато си казвах да се въздържа. Не биваше да започвам, но го бях направила и

синхронът не беше мой. Не аз го бях измислила. Не бях поканена. Бях примамена и въвличена. Но на този етап това нямаше значение.

„I fatti contano piú delle parole.“ Още нещо, което казваше баща ми.

— Пет — отговори на въпроса ми Ърни. — Две в топчето боклук. Три в оперението, в боядисаната човешка коса, залепена за стрелата. Между другото, Джим трябва да тръгва за изслушване. Каза да му се обадим, ако имаме нужда от нещо друго.

Делата струват повече от думите. Демонстрирах го дори докато седях тук. Ако не исках да играя тази игра, трябваше да се върна преди часове на работното си място. Но аз не бях такава и Кари го знаеше.

— Току-що ти пратих няколко снимки — каза Ърни.

— Изчакай. — Влязох през вградения в таблото лаптоп и отворих снимките.

Бяха стократно увеличение на гранулите черен барут, които приличаха на парчета въглища, черни и с неправилна форма. При увеличение петстотин пъти изглеждаха като метеорити, достатъчно големи, че на тях да кацне ракета, нащърбени, едно с едно не си приличаше. Бяха примесени и с други остатъци, които приличаха на дебели кабели, въжета и кристали в ярки цветове. Боклукът е просто боклук, когато не го гледаме отблизо. При увеличение се превръща в съсипан свят от разрушени сгради и обиталища и разпадащи се остатъци от минали животи, сред които и на бактерии, буболечки и човешки същества.

— Е, със сигурност не прилича на бездимен барут, няма нищо общо с никой от произвежданите взривове, които съм виждала. — Запазих снимките в папка. — Онези гранули са с еднакви размери и форми, каквито не съществуват в природата. Не приличат на това, което ми показва току-що. Но трябва да попитам пак, Ърни. Стар или нов? Ами ако някой произвежда черен барут? Дали ще изглежда по същия начин както преди векове?

— Би могла да го произвежда — каза той, докато гледах как входната врата на къщата на Гилбърт се отваря. — Със сигурност може да си го забърква сама. Джим казва, че много хора, които си падат по тези неща, си го правят сами в днешно време: много е рисковано, но не е толкова трудно. Само селитра, сяра и въглерод, една-две капки вода — и готово!

Аманда Гилбърт излезе на верандата първа и през мен като земетресение премина чувство на обреченост.

— Когато изсъхне, го натрошаваш и го прекарваш през сито или каквото там имаш в кухнята, например гевгир за спагети. — Ърни продължаваше смъртоносния готварски урок, докато моите мисли не спираха да се блъскат в Кари Гретхен.

Колко жестоко и лукаво би било да прибегнеш към нискотехнологична буратна бомба с опасни добавки като сачми и пирони. Предпочитах да ме застрелят. Както и повечето хора. Кари без съмнение би се забавлявала от мисълта за такава мъчителна смърт. Или пък целта ѝ беше да осакатява и измъчва, да тероризира, да къса парче по парче, крайник по крайник, скалп по скалп.

Гледах Аманда Гилбърт, Бентън и Марино, които говореха на предната веранда скрити от дъжда, докато Ърни ми разказваше за микроскопичните фрагменти, които смяташе за важни. Реши, че било възможно черният барут да е бил съхраняван в дъбови бурета. Можел да е от Войната за независимост или от Гражданската война. Освен ако не бил домашно направен. Черният барут, който намерил, не можел да е съвременен. Бе доста сигурен в това, но аз не бързах със заключенията. Ако в този ден се стараех за нещо, то бе да съм много внимателна с предположенията.

— Мисля си за външна постройка, за мазе. — Той отново искаше да знае дали сме претърсили навсякъде. — Важно е, че не намерих нищо от съвремието. Например нищо синтетично като полиестер или найлонови влакна.

— Проверихме мазето. — Гледах през страничния прозорец Аманда Гилбърт, която спореше с Марино на предната веранда. — Празно е. Не е заключено или запечатано. Достъпно е през дървена врата откъм двора.

— Може да е място, което преди е било оръжейна, а по-късно да е превърнато в нещо друго — предположи Ърни. — Просто го имай предвид, когато оглеждаш.

Аманда Гилбърт, Бентън и Марино слязоха по стъпалата и под кроткия дъжд. Казах на Ърни, че трябва да затварям.

От кадилака излезе шофьор. Големите му уши стърчаха изпод униформената шапка.

Видях го как отвори задната врата за Аманда Гилбърт и не се изненадах на неувереното му шофиране, на спирането и тръгването преди малко. Марино и Бентън се качиха при мен и Марино както обикновено седна отпред. Не каза нищо. Тръгнах след кадилака, като спазвах дистанция.

— Какво стана? — Карах бавно по наводнените плочи.

— Ужасно е ядосана. — Марино потупа джобовете си, както правеше, когато си търсеше цигарите. — Вероятно ще съди всички ни.

— Ето какво мога и ще ви кажа — обади се Бентън зад мен, докато минавахме покрай други старинни палати, в които живееха богатите съседи връзкари на Шанел Гилбърт.

Но преди да продължи, аз го прекъснах:

— Аманда даде ли някакво обяснение защо смята, че Луси има нещо общо с убийството на Шанел?

— Може би затова ФБР нахлуха в имота на Луси. — Марино се бе обърнал в седалката си, за да ме гледа, докато говорехме, и както винаги трябваше да му кажа да си закопчае колана. — С други думи, Ерин Лория е змията. Но това, което не мога да разбера, е как е могла да знае нещо толкова рано. Вие, идиоти, бяхте вдигнали хеликоптера си преди дори ние да разберем за убийството. — Това последното го каза на Бентън.

— Прав си. Не знаехме за убийството, но имахме представа за връзката — отговори Бентън.

— Каква връзка? — Спрях джипа на Братъл стрийт.

— Имаме записи от летищни камери за пътуването на Луси до Бермудите. Знаехме кога е кацнала там и кога се е върнала в Бостън. Знаехме, че Шанел Гилбърт е била в частния самолет с нея.

— Чакай малко. — Погледнах го в огледалото за обратно виждане и очите му срещнаха моите. — Луси е докарала Шанел от Бермудите?

— Да.

— И си напълно сигурен?

— Шанел Гилбърт е в декларацията й, Кей — каза той. — И когато са се качили в самолета на „Логан“, агентите са проверили паспортите, както можеш да очакваш. Няма съмнение кой е бил в самолета на Луси.

— Точно обратното. Според мен има много въпросителни кой е бил. — Съсредоточих се върху шофирането, внимавах да избягвам дълбоките локви и падналите клони.

Опитвах се да не се поддавам на това, което изпитвах. Достатъчно зле беше, че Луси може да се е срещнала с Шанел на Бермудите. Но ако Луси я бе докарала в Бостън, това вероятно правеше племенницата ми заподозряна за убийството ѝ. Това би обяснило част от случилото се днес. Но не вярвах, че обяснява всичко.

— Напълно сигурни ли сме, че Шанел е била в самолета? — попитах пак. — А не някой, който се е преструвал на нея? Или може би трябва да се зачудя дали някой не се е правил на Шанел Гилбърт. Кой по дяволите е убит, ако не е тя?

— Сигурни сме в самоличността ѝ — каза Бентън, което не бе никакъв отговор. Той може да беше сигурен в нейната самоличност, но това не означаваше, че казва истината.

— Тя за вас ли работеше? — попитах направо. — Служител на ФБР под прикритие?

— Не за нас. Но с нас.

— Оставам с впечатлението, че след като се е уволнила от флота, не се е занимавала само с фотография — отвърнах кисело и нападателно. — Но е напълно възможно да е страдала от посттравматично разстройство. Мога да си представя, че работата за някоя разузнавателна служба като ЦРУ може да е много стресираща. Кога с Луси са били в самолета?

— Кацнали са на „Логан“ онзи ден, в сряда — каза Бентън.

— Предполагам, че сте проверили кетъринга освен декларацията — отвърнах.

— Защо питаш?

— Знаете ли каква храна е поръчала Луси за гостенката?

— Кафяв ориз със скариди. — Очите му бяха впити в моите в огледалото. — Както обичайните неща, които Луси обикновено има в самолета. Ядки, свежи зеленчуци, хумус, тофу. Постоянното ѝ меню.

— Някой е ял студена китайска храна? Не че и аз не съм го правил хиляди пъти направо от кутията — каза Марино. Забавих, защото водата плисна под шасито на джипа. — Но не и в частен самолет. Луси няма голяма кухня и отказва да има стюардеса на борда. Но китайско ми се струва странен избор за кетъринг.

— Стомашното съдържимо на Шанел е скариди, ориз и зеленчуци, но времето не отговаря — казах. — Храната бе в много начален стадий на смилане. Със сигурност не я е изяла по време на краткия полет от Бермудите до Бостън. Но се чудя дали не я е занесла у дома за по-късно. Ако не е идвала в къщата от месеци, както твърди майка ѝ, тогава в хладилника не би трябвало да има нищо за ядене.

— Точно това видяхме, докато оглеждахме кухнята — съгласи се Марино.

— С изключение на пресните сокове. Можем просто да приемем, че са нейни, но подозирам, че не са — отвърнах. — В колко часа е кацнал самолетът на Луси?

— Малко след един следобед — каза Бентън. — И си права. Шанел не е яла в самолета. Пилотите си спомнят, че е носела част от поръчаната храна със себе си. Трябвало да ѝ намерят торбичка.

— Говорил си с пилотите. — Хванах се за това, което току-що бе казал, и той млъкна, сякаш за да прецени коя информация не би искал да сподели. Накрая каза:

— Да.

— Любопитна съм какво те е подтикнало да го направиш, Бентън. Какво си се надявал да откриеш? Разпита ли ги за Шанел Гилбърт? Или въпросите ти бяха за Луси и това, което митничарите може да са търсили в самолета ѝ?

— Не бяха митничари. Бяха от Агенцията за борба с наркотиците.

— Разбирам. Е, историята става все по-жалка и обидна. Нека позная. Хората от Агенцията за борба с наркотиците са се появили там, защото са имали съмнения, че Луси е намерила начин да се сдобие с медицинска марихуана за умиращата сестра на Джанет?

— Изглежда, че Луси я е взела от Шанел Гилбърт.

— Тогава как се е озовала в старата дървена кутия в гардероба? — попита Марино. — Кой, по дяволите, я е сложил там, щом Шанел не е идвала от миналата пролет?

— Миналата пролет Луси и Джанет разбраха, че ще имат нужда от нещо, което да помогне на Натали. Това, което сте намерили, може да е в дървената кутия оттогава — каза Бентън. — Друго нищо не знам.

— И това е обяснението откъде Джанет, Луси и Шанел се познават? — попитах. — Заради Натали и медицинската марихуана?

— Не — отвърна Бентън. — Медицинската марихуана е случайност. Тя няма нищо общо със запознанството им, но после се оказва нещо, което ги свързва. Отново заради Натали.

Започвах да се чудя дали Джанет не е запознала Луси с шпионин. Запитах се защо Джанет би познавала такъв човек.

— Майка ѝ трябва да я е взимала от Калифорния — каза Марино.

— Мисля, че Шанел е била напълно способна да си намери каквото ѝ е трябвало — каза Бентън. — Но за да ти отговоря, Кей — погледна ме в огледалото, — Луси е прекарвала „стоката“ до Вирджиния. Смята се, че тя я е доставяла на Натали в месеците преди да умре.

— Може би федералните трябва да отделят време и ресурси на истинските престъпления? — отвърнах му. — Колко по-различен би бил тогава светът.

— За щастие не са намерили контрабанда или оръжие, когато са претърсвали самолета на Луси — каза Бентън.

— Какво значи това, по дяволите?! — възкликна Марино. — Вашите задници от ФБР просто се опитват да ѝ заложат капан, като се докопат до каквото и да е? Защото така изглежда.

Бентън нямаше отговор на това. Поне не такъв, който да е готов да даде. Но бе споменал това, в което се съмнявахме от самото начало. Не бях изненадана, но беше брутално да го чуя да го потвърждава така направо. ФБР смяташе, че Кари Гретхен е дяволична хитра измислица на Луси, която тя е сътворила, след като бе напуснала държавната си работа. Натиск. Манипулации. Сътресения в личния живот, който и без това бе сложен. И Луси ставаше нестабилна. А тя от малка си беше нестабилна.

„И нека си го признаем, тя е социопатка, Кей.“

45.

— Не аз мисля така — добави Бентън, сякаш това щеше да ме накара да се чувствам по-добре. — Всички мислят така.

Под „всички“ имаше предвид същите хора както винаги. Неговите хора. Федералните. Забелязах, че Марино до мен е изправил радиостанцията върху бедрото си. Беше се заинтригувал от нещо и усилваше звука.

— Това е толкова нередно, че с думи не мога да го изразя, и ти го знаеш, Бентън. — Продължавах да го поглеждам в огледалото.

— Не е като да не съм съгласен.

След това му напомних за автомата „Хеклер & Кох“, ранен модел с дървен приклад. Спомнях си, че веднъж се бе озовал в къщата ми в Ричмънд.

— Ти го държеше в куфарче и предполагаш, че куфарчето е заключено в оръжейния сейф. В някакъв момент трябва да си го дал на Луси — обясних му каквото си спомнях смътно.

— Защо ще давам на дете нещо, което трябва да държи в оръжейния сейф?

— Луси не беше дете — отговорих, но отвътре не спираше да ме яде, че хронологията бе объркана.

— Ако говориш за MP5K, то Луси трябва да е била на десет. Най-много на дванайсет, когато го представиха в моя отдел — каза Бентън и аз се замислих кога се бе появил със страховитото куфарче, което каза, че било от джаджите на Джеймс Бонд. — Веднъж беше случайно с мен, когато дойдох в къщата ти. Показах ти го, защото беше новост.

— Някога докладвал ли си, че е изчезнал от моята къща, след като го заключи в оръжейния сейф?

— Никога не съм го заключвал в твоя оръжеен сейф и никога не е бил и в моя, Кей.

— Но в някакъв момент е бил у теб.

— Лично у мен? — Лицето му, отразено в огледалото, беше непроницаемо. — Да.

— Защото накрая е бил свързан с убийството на Беназир Бхуто — казах му, но се разсейвах от радиостанцията на Марино. Една полицайка се намираше в района на реката и искаше подкрепление и детектив.

— И ти вярваш на това? — Бентън изглеждаше развеселен. Сякаш бях казала нещо смешно.

— Автоматът е бил у Кари. След това у Ерин Лория. Накрая се е озовал в Пакистан — казах му, докато Марино преглеждаше скорошните си обаждания и търсеше някакъв номер. — Възможно е Ерин Лория много да е загазила и това да е една от причините да атакува Луси.

— Не знам от кого имаш тази информация — каза Бентън. — Но автоматът, за който говориш, беше реквизит, подарен за благодарност на моя отдел, след като кинаджиите снимаха „Мълчанието на агнетата“ в Куонтико през 1990 година. Някои от нас получиха забавни холивудски играчки като оръжия, белезници, плакати с „Издирва се“. Когато дойде да кара стажа си години по-късно, Луси видя фалшивия МР5К в кабинета ми и помоли да го вземе. В което нямаше нищо нередно, тъй като автоматът беше напълно неизползваем, а освен това и законен — добави той и аз се почувствах глупаво. — Беше истински МР5К, но дулото беше запушено и изстрелващото устройство премахнато.

— Възможно ли е Кари да го е докопала и да го е възстановила, да го е направила работещ? — попитах, докато Марино говореше по телефона.

— Да, чух — казваше той на друг полицаи. — Какво става?

— Би било трудно, но да, би могла. — Очите на Бентън бяха впити в мен, видях, докато продължавах да хвърлям поглед към огледалото за обратно виждане.

— Това би било доста изобретателна клопка, нали? Някой подарява автомат на профайлърите на ФБР. И шефът им го дава на деветнайсетгодишната ми племенница. После Кари го краде и години по-късно с него е извършено международно престъпление, което би могло да причини на правителството немислим резил и лоши отношения с други страни, ако истината излезе наяве. Да не говорим,

че също така ще съсипе няколко кариери. Особено тази на Ерин Лория. Права ли съм, Бентън? Заради Бхуто ли е?

— Ерин може да си мисли, че е вярно. За мен засега е несигурно дали е блъф, или пример за подправяне на доказателство. И в двата случая си права. Ще стане огромен скандал, ако се разчуе.

Повествование на основата на данни.

— Трябва да говорим за това по-късно — каза той.

— Така както върви, може и да няма по-късно. — Не исках да му се сопна, но нямаше как. — Ако проклетият МР5К бъде свързан дори косвено с Луси? Няма значение дали в някакъв момент оръжието е било филмов реквизит. Може и да е било ремонтирано. Кари би могла да го направи и с вързани очи — добавих, а Бентън мълчеше. — А колко бели би причинила, независимо дали архивите са променени, или не! Кой ще докаже, че са пипани, и даже ще го признае, защото дори само признанието би могло да нанесе сериозни щети на авторитета. Знаеш какво казват за откъсването. Това е ястие, което се сервира студено. Така че защо да не почакаш години, дори почти цяло десетилетие, за да унищожиш всички, които мразиш?

— Знаех какво прави Кари тогава — каза Бентън. — Луси трябваше да обясни защо МР5К не бе върнат във витрината в отдела ми. Каза, че е у Кари и че тя не искала да го връща, след това двете скъсаха, и това беше. Има документи за изчезването на оръжието или на реквизита. Разбира се, че може да се направи отново работещо, и Луси също го е знаела. Дори като тийнейджърка тя беше прекалено умна.

— Ерин Лория вероятно не е била. Май че не е и сега.

— Няма да споря с теб.

— Ако филмов реквизит стане работещо огнестрелно оръжие и се окаже, че е използвано в убийството на някого — давах му един възможен сценарий, — Ерин може наистина да повярва, че е загазила сериозно.

— Особено ако Кари е направила нещо, за да я направи параноична — съгласи се Бентън. Явно знаеше много повече от това, което казваше.

— Което би могло да обясни защо тя водеше нахлуването в имота на Луси. Може да обясни и една от най-измислените заповеди за

обиск, която съм виждала. Чия идея беше да преместите Ерин Лория в Бостън?

— Тя поиска, след като те простреляха във Флорида.

— Естествено! Вероятно по същото време е паднала в капана и е започвала да вярва, че някогашният филмов реквизит, който някога е притежавала незаконно, изведнъж се е оказал съответствие за фрагмент от куршум, иззет от убийството от 2007 година — отвърнах. — Но дори атаката срещу Луси да е била идея на Ерин, Бюрото е трябвало да съдейства, иначе нищо е нямало да се получи. Значи по същество ФБР нарочно е преместило Ерин Лория, за да я насъска срещу Луси.

— Не отричам, че това е вярно — каза Бентън.

— Кеймбридж стрийт и Чарлзтаун авеню — каза Марино. — Старата кариера за чакъл.

Нямаше причина да е откарал колата си към реката, особено в такова време. Не отговаряше на повиквания. Нямаше среща с никого. Не и официално.

Полицай Парк Хайд, екип 237, изобщо не се бе свързвал с диспечера. Не се беше обаждал по телефона и радиостанцията, нито бе информирал някой по друг известен ни начин, че е тръгнал към кулата за управление на язовира на река Чарлз, където минаваха лодките, които влизаха в Бостънското пристанище. Изоставената кариера беше зловец и изолирано място и в най-хубавото време и само можех да си представя реакцията на полицаия, който бе открил маркираната кола на Хайд, скрита сред планините от пясък. Отключена. Акумулаторът — изтощен. Хайд не бил вътре. Но багажникът заяждал. Никой не можел да го отвори.

— Не разбирам защо тя не може да влезе — каза Бентън на Марино.

— Тя? — попитах.

— Полицай Дърн — каза Марино. — Тя е от детската педагогическа стая, което е една от причините тя да отговори. Вероятно е решила, че ще се справи с малките копеленца, карали червения джип, който още се опитваме да открием.

— Да, последен модел скъп червен джип, който може да се окаже липсващата кола от къщата на Гилбърт — отвърнах. — Рейндж ровърът, който се предполага, че е бил регистриран на името на Шанел Гилбърт — добавих. — Предполагам, че Кари е откраднала самоличността ѝ.

— Би приела всяка самоличност, стига да послужи на целта ѝ — каза Бентън. — Какво става при язовира?

— Обаждането, според което за един от заподозрените се твърди, че има оръжие? — попита Марино. — Е, после се получи друго обаждане, че в старата кариера за чакъл се чували изстрели.

— Така се твърди — припомни ни Бентън. — Не сме сигурни кой е подал тези сигнали на 911.

— Полицайката отишла там, слязла от колата си и започнала да търси някакви следи от червения джип и гаменчетата. И се натъкнала на патрулката на Хайд. Вероятно няма как да я видиш, ако не си пеша. Познавам района, никой не се доближава до огромните планини от пясък и чакъл, които стоят там цяла вечност. Винаги сме се шегували, че там човек може да потъне като в плаващи пясъци. Сигурен съм, че колата нарочно е била изоставена там от някой, който не е искал да я намерим поне известно време. Няма начин Хайд сам да е решил да отиде там.

— Не разбирам защо полицай Дърн не може да отвори багажника — каза Бентън. — Освен ако не е блокиран по някакъв начин.

— Тя казва, че е залепен — отвърна Марино и аз се сетих за сребърната кутия във формата на риба, която бе отворил с ацетон. — Значи може да има още една камера вътре, нали така, докторке? — Мускулите на челюстта му бяха стегнати. — Или някаква друга награда от томболата, като например убито ченге.

— Мисля, че можем да се досетим какво се очаква да предположим, че има вътре в багажника — каза Бентън, сякаш не биваше да е толкова сигурен.

— Честит Четвърти юли. — Марино взе телефона си, за да се обади. — Кари иска да превърне този ден в проклета заря. Мамка му.

Слушах го как се свързва с полицай Дърн и ѝ нарежда да не докосва багажника и да се отстрани от колата. Досещах се, че тя се спори с него. В момента всеки читав полицай имаше само една грижа

и това бе безопасността на Хайд. Ако той беше в багажника, трябваше да го извадят веднага. Ами ако още беше жив?

— Да чуваш някакви движения? — попита Марино полицаи Дърн, докато открехваше прозореца си и палеше цигара. — Има ли някакъв знак, че той може да е вътре? Добре. Ще сме при теб до три минути. — След това затвори и каза на Бентън и мен: — Как може да е в багажника и да не рита и блъска, за да излезе? Тя ми каза, че не чува нищо. Най-добре да повикаш веднага там Харолд и Ръсти, в случай че подозрението ни се окаже истина.

— Какво ще кажеш ти да им се обадиш? — отговорих. — И като се чуеш с тях, кажи им да вземат електрическа бормашина и бороскоп от балистичната лаборатория. Предполагам, че сапъорите имат всичко необходимо, но за всеки случай.

— Не можеш да насочиш проклето водно оръдие срещу багажника, освен ако не искаш да убиеш този, който може да е вътре. — Марино бе ужасно напрегнат.

— Затова правиш дупчица и поглеждаш вътре — казах му, докато потеглях към реката. — И нямам предвид буквално теб, Марино. — Ако има следи от черен барут някъде, не бих приближила електрическа бормашина, освен ако не го правят сапъорите.

— Колко време имаме? — отвърна той.

— Отговорът е — никакво за губене, ако има и най-малък шанс Хайд да е вътре жив.

— Знаем със сигурност, че багажникът е залепен по някаква причина — каза Бентън. — И то не добра. Ако вътре няма труп, тогава трябва да се притесняваме за друга грозна изненада като бомба.

— Защо тогава ще залепва багажника? — попита Марино. — Защо не остави някой нещастен полицаи да отвори капака и — бум! Край на историята.

— Ако багажникът не може да се отвори лесно, се събират повече хора. Колкото повече хора, толкова повече косвени жертви — отвърна Бентън. — Така може да се убият дванайсет вместо един.

— Или до този извод би трябвало да стигнем — реших аз.

46.

Наближавахме старите складове, контейнерите, неработещите конвейери и телфери. Висока ограда с основа от чакъл и пясък се издигаше над ръждясалите релси и шосетата 1–93 и U.S.1. Отвъд беше окаченият на стоманени въжета мост Захим и очертанията на Бостън на фона на небето, върховете на небостъргачите и сградите се разтваряха в мъглата. Дъждът не беше силен, но не спираше. Около реката щеше да е кално и по-ниските участъци щяха да са под вода.

Погледнах в огледалото за обратно виждане към Бентън. Очите му бяха помръкнали и мрачни. Не можех да разбера дали е в контакт с колегите си от ФБР.

— Какво става с твоя отдел? — попитах го. Марино гледаше през страничния прозорец и говореше с шефа на сапъорите от своя участък.

— Петнайсет-двайсет минути? — каза Марино. — Да, обикновено няма нужда да пипаме нищо и можем да стоим там до второ пришествие. Но не и когато полицаи може да умира в проклетия багажник. Да, идвайте веднага, но ще започна без вас. Да, чухте ме ясно. — Затвори и хвърли телефона в скута си.

— Да очаквам ли да видя някои от твоите хора? — попитах Бентън. — Защото се надявам да не е така.

— Нищо не съм им казал — отвърна той и Марино се извърна и го изглежда.

— Глупости. — Марино пак се взря през прозореца и добави: — Един от моите хора е изчезнал или е мъртъв и бостънският отдел на ФБР не знае?

— Не е моя работа да ги информирам, освен ако не попитат — отговори Бентън на тила му. — Ако ме каниш да помогна и по този начин каниш и моята агенция, това е друга работа.

— Кога съм канил някого и откога, по дяволите, вие чакате покана? Отговорът е, че вие, момчета, си правите каквото си щете.

— Не става въпрос за нас. А за това, че се опитвам да помогна — каза Бентън. — И ти казвам с доста голяма доза сигурност, че това е

игра. Което не означава, че не е смъртоносна.

— Вече толкова много помогна днес, че не знам как ще ти се отблагодаря — каза Марино саркастично и грубо. — Имам предвид, че летя над имота на Луси, гледа как я атакуват и как ѝ изнасят вещите. И всичко това защото вие, момчета, е трябвало да знаете къде е ходила и кога и кое е най-подходящото време да организирате засада. Ако приемем, че Агенцията за борба с наркотиците не я е докопала първа.

Завих по един черен път и видяхме синьо-червена вълна от включени полицейски лампи.

— Сигурно сте заговорничили дни и седмици и съм сигурен, че не сте споделили с никого събраните от вас данни. — Марино не спираше тирадата си. — Все пак говорим за семейството. Защо ще ни казваш каквото и да било?

Бентън мълчеше. Знаеше кога не бива да отговаря на Марино: когато е напрегнат и бесен.

— И точно сега може да имаме мъртъв полицай, нали. — Марино нямаше намерение да спира. — И със сигурност нямам нужда от помощта на шибаното ФБР. Всъщност, ако вие, задници, не си бяхте пъхали носа в случващото се, Кари Гретхен нямаше да убие още някого, този път ченге.

— Внимавай... — почна Бентън, но Марино го прекъсна.

— Да внимавам? Малко е късно да внимавам, мамка му — извика и аз осъзнах за какво става въпрос.

Марино бе обзет от ужас. Страхуваше се, че ще умре. Опитваше се да не изпада в паника и гневът беше неговото лекарство. По-добро от парализиращия страх.

— Да не би да ми казваш, че си внимавал, Бентън? Да поговорим за Ерин Лория. Ако тя беше ченге, щеше да е най-лошото. Но е типичен ФБР агент, лъжлива манипулираща кучка, която е тръгнала да урежда стари сметки. Да я назначиш по случая с Луси е все едно да пратиш сериен убиец педофил да ти гледа децата.

— Казах ти ясно, че нямам нищо общо с идването на Ерин тук — отвърна Бентън.

— Е, какво странно съвпадение, че Луси я познава от времето в Куонтико.

— Съмнявам се, че е съвпадение.

— Мили боже! Казваш подобни неща, сякаш са нормални. Съмнявал си се, че е съвпадение? И просто така си стоиш като шибан истукан и чакаш да видиш какво ще се случи?

— Не седя и не чакам да видя какво ще се случи, освен ако нямам причина — каза Бентън, докато аз паркирах на прилично разстояние от няколкото полицейски коли, със и без обозначения.

Слязохме и отидох зад джипа. Обувките ми скърцаха по чакъла и пляскаха в локвите. Дъждът бе отслабнал.

Полицаяте носеха дъждобрани и се бяха събрали на цели трийсет метра от патрулката на Хайд. Тя бе мокра и изцапана с кал. Изглеждаше празна и безжизнена. Каквото и да направехме, се излагахме на ужасен риск. Не виждах възможност, която да не включва потенциални грозни последствия, и Марино имаше всички основания да реагира така. Обикновено когато се подозира наличието на взривно устройство сапърите обезопасяват превозното средство, като го затварят в контролируема среда. Могат да използват преносими рентгени, за да решат дали вътре има бомба, и ако се окаже, че има, обезвреждат източника на енергия, обикновено с водно оръдие. Но това, което бе казал Марино, беше вярно. Ако направеха това, Хайд вероятно нямаше да оцелее, ако приемехме, че е в багажника и още не е мъртъв.

Ръсти и Харолд пристигнаха и аз тръгнах към вана им, който се клатушкаше през калта. Паркирах, аз отворих задната врата и те се появиха на нея в дъждобрани. Посегнах към бороскопа и електрическата бормашина, прибрани в черни пластмасови куфарчета, но Марино ги грабна от ръцете ми.

— Аз ще се погрижа. — Нарече ми по същия начин, както го бе направил с полицай Дърн.

— Тя може да има дистанционно или някакъв друг начин да взриви бомба... — каза Бентън, който дойде до нас.

Но Марино не го слушаше.

— Някой трябва да го направи. Ако Хайд е в безсъзнание или има опасност да умре от загуба на кръв, тогава нямаме време за губене. Може да се задушават вътре и аз със сигурност няма да чакам сапърите — каза Марино, за да спре протестите ми, макар да няха намерение да го спирам. — И трябва да се отдалечите, докторке.

— В никакъв случай — отвърнах. — Мисля, че в момента е добре да има лекар с теб.

— Не те моля. Разкарай се веднага оттук!

— Няма. А ти трябва да изчакаш сапъорите. Ако полицаи Хайд е в багажника, е малко вероятно да е влязъл там доброволно и все още да е жив. Може да е престоял там през по-голямата част от деня. Ти със сигурност си жив в момента, а за него не е толкова сигурно. Нека някой със защитен костюм да направи дупчица в багажника. Ако е капан, Марино, ти влизаш право в него.

— А ако не съм аз, кой? — Очите му бяха широко отворени и стъклени и през тях виждах какво се случва в душата му, виждах мрачните очертания на окончателността и страха.

Марино знаеше, че това може да е краят му. Би рискувал всичко заради полицаи, когото едва познаваше, защото така правят ченгетата. „Братството на значката“, помислих си, но въпреки че разбих мотивацията му, не можех да се съглася с нея.

— Аз отговарям за това местопрестъпление и ви заповядвам да се махнете — каза Марино, а аз продължавах да не му обръщам внимание. — Ръсти, Харолд, трябва да се отстраните и да се отдалечите с колата, в случай че като започна да правя дупка патрулката избухне.

— Няма нужда да ми го повтаряш — каза Ръсти и двамата с Харолд забързаха към вана.

— Ще сме на две пресечки оттук — подметна Харолд. — Обади се, когато си готов.

— Освен ако не чуете силен взрив. В този случай хващайте пътя.

Марино тръгна сам към изоставената сред огромните купчини пясък и чакъл патрулка на Кеймбриджката полиция.

Спря. Обърна се и се взря в мен и когато видя, че не се качвам в джипа и не потеглям, извади радиостанцията. Не можех да чуя какво казва, докато вървеше към патрулката с гръб към мен. Но в следващия момент към мен тръгна униформен млад полицаи, когото бях виждала и преди, и любезно, но твърдо каза на мен и Бентън, че трябва веднага да се махнем. След като не получи отговор, ни предупреди, че ако не тръгнем незабавно, пречим на полицейско разследване. Сякаш наистина можеше да изведе агент на ФБР и главен съдебен лекар с белезници. Не му обръщах внимание, но видях как Марино пак спря.

Обърна се и ни погледна. Дъждът отслабваше все повече, но някак ставаше все по-шумен. По-зловещ.

— Махайте се! — изрева Марино. — Изчезвайте веднага!

Сякаш не искаше да гледам, ако се случи най-лошото.

С Бентън се върнахме в джипа, само че този път той седна на предната седалка. Гледахме в непоносимо мълчание. Марино вече бе стигнал до патрулката. Газеше до глезените в кал. Сложи куфарчетата на най-високото и най-сухото място, което успя да намери, и ги отвори. Видях го да взима безжичната бормашина и да ѝ слага батерията. Заобиколи багажника, клекна, после се изправи. Оглеждаше всяка подробност, за да реши къде да направи дупката.

„Едно докосване на стоманеното свредло в метала и колата ще избухне...“

— Не е както си го мислехме — каза Бентън, когато Марино се прицели в капака, точно в средата му. — Не е каквото си го мислехме, Кей. А каквото тя мисли. Това е нейната фантазия и ние ѝ се подчиняваме, като играем по правилата ѝ.

— Да не би да намекваш, че колата няма да избухне? Че това е блъф?

— Не знам отговора. Но познавам нея. Мисля, че е блъф, но не мога да съм сигурен. Трябва да се махаме.

— Фантазията на Кари? И мислиш, че знаеш каква е тя, Бентън? Не е ли наистина опасно да предполагаш, че можеш да чувстваш каквото и тя?

Толкова се притеснявах за Марино, че не знаех дали да се разпищя, или да заплача.

— Не виждаш ли колко е опасно да вярваш, че можеш да предвидиш фантазиите ѝ? — Чух пронизителния звук от задвиженото свредло.

Чаках оглушителния гръм, черните облаци от експлозията. Но не последва нищо.

— Знаем формулата, с която да се противопоставя на нея и на това, което прави — каза Бентън. — И тя си мисли, че може да направи същото с нас.

— Но не може. — Вдигнах прозореца си и включих на задна. — Просто не може, не и с голяма точност. Няма кристална топка, която да ѝ помогне да разгадае хора като нас, независимо какво си мисли в най-

шантавите си мигове на заблуда. Липсват ѝ прекалено много парчета от морала. Съвест например.

— Никога не подценявай проникателността ѝ, Кей — каза Бентън.

— А ти не подценявай извратеността ѝ, болестта ѝ. Тя не е като нас. — Дадох на заден и започнах да се измъквам, карах и чаках най-лошото да се случи. — Тя не може да мисли и да чувства като нас.

— Имаш предвид, че е способна на грешки.

— Както и ние — отвърнах, а той не пожела да спори с мен, но не се и съгласи.

Вече не чувах бормашината да пробива метала. Карах през наводненото поречие и гледах в огледалото за задно виждане. Наблюдавах Марино, докато не се превърна в малка фигурка и не стана почти неразпознаваем. След това завихме и той изчезна, и се зачудих дали някога ще го видя пак.

— Болест? — върна се Бентън към темата. — Знаеш много добре, че тя не е луда.

— Говоря ти за физическото ѝ здраве. — Можеше никога повече да не видя Марино.

Бях прекалено разстроена, за да говоря. Трудно си поемах дъх, докато се заслушах за звук, който да предизвести края на света. Не на целия свят. А на моя. Дали щеше да е силен взрив, или тихо пукване? Как смъртта обявява пристигането си, когато най-накрая дойде нашият ред? Аз би трябвало най-добре да знам. Но не знаех. Не и днес. Не и при тези обстоятелства.

— Какво за здравето ѝ? — попита ме пак Бентън, а аз не можех да осмисля това, което вярвах, че е направил.

— Ърни откри следи от мед в топчето боклук и в оперението — отговорих. — Каза, че тя е навсякъде в пробите, които взех.

— Сигурно е от медната стрела — каза Бентън, но мислите му бяха някъде другаде, правеха други опасни предвиждания, които сигурно щяха да се окажат неправилни. — Тя очаква от нас да останем там.

— А не да направим това, което всъщност правим — да се махнем и да чакаме Марино да умре? — Към гърлото ми се надигаше жлъч.

— Трябва да се запитаме какво смята тя, че ще направим. — Бентън държеше телефона в скута си и от време на време поглеждаше какво се появява на дисплея му. — Като начало тя би предвидила, че ще кажеш това, което току-що каза — добави той и вече бе друг човек, онзи, който става, когато призове дявола, когато кани злото да стане част от разговора.

— Доколкото знам, има заболяване на кръвта, което не е лекувано — казах. — Може да е в сериозна беда.

Започнах да си задавам въпроси и същите съмнения продължаваха да ме ядат. Защо Кари би искала да зная, че не всичко със здравето ѝ е наред? Защо бе използвала снимани от нея видеа, за да разкрие, че има застрашаваща живота ѝ генна мутация, която бе убила майка ѝ и баба ѝ — ако, разбира се, казваше истината? Защо би искала да знам, че страда от полицитемия вера? Като ми казваше това, тя ми даваше да разбера, че здравето ѝ е по-увредено от това, което аз бих могла да ѝ причиня през юни на дъното на морето край Форт Лодърдейл.

Обясних на Бентън, че ако Кари не си е правила редовни кръвопускания, може да страда от главоболие и изтощение. Може да е отпаднала, да има нарушения на зрението и сериозни усложнения, които биха могли да я убият или да я направят инвалид. Като удар например. Беше невероятно, като си помислиш, че чудовище като нея може накрая да бъде победено по толкова банален начин.

— Проверих местните лекари, кръвни специалисти и клиники, за да видя дали някой, който дори бегло отговаря на описанието на Кари, не си е точил кръв. Но тя е майстор на дегизировката и изобретателността.

— Значи си гледал видеата. — Отново го предизвиках да ми каже за записите „Покварено сърце“, но той не каза нито дума. — Откога знаеш за тях и за болестта ѝ?

— Знам, че страда от полицитемия вера — каза той.

— Да приема ли, че си имал достъп до лабораторни изследвания, които показват увеличен хематокрит и костен мозък с прекурсори за червени кръвни телца?

Той не отговори.

— Отговорът е не. Така че с други думи, Бентън, не виждам как може да си знаел. Освен ако не си видял същото, което и аз на

записите, които тя тайно е направила.

Беше ги гледал. Но нямаше да си признае.

— Ако е била в този район през по-голямата част от годината, както подозираме, трябва да е имала някакъв начин да източва около половин литър от кръвта си през месец-два — казах, защото той нямаше намерение да обсъжда с мен това, което бе организиран и представил погрешно. — Освен ако не е намерила различен начин да се погрижи за проблема си.

— Би могла — каза той и вече знаех, че нямаме алтернативен начин да се погрижим за проблема.

Дадох си сметка, че и аз бих могла да правя това, което правеше той в работата си. Никога не съм била мотивирана да сключвам съюзи и договорки с дегенерати, с чудовища. Не се преструвам, че ги разбирам. Не искам да съм техен приятел и в общи линии устоявам на изкушението да вярвам, че мога да мисля като тях. Вероятно не мога. А може би просто не искам и отказвам да го приема. Но любовта на живота ми, мъжът ми, съпругът ми, бе съвсем друга история.

— Как по дяволите се случи това? — Говорех много тихо, почти шепнеш, и се заслушах за гръм, за избухване на бомба.

— Всичко се случи точно по план — каза Бентън и сякаш в него се бе вселил някой като Кари. Или поне притеснително приличаше на това.

По някакъв свой озадачаващ начин той не съдеше тези, които преследваше, и също така не ги мразеше. Те не бяха нищо повече от акули, змии или някакви други смъртоносни същества в голямата хранителна верига на вселената. Той приемаше, че поведението им е предопределено, тъй като нямат своя собствена воля. Не изпитваше чувства към тях. Не и такива, които ние, останалите, бихме разбрали.

— Тя ни дава избор и вярва, че знае точно какво ще решим — каза той, докато карах към моя център. Най-накрая, в почти пет и трийсет.

Поне в КЦК щях да съм на минути от реката, ако се случеше най-лошото, и типично за мен започнах да си представям как би изглеждало мястото. Спрях се. Не можех да понеса мисълта, че Марино може да е мъртъв, още по-малко разкъсан на парчета. Той винаги се бе шегувал, че знае прекалено много за смъртта и колко

унизителна може да е тя. Не би искал някой да се присмива на снимките от аутопсията му.

„Погрижи се да не ги разпространяват и да не ми се подиграват, нали, докторке? Защото съм виждал да го правят с други хора...“

— Кой е в къщата на Гилбърт? Има ли вече някой там? — попитах Бентън, докато той разглеждаше нещо в телефона си.

— Имаме агенти на място.

— Ърни се чудеше дали има част от къщата, за която не знаем и която би могла да обясни някои от пробите, които идентифицирахме. Твоите агенти може би ще искат да поразгледат имота за някоя част от него, която не е съвсем видима — казах аз.

И в този момент телефонът му звънна.

— Да — каза той, след това се заслуша. — Трябва да идва отнякъде — каза след миг, и то не особено любезно.

Даде адреса, на който се намирахме, и затвори. Обърна се към мен и каза:

— Четирима от нашите агенти са там и всички чуват едно и също. Някакво странно затръшване, което не могат да идентифицират.

— С Марино чухме същото много пъти. — Продължавах да проверявам огледалата за обратно виждане за мръсен облак дим от избухнала бомба с черен барут.

Ослушвах се за сигнал, който да извести спешен случай, но не виждах и не чувах нищо, което да ми намекне какво се е случило с Марино. Не спирах да си повтарям, че той сигурно е добре, иначе вече щях да знам. Сигурно бе пробил достатъчно широка дупка и вече бе вмъкнал в нея бороскопа с камерата и гледаше какво става вътре.

— Имаш ли нещо против да се отбием там? — попита Бентън и аз не го разбрах.

— Моля?

— Къщата на Гилбърт. Да видим за какво говорят. Този шум все трябва да идва отнякъде.

47.

Завих по Бини стрийт, а минутите си течаха. Не бях чула нищо за Марино и това ме съсипваше.

— Какво става с него? — попитах Бентън, докато карах към кампуса на „Харвард“. — Не може да му отнема толкова време да разбере какво има в багажника. За да пъхне кабела с камерата, му трябва дупка от девет-десет милиметра, което не е чак толкова много. Досега вече трябва да знае какво има вътре — добавих, но ми бе убягнало от съзнанието, че не чувам сирени. И по радиостанцията нямаше нищо, което да показва, че Хайд е намерен в багажника и спасителен екип тръгва натам. Нямах съобщение и от Ръсти и Харолд.

— Луси и Джанет вече се измъкнаха на безопасно място от къщата си — каза Бентън, сякаш за това говорехме. Преглеждаше съобщенията на телефона си, като използваше някакво приложение за криптиране на ФБР, което му позволяваше сигурна и скрита комуникация. — Предположих, че най-доброто място, на което може да са точно в момента, е техният център. Помислих си, че не е добра идея да са в нашата къща или някъде другаде, докато не разберем по-добре какво се случва.

— Ами Деси и Джет Рейнджър?

— Всички са на сигурно място, Кей. Получих съобщение от Джанет. Казва, че Деси и Джет Рейнджър ще изчакат в твоя кабинет. Всички ще ни чакат. Голямо облекчение е да го чуя.

— Много мило, че ти е пратила съобщение. Значи знае, че сме заедно. По някакъв начин.

— Какво имаш предвид? — попита той, взираше се право напред.

— Не прати съобщение на мен. Значи знае, че ще ми кажеш. Защото знае колко се притеснявам — отговорих, а Бентън не реагира. — Лесно забравям, че сте приятели още отпреди тя да се запознае с Луси. Всъщност ти ги запозна.

— Това бе едно от най-добрите ми решения.

— Тя е постъпила във ФБР заради теб.

— И аз много се радвам, че е така, защото иначе нямаше да срещне Луси и не съм сигурен къде щяхме да сме сега, ако не беше Джанет.

— И пише съобщения на теб, но не и на мен. — Отново го подчертах. — Не ти е казала да ми предадеш, че са добре, и това е изненадващо, защото знае как се чувствам. Бях в дома им тази сутрин. Тя е наясно колко съм, меко казано, загрижена.

— Винаги сме били много близки.

— Дори и когато двете бяха скъсали и не контактуваха.

— Джанет се осведомяваше за нея чрез мен — каза той. — Винаги е била най-големият защитник на Луси.

— Включително и сега.

— Да. — Той ме погледна. — По-добре ще е, ако спреш дотук.

— Не мога. Няма как да не забележа, че Джанет изглежда съвсем наясно с камерите в тяхната къща, особено в работилницата, където Луси махаше плочи от пода и вадеше пушки, които ФБР бяха пропуснали. Имах странното усещане, че Джанет знаеше, че ги снимат.

Бентън не отговори, а аз чух в главата си гласа на Кари. Видях блесналите ѝ очи, докато говореше на камерата.

„А ти знаеш каква е еволюционната функция на психопатите, нали?“

— Ако не познавах Джанет, щях да си помисля, че се опитва да навреди на Луси. Не да ѝ помогне — чух се да казвам и си спомних записите, които бях гледала. — Защото вече съм сигурна как би се отразило на обвинението на Луси, ако е заснета как пречи на правосъдието и извършва престъпление.

— Видео, което може да е унищожително, ако стане публично — каза Бентън. — Особено демократите нямат нужда да дразнят допълнително Националната асоциация на притежателите на оръжия например, като показват две млади жени, които се страхуват за живота си и за живота на детето си, защото ФБР е нахлуло в дома им и им е иззело всички оръжия без основателна причина.

Никога не бяхме провеждали разговор по същество. Нито дори сърдечен разговор. И беше шокиращо какво човек може да научи от мен.

Кари си говореше с Бентън. Преди години тя бе направила записите, като бе имала предвид него. Казах му го, докато карахме през кампуса на „Харвард“, покрай парка, заобиколен от стари тухлени зидове и ковано желязо.

— Като се замисля сега за всичко, което видях в нейните тайни записи „Покварено сърце“, ми става ясно, че тя никога не е говорила в камерата на мен — казах. — Говорила е на теб.

— Тя е върховен нарцисист и предполага, че бих искал да знам и най-малките подробности за нея. — С което потвърди, че е гледал записите, но нищо повече.

— Ти направи това. Ти и Джанет. — Обвинявах Бентън и в същото време изпитвах странно облекчение. Бях лъгана по най-основателната причина. Най-голяма лоялност Бентън изпитваше към семейството си. — Дватама се опитвате да спасите семейството ни и така може да причините гибелта на всички ни. — Надявах се, че това е истината.

— Няма да причиня гибелта ни, Кей — каза той. — Нито Джанет. Сериозно, спри дотук.

— Ами замесването на Луси? Доколко и тя е вътре в заговора, Бентън?

— Трябва да спреш, Кей — каза той, но аз не можех.

— Създали сте реалност, която сте се надявали да изчисти името на Луси и да покаже, че Ерин Лория е компрометиран агент, който се опитва да я вкара в капан. — Погледнах го и лошите ми предчувствия се увеличиха. — Записите от 1997 година са истински и едновременно с това не са.

— Монтирани са.

— Превърнал си ги в нова реалност, за да манипулираш с тях.

— Превърнах ги в това, което трябваше. Вече сме в следващия изборен цикъл. Историята с Бхуто би излязла в много неподходящо време — каза той. — И ще изглежда още по-достоверна, защото има запис на Джанет, която казва неща, които са вредни и накърняващи за Луси. Това прави всичко автентично. Джанет казва неща, които могат да уличат Луси. Но това няма да има значение, когато Бюрото ще трябва да се занимава с останалото. Моментът е ужасен и Кари го знаеше, когато подправи документи, свързани със случая с Бхуто.

— За ФБР, за сегашната администрация — да, моментът е лош — отвърнах. — Но не и за Кари. На нея не би й пукало за това, което току-що каза, освен че би изпитала екстаз, че е организирала истинско бедствие. Така че кой накара Джанет да снима случващото се в тяхното мазе?

Върнах се към момента, в който, докато стоях в спалнята на Шанел Гилбърт, осъзнах, че Бентън е на вратата. Вече нямах никакви съмнения, че е гледал същото живо излъчване, което и аз. Двамата с Джанет бяха партньори. Луси може би също бе техен партньор. Тримата бяха заедно в това, а аз бях излишната, оставена в неведение. Бентън не признаваше нищо, но беше логично.

— Ами другите видеа? — попитах. — Онези, които уж е направила Кари? Кажете ми, че ти си причината за тях, че ти си този, който се е погрижил да ми бъдат пратени.

— Защиатава ни конфиденциалността между съпрузи. — Бентън ме погледна. — Няма дори да споменаваме този разговор. Но да. И Джанет ми помогна.

— А моментът, в който получих тези малки кибербомби от линията за спешни случаи на Луси, които се е предполагало, че ще ме вдигнат по тревога? Сигурно сте планирали всичко отдавна. Просто се опитвам да разбера връзката между изпращането им до мен и смъртта на Шанел Гилбърт.

— Убийството ѝ е според плана на Кари. Не според нашия — каза Бентън. — Но дали има връзка? Да. Изглежда, че тя е знаела от известно време каква е Шанел Гилбърт. Като имаш предвид предишните връзки на Кари с Русия и това, което знаем, че е правила там поне десет години? Не е никаква изненада, че се е срещала с наши разузнавачи.

— Кари и Шанел имали ли са връзка?

— Не би ме изненадало.

— Предполагам, че ти си дръпнал спусъка и си се погрижил видеата „Покварено сърце“ да ми бъдат пратени, защото си знаел, че Луси ще бъде атакувана тази сутрин — казах. Бентън не отговори. — Просто искам да знам, че нямаш нищо общо с убийството на Шанел...

— Господи, Кей. Разбира се, че не. — Погледна ме. — Трябва да спреш. Достатъчно е да кажа, че информацията от записите, които си гледала, ще разклатят това, което Ерин Лория се опитва да причини на

Луси. Моментът е подходящ, довери ми се. Не бива да говорим повече за това.

— Колко съм глупава, че не се сетих. — Изключих чистачките, защото дъждът бе почти спрял. — Трябваше да се сетя, когато Кари призна, че има болест на кръвта, че е физически увредена. Няма нужда да съм профайлър, за да схвана, че тя никога не би искала да изглежда слаба. Не и пред мен. Но не е устояла да направи подобна изповед пред теб.

— Трансфер. Не е по-различно от случващото се между пациент и психиатър.

Погледнах го.

— Откога имаш тези записи, Бентън?

— Горедолу от създаването им.

— Луси досети ли се?

— Не веднага. На немонтираните записи Кари се обръща към мен по име. Не към теб.

— Тогава значи и Луси ги е гледала. Ти, Джанет и Луси сте заедно в този заговор. Така си и мислех. Добре. Поне вече знам.

Гъстият сумрак замъгляваше светлините и размиваше очертанията на дърветата и сградите. Площад „Харвард“ бе почти пуст и обвит в мъгла.

— Спокойно можем да кажем, че всички трябва да сме заедно в това — отвърна Бентън.

— Автоматът МР5К е бил филмов реквизит и докладите, които го свързват с покушението, вероятно са фалшифицирани — казах аз. — А видеата се оказаха пропаганда...

— Не са — прекъсна ме Бентън. — Записите са истински и Кари наистина е крила камери в стаята на Луси в общежитието.

— Държал си ги седемнайсет години и изведнъж си решил да ги монтираш в клипове, за да ми ги изпратят. — Следвах следата натам, накъдето бях сигурна, че води. — Използвал си скритите записи на Кари срещу нея и това предполага, че и тя е гледала „Покварено сърце“.

— Бихме могли да го предположим.

— Тогава това може да означава само едно. Кари Гретхен е замесена във всичко — казах. Алеята към къщата на Гилбърт се появи пред нас. — Тя вижда всичко, което правим.

— Вече стреляш в целта — каза той.

— Повествование, основано на данни.

— За това става въпрос — отвърна той. — Това е големият удар на Кари. Да, тя вижда и манипулира почти всичко и го прави от доста време.

Подскачахме и пръскахме вода по същите стари павеа, през същите дълбоки локви. Паркирах зад трите джипа на Бюрото на алеята пред къщата.

— В контакт ли си с твоите хора? — Угасих двигателя. — Защото в светлината на всичко останало нека не се осмеляваме да влизаме вътре, преди да сме сигурни, че вашите агенти са живи и здрави и че се знае местонахождението на всеки от тях.

Нямаше нужда да повтарям случилото се в Южна Флорида преди два месеца. Нямаше нужда да научавам по трудния начин, че Кари е убила нашето подкрепление.

— Предупреждавам те, че двама от агентите, които бяха в дома на Луси, са тук заради предполагаема връзка между Луси и Шанел — каза Бентън и ми обясни, че четиримата агенти вътре са се пръснали.

Освен странния шум като от трясване на тежка врата не открили нищо друго неочаквано. Бентън каза, че така му докладвала Ерин Лория. Вече бяхме на верандата. Той натисна дръжката на входната врата. Не беше заключена. Охранителната система бе деактивирана. Чух звън, когато вратата се отвори, но не беше алармата. Беше телефонът на Бентън.

Той погледна дисплея. Сложи ръка на рамото ми и ми показа изображението, което му бе изпратено — снимка от бороскопа на вътрешността на багажника. Там нямаше нищо освен обичайните неща, които носят полицаите. Видях аптечка, руло тоалетна хартия, пакет салфетки, шишета с почистващ препарат, кабели с клеми. Бентън отвори вратата и влязохме във фойето, където миризмата на разлагаща се плът се бе разсеяла. И отново чухме тупването.

Беше приглушено, но силно. Точно същото като преди. След това се чу още два пъти бързо един след друг.

БУМ! БУМ!

Тежко трясване, което звучеше леко металическо и ми се стори по-силно, отколкото го помнех, сякаш звукът му бе усилен. С Бентън се огледахме. Не чувахме и не виждахме следа от никого. Той бръкна

под сакото си, извади пистолета си и тръгнахме през фоайето. Спиряхме на всеки две-три крачки и когато се приближихме до вратата, която водеше към мазето, чух гласове. Бентън отвори вратата.

И чухме Ерин Лория.

48.

Първият знак за неприятности беше, че лампите над стълбището вече не работеха. Имах фенерче в чантата си и бръкнах да го извадя заедно с деветмилиметровия ми пистолет.

Ерин Лория крещеше някъде под нас в напълно тъмното мазе:

— ФБР! Излез веднага с вдигнати ръце!

Осветих стълбите и стените. Натиснах ключовете на лампите, но те не светнаха. Ако в мазето имаше и други агенти, не ги чувах и виждах. Струваше ми се, че сме сами. Чувствах, че сме направили може би най-лошата грешка в живота си.

— ФБР! Излез веднага с вдигнати ръце!

Гласът на Ерин Лория беше на запис.

После пак се чу онзи тряскащ звук и този път като че ли идваше от дъното на мазето, от другата страна на дървената врата към задния двор.

— ФБР! Излез веднага с вдигнати ръце!

Кари ни се подиграваше със записа на Ерин Лория, която все едно рецитираше реплики от евтина кримка. Агентите на ФБР не бяха тук долу или ако бяха, нямаше и следа от тях. Докато осветявах празното мазе, осъзнах, че сме там, където трябва. Беше планирано, но не от нас. Това бе нейният план.

— Стой зад мен — каза Бентън тихо.

Нямаше къде другаде да бъда. Не можех да бягам и не можех да остана на едно място в тъмното, докато той вървеше с извадено оръжие. И тогава лъчът спря на място, което не бе на едно ниво с каменната стена около него, и това също бе нарочно. Привлякох вниманието на Бентън към това, което приличаше на таен проход, тръгнахме към него и пак чухме тряскането, звучеше по-силно с приближаването ни. Бентън бутна стената с крак и тя се отмести, после пак се чу тряскането — и се озовахме пред тъмен стар тунел, вероятно на възрастта на къщата.

Долових хладен тежък мирис като от затворено пространство. Насочих фенерчето към отвора вляво от нас. Тряскането се чу пак. Тунелът светна, сякаш бе избухнала бомба. Письците на Трой Росадо бяха удавени в звука и не бе възможно някой в къщата да го чуе. Той бе под земята, окован за китките към метални халки, прикрепени за стената. Още един гръм и силен блясък и под неговата светлина видях лудите му очи, късата му изрусена коса.

Беше гол, имаше само кърпа, вързана с въже за тесния му таз като превръзката на Тарзан.

На една ръка разстояние зловецът се поклащаше окачена композиция, която се състоеше от малко зелено плюшено мече...

Г-н Пикъл.

И ножче на швейцарската армия.

Онова от стаята на Луси в общежитието.

Имаше и сребърен ключ, бутилка вода и десерт.

Бяха свързани с медни жици, нагласени така, че Трой да го удря ток всеки път, когато се пресегне за вода и храна или се опита да се освободи. Още голи жици висяха от тавана и докосваха главата, раменете и гърба му като пипала на медуза. Помирисах вонята му, когато го доближихме. В дъното се виждаше фризер от неръждаема стомана с двойна стъклена врата. Вътре имаше контейнери с кръв, множество торби от половин литър, тъмночервени и замразени. Тя си бе пускала сама кръв.

Имаше и работно пространство. Кухненски робот. Празни стъклени бутилки. Върху стара дървена работна маса имаше черно копринено долнище от пижама. Шивашкият манекен върху метална поставка приличаше на торс без лице. Навсякъде виждах сребристи проблясъци от огледала.

Трой изръмжа и изведнъж се хвърли върху окачената композиция. Сгърчените му пръсти докоснаха ножчето, то се залюля опасно, чу се тряскането и той изпищя под светлината, която приличаше на светкавица от фотоапарат.

— Трой? — повиках го, очите му се разшириха и той се огледа полудял от страх.

Знаех защо сме примамени тук. Кари очакваше да го спасим. Но това щеше да изисква цена, която вече бях решила, че няма да платя. Трой може би беше единственият свидетел, който да потвърди, че Кари

е жива и виновна за случилото се, и бях сигурна, че това е изборът, който се очаква да направя. Имах нужда от Трой заради Луси. Видях Бентън да влиза в онова негово особено състояние, като боен самолет, който се подготвя за атака.

— Трой? Обърни се и погледни зад себе си — каза Бентън.

Хванах го за ръката.

— Бентън, недей. — Не биваше да се приближава повече.

Видях голите жици и водата по каменния под и казах на Бентън, че не можем да стигнем до Трой, без да се изложим на риска да бъдем убити от токов удар. Но Бентън беше в същото състояние, в каквото бе Марино преди малко. Върши си работата. Рискувай живота си. Пожертвай се, ако се наложи, защото в това са се клели хората като нас.

Трой посегна с окованата си ръка към сребърния ключ. Докосна го немощно сковано, сякаш беше полузаспал и сънуваше кошмар. След това се опита да хване ножчето, но всеки път, когато композицията се раздвижваше, електрическата верига се затваряше. Чуваше се тътен, блясваше ослепителна светлина и Трой пищеше. Когато разклати глава, забелязах на тила му правоъгълна рана, тъмна, хванала коричка следа на мястото на липсващия скалп от темето до врата.

Тесните му бледи гърди се повдигаха и спускаха бързо. Изпитото му лице беше брадясало — ако младежкият мъх може да мине за брада. Чуха се стъпки и той се сви. Но не виждахме никого. Тук нямаше никой друг освен нас тримата. Осъзнах, че може би чуваме друг запис, който ни води по адската схема на Кари.

Стъпките се чуха отново, сякаш се приближаваха, а Трой реагира като кучето на Павлов. Бе обзет от ужас.

— Не! Моля те, не! — Започна да хленчи като бебе, плачеше и стенеше, а металът се триеше и удряше в стената. — Не — молеше той. После краката му омекнаха и той се плъзна по мокрия каменен под. Изглеждаше прекалено изтощен да стои прав. Беше увиснал като парцалена кукла. Успя да се изправи и се огледа невиждащо. Пак посегна към ключа и докосна бутилката с вода, която се удари в Г-н Пикъл. Чу се тътен, блесна светлина и Трой пак бе ударен от ток.

— Не! Моля те! — Той плюеше през дупката, в която някога бяха били предните му зъби. — Моля те, не ме наранявай повече! Моля те... — крещеше, — моля те!...

Присви се и обърна голия си гръб към нас. По гръба и по раменете му имаше дълги подпухнали следи от изгаряния в различни нюанси на червеното. Той грабна ключа, който беше почти в обхвата на окованите му ръце, и последва нов тътен. Трой изпищя и падна, сви се на топка на мокрия под като уплашена стоножка.

— Не! Не! — крещеше. — Моля те. Ще съм послушен. Моля те, пусни ме! Ще направя всичко. НЕЕЕЕ! — Письците му раздираха въздуха, тътенът отекваше отново и отново и аз си спомних какво бе казала Луси на Джанет за портите на ада.

Не ги оставяй да те треснат по задника, когато влизаш. Луси бе цитирала каквото ѝ бе казвала Кари. За този звук се сецах всеки път. Трясването на портите на ада. Затварянето на затворническа врата. Трой хленчеше и скимтеше. Осъзнавах какво е забъркала Кари. Давах си сметка какъв избор се очаква да направя и той бе проклетие, наказание, специално подготвено за мен. Забелязах топчетата боклук по пода.

И водата навсякъде, която проблясваше, когато лъчът на фенерчето ми осветяваше мръсните камъни. До Трой имаше кофа с вода. Подозирах, че непрекъснато се опитва да я придърпа с крака. Виждах колко сухи и напукани са устните му. Беше обезводнен и гладен и Бентън искаше да го спаси.

— Бентън, не се приближавай — казах, когато Трой пак бе ударен от ток. Разбрах, че всеки път, когато сме чували трясването, то е било от неговите мъчения.

Трой вече бе с толкова промит мозък и в такова състояние, че не можеше да различи кое е реално и кое не. Когато записът тръгваше, пицеше и се свиваше. Помирисах амоняк. Усетих прясната воня от червата му, докато той се изпускаше на пода. Босите му крака бяха мръсни, с дълги извити нокти. Това някога красиво момче бе превърнато в истински звяр.

— Трябва да го изведем преди да умре от токов удар — каза Бентън. Оглеждаше се и знаех какво е намислил.

Искаше да намери елтаблото. Търсеше как да прекъсне захранването. Отдалечи се от мокрото пространство и вече няха съмнение какви са намеренията му. Щеше да опита да спаси това момче, което бе помогнало в убийството на собствения си баща, което палеше пожари, заплашваше и насилваше сексуално когото си поиска.

Трой Росадо беше боклук, но не ми бе позволено да имам подобно мнение. В живота си не бе правил нищо друго, освен да наранява хора, но не ми бе позволено да изпитвам омраза към него и за това.

— Не мърдай. — Бентън щеше да го спаси.

— Не се приближавай — предупредих го.

Трой бе полудял от страх и болка, ръката му се мятеше немощно, търсеше малкия сребърен ключ, който висеше на дълга метална жица. Търсеше ножа, а Г-н Пикъл бавно танцуваше във въздуха. Изглеждаше точно както го помнех, както и на първото видео, което бях гледала тази сутрин. Споменът за него беше ужасен. Трескаво търсех начин да спра случващото се.

— Не мърдай — повтори Бентън на Трой. — Стой неподвижен, за да можем да те измъкнем, момче.

Но Трой беше обезумял, предишната му личност вече я нямаше. Не можеше да схване какво му казваме и продължаваше да се пресята към ключа, към бутилката вода, към десерта и глупавото плюшено мече, което бях спасила от антикварен магазин в Ричмънд преди толкова години.

Демоничната композиция беше като жива около главата му и той продължаваше да си причинява токови удари и да пищи. Вниманието ми бе привлечено от кофата. Наведох се и я взех. Минах пред Бентън, стъпалата ми бяха на сантиметри от мокрия участък на пода.

— Какво правиш? — възкликна той.

Проклета да бях, ако някой от нас умреше. Съжалявах, че с Трой може да стане така. Плиснах водата върху него и по висящите над него жици. Те пуснаха искри и започнаха да пукат от късото съединение.

Тишина и мрак, дори записаните тряскания бяха спрели. Помирисах опърлена коса и плът, но сграбчих сребърния ключ, висящ над Трой, и отключих оковите му. Свалих отпуснатото му тяло на пода и започнах да му давам първа помощ.

Една седмица по-късно

Картините и звуците отключват спомени. Плискането на вода в мивката. Тракането на включения котлон. Трясването на мрежата на вратата. Почукването на чаши и прибори. Потракването на бутилки.

Гръм от ауспуси на улицата. Баналните събития напомнят за необичайни и ненормални случки.

— Какво ще пиеш? — попитах Бентън, докато си мислех за утрешната първа страница на „Бостън Глоуб“.

Не исках да влизам в противоречие. Не исках да ми пука и се опитвах да не пропилявам силите си в гняв. Бентън ми бе казал всичко за тази история, както и за други, а той би трябвало да знае, след като неговото подразделение в Бостън ги бе планирало. Развяваше знамето. Обираше похвалите.

Сензационни заглавия и съобщения в медиите, и ни чакаха и още, но всичко беше лъжа. Беше пълна тъпотия. Не ФБР бе устроило капан на Кари Гретхен. Трой Росадо не беше масов убиец. Той не бе убил агенти на ФБР и полицаи. Освен това не бе виновен и за случилото се в мазето. Той не беше нищо повече от жертва. Но ФБР не можеше да устои да не си направи реклама. Все едно те бяха измислили повестованието, основано на данни, и всеки момент щяха да бъдат унищожени от него.

— Не знам. — Бентън местеше бутилките и четеше етикетите. — Раздвоен съм. Може би не трябва изобщо да пия. Утре, след като проклетата история излезе на бял свят, ще е ужасен ден.

Това включваше снимки в тунела, който беше от XVII век, когато имотът от стотици акри бил застроен от англичанин на име Александър Айрънс. Бил женен, имал осем деца и много прислуга, имал какво да защитава. Оригиналните документи показваха, че разполагал с тайни мазета, пълни с храна, барут и оръжия и цяло състояние от сребро, злато и кожи. Носели се слухове, че бил капер, сиреч пират частник.

Със сигурност знаехме, че е имал подземен обор, приличащ на формичка за лед с отделения без прозорци, каменни стени и пръстен под. Те бяха под къщата, някъде между килията за изтезания на Кари Гретхен и живия плет отзад, край който бях забелязала тухли и камъни.

— С удоволствие бих пила мартини, но се боя, че ще ме събори в леглото. — Вдигна се пара, когато изсипах тенджерата с вряща вода и пастата в гевгира в мивката.

— Навсякъде алкохол и нито капка за пиене. — Бутилките тракаха една в друга — Бентън преглеждаше барчето с малцово уиски

и малка колекция от бърбън. — Не знам. Какво върви с пармска шунка и мортадела?

— Всичко. Но има газирана малвазия, ако искаш. — Разклатих гевгира над мивката, за да отцедя водата. — Това вино върви добре с антипасти. Или пък фрейза дасти. — Изсипах димящите талятели в две големи купи. — Нещо леко и свежо би било добре.

— Не и за мен. — Още тракане на бутилки. — Мисля, че ми трябва нещо силно.

— Нищо тежко, силно и земно. — Накъсах босилек и свежият му аромат ме направи щастлива, но после си спомних защо не би трябвало да съм. — В настроение съм за нещо елегантно.

През последния час говорехме само за коктейли, не можехме да си изберем. През това време готвех успокоителна храна, рагу по селски и веганска версия на същото ястие. Сякаш не можехме да вземем елементарни решения, а говорехме лесно за скорошните ужасии. Решително обсъждахме да избягаме и да започнем отначало, разглеждахме в подробности затвор, увреждания и смърт. Но не можехме да изберем между уиски и вино. Не знаехме какво искаме.

— Странно, че си мислим, че нещо може да ни успокои. — Бентън непрекъснато повтаряше това през последните дни и то бе по-скоро наблюдение, отколкото оплакване. — Не че не се чувстваме стресирани редовно, но обикновено не трае толкова дълго. Не е безмилостно. Вече повече съчувствам на хора, които се чувстват така непрекъснато. Нищо чудно, че се упояват с цигари и алкохол.

— Упояването точно в момента звучи добре. — Напръсках пастата с нефилтриран студено пресован зехтин и я разбърках с дървени лъжици. — Не съм сигурна, че мога да си спомня какво е да си спокоен, толкова отдавна беше. — Смесих прясно настърган пармезан, червен пипер и босилек.

— Знам как да се успокоя.

— Само обещания. — Втората купа с паста беше за Луси и Джанет, в нея не сложих сирене. — Както казах, отдавна беше.

— Е, не може така. Гледай да не заспиш веднага довечера. — Бентън намери чаши в друг шкаф. — Червено, може би валполичела ще е подходящо. — Отиде до охладителя за вино, отвори вратичката и я затвори, след като си взе нещо.

Върна се при барчето и показа нагледно това, за което баща ми казваше, че действията ни казват истината: извади две кристални чаши и бутилка скоч, осемнайсетгодишен „Гленморанги“. Тапата тихо изпука, когато я извади.

— Не се тревожи, че ще ми се доспи. — Разбърках нарязаните домати в соса и кухнята се изпълни с вкусния аромат на лук, чесън и свежи подправки от саксиите на верандата. — Ако някой иска вино, бих препоръчала ринкионе. Можеш да отвориш една бутилка. Трябва да подиша, преди да дойде Джил.

— Сигурен съм, че ще пие твърдо — каза той и напомнянето му не ми хареса.

— Може да се преструваме, че това ще е весела вечеря, изпълнена с приятни разговори, а не разпит, за който плащаме на час.

— Не бъди отрицателно настроена към нея.

— О, не съм отрицателно настроена. Просто съм реалистично нещастна, че ще трябва да прекарам вечерта с нея.

— Тя се опитва да помогне. Би направила всичко за нас, Кей. Смятам я за приятел.

— Разбирам, че вината за това, че се ужасявам да я видя, не е нейна. Нищо не мога да направя, че не искам точно в момента да чувам гласа ѝ. Сигурна съм, че не по свой избор тя олицетворява всичко лошо в живота ни. Не е виновна, че я свързвам с възможността всичко, което обичам, да ми бъде отнето и унищожено.

— Нищо не е отнето и унищожено, Кей. — Гласът на Бентън беше мил, погледът му — нежен, усещах любовта му. — Няма да позволим това, което има значение за нас, да ни бъде отнето.

— Не искам Деси да се уплаши от това, което ще каже тя.

— Ще го предпазим. Обещавам. Но той го е чувал, Кей. Той всъщност научава всичко в движение.

— Може би по-добре от мен. — Разбърках вино в соса. — Но не искам да се притеснява, че леля му Луси може да отиде в затвора. Или по-зле, че е лоша, че е използвала ножчето си на швейцарската армия, за да влезе във вана ми, и че детската ѝ играчка е била използвана в мъчения.

Отвертката се оказа съвпадение с инструмента, използван за развиване на болтчетата на стопа. Ножчето на швейцарската армия и Г-н Пикъл бяха доказателства, които можеха да се използват срещу

Луси. Нямах съмнение, че това е част от плана на Кари, и не очаквах вечерта да е приятна.

— Нека просто минем през това. — Бентън ме целуна и ни наля питиета.

Джил Донахю пътуваше насам, и не за да ни гостува. По-голямата част от визитата ѝ щеше да е неприятна, защото трябваше да я запознаем със случилото се и с това, което трябваше да очакваме, което си беше чиста анархия. Трябваше да обсъдим възможни криминални обвинения и разбира се, очаквах да ни съди и Трой Росадо, който вече не беше в критично състояние.

Останалите бяха мъртви и телата, натрупани в обора, бяха непрекъснато пред очите ми. Представях си ги ясно точно когато най-малко очаквах. Картината бе в ума ми като жестоко платно, като мрачен стенопис, обхващащ всички стени. Виждах смърт и унищожение и бъдеще, което предлагаше малко надежда. Бяхме изправени пред грозния факт, че всичко, което сме постигнали в кариерите си, е поставено под съмнение. Вероятно всичко бе изкривено и напълно съсипано. Най-лоша беше мисълта, че всеки случай, по който бяхме работили, ще бъде преобърнат и зли хора ще могат да започнат отново оттам, където бяха спрели.

— Още малко лед, ако обичаш. — Оставих чашата си с уиски. — И нека моето да е двойно.

— Тя току-що спря отпред. — Бентън надничаше през прозореца до кухненската маса.

— Подранила е. — Изключих печката.

Свалих си престилката и разсеяно прекарах пръсти през косата си. В кухнята нямаше огледала, но това нямаше значение. Знаех, че изглеждам ужасно. Първата половина от изминалата седмица не излизах от работа. Не спях. Не беше само заради натоварването и свързаните с него усложнения, които бяха огромни. Не се осмелявах да изляза от сградата или да затворя очи, докато Аманда Гилбърт вилнееше и федералните бяха навсякъде.

ФБР полагаше трескави усилия в разследването и пиара, за да обясни как е възможно четирима техни агенти, сред които и Ерин Лория, да бъдат убити без съпротива. Вероятно бяха примамени долу по същия начин като Бентън и мен и Кари някак си бе успяла да ги умъртви с ток, вероятно като ги е измамил да стъпят на мокрия под,

по който се канеше да мине и Бентън, когато направих късо съединение в електрическия капан, за който бях сигурна, че ще го убие. Винаги щях да се чудя какво бях чула. Знаех, че ще се чудя до края на дните си и да се измъчвам. Бумтенето, бързо следващите едно след друго тряскания, спомнях си ги много добре и те ме изпълваха със страх, че съм чула как агентите умират. Никога нямаше да разбере, но винаги щях да се притеснявам, че Кари ги беше убивала, докато с Бентън бяхме в къщата.

Беше извлякла телата им дълбоко в тунела, беше ги нахвърляла едно върху друго в същото отделение в обора, в което после щяхме да намерим и Хайд. Той поне бе умрял по-милостиво — беше пронизан в тила с медна стрела, която след това бе пъхната в моя ван. Най-вероятно не бе разбрал какво му се е случило. Не бе страдал. Гръбначният му стълб е бил прекъснат. Беше благословен с внезапна смърт.

— Може би да пуснем малко музика? — Взех си чашата, след като Бентън сложи в нея още няколко кубчета лед. — Може и да не ни успокои, но ще помогне. — Алкохолът стопли носа и гърлото ми. — Може би „Вълшебната флейта“.

— За да си спомним по добрия стар оперен начин, че изпитанията водят до просветление. — Бентън отиде до музикалната система в шкафа в коридора. — Преди да ни хвърлят във вечната нощ.

Зазвуча увертюрата. Режех целина под мощните звуци на медните духови инструменти, на които отговориха заядливи флейти и препускащи струнни.

— Базите данни на ФБР и КЦК са хакнати. — Бентън донесе платото със сушени меса и хляб на тиковата маса в задния двор, където бяхме седнали. — Няма как да знаем и какво друго.

— Мислиш, че ще открием, че е пипала и други бази данни. — Джил Донахю взе питието си. Долових леката миризма на шери в скоча, докато минавах покрай нея, за да раздам чинийки и салфетки.

— Да. — Бентън седна до Джанет, която гледаше как Луси носи Деси на конче, а край тях тичат Джет Рейнджър и нашата осиновена хрътка Сок.

Луси взе от тревата една зелена гумена топка и я хвърли и докато се въртеше игриво, зърнах пистолета 40-и калибър в кобура на глезена ѝ. Джет Рейнджър направи няколко скока и това се оказа достатъчно усилие за него. Клекна, а Сок отиде до любимото си място за почивка в розовите храсти. Деси се затича към топката, смееше се. Хвърли я обратно на Луси и тогава мрежестата врата се тресна и се появи Марино с бира „Ред Страйп“ в ръка. Носеше пистолет на колана на джинсите си. Джанет и Бентън също бяха въоръжени и си помислих, че никой мой близък никога не остава далеч от оръжие във всеки един момент. Не знаехме къде е Кари. Нямахме ни най-малка представа.

— Не можем да имаме доверие, че разследванията не са подправяни и не са превърнати в повествование, основано на данни. — Донахю представяше случая така, както го виждаше.

— Там е работата — каза Джанет. — Всеки доклад и документ, до който тя може да е имала достъп, ще бъде поставен под въпрос. Адвокатите ще ударят джакпота.

— Аз бих го направила.

— Не би, а ще го направиш — каза ѝ Бентън.

— От затвора ще излязат хора.

— От всякъде — отговори той.

— Гадняри, които ще искат да пратят благодарствени писма на Бентън и Кей. — Джанет пиеше газирано вино, очите ѝ бяха насочени към Луси и Деси.

— За мен това е много реална заплаха — каза Донахю. — Няма как да знаете кой ще се отбие, а в днешно време е лесно да се открие къде живее някой.

— Класически случай по правилата на Кари — каза Джанет.

— И заради това ли е всичко?

— Заради нуждата ѝ да владее положението. Да бъде бог — каза Бентън.

Едно от местата, на които можехме да отидем, беше Калифорния. Можехме да се преместим там и да сме в по-голяма безопасност, отколкото тук. Но перспективата да се изтръгнем от корените си беше плашеща и не вярвах, че идеята е добра. Не можехме да избягаме от Кари. Ако тя не искаше да я намерим, нямаше да я намерим, дори и да ни дишаше във вратовете. Струваше ни се невъзможно, че сме били в една и съща къща с нея и не сме имали никаква представа за това. Но

точно това се бе случило. През по-голямата част от последните шест месеца тя се беше крила под земята в тунел, запечатан още от Гражданската война. Луси подозираше, че Кари е разбрала за него по същия начин като другите хора. Имаше го в старите документи. Просто трябва да потърсиш.

— А върхът в упражняването на власт — каза Бентън на Донахю — е да дебнеш, да откраднеш нечия идентичност и накрая и да му отнемеш живота.

— Което тя е направила с Шанел Гилбърт. — Донахю се загледа замислено в Луси, която играеше със Сок.

Ветрецьт — хладен за август — довя аромата на розите покрай задния зид. Слънцето светеше в ярко оранжево над покривите и дърветата и скоро трябваше да вляза и да довърша вечерята, но не беше само това. Не исках да седя тук. Беше ми трудно да слушам тези истории. Бях ги чувала много пъти и те не ставаха по-хубави с всяко преразказване.

Шанел Гилбърт била подводен фотограф във флота. Напуснала армията, за да работи за американското Централно разузнавателно управление. Една от легендите ѝ била Елза Мълиган, името, с което се бе нарекла Кари, когато „намерила“ трупа и се престорила на нейна икономка. Лоша история, най-лошата от всички, и бе свързана с кибертероризъм и повествование, основано на данни. Убитият в един бостънски хотел това лято Джоел Фагано също бил от ЦРУ. Двамата с Шанел Гилбърт били колеги, и двамата шпиони. Джанет познавала Шанел преди Луси и никой не ми бе казал какво означава това.

— Не знаем точно кога Шанел е привлякла вниманието на Кари. — Бентън продължаваше да говори за това, което всъщност не можеше да се обясни, не и докрай.

— Вероятно когато е започнала да работи като съветник на украинските служби за сигурност — предположи Джанет. — Ако не е това, кой да знае как някой се озовава в радара на Кари?

— Това е толкова субективно и лично като да избереш с кого да излизаш. — Марино отпи голяма глътка от бирата. — Като да си привлечен от някого. Винаги така съм си мислил.

— Хората повече си приличат, отколкото се различават. — Бентън си спомни за питието си и разклати леда, който тихо затропа в стъклото. — Влюбват се в онези, които приличат на тях. Шанел е била

в добра форма и си е падала по екстремните спортове. Била е завладяващо привлекателна по един андрогинен начин. Би подействала на нарцисизма на Кари.

— И значи тя обсебва поне една от самоличностите на Шанел и дори превзема дома тук в Кеймбридж? Плюс това успява да си вземе рейндж ровър, джип, който нито полицията, нито ФБР не могат още да намерят. Трябва да ѝ признаете, че е невероятно дръзка, сякаш от нищо не я е страх. — Донахю изглеждаше дразнещо впечатлена.

Хрумна ми, че вероятно нищо няма да ѝ хареса повече от това да представлява прочуто чудовище като Кари.

— Човек най-добре се крие пред очите на всички — каза Бентън. — Съседите са видели червен рейндж ровър да влиза и излиза. Зърнали са млада жена. Защо не са помислили, че нещо не е както трябва? Кари сигурно е правила подобни номера безброй пъти по целия свят.

— Значи е откраднала живота или животите на Шанел — каза Донахю. — Тогава какво я е накарало да я убие след като се е върнала от Бермудите?

— Може да е било просто въпрос на практичност — каза Бентън. — Шанел не е живяла тук дълго. Така че Кари ѝ е обсебила имота и когато тя се е появила, я е убила.

— Нещо обаче я е подтикнало към това решение. — Луси се бе върнала и бе седнала при нас. — И моята хипотеза е, че когато Кари те е простреляла и е видяла Шанел да ти помага да излезеш на повърхността, тоест да ти спасява живота, Шанел е била белязана да умре.

По същия начин, по който Кари бе белязала и Луси. Но прогоних тази мисъл. Не исках да си представям татуировката с водното конче. Не исках да си представям как Кари порязва Луси със същото ножче на швейцарската армия, което бе включила в жестоката композиция седемнайсет години по-късно.

— Не казвам, че е нямало все някога да премахне Шанел — добави Луси.

— Права си — каза Бентън. — Но когато е видяла как Шанел спасява живота на Кей, е изперкала. Дотолкова можем да опростим нещо, което е всичко друго, но не и просто, когато си имаме работа с такъв престъпник.

Преди два месеца и една седмица, когато за малко не умрях, не знаех, че в района е имало други плавателни съдове, съдове на специалните служби. Но вече и изобщо не бях изненадана, защото Бентън знаеше колко опасна е Кари. Не би позволил да се гмуркаме на трийсет метра дълбочина, без да е сигурен, че сме в безопасност. Както се оказа — не бяхме. Със сигурност двама гмуркачи на полицията не бяха. Гмуркачите на специалните служби бяха закъснели и скъпи, ако цитирах Марино. Но помогнаха и ми спасиха живота, след като бях простреляна — бе го направила Шанел Гилбърт.

— Защо това е накарало Кари да я убие? — попита Донахю.

— Опитвам се да разбера причината.

— Вероятно няма да я разбереш — отвърнах.

— Ревност. Омраза. — Бентън отпи от питието си. — Шанел беше герой. Откраднала е шоуто на Кари. Това е най-смелото предположение, което можем да направим за мотивацията ѝ. Нямаме кристална топка.

— Това е най-трудното — каза Луси. — Не знаем подробностите и може никога да не ги научим. Например не съм сигурна какви са били отношенията между Кари и Шанел.

— Имали ли са такива? — попита Донахю.

— Това искам да кажа — отвърна Луси. — Може и да са имали.

— Един от проблемите при хората от разузнаването е, че като че ли никога не знаят на чия страна са — каза Джанет, докато ставах да нагледам вечерята, а и вече не можех да слушам. — Това е непостоянен начин на живот — добави тя, докато носех питието си към задната врата.

Джанет и Луси попитаха дали искам да ми помогнат и аз отговорих, че не. Казах на всички, че ще донеса вечерята на масата, и да се отпуснат и да се наслаждават на коктейлите и антипастите. Отворих мрежестата врата и усетих нещо студено да докосва ранения ми крак отзад. Обърнах се и погалих дългата кадифена муцуна на Сок.

— Разбирам. Значи няма да останеш в нашата компания — Казах му и го пуснах да влезе в къщата. — Е, няма с какво толкова да ми помогнеш, но съм доволна, че ще си ми дружинка.

Продължих да говоря на моята срамежлива пъстра хрътка, докато отварях един от хладилниците, за да извадя зеленчуци — два вида марули и два от любимите ми домашно отгледани домати. Сега

ще ги изплакна и ще ги разбъркам в центрофугата за салати, обясних весело на Сок, и ще сложа малко едро смлени пипер и морска сол.

— Оцета слагаме най-накрая, за да не попари всичко. — Продължавах да говоря на кучето, което не реагираше и не лаеше — и тогава чух задната врата да се тряска.

Стреснах се, но бързо си спомних, че съм си вкъщи и че не съм сама. Чух бързи тихи стъпки в коридора. Режех домати на кубчета, когато Деси влезе и ме попита защо плача. Хвърлих вината върху лука, който не белех, но Деси беше проницателно малко момче. Стоеше в средата на кухнята ми с ръце на кръста, с разрошената си кестенява коса и големите си сини очи.

— Леля Джанет каза да ти помогна да сложиш масата. — Отвори едно чекмедже и започна да вади прибори. — Искаш ли да ядем в зимната градина, или те е страх?

Зимната градина бе остъклена.

— От какво да ме е страх? — Огледах бутилките с оцет и реших, че ще е бордо.

Нямаше да ядем в зимната градина.

— От лошата жена, която те е ранила — каза Деси. — Тя може да ни види през прозорците, ако ядем в зимната градина. Затова ли плачеш?

— Тя може да ни види и докато седим на двора — казах.

— Знам. Не можеш повече да останеш тук, нали? — Той измъкна един стол изпод кухненската маса и седна. — Но ще ме вземеш с теб.

— Къде ще ходим?

— Трябва да сме заедно, лельо Кей — каза той.

Технически му бях баба.

— Знаеш къде е трапезарията. През тази врата и наляво. — Подадох му чиниите и сгънах салфетките. — Ще бъдем официални и ще ядем вътре.

— Не е заради това.

— Ще светнем полилея и ще се престорим на кралски особи.

— Не искам да се преструвам. Ти не искаш да седим близо до прозорци. Затова няма да ядем в зимната градина, нали? Не искам оная лоша жена да ни убие.

— Никой няма да ни убие. — Взех чаши от бюфета и последвах Деси. Мислех си за това как лъжем децата.

Не можех да кажа истината на Деси. Нямах да позволя да живее в страх. Не бяхме в безопасност. Но ако той го знаеше, нищо нямаше да се промени към по-добро. Нещата само щяха да се влошат.

— Сега ще ти покажа един фокус. — Светнах алабастровия полилей на тавана в трапезарията. — Искаш ли? — Пуснах пердетата на големите прозорци, които гледаха към страничния двор.

— Искам!

Взех подложки за хранене от шкафа и му помогнах да сложи масата. Научих го как да сгъва ленените салфетки като дърво. Като цвете. Като кон. Като папийонка. Когато правехме шапка на елф, той вече се кикотеше. Почти истерично. След това сгънах салфетка като сърце. И я сложих в една чиния.

— Това е твоето място — казах му. — А ти знаеш какво означава това, нали?

Прегърнах го.

— Означава, че ще седна тук!

— Означава, че ти давам сърцето си.

— Защото ме обичаш!

— Да. — Целунах го по темето. — Разбира се, че те обичам.

Издание:

Автор: Патриша Корнуел

Заглавие: Покварено сърце

Преводач: Елена Кодинова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 01.08.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-695-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11712>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.